

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

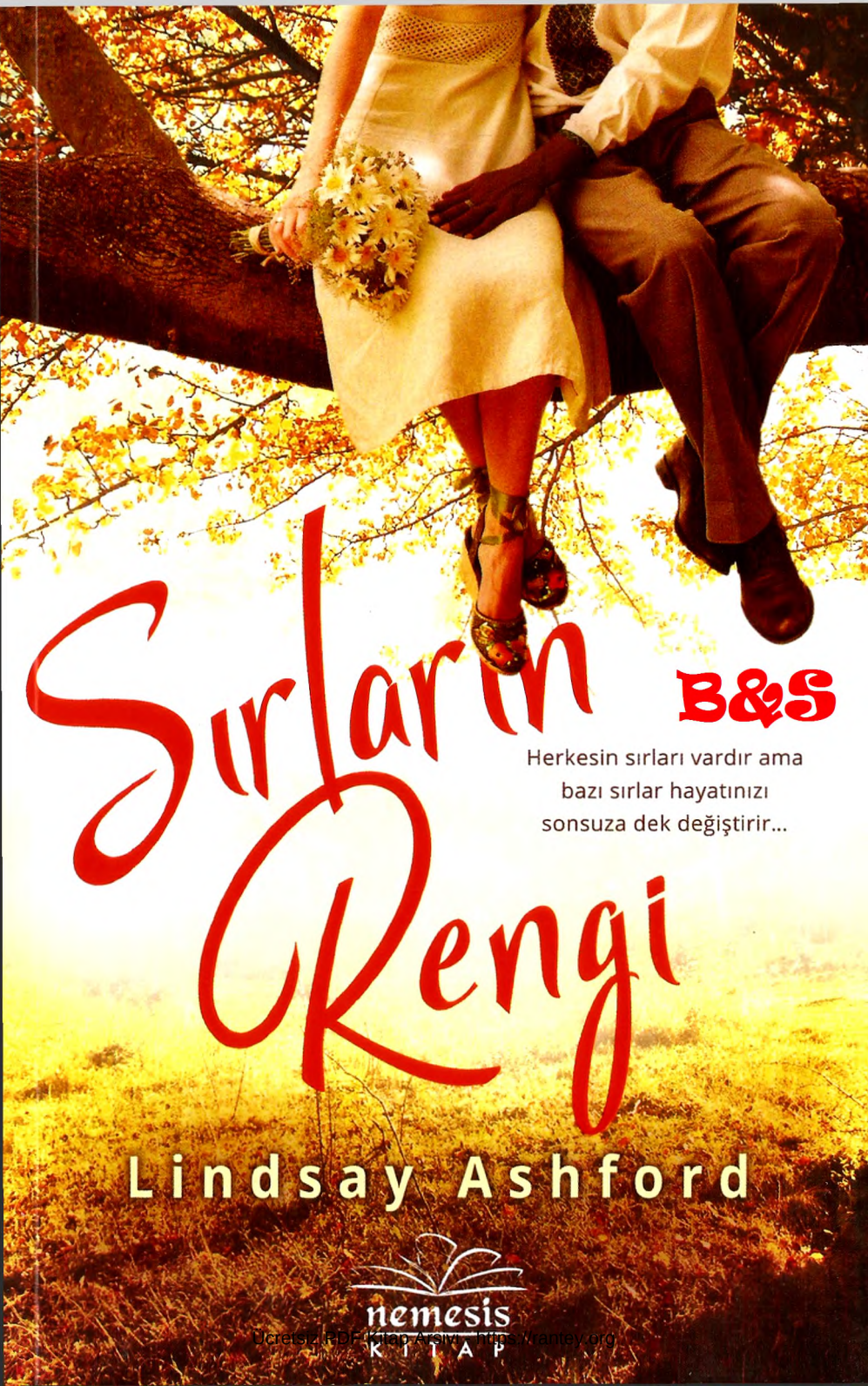
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sırların Rengi

B&S

Herkesin sırları vardır ama
bazı sırlar hayatınızı
sonsuz dek değiştirir...

Lindsay Ashford

Ücretsiz PDF kitap Arama: <http://www.wanbey.org>

*Herkesin sırları vardır ama bazı sırlar
hayatınızı sonsuza dek değiştirir...*

İkinci Dünya Savaşının ortalarında Eva, kaybolduğu söylenen kocasının ölmüş olabileceğine dair yıkıcı bir haber alır. Artık ne bir eş ne de bir duldur. Geleceği belirsiz bir konumda yaşamına devam ederken, sıcak bir yaz gününde siyahi Amerikan askeri Bill ile tanışır. Bambaşka geçmişlere sahip olmalarına rağmen, her günün son gün gibi yaşandığı o çılgın dönemde aralarında filizlenen aşka yenik düşerler.

Eva hamile olduğunu anladığında Bill savaşa gönderilir ve bağnaz bir toplumda Eva'yı yalnız bırakmak zorunda kalır. Melez kızları Louisa, büyüyüp yetişkin bir kadın olduğunda Eva onu korumak ve geçmişi gizlemek için, Louisa ise gerçeği öğrenmek için ne kadar ileri gidecektir?

27

ISBN 978-605-9545-43-3

786059 545433

instagram.com/nemesiskitap

facebook.com/nmssktp

twitter.com/nemesiskitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org9

Sırların Rengi

Sırların Rengi

Lindsay Ashford

Kitabın Özgün Adı: The Color of Secrets

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 376

Yazan: Lindsay Ashford

Çeviren: Merve Altıparmak

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun

Düzelti: Merve Doğruer

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9545-43-3

© Lindsay Ashford

© Nemesis Kitap 2017

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Haziran 2017

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:34191

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

Sırların Rengi

Lindsay Ashford

Çeviren: Merve Altıparmak

GİRİŞ

Ekim 1993

Fotoğraf onu kapımın önündeki paspasın üzerinde bulduğumdan beri onlarca kez bakmış olmama rağmen beni hâlâ ürpertiyordu. Fotoğrafta, bir kolunu güzel ve siyahı bir kıza sarmış, yaşlı ve beyaz bir kadın vardı. Dergi bizi kapağına koymuş ve bir de, *Karışık Güzellikler-Rhiannon'un Beyaz Ailesi* diye başlık atmıştı.

Makale yeni programını tanıtmak için yazılmıştı. Bunu anlıyordum tabii ama bana bundan bahsettiğinde endişelenmiştim. Benim hakkımda söyleyecekleri yüzünden endişeliydim. Olanları sadece yüzeysel olarak biliyordu çünkü ona anlatmak istememiştim. Bu korkunç bir hataydı.

İnatçı sessizliğimin neredeyse ölümcül bir şey olduğunu onlara söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Neyse ki onlara gerçekleri anlatsa da, her şeyi anlatmadı. Beni olduğumdan çok daha iyi gösterdi.

Gerçek hikâye mi? İşte o asla anlatılmayacak. En azından ben anlatmayacağım. Bazı şeyler kelimelere dökülemeyecek kadar acı verici...

Peki, o ona anlatacak mı?

Bana derginin sayfaları arasından dik dik bakıyor. 1943 yılının yazında çekilmiş olan fotoğrafta ikimiz de varız. Bir zamanlar bu fotoğrafa bakamıyordum bile. Şimdi bile gözyaşlarımla savaşıyorum. Fakat sayfayı çevirdiğimde Rhiannon bana

gölümsüyor. Sanki yanı başımdaymış gibi net bir şekilde sesini duyabiliyorum. *Ağlama*, diyor. *Büyük babana ve sana bakšana. En sonunda mutlu olmuşsun, öyle değil mi?*

Bu bana aslında hiçbir zaman sormadığı bir soruydu. Belki de sorması gerekmiyordu. Belki de cevabı bildiğini düşünüyordu.

1

EVA

1. Bölüm

Haziran, 1943

Eva, yaklaşan şeyi daha görmeden hissetti. Ayaklarının altında hissedebiliyordu. Nefesini kontrol altına aldığı anda havada bir duman kokusu aldı. Tekerleklerin tıkırtısını duyabiliyordu. Bu genelde olduğu gibi kömür vagonlarının değil, yolcu treninin ritmiydi. Ceketinin koluna alnını sildikten sonra küreğinin sapına yaslandı.

Sesi diğer kadınlar da duymuştu. Elleriyle gölge yaparak gözlerini güneşten korurlarken kürekleri, tırmıkları ve kazmaları bir kenara bıraktılar. Kimileri şapkalarını ve fularlarını çıkararak bir İngiliz yaz sabahının beklenmeyen sıcaklığı nedeniyle oluşan ter yüzünden sönmüş saçlarını kabartmaya çalışıyordu.

Tren iyice yavaşladığında hevesli insanlar kafalarını camlardan dışarı çıkardı. Kum rengi şapkaları vardı. Kimileri öpücük atıyordu. Vagonlar erkeklerle doluydu. Hepsisi dışarı çıkacaktı. Bu kasabada.

Kadınlar neşeyle çılgınlık atmaya ve el sallamaya başladılar ama Eva'nın elleri küreğin ahşap sapını hiç bırakmadı. Bunu yapamazdı. Geçip giden suratlara gülümsemek içinden gelmiyordu. Üniformalı onca erkeği bir arada görmek içinde bir sızı oluşturdu. Geçen her vagona bakıyor ve bu Amerikalı askerlerin arasında Eddie'yi görmeye çalışıyordu.

Aptal.

Kendini durdurup başka yöne bakmayı başardı.

Sen istemediğin için eve gelmiyor.

Kelimeler bir telgraf gibi net ve acımasız bir şekilde zihninde belirdi. Bu doğru muydu? Bir şekilde telepati kurarak bunu başarmış mıydı? Onu uzaklaştırmış mıydı?

Keskin bir ısıklık motorun sesini bastırdı. Yaşça büyük kadınlardan biri kalçalarını vagonlardan sarkan adamlara doğru sallıyor ve hunharca kahkahalar atılmasına neden oluyordu. Havada uçan bir şey Eva'nın olduğu yerden birkaç metre öteye düştü. Düşen şey kahverengi bir tüptü. Bir anda tartışma çıktı. Kazanan taraf ise işçi şapkasının içine tıktığı bigudiler yüzünden kafası bedeni için fazla büyük duran kadın oldu. Kadının tüpü havada sallamasıyla tüp şıkırdadı. Ardından ellerini ağzının kenarlarına koyarak geçip giden vagonlara doğru bağırdı.

“Bu nedir?”

“M&M's! Bir çeşit şekerleme!” diye cevap verdiler.

Eva dilinin altında biriken salyaları hissetti. Şekerlemeler hakkında düşünmenin bile buna sebep olması çok komikti. Bir de bu Amerikalılar onları trenden aşağı atıyordu. Eva yutkunarak küreğine uzandı ve başka bir şey düşünmeye çalıştı. Fakat Eddie'yi düşünmek istemiyordu. Eddie'yi düşünmemeliydi.

“Sen de biraz ister misin?”

Eva omzunun üstünden ona baktı. “Ben mi?”

“Evet, sen!” Kadın elini uzattı ve avucunda, şapkasından çıkan bigudiler gibi sapsarı, yuvarlak bir şey belirdi. “Bunun geldiği yerde daha fazlası var ne de olsa, değil mi?”

Eva duraksadı. Kadının gülümsemesi şüpheli, neyi ima ettiği ise oldukça açıktı.

“Sorun ne? Zehirli değil ya bunlar!”

Eva midesinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Kahvaltının üstünden saatler geçmişti. Elini uzattı. “Teşekkür ederim...”

“Iris.”

Eva başını salladı. Şekerlemeyi ağzına attı. Dili şekerlemeyi üst damağıyla buluşturduğunda şekerleme eridi ve çikolatanın çoktan unutulmuş tadını ortaya çıkardı. Eva onu orada tutmaya çalıştı ama o kadar hızlı eriyordu ki, yutmak zorunda kaldı.

“Mmm... Sekse acıkmış Amerikan askerleri! Ben alayım lütfen!” Iris kaşlarını kaldırdı ve başını trene doğru eğdi. “Şimdiye dek on üç vagon geçti ve her birinin içinde altmış ila yetmiş asker var. Bu...” Son vagon görüş alanına girdiğinde konsantrasyonu yok olmuş gibiydi. “Şu an geleni görüyor musun?” dedi. “Arkada olanları.”

Eva onun bakışlarını takip ederken pencerelerden yansıyan güneş bir anlığına görme yetisini engelledi.

“Yüzlerine baksana...” Ses tonunda ilk kez çıplak birisini görmüş bir çocuğunki gibi amansız bir merak vardı. “Onların ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Son vagonun içindeki askerlerden biri uyuyordu. Yakası ve çenesi arasındaki deriye vuran güneş ışığı teninin bir kaplumbağa kabuğu gibi parlamasına neden oluyordu. Bill rüyasında evini görüyordu. New Orleans’ı. Sakin bir öğleden sonra bir kafede oturup müzik kutusuna beş sentlik bozukluklar atmak istiyordu. Kızlar dans etmek için mutfaktan çıkarlarken milkshake bardaklarının “Drum Boogie” parçasının ilk notalarıyla titreşmesini istiyordu.

Hepsi ayaklarının altındaki asker çantasının içindeydi. Amerikan Ordusu tarafından basılmış olan İncil’in incecik

sayfalarının arasındaki pürüzlü fotoğraflardaydılar. Alice, Pearl ve Cora-Mae Yaradılış; annesi ve kız kardeşi Mezmurlar; ve Rita Hayworth de Vahiy kısmındaydı. Sadece Rita'nın resmi renkliydi. Kafası ve omuzlarından oluşan parlak fotoğraf bir dergiden kesilip alınmıştı.

“Uyan!” Birisi kulağına bağıyordu. “Geldik! Yolun sonu!”

Bill gözlerini araladığında, açık pencereden dışarı sarmak için kendisine yer arayan Jimmy'nin başının arkasını gördü. Hemen ayağa fırladı ve üniformaların arasına daldıktan sonra dumanla karışık havayı yüzünde hissetti. Kirli fabrika bacalarını ve çamur rengi kanalı gördü. Sonra da tüm bu yaygaranın nedenini fark etti.

“Burası nasıl bir yer böyle?” Boynunu uzatırken şapkasını tuttu. “Raylarda çalışan *kadınları* var!”

“Tanrım!” Jimmy daha net görmeye çalışarak parmak uçlarının üzerinde duruyordu. “Ne yapıyorlar öyle?”

“Ray düşüyorlar gibi görünüyor.”

“Yok artık!” Jimmy hafif bir ıslık çaldı. “Bize ihtiyaç duymalarına şaşmamalı. Hey, Bill, baksana! Bize el sallıyorlar!”

“Çok güzel gülümsedikleri kesin.” Bill yüzünde yorgun bir gülümsemeyle kısa ceketli, bol pantolonlu ve şapkalı kadınları inceledi. “Benim gördüğümü sen de görüyor musun?”

“Ne o?” diye bağırdı Jimmy. Tüm alkışlar ve çığlıklar arasında sesini duyurmakta zorlanıyordu.

“Hiç siyahi kadın yok. Bir tane bile!”

Jimmy başını biraz daha çıkarırken el eklemleri şapkasını sıkı tutmaktan bembeyaz kesilmişti. “Aman Tanrım,” dedi sırtarak. “Kızlar için ne yapacağız?”

Eva, son asker grubu da trenden inerken dik dik bakmaya çalıştı. Filmler dışında bu vagondan inen askerlerin ten renginde olan yalnızca bir kişi görmüştü. Adam fırça satmak için evine gelmişti. Eva o zamanlar sekiz ila dokuz yaşlarında olmalıydı. Annesi mutfakta bir şeylerle meşguldü ve kapı çaldığında Eva'ya seslenmişti. Adamın maske taktığını sandığı için onu görür görmez bir çılgılık atmıştı. Adam Noel için güzelce paketlenildikten sonra karanlık bir köşede unutulmuş ve yenmesi gereken, zamanı çoktan geçmiş bir elma gibi kahverengi ve kırışıktı.

Çılgılığını duyan annesi mutfaktan koşarak gelmişti. Elindeki havluyu bir kırbaç gibi adama savurmuş ve kulağına isabet ettirmişti. Kadın ona bağırmaya devam ederken adam da sırtında taşıdığı fırçaların ağırlığıyla geri gidiyordu. Eva adamın bakışlarındaki kabullenışı ve yorgunluğu dün gibi hatırlıyordu. Sanki böyle bir tavırdan başka bir şey beklemiyor gibiydi. Ve annesinin ne kadar garip olursa olsun bu kadar yaşlı bir adama böylesine sert çıkmasından hem korkmuş hem de utanç duymuştu.

O sırada trenden dökülen adamlar annesinin onlardan uzaklaştırdığı adamdan oldukça farklıydı. Gençlerdi. Kendilerine güvenleri vardı. Bej rengi üniformalarının içinde şık görünüyordular. Eva onları izlerken askerlerden biri dans etmeye başladı. Omuzları ve kalçaları büyüleyici hareketlerde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Arkadaşları ona gülüp ellerini çırpıyorlardı ki bir çavuş gelerek onları sıraya soktu. Sıra halinde yürürlerken bile sırtıyorlardı. Nasıl eğleneceklerini bilen insanlardı.

Eva küreğini aldı. Kestane rengi saçlarının terle ıslanmış bir tutamı kıyafetinin yakasından içeri giriyordu. Birdenbire kendine gelen Eva ayaklarının altında toprağı deşmeden önce saç tutamını yerine sokuşturdu. Bu bol işçi kıyafetlerinin içinde

saçlarını sıkıştırdığı şapka ve yüzündeki terle nasıl bir görüntü oluşturduğunu hayal bile edemiyordu. Onun kadın olduğunu fark edebilirler miydi ki?

Gündüz vakti erkek kıyafetleri giyen ve erkek işi yapan cinsiyetsiz bir varlığa dönüşüyordu. Gece olduğunda ise bir çeşit vampir gibi tekrar kadına dönüşüyordu. Daha doğrusunu söylemek gerekirse pantolon yerine etek, bot yerine ayakkabı giyen biri oluyordu. Bakması gereken bir çocuğu olan birisi oluyordu. Bir anda panikleyerek artık bir kadın gibi *hissetmediğini* fark etti. Küreğini yere saplayarak her tarafının toprak olmasına neden oldu.

“Eva! Sen iyi misin?”

Konuşan kişi saçlarını bir çeşit başörtüsüyle bağlamıştı. Artık solmuş bir leopar deseni olan kumaşı başına sarmış ve arkasından bağlamıştı. Sol gözünün üstünde kalan kısımda güvelerin açtığı birkaç tane nohut büyüklüğünde delik vardı.

“Cathy! Gece vardiyasında olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydim. Ama yine de çağırdılar. İşten kaytaran bir iki kişi varmış herhalde. Sorun hava mı askerler mi emin değilim ama!”

“Onları gördün mü? Bir yerden sonra vagonları sayamadım bile.” Eva gülümsedi. “Yüzlercesi. Hepsisi de o çok...”

“Dar kalıp üniformalar mı giymişler?” Cathy’nin kaşları yukarı kalkarak başörtüsünün içinde kayboldu. “O üniformaların içindeyken pek hareket edebildiklerini düşünmüyorsun, değil mi? Bu işi ne kadar yapabilirler hayal et!” Elini avucu yukarıda kalacak şekilde çevirerek kadınların kazdığı toprağın üstünde gezdirdi. “Neyse. Nasıl gidiyor? İdare edebiliyor musun?”

“Sayılır.” Eva bakışlarını kaçırdı. Cathy Garner, Eva’nın iki hafta önce orada çalışmaya başladığından beri düzgün bir di-

yalog kurabildiği ve onun hakkında biraz olsun fikri olan tek kişiydi. “David kreşe almışmış gibi. Onu oraya her bıraktığımda suçluluk hissediyorum ama sanırım bu...” Cümlesini bitiremedi. Bir şeylerle başa çıkmanın ve raylarda çalışmanın tüm gün oğluyla birlikte evde oturmaktan daha kolay olduğunu kabul etmekten utanıyordu.

“Biliyorum,” dedi Cathy. “Onlar sana tutunup ağlarken bunun en iyi yol olduğunu söylemek zor. Mikey o yaşlardayken nasıl olduğunu hatırlıyorum. Ama aklını bir şeylerden uzaklaştırmak için de bir şeyler yapman gerekiyor.” Cathy, Eva’nın koluna uzandı. “Hadi. Seni bilemem ama ben aklıktan ölüyorum.”

İstasyonun kantinini lahana ve koyun eti kokusu sarmıştı. Menüde her ne varsa ekşi kokusu havayı esir almış ve içeri girdiği anda Eva’nın midesinin bulanmasına neden olmuştu. Fakat Eva her zaman açtı. Raylarda çalışan tüm kadınların durumu buydu. O kadar açlardı ki, kötü kokuları, çatlak tabakları ya da kirli masa örtülerini umursayamıyorlardı.

Eva servis tezgâhının üzerinde asılı duran tahtada yazanı sesli bir şekilde okudu. “Sardalyalı gözleme ya da sosis ile servis edilen ekşi-tatlı lahana yemeği. Hemen ardından da yalancı muz püresi!”

“Sardalya istemiyorum!” Cathy bir tepsi kaptı ve menüye baktı. “Hem yalancı muz püresi de ne? Kulağa gerçekten hiç hoş gelmiyor.”

“Muhtemelen yaban havucu ve süt tozlu bir şey,” dedi Eva yüzünü buruşturarak. “Neden uğraşıyorlar gerçekten bilmiyorum. Onları olduğu gibi ana yemeğin yanına koysalar daha iyi olur.”

“Bence de!” Cathy tepsisini metal yüzeyde kaydırđı. Lahana yemeği ve sosisleri tabağına aldıktan sonra Eva’ya yan yan baktı. “Birinin dediğine göre askerler trenden şekerlemeler fırlatmış. Sen hiç yakalayabildin mi?”

Eva güldü. “Bir şeyler yakalamakta hiçbir zaman iyi olmadım. Gerçi yakalayanlar birazını dağıttılar. Çikolatanın tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum resmen.”

“Çikolata mı? Vay canına! Ben sakız falandır diye düşünmüşüm.”

“Hayır. M&M’s atıyorlardı. Onları hatırlıyor musun?”

“Seni şanslı şey! Kaç tane aldın?”

“Sadece bir tane.”

“İyi. Bana da ayırmadığın için seni öldürmeme gerek yok o zaman.”

Tepsilerini alıp cam kenarında, artık boş olan platformu görebilecekleri bir masaya oturdular. Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Eva’nın ondan hoşlanmasının nedenlerinden biri de Cathy’nin Eddie hakkında hiçbir şey sormamasıydı. Köşedeki marketteki yaşlı adam ya da David’in kreşinde çalışan kadın gibi tanıştığı diğer insanlar ya sohbele başlarken ya da sohbeti bitirirken illa ki, “Bir haber var mı?” diye soruyorlardı. Kötü bir niyetleri yoktu. Tabii ki yoktu. Eva da kendini çok kötü hissetmesine neden olsa da cesur bir şekilde gülümsüyor ve başını iki yana sallıyordu.

Ama Cathy farklıydı. Eva onunla ilk konuştuğunda Cathy, Eva’nın on sekiz aylık bir çocuğu olduğunu, kocasınınsa kayıp olduğunu, hatta öldüğünün düşünöldüğünü duyduğundan bahsetmişti. Ve o ilk günden sonra Cathy bir daha Eddie’den hiç bahsetmemişti. Bir kez bile. Belki de bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Eva, Cathy’nin kocasının savaşın başlamasın-

dan kısa bir süre sonra öldüğü dışında hiçbir şey bilmiyordu. Aralarında lafını hiç etmedikleri bir anlaşma sağlanmıştı: kocaları hariç her şey hakkında konuşabilirlerdi.

“Tırnaklarıma baksana,” dedi Cathy tuzluğa uzanırken. “Bir zamanlar Beatties’de güzellik salonunda çalıştığım inanamazsın, değil mi?”

“Benim tırnaklarım kadar kötü değiller!” Eva ellerini gösterdi. “Özlüyor musun peki? Eski işini yani.”

“Pek sayılmaz.” Cathy omuzların silktili. “Orası çok... şey. Bilemiyorum. Gerçekte işe yarar bir şeyler yapıyormuşum gibi hissetmiyordum.” Sosisten kocaman bir ısırık aldı. “Senin bundan önce bir işin var mıydı?”

“Okuldan ayrıldığım da bir kütüphanede çalışıyordum.”

“İşini seviyor muydun peki? Bunu dediğim için bana kızma ama çok da kütüphanede çalışacak bir tipe benzemiyorsun.”

“Öyle mi?” Eva sırtıttı. “Samrım biraz zıt bir tiptim. Neredeyse ilk haftadan kovuluyordum.”

“Ne yaptın ki?”

“Doğum kontrolüyle ilgili bir kitabı aşk kitaplarının arasına koymuştum.”

Cathy yutkunmaya çalışırken ağzından tükürükler saçtı. “Gerçekten mi?”

Eva başıyla onayladı. “Adı da *Her Annenin ve Genç Kızın Bilmesi Gerekenler*’di. Bir gün postayla geldi ve ben de kitabın göze çarpacak bir yerde durması gerektiğini düşündüm. Baş kütüphane sorumlusuyla başım belaya girdi tabii; kadının erkek kardeşi Birmingham’ın Roman Katolik piskoposuydu.”

Yan masadan gelen ses ikisinin de o tarafa bakmasına neden oldu.

“Doğru mu? Uzun ve kıllılar mı?” Bu onunla şekerleri paylaşan kadın Iris’ti. Ellerini iki yanına koymuştu ve gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu.

“Nereden bileyim ben? Etrafta dolanıp elimi adamların pantolonlarına sokmuyorum ya!” Konuşan, Eva’nın daha önce hiç görmediği bir kadındı. Düzgünce alınmış kaşları ve yüzünü ikiye ayıran kocaman bir sırtışı vardı. Kadın durup masada oturan kadınların tüm dikkatinin kendisinde olduğundan emin oldu. “Babam söyledi. Maymunlar gibi kuyrukları varmış. Bir asker geçen hafta Air Raid Karakolu’na gelmiş ve siyahi bir askerle karşılaşılırsa ne yapılması gerektiğini söylemiş. Kibar olunmalı ancak çok da arkadaşça yaklaşılmamalıymış, çünkü bu adamlar geceleri dolanır ve öfkelenedikleri zaman insanları keserlermiş. Hava karardığında da kuyrukları titremeye başlarmış.”

Iris ve arkadaşları kendilerini zor tutuyorlardı. Yemekleri yenmemiş şekilde tabaklarında dururken kadınlar telaşlarını bastırmaya çalışıyorlardı.

Eva ve Cathy göz göze geldiler.

“Onları istasyondan çıkarken gördüm,” diye fısıldadı Cathy. “Sen gördün mü?”

Eva yarısını yediği öğle yemeğine bakarak başını evet anlamında salladı. Boğazından yüzüne kadar kızardığını ve teninin yandığını hissediyordu.

“Eva? İyi misin?”

“İyiyim. Yemek biraz sıcak geldi, o kadar. Soğusun diye biraz beklemeliydim.” O aptal kelimelerin alevlendirdiği hisleri Cathy’ye nasıl açıklayabilirdi? David’in doğumundan beri kendini pisliğin ortasında bir inci ortaya çıkarmaya çalışan midye gibi hissediyordu. Düşüncesiz insanlar bebek arabasına bakıyor ve yüzlerindeki gülümseme battaniyenin üstünden

onlara bakan suratı görünce donup kalıyordu. David her bebeğin yaptığı gibi onlara uzanıyordu ama kimse ona dokunmak istemiyordu.

Iris'in arkadaşını kadının dişleri takırdamaya başlayana kadar sarsmak ve yalancı muz püresi tabağını onun o kindar, sırtık suratına geçirmek istiyordu. Masa örtüsündeki kirlere baktıktan sonra çatalını, tabağında katılaşılmaya başlayan yemeğine batırdı.

"Cumartesi günü Civic'te bir parti olacak. Gelmek ister misin?"

Eva başını kaldırıp gözlerini kırptırdı. Cathy fularının uçlarını çözmüş ve iki tarafında tavşan kulağı gibi durmasına neden olmuştu. Gülümsememek elde değildi. "Bilmiyorum," dedi. "En son ne zaman dans ettiğimi hatırlamıyorum bile."

"Güzel. İkimiz de öyleyiz."

"Şey... Bir bakıcı da bulmam gerekiyor."

"Çocuğa annen bakamaz mı? Ya da kız kardeşin, yaşı buna müsait, öyle değil mi?"

"Bebek bakıcılığı yapmak için evet ama oğlanlar için de öyle. Bir parti olacağını duyarsa onu evde tutmam mümkün değil."

"Komşum Mikey'e bakmayı teklif etti, iki çocuğa birden bakmayı da kabul edecektir."

"Burada bir kararlılık seziyorum sanki." Eva gözlerini devirdi. "Tamam, anneme sorarım. Bir şartım var ama."

"Nedir?"

"Bir paket çikolata ve sigara için gördüğün ilk Amerikan ile gidip beni ortada bırakmak yok."

2. Bölüm

Eva, annesinin onun on dokuzuncu yaş günü için eski bir geceliği kullanarak tasarladığı, en iyi iç çamaşırları olan krem rengi askılı üstü ve paçalı külotu ile yatağında oturuyordu. O zamanlar sekiz aylık hamile olduğu için bu parçaları deneyememişti bile. *Bunları daha sonraya saklayabilirsin, öyle değil mi?* demişti annesi gülümseyerek.

Eva dışarıya, uzaklara doğru, uzayıp giden çatılara baktı. Ufukta St. Peter Kilisesi'nin turuncu gökyüzünde oluşan silueti görünüyordu. Başını açık camdan dışarı çıkarıp havayı kokladı. Goodyear lastik fabrikasından yükselen keskin duman kokusu yan komşunun mutfağından gelen işkembe kokusuyla karışıyordu. Bir bahçe avlusundan ilerideki sokağa geçen bir grup kadın gördü. Konuşup gülüşen kadınların hepsi dışarıda geçirecekleri bir gece için süslenmişlerdi.

Eva iç çamaşırlarını Eddie için saklamıştı. David'in doğumundan sonraki ilk izni için. Hepsini aklında planlamıştı. O zamana kadar hamileyken aldığı kiloları verebilirdi. Annesi David'i bir yerlere götürür ve ikisi baş başa kalıp romantik bir akşam geçirebilirlerdi.

Eva parmaklarını üst çamaşırının dantellerinde gezdirdi. Planları gerçekleşmemişti. Eddie, oğullarının yüzündeki doğum lekesine bakıp korkuyla geri çekilmişti. O andan sonra Eva onu etrafında istememişti.

Şifonyerin üzerinde duran fotoğrafına baktı. Asker ünifor-

ması içinde çok şık görünüyordu. Gülümsemesi Eva'yı suçluyor gibiydi. "Gitmemeliyim, değil mi?" Eva kelimeleri fırlatılarak söylemiş olsa da sesi odanın sessizliğinde oldukça yüksek çıkmıştı.

"Gitmemeli misin?" Eva'mın kız kardeşi odaya girip yataкта onun yanına oturdu. Siyah saçlarını başının tepesinde toplamıştı ve yüzü neredeyse tanınmayacak haldeydi.

"Ne zamandan beri ruj sürüyorsun sen?" Eva, Dilys'in oluşturmayı başardığı bu imaj karşısında gülmeli miydi ağlamalı mıydı bilemiyordu. "Ve o maskarayı kimden yürüttün?"

"Kimseden yürütmedim. Bacanın isisiyle vazelinini karıştırdım. İyi görünüyor, değil mi? Ruju da annemin eski çantalarından birinde buldum ama hepsi bu da değil..." Yatağın etrafında dans edip parmaklarını Eva'ya uzattı.

"Oje de var demek! Dil?"

"Woolworth'de çalışan bir okul arkadaşımдан aldım," dedi Dilys. "Hem bu gerçek oje değil. Buna cila diyorlar."

"Görelim bakalım."

"Bana inanmıyor musun?" Dilys odadan çıktı ve elinde küçük, beyaz kapaklı bir şişeye geri dönerek şişeyi yatağa fırlattı.

Eva şişeyi alıp markasına baktı.

"Bak! Sana söylemiştim. Yoksa bir Amerikan askeriyle falan olduğumu mu sandın?" Dilys kollarını göğsünde birleştirip beklerken yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "İstersen kullanabilirsin ama önce hazırlansan iyi olacak."

Eva gümüş çerçevedeki fotoğrafa baktı. Bir eliyle Eddie'ye sıkıca tutunmuştu ve diğer eliyle de gelin çiçeğini tutuyordu. Bir yanı özgür kalmak istiyordu. O umut dolu ama aynı zamanda umutsuz görüntüsünü ortadan kaldırmak istiyordu. Fakat

Eddie'nin sesi kafasının içinde fısıldıyordu. *Nasıl yaparsın? Ya birisiyle tanışırsan?*

“Hadi, abla!” Dilys, Eva'nın ellerini tuttu. “Eddie senin hayatının sonuna kadar evde oturmanı istemezdi, öyle değil mi?”

Eva güçlükle yutkunduktan sonra yatağından kalktı. “Sanırım birkaç saat dışarı çıkmanın bir zararı olmaz. Ama eve gitme vakti geldiğini söylediğimde mızımızlanmak yok, tamam mı? Ve tanrı aşkına, o rujun birazını sil lütfen.”

Dilys abartılı bir şekilde iç çekti. “Gerçekten silmek zorunda mıyım? Bu resmen ruju ziyan etmek olacak.”

“Onu bir oğlanın yakasında görmektense kâğıda silinmiş şekilde çöp tenekesinde görmeyi tercih ederim!”

“Mızıkçı şey!” Eva ona uzanacak olduğunda Dilys hemen kaçtı. “Acele et! Daha giyinmedin bile!”

“Çünkü ne giyeceğimi bilmiyorum. David doğduğundan beri sinema dışında hiçbir yere gitmediğimi biliyorsun, değil mi? Bunların bana uyacağını hiç sanmıyorum.”

Eva'nın bedeni hamilelikten önceki haline geri dönmemişti. Kalçaları daha geniş ve göğüsleri daha dolgundu. İçine girebileceği tek kıyafet, evlenmeden önceki zamanlardan beri görmezden geldiği yünlü mavi elbiseydi. Ona uygun bir de kısa ceketi vardı.

Annesi odaya girdiğinde kıyafeti deniyordu. Eva uzun aynada onun yansımasını gördü. Kapı eşiğinde durmuş alyansıyla oynuyordu. Bunu sık sık yapardı. Dul kaldıktan sonra ortaya çıkan bir alışkanlığıydı. Sanki kendisine her zaman şimdiki gibi yalnız olmadığını hatırlatmak istiyordu. Eva'nın babası öldüğünde yirmi yıllık evliyidiler. Babası yaşıyor olsaydı bu sene yirmi beşinci yıldönümlerini kutluyor olacaktardı. Eva bir adamla o kadar uzun süre birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Eddie ile ara vermeden geçirdikleri en uzun süre on gündü.

Ceketin kenarlarını çekiştirip görüntüsüne baktı. Eddie'den haber almadan geçirdiği uzun aylara rağmen kendisine hiçbir zaman dul dememişti. O kelime giydiği şeyler gibi rahatsız ediciydi. “Elektrik ibarelerini düşünme,” dedi annesi. “Onları ben ayarlarım. Sen gidip eğlenmene bak. Gaz maskeni ve el fenerini aldın, değil mi?”

Eva başıyla onaylarken temiz ve katlanmış bebek kıyafetlerini çekmeceye yerleştiren annesini izledi. Eva uyduruyor muydu yoksa annesi *eğlen* derken biraz keskin bir ses tonu mu kullanmıştı? Annesi geceleri dışarı çıkmasından hoşlanmazdı. Sebebi Alman bombaları değildi. Artık öyle değildi. Eddie'nin yokluğu Eva'nın evliliğinden önce ortada olmayan bir bağ kurmalarını sağlamış gibiydi. Beraber radyo dinler ya da oturup sessizce bir şeyler okurlardı. Eva kitap, annesi gazete okurdu. İki yalnız kadındı onlar ama tek başlarını değillerdi. Evrenlerinin merkezinde Dilys ve David vardı.

Savaştan önceki yıllarda yakın değillerdi. En azından Eva ile babası kadar yakın değillerdi. Babası hayattayken, Eva hep annesinin biraz daha nazik ve daha az keskin olmasını dilerdi. Mutlular mıydı ki? Eva emin değildi. Peki, şimdi annesi için durumlar nasıldı? Eğer kader onu biriyle buluşturursa başka bir adam ister miydi; yoksa o tarafını Eva'nın babasının mezarının üzerine attığı bir avuç toprakla birlikte kesip atmış mıydı?

Eva tekrar aynaya baktığında Eddie'nin yüzünün siyah beyaz yansımaları gördü. Eddie'nin evlendikleri gece onu nasıl yiyip bitirdiğini düşündü. İkisinin de ilk seferiydi. İşleri ağır-
dan almayı dileyen Eva oldukça gergin hissediyordu. Eddie çabalamıştı fakat çabaları tamı tamına otuz saniye sürmüştü. Üzgün olduğunu ve elinden gelen bir şey olmadığını söylemişti. Eva, Eddie'nin bunun ilk ve son seferi olacağını düşünerek korkup korkmadığını merak etti. Savaşa giderken düşündüğü

bu muydu? Ölecek olsaydı bile en azından bakir ölmeyeceğini mi düşünmüştü? Evlenmeye bu yüzden mi o kadar meraklıydı?

“Hadi, Eva!” Dilys makyajlı yüzünü annesinden gizleyerek ona sesleniyordu. “Artık hazırlanmış olman gerekiyor!”

Eva hazır olduğunu hissetmiyordu. Ceketin altındaki elbisenin fermuarı çekilmemişti. Tamamen çekmeyi becerememişti. Kendi kendine ceketı giymeye devam ettiğı sürece sıkıntı olmayacağını söyledi.

“Görüşürüz, anne.” Dudaklarını annesinin yanağına değdirirken Devon Violets parfümünün kokusunu aldı. Koku açıklayamadığı bir sebepten ötürü rahatsız hissetmesine neden oldu ve o rahatsızlık hemen ardından önündeki gece ile ilgili bir gerginliğe dönüştü. Bunu nasıl yapacağını unutmuştu. Kalabalıkta nasıl olması gerektiğini. Erkeklerin arasında ne yapması gerektiğini.

Parmak uçlarında ilerleyerek David’in yatağına gitti ve uyuyan çocuğa baktı. Doğum lekesi artık neredeyse kaybolmuştu. Doktor iki sene demişti. O zamanlar doktora inanmamıştı. O çirkin, yumurta büyüklüğündeki kan renkli izin öylece kaybolacağına inanmak imkânsızdı. Çocuğun yanağındaki soluk pembe izi okşadıktan sonra onu hafifçe öptü.

“Acele et!” dedi Dilys. “Cathy kapıda bekliyor!”

Eva’nın ceketı David’in karyolasının kenarlarına sürttü. David uykusunda bir şeyler mırıldanarak kıpırdandı ama annesi çoktan merdivenleri yarılamıştı bile.

3. Bölüm

“Geliyor musun?” Jimmy, Bill’in şapkasını parmakları arasına alıp iki tarafa çekti. “Tutku vagonunu kaçırmak istemiyorum!”

“*Tutku* vagonu mu?” Bill ranzaların arasındaki duvarda asılı duran ufak kare aynadaki yansımasına bakıp yüzünü buruştururken şapkasını düzeltti. “Bu tek atlı kasabada mümkün değil!”

“Ama bu gece Bridgnorth’a gitmiyoruz,” dedi Jimmy burunun kenarına dokunup. “Bizi Wolverhampton’a götürüyorlar. Hatırladın mı? Trenden indiğimiz yere.”

Bill ona doğru dönüp ellerini gövdesinde birleştirdi. “Wolverhampton mu? Ama orası *beyazların* kasabası...”

“Bu gece öyle değil.” Jimmy kıkırdadı. “Davetiyeyi bıraktıklarında nöbeteydim.”

“Ne davetiyesi?”

“Hollanda Kraliyet Alayı’ndan. Kraliçe Wilhelmina adına bir parti düzenleniyor.”

“Kraliçe kim dedin?” Bill’in kaşlarından biri şapkasına doğru yükseldi.

“Wil-hel-mina. Hollanda Kraliçesi. Doğum günü müymüş neymiş. Kamplarından başlayıp on beş kilometrelik alandaki tüm ittifak kuvvetleri davet edildi.”

Bill bir soluk verdi. “Yani hiçliğin ortasındaki bir kışlaya mı gidiyoruz? Bridgnorth daha iyiydi!”

“Hayır, her şeyi yanlış anladın.” Jimmy başını iki yana salladı. “Parti Civic’de olacak. Kasabadaki en geniş dans alanı orası! Sana diyorum dostum, başa çıkabileceğinden çok daha fazla kız orada olacak!”

“Bu kesin bilgi mi?” Bill gözlerini kıstı. “Sence kimin için gidecekler? Hollandalı adamlar mı, beyaz Amerikan askerleri mi yoksa biz mi? Beyaz bir kız gibi düşünmeye çalış, Jimmy.”

Daha sonra iki adam Amerikan ordusuna ait kamyondan indi ve tanıdık gelen çevreyi sindirmek için etrafa bakınarak bir süre kaldırımında bekledi. St. Peter Kilisesi’nin eski duvarları batan güneş ışığında parılıyordu. Gölgesinde boş market tezgâhlarını geçerken konuşup gülüşen kadınlar vardı. Meydanın karşısında Civic adlı mekân vardı ve büyük sütunları haki rengi formalarını giymiş ve kapıdan geçen askerlerin üzerinde yükseliyordu.

“Şimdi bakma,” dedi Jimmy siyahi askerlerden oluşan bir grup meydanı geçerken, “ama sanırım takip ediliyoruz.”

Bill sol omzunun üstünden kıkırdamaları ve fısıldaşmaları duyabiliyordu. Diğerleri ilerlemeye devam ederken Bill, Jimmy’ye işaret verdi ve ikisi beraber sıradan çıkarak market tezgâhlarından birinin arkasına geçtiler.

“İşte geliyorlar,” diye fısıldadı Bill. İkisi de, fark edilmeden yapabilecekleri kadar boyunlarını uzattılar.

“Arkalarına bakmayı kes!” Seyrek kahverengi saçlarına dalgalı şekil vermiş olan kadın yanında yürüyen genç kadını dürtükledi. Gruptaki diğer kadınlar gülüşmeye başladılar.

“Elimde değil!” Kız kelimeleri söylemeye çalışırken yuvarlak yanakları kızardı. “Sadece kuyruklarını görmek istiyorum.”

“Saçmalama. Hava daha kararmadı bile!”

“Yakında kararacak ama...” Kız elini ağızına götürüp kapatırken sesi kesildi.

Kadınlar gözden kaybolurken iki adam konuşmadan birbirlerine baktı.

“Sana ne demiştim?” dedi Bill sıktığı dişlerinin arasından. “Lanet olası bir sirkin içindeyiz!”

“Hadi ama dostum!” dedi Jimmy. “Hepsi yle değil. Liverpool limanındaki sandvili sarışını hatırlamıyor musun? Kız gözlerini senden alamadı ve baktığı yer de kığın değildi.”

Bill homurdandı.

“Hadi!” Jimmy onu ittirdi. “Oraya her halükarda girmemiz lazım, kaydardığımızı düşünürlerse başımız daha büyük derde girer.”

İçeri girdiklerinde dans pistinin köşesine, sahnenin sağ tarafına yönlendirildiler. O alandan müzik başladığı zaman grubu görmek imkânsız olacaktı. Jimmy haksız çıkmamıştı, odada çok fazla kadın vardı.

Bill etraftaki adamlara baktı. Açlıkla bakan gözlere arzuları ifade eden fısıltılar eşlik ediyordu. Yakaladığı kelimeler çoğunlukla tekrar edemeyeceğı kadar kabaydı. Ayaklarının arasındaki zemine baktı. Bakmanın amacı neydi ki zaten?

“Hey, dostum! şuna baksana!” Jimmy kaburgalarını drtmşt. Bill cevap vermediğinde ise arkadaşı onu çenesinden yakalayarak kafasını yukarı kaldırdı. “Dar bluzlu olan... Adamım, sana yemin ediyorum, eğer ona yaklaşabilirsem o düğmeler hemen açılacak!”

“Rüya görmeye devam et, Jimmy,” diye homurdanan Bill geri çekildi. Fakat o esnada gözüne bir şey takıldı. Uzun kırmızı saçlar. Bill odaklanırken, kadın yanındaki diğer kadına döndü. Şimdi kadını profilden görebiliyordu. Gözlerini kırıştırdı. Rita Hayworth’ün hayata dönmüş haliydi. Sanki vahiylerin arasından çıkmış ve onu buraya kadar takip etmişti.

Dans pisti haki ve mavi renklerinden oluşan bir denizdi. Tek farklılık garip, çiçekli kıyafetlerdi. Kadınların yaklaşık yarısı üniforma giymişken, diğerleri eski ceketler ve perdelerden kesilerek dikilmiş iki parçalı ordu stili kıyafetler giymişti.

“Eddie’yle ilk randevumda bunu giymiştim,” diye fısıldadı Cathy ile birlikte hızla hareket eden Eva. Yünlü ceketin içinde sıcakladığını hissediyor ve onu çıkarabilmeyi diliyordu. “Çok uzun zaman önceymiş gibi hissediyorum,” diye devam etti ve, “bazen gerçekmiş gibi bile gelmiyor ama-” dediği sırada Dilys bir ödülmüş gibi tuttuğu Hollandalı askerle dans edip yanından geçerken hemen sustu. Kız kardeşini okuldan arkadaşlarıyla birlikte dans pistinin girişine bırakmıştı. Gözünün onun üstünde olması gerekiyordu.

“Bu yüzden mi yüzük takmıyorsun?” Cathy diğer tarafa bakarken Dilys’i görmemişti.

“Hayır,” dedi Eva odanın içinde hareket eden kardeşini izlerken. “İş için çıkarmaya başlamıştım çünkü küreğin sapı parmağımda nasır yapıyordu. Ama artık takmak aklıma bile gelmez oldu. Kötü göründüğünü biliyorum ama kasten yaptığım bir şey değil.”

“Endişelenme. İnsanlar senin hakkında kötü düşünmek isterse bunu her halükarda yaparlar. Bir mazerete ihtiyaçları yok.

Her neyse, gerçekmiş gibi gelmemesini anlayabiliyorum. Yani önümüzdeki Noel’de, evli olduğum süreden daha uzun bir süre boyunca dul olmuş olacağım.” Birbirine bastırdığı dudaklarının rengi soldu. “Bazen Stuart’ın fotoğrafına bakıyorum ve hepsinin bu kadar olduğunu düşünüyorum. Onu hatırlamak için elimde olan tek şey bu. Mikey dışında tabii.” Gözleri göz yaşlarıyla parıldadı. “Resmen babasının kopyası.”

“Ondan hiç bahsetmemiştin,” dedi Eva. “Ben de her zaman sormaktan çekindim...”

“Sanırım tüm kızlar etraftayken bu konuda konuşmamak daha kolayıma geliyor.” Cathy bir bukle kahverengi saçı gözünün önünden çekti. “Önceki gün söylediğim gibi, çalışmak işe yarıyor. Evle ilgili her şeyi aklımdan siliyorum.”

Dans pistinde hareket ederken Eva da aynısını yapmaya çalıştı. Eddie’yi düşünmek rahatsız edici duyguları ortaya çıkarıyordu. Korku ve endişe suçluluk duygusuyla beraber hareket ediyordu. Onun için hiç ağlamamış, Cathy’nin Stuart’ı özlediği gibi özlememişti. Bunun sebebi beraber çok kısa bir zaman geçirmiş olmaları mıydı? Yoksa David’e davranış şekli yüzünden ona çok kızgın olduğu için miydi? Bir de üçüncü sebep vardı: Bunu kelimelere dökmeye cesaret edemiyordu. Eddie için değil ancak kendisi için korkuyordu. Geri dönecek olsa her şeyin nasıl bir hal alacağından korkuyordu.

“Dunkirk’te öldü.” Cathy’nin sesi Eva’nın düşüncelerini böldü. “Mikey’in doğum gününden bir gün önceydi. Mikey sadece üç yaşındaydı. Ona söylediğimde bana babasının hediyesini cennetten gönderip gönderemeyeceğini sordu.”

“Ah, Cathy,” dedi Eva. “Çok özür dilerim. Hiç lafını-”

“Hayır, sorun değil,” dedi Cathy hemen. “Bazen bunu konuşmak yardımcı oluyor. Böyle büyük bir yerde daha da yalnız hissetmek de çok komik, öyle değil mi?”

Grup başka bir şarkı çalmaya başladı. “Oturmak ister misin?” Eva salonun yan tarafına, partner bulmak için boyunlarını uzatan üniformalı adamlara baktı. Dilys hâlâ dans pistindeydi ve onun için fazla yaşlı görünen Hollandalı askerle artık el ele tutuşuyordu.

“Hayır, dansa devam edelim.” Cathy, kolunu Eva’nın koluna geçirdi. “Stuart hakkında konuşmaya başlamamalıydım. Özellikle de senin bunları dinlemeye ihtiyacın yok. Hadi, biraz eğlenelim!”

“Pekâlâ, baylar ve bayanlar,” dedi vokalist, “şimdi biraz daha değişik bir şeyler yapalım. Tüm bayları, bütün bayları kastediyorum, pistin ortasında bir halka oluşturmaya davet ediyorum.”

Odanın her yanındaki erkekler ileri atılırken sandalye ve ayak sesleri duyuldu.

“Hadi, şimdi de açılın,” dedi vokalist. “Büyük bir halka oluşturup dışarı dönün. Ve bayanlar, sizler de o halkanın etrafında başka bir halka oluşturun.”

“Sanırım eşleştireceğiz,” diye fısıldadı Eva. “Sen emin misin-”

“Şimdi bayanlar,” diyen vokalist araya girdi, “kimsenin kenarda beklemesini istemiyorum. Ziyaretçilerimize özel bir karşılama yapalım!” Odanın ortasında garip bir şekilde bekleyen adamları işaret etti. “Hollanda’dan gelen ziyaretçilerimiz!” Kadınlar alkışlarken tüm eller havadaydı. “Bir de Amerikadan!”

Eva siyahi askerleri o anda fark etti. Hiçbirini dans pistinde görmemişti. O anda ise beyaz askerler alkışlar ve ısıklar karşısında memnuniyetle el sallarken, siyahi askerler sanki fark edilmiş olmaktan utanmış gibi bir ifadeyle ellerini havaya kaldırmakla yetindiler.

Grup birden yeniden çalmaya başladığında vokalist de yönlendirmelere başlamıştı.

“Bunun ne olduğunu hiç bilmiyorum.” Kadınlar ve erkekler zıt yönlere dönen devasa iki çember oluştururken Cathy kıkırdadı.

Eva’nın akli ayaklarının ne yaptığına değildi. Çemberleri tarayıp Hollandalı adamla beraber sıvışıp gitmesinden korktuğu Dilys’i arıyordu. Akli buna o kadar odaklanmıştı ki, müzik durup bir çift kaslı kol onu arkasından yakaladığında çılgılı bastı.

“Endişelenmeyin bayan. Ben ısırmam.”

Ses, bir filmde bir kesit gibiydi. Amerikan sesiydi. Elleri Eva’nın omuzlarındaydı. Eva ellerin sıcaklığını hissedebiliyordu. Arkasına dönmek istediğinde adam ellerini çekti. İlk gördüğü bir üniforma oldu çünkü gözleri adamın göğsüne denk geliyordu. Sonra başını yukarı kaldırdı.

“İyi akşamlar, hanımefendi.”

Dudaklarında kocaman bir gülücük belirdi. Çikolata rengi dudakları teninden bir ton daha koyuydu. İç kısımlarında ise hafif pembe bir tonu vardı. Belirgin elmacık kemiklerinin üzerindeki derin gözleri koyu kahverengi, neredeyse siyahtı. Adam gülümseyince gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar ortaya çıktı.

Eva bir anda ağzının açık olduğunu fark etti ve kapattı.

Adam önünde hafifçe eğildi. Gözleri Eva’ya odaklanmıştı ama bazı adamların bir kadınla karşılaştıklarında yaptıkları gibi onu boydan boya süzmüyordu. Sonra elini uzattı. Adamın eli de boyuyla uyumluydu. Avuç içi pembeydi. Eva bir süre ona bakakaldı ve bunu daha önceden bilmediğini, fırça satmak için eve gelen yaşlı adamda bunu görmediğini fark etti. Aynı anda içinde korku ve merak karışımı bir şeylerin kıpırdadığı-

m hissediyordu. Yavaş ve gergin bir şekilde elini kaldırıp ona uzattı.

Daha parmakları birbirine anca değmişti ki müzik tekrar ateşlendi ve vokalist başka direktifler vermeye başladı. Eva henüz bir şey diyemeden adam kolunu onun beline sarmış ve yürümeye başlamıştı. Eva adamın karanfil ve portakal kokularıyla karışık sıcak yünlü üniformasının kokusunu alabiliyordu. Birlikte dans edip dönerlerken ayaklarının yerden kesildiğini hissediyordu. Uzun bir zamanın ardından bir adamın kollarının onu sardığını hissetmek garip bir duyguydu. Eddie'yi düşünerek kaskatı kesildi. Bu adamın kokusu ter ve sigaranın karışımından oluşan o bilindik kokudan farklıydı. Dans ederlerken adamın sıcaklığını hissettikçe, içinde hissettiği korku tenini kaplayan ipeğin altında harekete geçen unutulmuş bir hisse dönüşmüştü.

“Ve partnerlerinizi bırakın!” Vokalistin sesi müziğin sesine üstün gelmişti. “Evet, baylar ve bayanlar, lütfen yerlerinize geçin. Tekrar başlıyoruz!”

Eva nasıl olduğunu anlamasa da adam başladıkları yere geri dönüp onu karşısına almayı başarmıştı. Dans ederlerken adamın elinin omuzlarından sırtına inip gezindiğini hissediyordu. Tekrar o heyecanı hissetti. Müziğin ritmi değiştiğinde Eva ondan ayrılarak yeniden kadınlardan oluşan dış çembere katıldı. Fakat adamın kararlılığını küçümsemiş olmalıydı. Adam yeniden onu yakalamadan önce sadece bir erkekle dans edebilmişti.

“Seninle doğru düzgün bir dans edebilir miyim? Bu danstan sonra yani?” Müziğin sesi yüzünden ağzı Eva'nın kulağına çok yakındı ve dudakları ona temas ediyordu. Eva adamın teninin kadifemsi esmerliğinden büyülenerek ona öylece baktı. Gözleri onu hipnoz ediyor ve, “evet,” demeye itiyordu.

“Ben... bir sonraki dans sırasında oturmak istiyorum.” Omzunun üzerinden bakınarak Cathy'yi aradı. “Burası çok sıcak.

Bir şeyler içsem iyi olacak.” Dilys’i bulması gerekiyordu. Tekrar adama baktı. Adam kaşlarını çatmıştı ve büyü bozulmuştu. Eva onun hislerini incitmemiş olmayı umdu. Daha sonra onunla dans etmekten memnun olacağım söylemek istedi ama onu cesaretlendirmek isteyip istemediğinden emin olamadığı için sustu.

Raylardaki tayfadan hatırladığı bir kadın bir askerle kol kola girmiş halde yanlarından geçti. O asker beyazdı. Eva’nın zihninde çocukluk anılarını canlandırdı. Bu defa fırça satan adamı değil, parkta ip atlamayı ve dokuz yaşındaki kızları cahil bir kıkırdamaya iten şarkılar söylemeyi hatırladı. *Kahve sever, çay sever, siyahi adamın dizine oturmayı sever...* Ritimle beraber zıplamak gerekiyordu. İp gittikçe hızlanırdı. Eğer son sözleri söylerken takılırsan herkes seni gösterir ve gülerdi.

“Sana bir şeyler ismarlayabilir miyim? Eğer seversen bira var ama başka bir şey yok sanıyorum. Belki limonata falan vardır.”

Eva derin bir nefes aldıktan sonra başıyla onay verdi. Kendisine izin veriyor gibiydi. “Bir shandy iyi gidebilir.”

“Shandy mi?” Adam kafası karışmış bir ifadeyle gülümse-di. Yüzü, yavru köpeklerinki gibi sevimli olmuştu.

“Yarı yarıya.” Gülümsedi. “Bardağın yarısına bira yarısına limonata koyuluyor. Ben seninle birazdan barda buluşsam olur mu? Arkadaşımı ve kız kardeşimi bulmam gerekiyor da.”

“Tabii,” diyen asker omuzlarını silkti. “Onlar da shandy içerler mi?”

“Ah, senin alman gere-”

Asker elini kaldırdı. “Sorun değil. Ben seni bulurum.”

Asker arkasına döndüğünde Eva sahnenin yanında heyecanlı el çırpın Dilys’i gördü. Cathy de onun yanındaydı. Grup

başka etkinliklere yönelirken Eva kalabalığın arasında ilerledi. Daha onlara ulaşamamıştı ki Dilys ona daha önce de partner olan Hollandalı askerle birlikte dans pistine geçti. Cathy ile göz teması kurduğu anda ise omuzunda bir el hissetti.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz?” Başını çevirdiğinde şapkanın altında kalan mavi gözleri gördü. Dudaklarında tanıdık bir gülümseme vardı. Bu, son dans sırasında önünde duran diğer adamdı. Dans için ellerini birleştirdikleri sırada kolu Eva’nın göğsüne sürünmüş ve Eva adamın bunu *bilerek -yanlışlıkla- yaptığını* düşünmüştü. Şimdi ise adam sanki elbisesinin içerisine bakıp dantelli çamaşırlarını görebiliyor gibi hissediyordu. Rahatsız olarak olduğu yerde kıpırdanırken arkasına doğru baktı ve Cathy’nin onlara doğru geldiğini gördü.

“Üzgünüm.” Eva adama dik dik baktı. “Bu dansta kenarda oturacağım. Bir sonraki için ise başkasına söz verdim.”

“Ah, peki o halde.” Adam oldukça soğukkanlı davranmıştı. Sonrasında ise artık Eva’nın yanında duran Cathy’ye baktı. “Peki arkadaşın?”

Cathy, gözleriyle *evet, gidebilirsin, eğer istiyorsan al senin olsun* diyen Eva’ya baktı.

Eva adamın sahneye götürdüğü Cathy’ye, “Ellerine dikkat et,” dedi. “Kurtarılmaya ihtiyacın olursa el salla.”

Onlar gözden kaybolduktan sonra, Eva elinde bir tepsi içeceklerle gelen diğer dans partnerini gördü. Dalgalı bir denizde ilerleyen dev gibiydi. Odadaki erkeklerin çoğundan daha uzundu. Kahverengi teni, bakımlı olmayan insanların sağlıksız ve soluk tenleri arasında daha da çarpıcı görüyordu. Sanki en önemli görevi yerine getiriyormuş gibi dik ve asil bir şekilde yürüyordu. Eva’yı arıyordu ama henüz görememişti. Eva isteseydi ortadan kaybolabilirdi. Fakat bunu *istiyor muydu? Ceke-*

tinin uçlarını çekiştirirdi. Ardından ise kolu sanki görünmez bir kabloyla çekilmiş gibi havaya kalktı ve Eva elini salladı.

Asker bardakları masaya dizmeye başlarken, “Adını sora-
madım,” dedi. “Ben Bill. Bill Willis. Tanıştığıma memnun ol-
dum.” Bir kez daha elini uzattı ve Eva bu defa gülümseyerek,
ne yaptığının farkında olan bir edayla karşılık verdi.

“Eva. Eva Melrose,” dedikten sonra adam raylarda çalış-
maktan çatlamış ve sertleşmiş tırnaklarını görmesin diye par-
maklarını bardağının etrafına sardı.

“Buralarda mı oturuyorsun?”

Eva başıyla onayladı.

“Herhalde buraya sık sık geliyorsun.”

“Pek gelmem aslında.” Eva omuzlarını silktili. “Uzun za-
mandan beri buraya ilk kez geliyorum...” Ona ne kadarını an-
latması gerektiğini düşünürken tereddüt etti. “Savaş başladı-
ğından beri hiç gelmedim.”

“Gerçekten mi?” Kaşlarını kaldırmıştı.

Eva başıyla onayladı. Böyle düşünmesine izin vermek daha
güvenliydi. *Güvenli miydi?* Eva içkisinden büyük bir yudum
aldı.

“Pekâlâ.” Gülümsedi. “Burada edilen danslar bir erkek için
işleri pek kolaylaştırmıyor. O kalabalığı aşip yanına gelmek
Chase the Queen¹ oyunundan daha zordu.”

Eva yanaklarının kızardığını hissetti. “O nedir?”

“Ah. Evde oynadığımız bir çeşit kart oyunu. Çok konsantre
olmayı gerektiriyor da.”

¹ Kartla oynanan bir oyun.

“Peki, orası neresi? Evin yanı?”

Sahnenin yanında toplanmış bir grup erkek bir anda kahkaha atmaya başladılar. Bill cevap vermeden önce omzunun üzerinden oraya baktı.

Eva hiç tanıdık gelmeyen isim karşısında kaşlarını çatı. “Nivorliins mı?”

“Daha önce duydun mu? Louisiana eyaletinde.”

“Duymadım sanırım. Nasıl yazılıyor?”

Eva asker harfleri tek tek sayarken güldü. “New Orleans! Ne aptalım. Amerikan aksanıyla olunca kulağa çok farklı geliyor.”

“Senin söyleyişin kulağa daha havalı geliyor,” dedi asker gülerek.

“Nasıl bir yer peki? Güzel mi?”

Adam dudaklarını birbirine bastırdı. “Değişir.”

“Neye göre?” Eva, askerin gülümsemesinin nereye kaybolduğunu merak etti. Birasını içerken sağa sola bakan gözleri karanlık bir havaya bürünmüştü.

Başını iki yana salladı. “Sanırım biraz açıklamak gerekiyor. Oraya Big Easy² diyorlar. Hayat kurması kolay olan bir yer.” Derin bir soluk verdi. Bardağını bıraktığı sırada da müzik daha hızlı bir ritme geçti. Parmakları hemen ayak uydurarak masanın yüzeyinde ritim tutmaya başladı. “Bu şarkıda dans edebilir miyiz?” Gözlerini yine bir heves kaplamıştı. Bulaşıcı bir hevesti. Saniyeler sonra dans pistinde sıçıyorlardı ve asker Eva’nın belinden sımsıkı tutmuştu. Eva, bedeni onun bedenine yapışmış olan askerin nefesini yanağında hissediyordu.

“Çok iyi dans ediyorsun.” Askerin onu duyup duymadığından emin değildi.

² New Orleans şehrine, caz müzisyenleri ve yerel halkın rahat, umursamaz hayat stillerine ithafen verilmiş olan takma ad.

“Öyle mi?” Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışmış gibi meraklı gözlerle ona baktı. Sonrasında gülümseyerek Eva’nın karnında yeniden bir sıcaklık oluşmasına neden oldu. Eva bu hisse karşı koymaya çalıştı. Sadece dans ediyorum dedi kendi kendine. Bunda yanlış hiçbir şey yok.

Birden tüm ışıklar söndü. Kalabalıktan “aaaaa” diye bir ses yükseldi. Eva askerini onu kendine doğru sıkıca çektiğini hissederken karanlıkta vokalistin sesi yükseldi: “Bayanlar ve baylar, panik yapmayın! Bu karanlık, partimizin ev sahibi olan Hollanda Kraliyet Alayı’nın özel isteği!”

Eva panikle Dilys’i düşündü. Dans etmenin heyecanıyla onu unutmuştu. Neredeydi ki? Ne yapıyordu?

“Bu karanlık da neyin nesi?” Eva sağ tarafında tanıdık gelen bir ses duydu. Cathy’nin sesine benziyordu. Seslenmek için ağzını açacak oldu ama daha hiçbir şey diyemeden Bill’in elinin sırtında yükseldiğini hissetti. Parmakları ensesinin altındaki çıplak teni okşuyordu.

“Seni öpebilir miyim?” Dudakları Eva’nın kulağına gittiğinde Eva askerinin kokusunun kendisini çektiğini hissediyordu. Çenesi onun çenesine temas ettiğinde askerinin hafif çıkmış sakallarını hissetti. Dudakları birleştiğinde bedenine yayılan ısı dalgası Eva’nın eriyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Askerinin dilinin ucunun ağzına girip onu tattığını fark etti. Elleri de sanki Eva her an kırılacak narin ve pahalı bir şeymiş gibi yüzünü tutuyordu. İşin ironisi her şeyi daha da leziz hale getiriyordu. Eva parmaklarını askerinin sırtına bastırarak kumaşın altındaki kaslarını hissederken onu gitgide daha fazla kendine çekiyordu.

Ama bu sadece saniyeler sürmüştü. Aniden açılan ışıklar, dans pistindeki tüm çiftleri açığa vurmuştu. Eva askerinin gözlerine bakarken utandı. Ne yapmıştı öyle? Asker gülümsüyordu

ama Eva bakışlarını kaçırdı. Cathy'yi arıyordu. Dilys'i arıyordu. Ama tek görebildiği sarmaş dolaş vücutlar ve tanımadığı yüzlerdi.

“Hey, sen!” Birkaç metre geriden bir Amerikan aksam duyuldu. “Evet, sen!”

Beyaz bir asker onlara doğru yürüdü ve ellerini kalçalarına yerleştirdi. Bill'den kısaydı ama çok daha fazla ağırdı. “Britanya'da bunun tadını çıkarsan iyi olur, evlat,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Çünkü Tanrı biliyor ya, Teksas'ta olsaydık bunu yapabiliyor olmayacaktın!”

Bill, Eva'yı serbest bırakıp adama doğru yürüdü. “Ama Teksas'ta değiliz,” derken gözlerini kısıtı ve devam etti. “O yüzden neden sen de Britanyalıların yaptığını yapmıyorsun?”

Bir yumruk, Bill'i tekrar Eva'nın kollarına gönderdi. Eva askeri yakalarken dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Fakat asker bir şekilde dengesini korumuş ve Eva'yı yere düşmekten kurtarmıştı. Ama Eva iki yana sallandığında dar mavi elbisesinde oluşan baskı çok fazlaydı. Belinden eteğinin ucuna kadar uzanan dikiş patlamıştı.

4. Bölüm

Eva diz çökmüş, iki büklüm halde duruyordu. Hollandalı askerler beyaz askeri alıp kapı dışarı ederken bağırışlar duydu. Cathy ve Dilys neredeydi? Eva'nın üzerine eğilmiş olan Bill, onu omuzlarından tutuyordu. Sol gözünün altındaki deride hafif bir morarma olmuştu.

“Sen iyi misin tatlım?” dedi. “Canını yaktım mı?”

“Beni boşversene!” Eva gülümsemeye çalıştı. “Yumruk yiyen sensin. Asıl *sen* iyi misin?”

“Ah, ben iyiyim.” Bill bir an gözlerini kapattı. Eva, o acı mı çekiyor yoksa güç mü toplamaya çalışıyor, emin olamadı.

“Kalkmana yardım edeyim.” Eva'yı yerden kaldırmaya çalıştı.

“Hayır!” diye fısıldadı Eva. “Ben... benim...” Söyleyemedi. “Bana ceketini ödünç verebilir misin?”

“Tabii ki,” diyen asker ceketini çıkarıp Eva'nın omuzlarına yerleştirdi.

“Teşekkürler.” Eva ceketini aşağı kaydırıp ceketin kollarını beline bağladı. Kendisine ayağa kalkmakta yardım eden Bill'in yüzündeki ifadeyi fark etti. “Dışarı çıkabilir miyiz? Biraz hava alsam iyi olacak.”

“Benim için de iyi olur,” diyen Bill onunla kol kola girip kalabalığı yararak ilerledi.

İki adet karartmalı cam kapıyı açarak onu dışarıdaki alacakaranlığa çıkardı.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu Eva.

“Hı-hı.” Sesinde hiçbir açık, olanlar hakkında farklı hissettiğini belli edecek hiçbir işaret yoktu. Huzursuz bir sessizlik içinde öylece oturdular. Karanlıkta Bill’in yüz ifadesini görmek hiç de kolay değildi.

“Özür dilerim,” dedi Eva.

“Ne için?” Sesi artık hırçın, neredeyse öfkeli çıkıyordu.

“İçeride olanlar için. Berbat bir durumdu. O aptalın seni öyle yumruklaması...”

“Endişelenecek bir şey yok,” dedi Bill. “Onun gibilerden başka bir şey beklemiyorum zaten.”

“Ama o bir asker.” Eva kaşlarını çattı. “Bir Amerikalı...”

“Tabii ki öyle.” Bill hafifçe kıkırdadı. “*Beyaz* bir Amerikalı. Ve burası da *beyaz* bir kasaba.”

“Ne demek istiyorsun?”

Eva askerin iç çektiğini duydu. “Benim gibi siyahi erkekler genelde buralara gelemmez. Sam Amca’ya göre bu yalnızca beyaz askerlerin yapabileceği bir şey. Normalde buradan yaklaşık yirmi beş km uzaklıkta bulunan Bridgnorth adlı kasabadaki Rest and Relaxation adlı bir yere götürülürüz. Herhangi bir sıkıntı çıkaramayacağımız kadar küçük bir yere... Bu gece buraya gelebildik çünkü bu özel bir gece.”

“Yani sizi ayırıyorlar mı? Beyazlar ve...” Sesi kesildi. Bill’in kendinden bahsederken kullandığı terimi kullanmaktan rahatsızlık duyuyordu ve Iris de kantindeyken o kelimeyi kullanmıştı.

“Evet, bayan. Ayrı kışlalar, ayrı işler, ayrı partiler.”

Eva birden treni hatırladı. Beyaz askerleri taşıyan vagonların ardından Iris en arkadaki vagonu işaret etmiş ve: *‘Şu gelenleri görüyor musun? Arkada olanları. Yüzlerine baksana!’* demişti.

Bill, “Titriyorsun,” dedi ve Eva’nın düşüncelerini böldü. “Ceketimi omuzlarına koyayım ister misin?” Elleri Eva’nın beline giderek ceketin kollarıyla yapılmış düğümü çözdü. “Bunu neden böyle yaptın ki? Bacakların mı üşüdü?”

“Hayır. Elbisem... yere düşünce şey oldu...” Açıklayamayacak kadar utandığı için duraksadı. Bill ceketini Eva’nın omuzlarına örttüktan sonra onu kendisine çekerken dudakları ona açtı.

“Ben...” Eva yine tereddüt etmişti. *Ben ne?* Bill’in dudaklarının ve ellerinin ona dokunuşu kalbinin heyecanla atmasına neden oluyordu. Ona ne söylemeliydi? Evli olduğunu mu? Bunu neden yapsındı ki? Özellikle de bunun hâlâ doğru olup olmadığını bilmiyorken.

Bill kendini ona bastırırken Eva hislerinin bedenini ele geçirmesine ve midesinin kasılmasına izin verdi. Dışarıda ve karanlıktayken yaptıkları şey nedense pek yanlış gibi gelmiyordu. Fakat içerde, dans pistindeyken Eva, Eddie’ye olabilecek en halka açık biçimde ihanet etmişti. Yaptığı o tek düşüncesiz hareket evliliğindeki bir sınırı aşmasına neden olmuştu. Ve bunu yaparak bu adamın gerçek ve fiziksel bir acı çekmesine neden olmuştu.

Aklına Dilys’in dedikleri geldi. *Yoksa bir Amerikan askeriyle falan olduğumu mu sandın?* Bunu sanki Amerikan birisiyle beraber olmanın fahişelikten farkı yokmuş gibi bariz bir küçümsemeyle ve kelimeleri tükürür gibi söylemişti. Eva, Dilys’in bu konuda ne söyleyeceğini merak etti.

Gitgide karanlıklaşan gecede başını Bill’in göğsüne yaslayıp ona tutundu. Gözlerini kapatarak kokusunu içine çekti. Karnının alt kısmında artan sıcaklık onu ne kadar istediğini belli ediyordu. Aralarındaki kimyadan çok etkilenmişti. Bu adamda ne vardı böyle?

Eddie ile arasında olanları hatırlamaya çalıştı. Evet, başlangıçta her şey heyecan vericiydi ama o farklı bir heyecandı. Evleneceği için heyecanlıydı. Bebeği olacağı için. Herkesin bağlı olduğu kişi değil de kendinden daha büyük, bağlı olacak başka birine sahip olacağı için heyecanlıydı. Fakat Eddie'yi öpmek ona hiç böyle hissettirmemişti.

“Buna bayıldım,” dedi Bill, Eva’nın saçlarını okşayarak. “Çok güzelsin!”

Eva içten içe gülümsedi. Bill, Eva’nın yırtılmış elbisesi ve kırık tırnaklarına rağmen kendisini güzel hissetmesini sağlıyordu.

“Kendimi çimdiklemem gerekiyormuş gibi hissediyorum,” dedi. “Daha önce hiç senin gibi bir kızı öpmedim.”

Eva için bu inanması güç bir şeydi. Adam çok çekiciydi. Geldiği yerde peşinde koşan çok kız olmalıydı. Dans pistindeki serserinin dediklerini hatırlayıp kaşlarını çatı. Britanya’dayken tadını çıkarmakla alakalı bir şeyler demişti.

“O maganda kılık ne demek istedi?” diye sordu. “Teksas hakkında bir şeyler diyordu ya.”

Bill başını onun boynuna dayamıştı. Eva, Bill’in çenesindeki kasların gerildiğini hissetti. “Geldiğim yerde aptalca kurallarımız var,” dedi. “Hangi eyalette yaşadığına da bağlı ama güneydeysen çoğu yerde siyahi halk ve beyazlar karışmaz. Buna izin yok.”

“Karışmaz mı? Böyle mi?” Eva parmaklarını onun dudaklarında gezdirdi.

“I-ıh.” Bill, Eva’nın parmağını ağzına aldı. “Çılgınca olduğunu biliyorum,” diye mırıldandı.

“Böyle olduğunu bilmiyordum. Bunu nasıl yapabilirler ki?”

“Bizden üstün olduklarını düşünüyorlar. İşin özü bu,” dedi Eva’nın yanaklarını avuçlarının içine alarak. “Orduda da öyle. Biz savaşmayız, elimize silah alamayız. Sadece onlara yemek yapmak, arkalarını toplamak gibi şeyler için buradayız.”

“Yaptığınız şey bu mu yani? Yemek yapmak?”

Bill bir süre sessiz kaldı. “Yapmak istediğim şey bu değil. Ben savaşmak istedim.”

Eva, Eddie’yi ve onun buna ne cevap vereceğini düşündü. Eddie savaşmak *istememişti*. Babası 1916 yılında hardal gazına maruz kalmıştı ve savaştan önceden olduğu adamın sadece gölgesi olarak geri dönebilmişti. Her kış yaşadığı bronşite karşı koyamamıştı Eddie on yaşındayken ölmüştü. Eddie’nin askere çağrıldığında korkuya kapılması oldukça normaldi.

“Hiç birisini kaybettin mi, Eva?” Bill’in sorusu Eva’nın düşüncelerini bir bıçak gibi kesmişti. Tahmin mi etmişti? Eva’yı okumak bu kadar kolay mıydı? Ona cevap vermeye hazırlanırken meydanın karşısından, marketlerin karalık köşelerinin arasından gelen kıkırdamaları duydu. Bir anda nefesi kesildi. Dilys! O neredeydi? Bu kadar zamandır ne yapıyordu?

Bill’in kollarından ayrıldı. “Kız kardeşimi bulmalıyım! Ona göz kulak olmam gerekiyordu...” Dilys’e seslenip çantasındaki feneri bulmaya çalışarak merdivenlerden indi.

“Hey, bekle bir dakika!” Eva marketlere doğru koşup boş tezgâhları geçerken onun arkasından geldiğini duyabiliyordu. “Bırak yardım edeyim!” Eva’nın önündeki tezgâhın metal çerçevesine incecik bir ışık düştü. “Hey,” dedi Bill ona yetişerek. “İçeride dans etmediğini nereden biliyorsun?”

“Işıklar geldiğinde baktım ve o içeride değildi,” dedi Eva. “Daha on beş yaşında ve yanında o Hollandalı askerlerden biri vardı!” Ucundaki kahverengi kâğıt yüzünden sönük şekilde

yanan feneri, marketlerin birinin önündeki çıplak bacakları açığa çıkardığında dudağını ısırdı.

İnilti, fısıltılar ve taciz dolu sözlerle beraber atılan kahkahalar arasında marketlerin sırası boyunca ilerlerken ışıltı bir çiftten diğerine yansıyor. Dilys orada değildi.

“Hadi,” dedi Bill. “İçeri girelim. Eminim oradadır.”

İçeri giren kapıları açtıklarında gözlerinin ışıkların parıltısına alışması zor oldu. Eva kalabalığın arasına karışırken Bill geride kaldı.

“Nerelerdeydin?” Eva arkadaşının sesini duyduğunda olduğu yerde sıçradı. Cathy, Eva’nın omuzlarındaki soluk haki rengi ceketi işaret ederken yüzünde afacan bir gülümseme vardı.

“Hiç sorma!” Eva gergin bir edayla gülümsedi. “Dilys’i bulmaya çalışıyordum. Her neyse,” dedi ve kaşlarını kaldırdı. “Sana ne oldu peki? Ortalık karanlığa büründüğünde kayboldun.”

“Ben de Dilys’i aramaya gittim. O askeri atlatmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Adamın elleri her yerimdeydi. Saniye Christopher Columbus Amerika’yı yeniden keşfediyor!” Cathy gözlerini devirdi. “Onu vestiyerin arkasındaki girintinin orada gördüm. Şu anda orada.”

Eva, Cathy’nin bakışlarını takip etti ve Dilys’in sahneye doğru geldiğini gördü. Yanında yine aynı Hollandalı asker vardı.

“Cathy, bir şey yapıyo---”

“Endişelenme! Sadece sarmaş dolaş duruyorlardı. Dilys beni gördüğü anda kıpkırmızı oldu ve hemen dans pistine ilerledi.”

“Teşekkür ederim, Cathy. Dışarı hiç çıkmamalıydım.”

Cathy tam bir şey diyecek olduğunda Eva bacaklarının arkasına vuran soğuk havayı hissetti. Birisi arkasındaki kapıyı açmıştı. Elbisesinin yırtıldığını hatırlayınca elini hemen arka-

sına götürdü. Arkasına doğru yürüyerek duvarın gölgesine sığındı ve Bill'in ceketini yeniden beline bağladı. Cathy yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu takip etti. Eva daha bir şey anlatamadan birisinin Bill'e seslendiğini duydu.

"Hey dostum, sen iyi misin?"

Eva, Bill'den daha kısa boylu keskin gözleri olan başka bir siyahi askerin dans pistinin etrafına dolmuş insanları aşarak ilerlediğini gördü.

"Olanları duydum." Jimmy, Bill'in gözünün altındaki morluğa baktı.

"Peki, sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?" Bill arkadaşına vurduktan sonra bir de güldü.

"Genç bir kadını tanımakla meşguldüm," dedi Jimmy. "Endişelenme, evine gitti. Merak ediyorsan da söyleyeyim, bizi kimse görmedi. Aklın neredeydi senin? İlk buluşmaları dayaksız geçirmek istiyorsan öpüşmelerini karanlıkta yap!"

Bill'in yüz ifadesi Jimmy'ye çenesini kapamasını söyler gibiydi.

Müzik sesi yok olduğunda çiftler yanlarında sıra olup kاپıya yöneldiler. Vokalist herkese iyi geceler diledi. Eva neredeydi? Bill boynunu uzatıp kalabalığın içinde fark etmesi zor olmayacak o uzun kırmızı saçları aradı.

"Beni bir dakika bekle, olur mu?"

Jimmy ona yan yan baktı. "Dikkatli ol!"

Eva odaya boş boş bakarken Bill'in onlara doğru geldiğini gördü. Bill de Cathy'yi gördüğünde olduğu yerde durdu. Eva dudağını ısırıldı. Ne yapması gerekiyordu? Bill'in gitmesini istemiyordu. En azından güle güle demeden gitmesini istemiyordu. Ona gülümseyip dikkat çekmemesi için başıyla işaret ederek anlaşılmaya çalışıyordu. Bill'in adımını atmadan önce etraftaki kişileri incelediğini fark etti.

"İyi akşamlar, hanımefendi." İlk olarak daha önce Eva'nın önünde eğildiği gibi Cathy'nin önünde eğilerek onu selamladı. "Bir dakika izin verebilir misiniz? Arkadaşınıza bir şey sormam gerekiyor." Eva'ya yaklaştı. "Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?"

Eva, Bill'in nefesini yüzünde hissetti. Teni alev alan Eva elbisesinin yakasına kadar yayılan kızarıklığı hissetti. Gözleri fincan tabağı gibi kocaman olan Cathy'ye baktı. "Şey," dedi. "Arkadaşım ve kız kardeşim var. Eve hep birlikte yürüyeceğiz ve..." Duraksadı. Bu konuşmayı Cathy'nin önünde yapması gerektiği için utanmıştı.

"Önemli değil," dedi Bill. "Hepinizle beraber yürüyebilirim."

Eva cevap veremeden Bill'e seslenen başka birini duydu. Eva'nın daha önce gördüğü bir adamdı. Bill'in arkadaşı. Onlara doğru geliyordu. Onların olduğu yere daha birkaç metre varken durdu ve ellerini ağzına götürüp ağzını kapattı.

"Hadi, adamım! Vagonu kaçıracaksın!"

"Bir saniye bekler misiniz?" dedi Bill kadınlara. "Söz veriyorum, geri geleceğim."

Arkadaşının yanına gitti. Eva, Bill'in dediklerini duyamasa da diğer adamın yüz ifadesini görebiliyordu. Bill'in arkadaşı yüzünü astı, omuzlarını silktili, başını iki yana salladı ve arkasına döndü.

"Vay canına!" diye fısıldadı Cathy. "Onu nerede buldun?"

Eva dili tutulmuş bir halde sadece ona baktı. “Ben... Ben... Sence olur mu?” diye kekeleydi. “Yani bizimle eve kadar yürüyebilir mi?”

Cathy başıyla onayladı. “Bence bir sorun yok.”

Bill geri dönüyordu. “Ne diyorsun?” Önce Eva’ya sonra Cathy’ye baktı.

“Emin misin?” diye sordu Eva. “Kamp yerine gecikmeyecek misin?”

“Sorun olmaz. Sizi dışarıda bekliyorum, tamam mı?”

Bill dışarı çıkan insanların arasında kaybolarak kapıya giden yolu yarılادığında Dilys de Hollandalı askerinin elinden tutmuş şekilde yanlarına geldi.

“Bu Anton,” dedi şımarık bir edayla. “Kendisi Hollanda’nın Maastricht şehrinden.” Şehrin adını hırlayan bir kaplan gibi dişlerinin arasından söylemişti.

Eva elini uzattı. Yakından bakınca da daha genç görünmüyordu. Adamın, Dilys’in okulu henüz bitirdiğinin farkında olup olmadığını merak etti.

“Bil bakalım ne oldu,” dedi Dilys parıldayan gözlerle, “hepimizi eve bırakacak!”

“Ah...” Eva, Cathy’ye baktı. “Ama biz yürüyecektik...”

“Hayır! Stil sahibi bir şekilde seyahat edebilecekken kim yürümek ister ki?” Dilys, Anton’un kolundan tuttu. “Şoförümüz o! Süslü arabalarla caka satıp duruyor, öyle değil mi tatlım?”

Eva geri çekildi. Anton sevgiyle kız kardeşine bakıyordu.

“Şöyle yapıyoruz,” diye devam etti Dilys daha Eva bir şey diyemeden. “Anton patronunu bıraktıktan sonra geri dönüp bizi alacak. Sadece on beş dakika kadar beklememiz gerek.”

“Ama Dilys,” dedi Eva, “başı derde girmeyecek mi?”

“Tabii ki hayır!” Dilys güldü. “Bu kadar oyunbozan olma!”

Eva kapının oradaki insanlara baktı. Bill orada değildi. Kardeşinin kolundan yakaladı ve ona manalı bir şekilde baktı. Dilys çekinerek askerini bıraktı ve Eva’nın onu bir kenara çekmesine izin verdi.

“Dinle, Dil,” diye fısıldadı Eva. “Birazdan seninle dışarıda buluşacağım ama önce gidip birisine iyi geceler demem gerekiyor.”

“Mmm!” Dilys kaşlarını kaldırdı ve adayın kim olabileceğini görmek için etrafa bakındı. “Kime?”

“Sen kendi işine bak ve beni beş dakika yalnız bırak, olur mu?” diye söylendi Eva. “Eğer dediğimi yapmazsan anneme kimden bahsederim biliyorsun!” Başıyla Anton’u işaret etti.

“Tamam, dediğin gibi olsun.” Dilys adamın yanına gitti ve, “Bizimle gelsen iyi olur,” dedi. “Tek başına kalmak istemezsin, değil mi?”

Cathy omuzlarını silkip gülümserken Eva gözlerini devirip ondan sessizce özür diledi. Cathy, Dilys ve Anton’u takip ederek meydana değil, bir sokağa açılan kapıdan çıktı. Burası muhtemelen Anton’un aracının park halinde olduğu yerd. Eva, Dilys’in onu oradan görememesini umuyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Ay yoktu. Dışarısı artık simsiyahtı. Bill’i bulabilmek için seslenmesi gerekti.

“Bak, sorun değil, senin başını derde sokmak istemem,” dedi Bill, Eva olanları anlatırken. “Ama bana bir söz vermeni istiyorum.”

“Nedir?” Eva bir anda etrafındaki sesleri fark etti. Meydandaki çiftler isteksiz bir şekilde vedalaşıyorlardı.

“Benimle cumartesi günü saat yedide burada buluş. Sinemaya gidebiliriz ya da seni yemeğe götürürüm.”

“Önümüzdeki cumartesi mi?” Onun söylediğini tekrar etmek hoşuna gitmemiştir. Başını onun göğsüne yaslayarak doğru kelimeleri aradı.

“Eee? Ne diyorsun?”

Bill’in bu kadar istekli olması Eva’nın suçluluk duygusu hissetmesine neden oldu. Kabul etmek gerçekten kötü bir şey miydi? İçinden bir ses kısık da olsa kötü bir şey olduğunu söyledi. Bu işin biraz bile olsa ilerlemesi Bill’in bir saat önce yediği yumruk kadar yanlış olurdu. Ama Eva o sesi dinlemek istemedi.

“Cevabın hayır olursa,” dedi Bill alaycı bir edayla, “sana bunu vermem gerekecek.” Eva Bill’in hâlâ belinde olan cekeğin içinde bir şey aradığını hissetti. Bili sonrasında onun elini buldu ve içine ince, sert bir şey koydu. “İşte,” dedi. “Ceketimin kefareti. Sende kalmasına izin verirdim ama kamp yerinde birisi bunu fark edebilir.”

“Bu nedir?”

“Hershey adında bir çikolata. Burada bunlardan var mı?”

Eva çikolatayı burnuna götürdü. Kokusu ambalajı aşıyordu. “Cumartesi günü için evet diyecektim... ama bu elimdeki şekeri geri vermem gerektiği anlamına gelecekse... yani...”

Bill onu tutup öptü ama Eva ondan sıyrıldı.

“Gitmem lazım,” diye fısıldarken ceketini çıkardı ve Bill’in koluna bıraktı.

“O zaman bir randevumuz var yani? Gerçekten mi?”

“Evet.” Eva Bill’in kolunu sıktı. “Randevumuz var.”

5. Bölüm

“Köri soslu havuç ve kıymalı patates.” Eva ve Cathy tepsileriyle geldiklerinde birdenbire saçma tül takmış bir kadın ortaya çıktı ve tezgahın üzerine tabakları bıraktı. “Pazartesi günü seçme hakkınız olduğu için şanslısınız.”

“Peki puding?” Cathy umutla tahtaya baktı.

“Yalancı kremalı yumurtasız kek var.”

Kadın buharlar arasındaki mutfağa ilerlerken Cathy, “Sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı.

“Boşver.” Eva cebinden bir şey çıkardı ve Cathy’nin tabağının altına koydu. “Bunu al, tadı hissetmemene yardımcı olur.”

Cathy, parmakları o şeyi bulduğunda gözlerini kocaman açtı. “Bu şey...” Omzunun üstünden baktı. “Eva,” diye fısıldadı, “bunu nereden buldun?” Eva çatal bıçakla uğraşıp kendini meşgul ederken Cathy başını yana eğip ona baktı. “Partideki Amerikan askeri mi verdi? O verdi, değil mi?”

“Olabilir,” dedi Eva gülümsememek için dudaklarını ısırırken. “Az olduğu için kusura bakma, birazını anneme, birazını da David’e verdim. Kendimi sınırlamaya çalışıyorum ama pek kolay değil.”

Yemeğin ortasında Cathy öne doğru eğilip fısıldadı. “Koca bir kare çikolatayı hak etmek için ne yaptığını düşünemiyorum bile!”

Duydukları, ağız dolusu köriyi yutmak üzere olan Eva’nın öksürmeye başlamasına neden oldu. Cathy’nin yüzündeki ifade ona eski müdiresini anımsatıyordu.

“Onu sadece öptüm!” dedi ve suya uzanarak büyük yudumlar aldı.

“Ve?”

“Ve ne?”

“Bir dahaki sefere ne olacak?”

“Bir dahaki seferden bahseden kim?” Eva omzunun üstünden bakındı. “Sanırım dedikodular havada uçuşuyor.”

“Bu sorun değil, biliyorsun değil mi?” dedi Cathy. “Suçlu hissetmene gerek yok.”

“Yok mu?” diye mırıldandı Eva hâlâ tabağına bakarak. “Onunla cumartesi akşamı buluşacağıma söz verdim ve kendimi çok suçlu hissediyorum. Ona nasıl ulaşacağımı bilsem, randevuyu iptal ederdim.” Çatalını kullanarak öğle yemeğinin geri kalanıyla oynuyordu.

“Ama onu görmek istiyorsun?”

Eva ona öylece baktı. “O kadar belli mi?”

“Seni gördüğüm anda anladım. Gözlerin çok... biliyorsun... ve sabah da sürekli gülümsüyordun. Yani bir insan körili havuç yerken nasıl gülümseyebilir ki?”

Eva umutsuzca omuzlarını silkti. “Adam sanki kapatmak için uzanamayacağın bir düğmeye bastı. Tüm olayı kafamda döndürüp duruyorum. Tekrar tekrar. O kadar çok düşünüyorum ki uyuyamaz oldum.” İç çekerek tabağını ittirdi. “Yanlış olduğunu biliyorum ama onu tekrar görmeyi çok istiyorum.”

“O halde git gör.” Cathy’nin sesi ciddiydi.

“Sen öyle yapmazdın ama değil mi? Benim yerimde olsaydın yani.”

“Ama senin yerinde değilim. Senin hissettiklerini hissedemiyorum ve hissetseydim ne yapardım bilemiyorum.

Her neyse, eğer biriyle buluşacak *olsaydım*, gider istediğim şeyi yapardım ama sen –sen imkânsız bir durumun içindesin.”

Eva parmağıyla örtünün üstündeki bir lekeye dokundu. “İdare ettiğimi düşünüyordum, Cathy. Çalışıyor, David’e bakıyor, çoğu gece annemle beraber evde oturuyor ve arada bir eski fotoğraflara bakıyordum. Ve iyiydim de. Her akşam oturup dışarıda olmayı ya da danslara katılmayı dilemiyordum. İçten içe bir erkeğe ihtiyaç duymadığımı düşündüğüm bir noktaya gelmiştim. Peki, sonra ne oldu? Bir gece dışarı çıktım ve bam!”

“Askerin adı ne?”

“Bill. Bill Willis.”

“*William* Willis mi? Ebeveynlerinin espri anlayışı varmış!”

“Şey, evet, sanırım Bill William’ın kısaltması. Ama o öyle bir şey söylemedi.”

Cathy gülümsedi. “Öpüşmekle fazla meşguldü sanırım.”

Eva homurdandı. “Birçok şey konuştuk aslında! “Geldiği yerleri, kampta hayatın nasıl olduğunu ve savaş hakkındaki düşüncelerini...” parmağı yağlı izin üzerinde gezinirken sesi kesildi. “Tanrım, nasıl bir izlenim oluşturdum öyle?”

“Eddie’yi düşünüp durmak pek yardımcı olmayacak değil mi?” dedi Cathy yumuşak bir sesle. “Bir haber almalı ne kadar zaman oldu?”

“Son mektubun üzerinden on beş ay geçti. O mektubu aldıktan üç hafta sonra da içinde olduğu geminin battığına dair bir telgraf almıştım.” Eva şapkasından kurtulan saçlarıyla oynuyordu. “Bazen onunla birlikte gemide olduğum ve kapıyı aşarak gelen suların doldurduğu bir odada mahsur kaldığımız kâbuslar görüyorum. Ve uyandığımda bir an onun yanımda yattığını düşünüyorum.” Gözleri yaşlarla dolarken güçlkle yutkunuyordu. “Sonra beşiğinde uykuda olan David’i görüyo-

rum ve gerçekler yüzüme vuruyor. O Eddie'yi hatırlamayacak bile. Bir babası olmasının nasıl bir his olduğunu bilmeyecek.”

“Biliyorum,” dedi Cathy, onun kolunu sıkarak. “Mikey de Stuart'ı hatırlamıyor. Bu çok zor. Hiç de adil değil.”

“Ama senin durumun farklı, Cathy.”

“Neden?”

Eva parmağını döndürmeyi bırakıp başını kaldırdı. “Sen Stuart'ı gerçekten sevdin, öyle değil mi?”

“Sen Eddie'yi sevmedin mi?”

Eva duraksadı. “Bilmiyorum. Durumu berbat hale getiren de bu. O gittiğinde biz... biz pek de iyi bir halde değildik.”

Cathy başını iki yana salladı. “Çok üzgünüm. Sormamalıydım. Bana kendi işimle uğraşmamı söyle.”

“Hayır, sorun değil. Sadece... şey, daha önce bunu kimseye sesli olarak dile getirmemiştim.”

“Ne kadar süre birlikteydiniz?”

Eva cevap vermeden önce birkaç kez göz kırptı. “Kaybolduğunda iki yılımız olmuştu. Fakat ayrı olarak çok vakit geçirdik.” Eva'nın gözleri Cathy'nin başının üzerindeki duvara kaydı. “Benim eski evimin bombalanmasından bir hafta sonra özel bir izinle evlendik. İkimiz de on sekiz yaşındaydık ve birkaç aydır görüşüyorduk. Eddie bombalı saldırıda annesini ve kız kardeşini kaybetmişti, ben ise babamı kaybetmiştim.” Dudaklarını birbirine o kadar bastırdı ki, dudakları görünmez oldu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Cathy. “Bak, bunu yapmak zorunda-”

“Zorundayım.” Eva başını yavaşça salladı ve duvara bakmaya devam etti. “Buraya, Wolverhampton'a taşınmamız gerekti. Eddie orduya henüz katılmıştı ve hemen yurt dışına

gönderilmesi bekleniyordu. Bunların hepsi o kadar...” tekrar durakladı ve gözyaşlarının gözlerinde biriktiğini hissetti.

Cathy artık sessiz bir şekilde bekliyordu.

“Hayatım bir gecede değişti. Bombalanmadan önce, savaş-
tan önce, Coventry’de bir kütüphanede çalışıyordum. Babam
raylarda işaret memuruydu. Annem evde duruyordu ve Dilys
de okula gidiyordu. Babamın işi nedeniyle kendimizi şanslı his-
sediyorduk.” Bir derin nefes daha aldı. “Onu kaybettiğimizde
birden başa geçen ben oldum. Annem bir şey yapacak durumda
değildi. Hayatımda ilk kez yetişkin biri gibi davranmam gerekti.
Evlenmek de yetişkinlerin yapacağı bir şey gibi göründü. Ed-
die ve ben birbirimize tutunduk. İkimiz de bombalı saldırının
şokundaydık ve Eddie savaşa gitmekten ölümüne korkuyordu.”

“O gitmeden önce ne kadar süre birlikte oldunuz?”

“Evlendikten iki gün sonra güney kıyılarına gönderildi.”
Yüzünde bir anlığına düşünceli bir ifade belirdi. “İzinlerin-
de eve geleceği günler için yaşadığım zamanlar oldu. Annem
düğün hediyesi olarak bize çift kişilik bir yatak aldı. İlk gece
uyumaya gittiğimde aklımda olan tek şey bir bebeğim olması
durumunda annemin çok mutlu olacağı; babamın ölümünün
üstesinden gelmesini sağlayacak tek şeyin bu olacağıydı.” Ba-
şını hafifçe iki yana salladı. “Tabii bu hemen olmadı. Eddie
izne geldiğinde, ilk yıldönümümüzde hamile kaldım.”

“Bebek istemiyor muydu?”

“Hayır, öyle değildi. Aslına bakarsan bebek konusunda çok
heyecanlanmıştı.” Eva duraklamıştı ama artık direkt olarak
Cathy’ye bakıyordu. “Fakat David diğer bebekler gibi görün-
müyordu. Yanağında çilek gibi büyük bir doğum lekesiyle doğ-
muştu. Doktor zamanla kaybolacağını söylemişti ki gerçekten
de artık kayılmak üzere ama David bundan nefret etmişti.” Bir
anlığına gözlerini kapattı. “David’i ilk gördüğünde gözlerin-

deki o bakışı asla unutmayacağım. Ne hissettiğini saklamaya çalıştı tabii ama kimseyi kandıramadı. Onu kucağına almıyor, ben onu mağazalara ya da parka götürürken benimle gelmiyordu. Sanırım mükemmel olmayan bir şey yaratmış olduğu gerçeğiyle yüzleşemiyordu.”

Cathy dudağını ısırdı. “Katlanması zor olmuş olmalı.”

“Evet, öyleydi. Sanki beni bıçaklamış gibiydi.” Eva göğsünde birleştirdiği kollarını sanki üşümüş gibi ovuyordu. “Sadece ondan değil, diğer insanlardan da böyle tepkiler aldım. İnsanlar bebek arabasını gördüklerinde eğilip bakar ve bıyık altından bir şeyler deyip bana acıyarak bakarlardı.” Kollarını serbest bırakıp tabağını kenara itti ve bir parça çikolata aldı. “Bu kadar cahil oldukları için onlardan tiksindim. Fakat kendi kanından ve canından olan birisini sevemediği için en çok Eddie’den tiksindim.”

Cathy başını salladı. “Geçen hafta Iris Stokes ve Betty Pelham’ın siyahi adamlar için söyledikleri zıvalıkları hatırlıyor musun?”

“Ne olmuş ki?”

“Bu yüzden o kadar gerilmiştin? İnsanların David’e davranışı yüzünden mi?”

Eva sertçe soluk verdi. “O kadar belli miydi?”

“Bunu sürekli duyacağını biliyorsun, değil mi? Bill ile görüşmeye başlarsan yani.”

“Biliyorum.” Eva çikolatayı ikiye böldü ve bir parçasını karşıya uzattı. “Partide olanı biliyorsun değil mi?”

Cathy olanları duyduğunda yüzünü kararttı.

“Sırf birileri ne düşünür diye Bill ile görüşmeyi kabul etmezsem, bu beni de onlar kadar kötü yapar, öyle değil mi?” Eva’nın gözlerinde isyan vardı.

“Başa çıkabildiğin sürece...”

“Bir sonraki cumartesi göreceğim, öyle değil mi?” Çikolatanın folyosunu buruşturup minik bir top yaptı.

“Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve cebinde Hershey çikolatası var. Bilemiyorum, bir kız daha ne ister ki?” Cathy sandalyesine yaslandı. “Ona Eddie’den bahsedecek misin?”

Eva başını iki yana salladı. “Henüz değil.” Onu tekrar göreceğini düşünmenin bile yanaklarını kızarttığını bilen Eva bakışlarını kaçırdı. “Kulağa kötü gelebilir ama Bill beni öptüğünde ne David’in annesi ne de Eddie’nin karısı değildim artık. Sadece... bendim.”

Cathy gülümsedi. “Kulağa *kötü* falan değil, harika geliyor.”

6. Bölüm

“Hey, gel ve şuna bir bak!”

Bill ona seslendiğinde Jimmy yemekten arta kalanları çöpe döküyordu. Aş evinde ikisi dışında kimse yoktu. Bill’i takip edip depoları geçti ve toplanmayı bekleyen, parlak ve boş süt güğümlerinin olduğu yere gitti. Bill güğümlerin arasına dalıp gidonuna sabitlenmiş hasır sepeti de olan paslı bir bisiklet çıkardı.

Jimmy’nin ağzı açık kaldı. “Bu döküntüyü nereden buldun?”

“Yolun yukarısındaki çiftçiden,” dedi Bill sırtarak. “Yaptığım en iyi pazarlıktı. Tek istediği bir paket sigara ve annesi için birkaç parça naylondu.”

“Dostum, soyulmuşsun!” Jimmy kıkırdayarak başını iki yana salladı.

“Biraz paslı olduğunu biliyorum ama göreceksin, iyi tamir edeceğim.” Bill zinciri incelemek için diz çöktü. “Kullanacağım zamana daha birkaç gün var, o yüzden...”

“Anladım!” dedi Jimmy. “Oğlum, sen bu şeyle gittiğin zaman kız gerçekten etkilenecek!”

“Aptal falan olduğumu sanıyorsun?” Bill ayağa kalkıp onu dürttü. “Onun bunu görmesine izin vermeyeceğim herhalde. Ama cumartesi gecesi başka nasıl Wolverhampton’a gidip gelebilirim ki?”

“Hayal gücün var. Bu konuda hakkını vereceğim.”

“Senden naber?” Bill arkadaşına dikkatle baktı. “Senin de gidondaki sepete binip gelmek isteyeceğini sanmıştım ama?”

“Ah, sana söylemedim mi?” dedi Jimmy. “Benim kızın babası büyük bir fabrikanın sahibi. Kız onun arabalarından birini alıp benimle buluşmak için Bridgnorth’a gelmeyi düşünüyor.”

“Ciddi misin?” Bill hafif bir ıslık çaldı.

“Kadınlar beni reddedilemez buluyorsa, ben ne yapabilirim?” Kirpiklerini kırıştırdı.

“Hadi gel, âşık oğlan.” Bill sırtıttı. “Hava atmayı bırak da bu güzelliği tamir etmeme yardım et.”

İnsanlar dans alanına girdikleri sırada Eva tanıdık melodiler duyuyordu. Hava soğuk ve rüzgârlı olduğu için ceketinin yakasını boynunu kapatacak şekilde kaldırdı. *Beni ekecek*, diye düşündü, *zaten bu da tam olarak hak ettiğim şey, değil mi?*

Eva önündeki merdivenlerden çıkarak ona doğru gelirken gülüşen üniformalı çift baktı. Adam biraz da olsa Eddie’ye benziyordu. Boyu, gülüşünün derinliği... Bu, Eva’ya düğün gecesini anımsattı. Eva garip bir şekilde odanın köşesinde durmuş, ışıklar açıkken soyunmayı reddediyorken, Eddie onu gıdıklayarak ikna etmeye çalışmış ve güldürmüştü. Hatırası kızgın bir iğne kadar keskin ve acı vericiydi. Eva ellerini ceketin ceplerine sokarak yumruk yaptı ve tırnaklarının avcuna batmasına neden oldu.

“Selam, tatlım! Ben mi geç kaldım yoksa sen mi erken geldin?”

Onu görmek Eva’nın kanının kaynamasına neden oldu. Etrafta düşmanca bakışlar olup olmadığını görmek için elinde olmadan sağa sola bakıyordu. Bill kollarını ona sararken bir ya da iki kişi dönüp baktı. Bu açıklayamadığı bir his yaşamasına

neden oluyordu: garip bir şekilde rahatlatıcı olan, korku ve cüretkârlık karışımı bir his.

“Nefes nefese kalmışsın,” dedi Eva. “Koştun mu?”

“Hayır, koşmadım,” deyip gülen Bill nefesi düzeldiğinde hafifçe öksürerek, “Buraya nasıl geldiğimi sorma yeter,” dedi. Eva’nın kolundan tutarken gülümsedi. “Açıklamamı istersen utançtan ölebilirim. Hadi gidip bir şeyler yiyelim!”

Restoranı bulmak biraz zamanlarını aldı. Eva düşünebildiği en küçük, en تنها yeri seçmişti.

“Bir Ritz sayılmaz,” dedi Bill, Eva’nın ceketini alırken, “ama ne olursa olsun, kurt gibi acıktım. Bakalım menüde ne varmış.”

Bill heveslenmiş gibi görünmeye çalışsa da Eva adamın menüden pek de etkilenmediğini anlamıştı.

“Kusura bakma,” dedi. “Çok etkileyici olmadığının farkındayım ama her şeyi karneye bağlıyorlar. Sorun bu.”

“Sorun değil.” Bill omuzlarını silkti. “Bu konuda eğitildik biz.”

Eva şaşkınlıkla ona baktı.

“İstersen bir bak.” Bill kaşlarını kaldırarak ceketinin cebinden ufak bir kitapçık çıkardı.

“*Büyük Britanya Kılavuzu*,” diye okudu Eva yüksek sesle. Kitapçığı açtığında yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Britanyalıların filmleri vardır ve bunlara sinema derler,” dedi, “ama esas eğlence yerleri publardır. Ilık biralara, haşlanmış soğuk patatesler ve İngiliz sigarasının tadı hakkında söylenmeye başlamadan önce durup bir düşünün. Eğer Britanyalı birinin evine davet ediliyorsanız, asla yemeği eleştirmeyin...”

“Duraklama.” Bill sırtıttı. “En iyi yere henüz gelmedin.”

Eva sayfayı çevirirken güldü. “Onlara en son savaşı Amerika’nın kazandığını söylemeyin,” diye devam etti. “Kralı ya da kraliçeyi asla eleştirmeyin. Eğer Britanyalı siviller rüküş giyiniyorsa, bunun nedeni iyi kıyafetleri sevmemeleri ya da nasıl giyineceklerini bilmemeleri değil. Tüm kıyafetler karne ile dağıtılır.” Eva bir elini ağzına götürürken dansa giydiği kıyafeti hatırlamıştı. “Olamaz!” deyip güldü. “Bunu okuduktan sonra benimle ilgileniyor olman çok ilginç!”

Kitapçığı ona geri verdi. Arka tarafına el ile bir şeyler yazılmıştı. Eva son dört harfi okumuştı ki Bill eliyle yazıyı kapattı.

“Sorun nedir?”

Bill ona baktı. “Adım, ilk adım. İlk adımı kullanmıyorum.”

“İlk adın ne peki?”

Bill gülümseyip başını iki yana salladı. “Bana Bill demen yeterli, tamam mı?” Göz göze geldiler. Derin kahverengi gözleri vardı: o kadar koyu renkliydi ki irisin nerede bittiği ve göz bebeğinin nerede başladığı güçlkle görünüyordu. Bill garsona sipariş verirken Eva onu izlemeye devam etti.

“Bana geldiğin yerleri anlatsana,” dedi. “Güneyde değil mi?”

Bill başıyla onayladı. “Bayağı güneyde. Gulf körfezinden fazla uzak değil.”

“Orada ne yapıyordun peki? İş olarak yani?”

Bill omuzlarını silkti. “Çok önemli bir işim yoktu. İlaç satılan süpermarketlerin birinde çalışıyordum.”

“Eczane gibi mi?”

Bill güldü. “Hayır. İlaçtan çok milkshake satıyorduk.”

“Bundan hoşlanıyor muydun peki?”

“Tabii ki hayır. Öylesine bir işti işte.”

“Peki, nelerden hoşlanıyorsun?” Eva onu dikkatle izledi. “Dünyada en sevdiğin şey ne?”

Bill bir saniye bile duraksamadan, “Müzik,” dedi.

“Bir enstrüman çalıyor musun?”

“Kaşıkla vurabildiğin tenekeyi, tıraşı, kâğıdı saymazsan hayır...” Omuzlarını silkti. “Ben çocukken hiç gerçek müzik aletlerimiz olmadı ama doğaçlama denen olayda çok iyiydik. Çoğu gece aile üyeleri ya da komşularla verandada otururduk ve birisi ayağıyla bir ritim tutardı ya da bir şarkıdan bir kup- le söylerdi derken bir bakardın herkes ayağa kalkmış ve dans ediyor olurdu.”

Eva, Bill’in çocuk olduğu zamanları hayal ederek gülümse- di. “Oldukça sosyal bir ortamınız varmış,” dedi. “Burası gibi değil. Akşamları dışarıda oturabilecek kadar iyi hava şartları burada çok nadir.”

“Öyle mi?” Bill güldü. “Benim geldiğim yerde bazen fazla sıcak oluyor: dans edemeyeceğin ya da herhangi bir şey yap- mayacağın kadar sıcak. Geceleri bile.” Çenesini eline dayaya- rak öne doğru eğildi. “Senden ne haber peki? Senin en sevdiğin şey ne?”

Dudaklarında otomatik olarak David’in ismi belirecek oldu ama Eva konuşmadan kendini durdurabildi. Durumu belli etme- mek için güldü. “Ah, bilemiyorum. Kitaplar, filmler, çikolata...”

“En sevdiğin film nedir?”

Başka birisi sormuş olsaydı cevabı *Rüzgâr Gibi Geçti* olur- du. Ama bir an durup düşündü. Köle sahibi bir adamın şımarık beyaz kızıyla ilgili olan bu filmin en sevdiği film olduğunu söylediğinde Bill onun hakkında ne düşünürdü?

Garson kız önlerine iki tabak kıymalı soğan getirerek Eva’yı kurtardı. Kendisine değişik gelen yemek ile dikkati da-

ğılan Bill daha güvenli konular hakkında konuşmaya meyilli hale gelmişti. Yemeğin orta yerindelerdi ki Eva göz ucuyla bir şey görerek irkildi.

“Ne oldu?” Bill yüzündeki değişikliği fark etmişti.

“Hiç. Asker falandı herhalde.”

Bill onun bakışlarını takip ederek diğer sokağa geçip kaybolan haki rengi bir şapka gördü.

“Ah, anladım,” dedi başını hafifçe sallayarak. “Beni bu yüzden bu küçük yere getirdin?”

Eva masaya baktı. “Geçen cumartesi olanların tekrarlanması istemedim,” dedi. “Dayak alanının dışında bir yerler seçmenin daha iyi olacağını düşündüm.”

“Hey,” dedi Bill, onun eline uzanarak. “Ben kocaman bir adamım, kendi başımın çaresine bakabilirim.” Eva’nın kolunu sıvazlarken batan güneşin beyazdan pembeye çevirdiği bir noktaya da dokundu. “Ama endişeni de takdir ediyorum.” Çatalla biraz yemek aldıktan sonra onu yavaşça Eva’nın ağzına götürdü. “Hadi,” dedi. “Yemeğimizi bitirip sinemaya gidelim.” Gülümsedi. “Işık da yok dert de.”

Eva ve Bill bir çift boş koltuğa doğru ilerlerken film oynuyordu. Ekran teknelerdeki patlamalarla aydınlanırken Eva, Bill’in kolunu omuzlarına sardığını hissetti. Önündeki ve yanındaki koltuklarda oturan insanlara baktı. Bir sürü üniformalı vardı. Fakat bu yapay alacakaranlıkta ne siyahla beyazı ne de Amerikalılarla Britanyalıları ayırt edebiliyordu.

Dikkati yeniden ekrana odaklandı ama bunun nedeni görüntüler değil sözlerdi. Britanyalı bir asker evdeki karısına ve

çocuğuna bir mesaj veriyordu. Kamera eşleri, anneleri ve sevgilileriyle konuşmak için sıraya girmiş olan diğer adamları gösterdiğinde suçluluk duygusu Eva'nın içine bir bıçak gibi saplandı.

Bill'e baktı. Öylece ekrana bakıyordu ve gözlerinde hiçbir duygu yoktu. *O da New Orleans'da birilerini bırakmış mıydı?*

Program bittiğinde filmin imzası niteliğindeki müzik çalmaya başlamıştı ki Eva bir anda Bill'in dudaklarının boynunda olduğunu ve tenini ateşlediğini fark etti. Ev hasreti çeken askerler ve teknelerine ait görüntüler zihninde bir çayın içinde eriyen şeker gibi kaybolmuştu. *Her şey bundan ibaret, diye düşündü karanlıkta dudakları birleştiğinde. Şu anda bu oluyor ve önemli olan şey de bu.*

Ekrana tekrar baktıklarında ise ekran yine savaşılan erkeklerle dolmuştu.

"Bu ne demiştin sen?" diye fısıldadı Bill, yerlerine oturdıkları sırada Eva'nın kolunu sıkarak.

"Çanlar Kimin İçin Çalıyor," dedi Eva dudakları Bill'in kulağına değerken. "Ingrid Bergman ve Gary..." Cümlesini tamamlayamadı. Titreyen ışıkların altında birbirlerine tutunurlarken uzaklardan yeniden canlandırılan savaşa ait silah ve patlama sesleri geliyordu. Ve işte o anda Eva, Eddie'yi zihninin derinliklerine gömdü. O artık Eva için ekrandaki kişiler kadar gerçek dışıydı.

Sinemanın karanlığından çıkıp sokağın daha derin karanlığına girdikleri sırada Bill, "Sanırım haftaya bir daha gelip izlememiz gerekecek," deyip sırtıttı. "Az da olsa görebildiğim kısımları oldukça iyi görünüyordu!" Kaldırımında yürürlerken Eva'nın beline sarılıp güldü.

"Önümüzdeki hafta derken ne demek istiyorsun?" dedi Eva. Annesine bir cumartesi gecesinde daha nereye gideceğini söyleyeceğini merak ediyordu.

“Ah, bana çoktan doydun yani?” Eva’yı çevirip onunla yüz yüze geldi. Gülümsüyordu. Eva gecenin karanlığında Bill’in ağzını ve dudaklarını görebiliyordu, sanki bedeninden ayrılmış gibiydiler. O kadar kendine güvenli ve hevesli görünüyordu ki, Eva onu geri çevirmeyecekti. *Geldiği yerde de kızlara böyle mi davranıyordu, diye merak etti, yoksa onu bu hale getiren şey savaş mı?*

“İstemediğimden değil,” dedi uzanıp başının arkasını okşarken. “Ama kaçıp gelmek her zaman çok kolay olmuyor.” Durakladı. Nasıl açıklayabilirdi ki? Çalışma saatleri dışında neden istediği gibi takılamadığına dair nasıl bir sebep sunabilirdi? Bir an ona gerçeği söylemeyi düşündü. Fakat bu her şeyi mahvederdi. O zaman artık Eva’yı istemezdi, öyle değil mi? Başka birinin karısı, birinin annesi olduğunu bildiği takdirde istemezdi.

“Ah, anlıyorum,” dedi gülümsemesi kaybolurken. Eva panik içinde ona baktı. Bill her şeyi onun yüzünden okumuş ve ne gizlediğini anlamış mıydı? “Sanırım sizinkilerden çekiniyorsun,” diye devam etti Bill. “Siyahi biriyle görüştüğünü öğrenirlerse diyecekleri şeyler yüzünden endişeleniyorsun.”

“Hayır, tabii ki öyle değil!” Eva ona neredeyse gerçeği söyleyecekti. Sebebin bu olduğunu düşünmesi çok acı vericiydi. Fakat Eva kendini durdurdu ve başını Bill’in ceketine gömerek söylediklerini düşündü. Bu onun için mükemmel bir mazeret olabilirdi. Ona zaman kazandırırdı. Nihayetinde Bill’e anlatırdı tabii ama henüz anlatmayacaktı.

“Şey, aslında tamamen yanılıyor değilsin,” diye başladı söze. “Annemin ne diyeceğini bilmiyorum. Ona senden bahsetmedim. Bu akşam işten bazı kızlarla buluştuğumu sanıyor.” Eva onun gözlerine baktı. “Aslında annemden daha çok kız kardeşim yüzünden endişeleniyorum. Şantaj yapmakta üzerine yoktur.”

“Hmm.” Bill, Eva’nın çenesini tuttu. “O zaman bir problemimiz var yani?”

Eva başıyla onayladı.

“Ama bir dakika.” Bill ellerini Eva’nın omuzlarına indirdi. “Sen kız kardeşinin partideyken Hollandalı bir adamla takıldığını söylememiş miydin?”

“Evet. Hepimizi eve bırakan adam.”

“Onunla tekrar görüşmek isteyecek mi?”

“Kurduğu her cümlede adamın adının geçtiğini düşünürsek, evet. Neden sordun ki?”

“Senin dediğine göre kardeşin henüz on beş yaşında. Bana sorarsan ipler senin elinde,” dedi Bill. “Beni gerçekten görmek istiyorsan, senin de ona şantaj yapman gerekecek. Benimle görüşmeye geleceğin zamanlarda aslında onunla buluşacağını söylemesini, yoksa onun hakkında bildiklerini anlatacağını söyle.”

“Yani ondan benimle dışarı çıkacağını söylemesini isteyip aslında seninle buluşmaya geleceğini, öyle mi?”

“Sence de mükemmel değil mi?” Bill güldü. “Bu sayede o da kendininkiyle görüşebilir.”

Eva cevap verebilmek için çırpınırken Bill’in teklifinin ne anlama gelebileceğini çözmeye çalışıyordu. En sonunda, “Düşündüğün kadar kolay olmayabilir,” dedi.

“Sorun nedir?”

“Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.”

“Neden güvenemeyesin ki? Hollandalı adamla arasındakileri mahvetmeden senin hakkında ne söyleyebilir?”

“Beni endişelendiren ne söyleyebileceği değil, ne yapabileceği.” Eva kaşlarını çatı. “O... yaşına göre çok yetişkin, Bill. Yapabileceklerinden endişeleniyorum... bilirsin işte.”

“Hmm,” dedi Bill. “Ne demek istediğini anlıyorum.” Eva’ya sarıldı. “O halde senle ben yalnızca koruyucu rolünde olacağız.”

“Yani onlarla beraber mi gezeceğiz?”

“Evet. Hiç görüşmemektense dört kişi gezmek daha iyi.” Eva’nın kolundan tutarak market meydanına doğru ilerledi.

“Küçük kız kardeşimle beraber ikili randevuları çıkmayı kaldırabilir miyim bilemiyorum.”

“Sürekli onlarla takılmak zorunda değiliz. Sadece bir yerlere gideriz ve senin geçen hafta yaptığın gibi onlara göz kulak oluruz.”

Civic Salonu’ndan gelen müzik seslerini duydular.

“İçeri girelim mi?” Eva’yı belinden tutup kaldırımıyla vals yaparak ilerledi.

“Girelim de dayak yemeni mi izleyeyim?” Eva, Bill’i diğer yana çekmeye çalıştı.

Müzik daha da hızlandı.

“Bekle,” dedi Bill. “Daha iyi bir fikrim var!” Onu kucığına alarak meydanı geçip halka açık olan hava saldırısı sığınağına doğru koşmaya başladı.

7. Bölüm

Merdivenlerden inerken Eva'yı o kadar sıkı tutuyordu ki, Eva başının döndüğünü hissetti.

“Bill! Ne yapıyorsun?” Sesi sığınakta çok garip çıkmış, eko yapmıştı. Eva birden korktuğunu hissetti.

“Kusura bakma hayatım, umarım seni sarsmamışımdır.” Onu yere indirip cebinde feneri aradı. Feneri bulduğu bir kancayla astı. İnce ışık gri duvarlarda ürpertici bir parıltı oluşturuyordu. Eva açık kapıdan hâlâ Civic'deki grubu duyabiliyordu.

“Ne-” Daha kelimeler ağzından çıkmamıştı ki Bill onu yakaladı ve bir eline onun elini alırken diğer eliyle de belini sardı.

“Tamam, yapman gereken bu,” dedi gülümseyerek. Müzikle beraber elini de kıpırdatıyordu. “Ayaklarımı izle. Sağ ayak önce, sol topuk havada... ve arkaya dön!”

“Bu ne böyle?” Eva, Bill onu etrafında döndürürken güldü.

“Fokstrot dansı olmadığı kesin!” dedi Bill iki elini de tutup onu bacaklarının arasından kaydırırken yüzünü inceleyerek. “Bir adı olduğunu sanmıyorum,” dedi nefesini düzenlemeye çalışırken. Eva ağzı açık kalmış halde yerine geçmişti. “Yani resmi bir ismi yok. Louisiana'daki insanlar buna jitterbug³ diyor.”

Bill onu kaldırıp bacaklarını gövdesinin iki yanından geçirirken Eva çığlık attı. “Bill! Bu delilik!”

“Hoşuna gitmedi mi? İstersen durabilirim.”

³ Swing dansı.—çn

“Hayır!” Eva başını geri atıp saçlarının yeri süpürmesine neden oldu. Bu dans etmek değildi. Daha çok şey gibiydi... Bir an nefes almakta güçlük çekti. Planı bu muydu? Eva’yı buraya, sığınağa getirmek ve onu yumuşatarak...

“Sıkı tutun!” Bill anlık bir hareketle onu kucaklayıp sol omzundan atarak ayakları yere bastığında onu etrafında döndürmek için ona doğru döndü. Müziğin sesi azalırken Eva nefessiz bir şekilde ona tutundu. Dans alanından alkış sesleri duyuldu ve daha yavaş bir parça çalmaya başladı.

“Sanırım biraz dinlenmeyi hak ettin,” dedi Bill yavaşça ışığa doğru yürürlerken Eva’nın saçlarını okşayarak. “İlk kez deneyen’ birisi olmana rağmen oldukça iyi olduğunu da söylemeliyim.”

“Bu bir iltifat mı?” Eva’nın yüzünde yorgun bir gülümseme vardı.

“Tabii ki hanımefendi,” dedi Bill, elini Eva’nın kolunu hafifçe sıkabilmek için omzundan aşağı kaydırarak. “Hey, bu kasları nasıl yaptın böyle?”

“Kıskandın mı?” Eva güldü. “Büyük Batı Demiryolları’nda çalışınca böyle oluyor.”

Bill durdu. “Raylarda çalıştıklarını gördüğümüz kızlardan biri değilsin, değil mi?”

Eva öyle olduğunu belirtmek için başını sallarken Bill’in aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Adam neredeyse öfkelenmiş gibiydi.

“Neden?” dedi Bill kaşlarını çatarak. “Bunu *zorla* mı yaptıyorlar?”

“Hayır.” Eva güldü. “Zorla yaptırmıyorlar. İstesem başka bir işle de meşgul olabilirdim.”

“Aptal gibi konuşuyorsam kusura bakma,” dedi Bill, “ama neden öyle bir iş seçesin ki? Yani, benim geldiğim yerde böyle işleri siyahi insanlara yaptırırlar; onların da kadınlarına değil, erkeklerine!”

Eva derin bir nefes alarak sığınağın duvarlarından birine dayanmış olan ahşap banklardan birine oturdu. “Uzun hikâye,” dedi.

“Vaktin varsa benim de dinleyecek vaktim var.” Eva’nın yanına oturduğunda merakla kaşlarını çattığı için alnındaki kırışıklıklar meydana çıkmıştı.

“Babam demiryollarında çalışırdı,” dedi Eva dudağını ısırarak. “İşaret memuruymuş. Birkaç yıl önce öldü. Evimiz bombalanmıştı ve...”

“Tanrım, hiç sormamalıydım.” Bill, derin bir nefes alarak yere baktı.

“Hayır, sorun değil.” Güçlkle yutkunurken bu konu hakkında konuştuğunda boğazının düğümlemeyeceği günlerin gelip gelmeyeceğini merak etti. “Buraya, yeni bir eve taşınmamız gerekti. Ve burası da önceden çalıştığım yere çok uzak. Zaten kütüphanedeki eski işim de artık amaçsız görünmeye başlamıştı. Erkeklerin işini de yapacak kadınlara ihtiyaç olduğunu söylediler. Babam gibi demiryollarında çalışmanın iyi olabileceğini düşündüm. Sanırım bu bir şekilde babamın etrafında olduğunu hissetmemi sağlıyor.”

Bill, Eva’nın eline uzanırken Eva duvara bakarak ona anlatmadığı her şeyi düşündü. Eddie ile evlenmenin babasını kaybettiğinde aldığı yaraya bir deva olacağını düşünmüş olması gibi. Demiryollarında çalışmaya başladığı ilk hafta her sabah ağladığı gibi. Babası için, Eddie için ve kreşteki üniformalı bakıcılarla bırakılan ürkek David için ağlamıştı.

Bill'in elini okşadığım fark ederek ona döndü. "Eminim sen de aileni özlüyorsundur, öyle değil mi?" dedi. "Yani evden bu kadar uzak olduğun için..."

"Sanırım öyle," dedi Bill başıyla onaylarken. "En azından annemi ve küçük kız kardeşimi özlüyorum. Babamı hiç tanımadım."

"Ah," Eva durakladı. "O...?"

"Hayır, ölmedi," dedi Bill hemen. "Yani bunu kesin olarak bilmiyorum ama ölü olduğunu sanmıyorum. Annem en son haber aldığı anda kendisi Chicago'da yaşıyordu."

Eva, Bill'in gözlerine baktı. Cümleleri gayet rahat bir şekilde söyleyebilmişti. *Fazla rahat*, diye düşündü. "Senin için zor olmuş olmalı," dedi, "babasız büyümek yani."

Bill omuzlarını silkti. "Hiç sahip olmadığın şeyleri özlemiyorsun." Fakat o kararlı bakışların ardında bir şey vardı. Tıpkı Eva gibi onun da söylemediği bir şeyler vardı.

Bill onu tekrar kollarına alarak boynunu öpmeye başladığında elini yavaşça sırtında gezdirdi. Eva onu arzulayıp kendine doğru çekerken omurgası dimdik olmuştu. Bill daha ileri gitmek isteyecek olsa, Eva sığınağın onlara özel havası içinde ona karşı gelmek isteyebilir miydi ki? Bill'in parmaklarının bluzunun altına girdiğini hissetti.

"Bill," diye fısıldadı. "Ben..."

Bill geri çekildi. "Çok özür dilerim, ben sandım ki..."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. *Ne sandı ki?* diye merak etti Eva. Onun kolay bir kadın olduğunu mu? Amerikalılar İngiliz kızlarını öyle mi görüyordu? Bir paket çikolata ve dışarıda yenecek bir yemeğe tav mı oluyorlardı? Tekrar eline uzanıp onu öpmek istedi. Fakat bunu yapacak olsa nasıl bir mesaj veriyor olacaktı?

Müzik imdadına yetişti. Bilmediği başka bir Amerikan müziği çalmaya başladı. Bill bir anda ayağa fırladı.

“Bunu biliyor musun?” Eva’yı ayağa kaldırdı. “Bu Drum Boogie!”⁴ Eva’nın şaşkın yüzüne gülümsedi. “Hadi gel, dans edelim!”

Eva o gece odasında üzerini çıkarırken içeri Dilys girdi. Görüntüleri şifonyerin aynasına yansımıştı. Biri kızıl saçlıyken diğeri kahverengi saçlıydı. O kadar farklılardı ki, kardeş gibi değil, iki yabancı gibiydiler.

“Nerelerdeydin?” dedi Dilys dişlerinin arasından. “Sinemaya gideceğini sanıyordum!”

“Şşş! David’i uyandıracaksın!” Eva, kardeşine baktıktan sonra kollarını güneşlenir gibi kafasının üzerine uzatmış bir şekilde uyuyan David’e döndü.

“Civic’e mi gittin? Öyle yaptın, değil mi?”

Eva, Dilys’in sesindeki kıskançlığı fark edebiliyordu. “Aslına bakarsan, hayır,” dedi geceliğini giyerken.

“Ama bir yere gitmişsin, bunu görebiliyorum.” Dilys gözlerini kıstı. “Fee-fi-fo-fum! Bir Amerikan kokusu alıyorum!” Eva’nın çantasını alıp yatağın üzerine boşalttı. “Ah, bu da ne böyle?” Kare şeklinde ince ve şeffaf kaplı bir paketi havaya kaldırıp salladı.

“Seni küçük...!” Eva onu yakalamaya çalıştı ama Dilys yatağın üzerine çıkarak ondan kurtuldu.

“İnce ten çoraplar! Eva! Eddie bu duruma ne derdi?”

Eva paketi ondan alarak diğer eliyle koluna hızlıca vurdu.

⁴ Gene Krupa’nın 1941 yılında piyasaya çıkardığı caz parçası.—çn

“Sakın buraya gelip seninle alakası olmayan şeylere burnunu sokmaya kalkma!”

Bebek beşiğinde kıpırdanmalar oldu.

“Şu yaptığına bak!” Eva parmaklıkların arasından uzanıp David yeniden uykuya dalana kadar çocuğun saçlarını okşadı.

“Özür dilerim,” dedi Dilys gergin bir şekilde beşiğe bakarak. “Sadece kıskandım, hepsi bu. Bu gece gerçekten Anton’u görmek istemiştım. Bu gece dansta olduğundan eminim. Hem de başka biriyle.” Dudakları titredi ve yatak örtüsüne bir damla gözyaşı düştü.

“Ah, Dil!” Eva yatağa geçerek bir kolunu kardeşin titreyen omuzlarına doladı. “Bak, çok özür dilerim, sana o şekilde bağırmmalıydım. Hadi ama, ağlama lütfen.”

“Ama bu hiç adil değil!” Dilys akan burnunu elinin tersiyle sildi. “Başka birini bulacak. Bulacağını biliyorum!”

“İşte,” diyen Eva yatağın üzerindeki karışıklığın içinden bir peçete aldı. “Burnunu sil, neşelen ve beni dinle.”

Bill eski bisikletle kışlaya giden tepeye çıktı. Saat gece yarısını geçmişti ve iki yanında da çitin arkasındaki hayvanın çıkardığı hırıltılardan başka bir ses yoktu.

Neredeyse Bentley’in birine tosluyordu. Araç bir arazinin girişine park edilmişti ve siyah rengi ağacın gölgesiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Fakat onu alarma geçiren şey aracın içinden gelen sestı. Deri döşemelerden gelen düzenli ve ritmik gıcırta ve şüphe götürmez bir inilti vardı. Ne yapacağını bilemeyen Bill yolun ortasında donup kaldı. Ya içerideki bir memursa? Yasaklı bölgeden bisikletle geri dönerken görülme riskini alamazdı.

“Bill!”

“Neler olu...” Arabanın camından adının söylenmesi olduğu yerde sıçramasına neden oldu.

“Benim... Jimmy... Seni ahmak!”

“Tanrım! Ne yapıyorsun orada? Beni ölümüne korkuttun!”

Jimmy gömleğini iliklerken güldü. “Ne yapıyorum gibi görünüyor?” Başıyla arka koltuğu işaret ediyordu. “Philippa ile tanışıyorduk.”

Bill hafif bir kıkırdama ile bir fermuarın çekiliş sesini duydu.

“Bridgnorth’tan sıkıldık da,” dedi Jimmy pencereden sarkarak. “Philippa da beni gezdirmeyi teklif etti. Kendisi çok güzel, öyle değil mi?”

“Kadından mı bahsediyorsun yoksa arabadan mı?” dedi Bill soğuk bir şekilde.

“Seni adi...” Jimmy arkadaşının kafasına uzanmaya çalışıp iskalarken kıkırdıyordu. Eliyle bisikleti işaret etti. “Wolverhampton’dan beri o şeyin üstünde misin?”

“Evet, efendim.”

“Dostum, kışında limon büyüklüğünde kabarcıklar çıkacak. Umarım kız buna değerdir.”

Bill’in çenesi sıkıca kapalıydı.

“Eee?” Jimmy ısrarcıydı. “Değer miydi?”

“Senin aksine,” dedi Bill dişlerinin arasından, “ben özel hayatımın detaylarını paylaşma ihtiyacı hissetmiyorum!”

“Yazık,” dedi Jimmy. “Notlarımızı karşılaştırırız diye düşünmüştüm...”

“Rüyanda görürsün!” Bill bisikletin önünü yola doğru çevirerek arkasını döndü.

“Hey, gitme!” Jimmy arkasından seslendi. “Biraz bekle de Philippa’ya veda edeyim, sonra seninle birlikte tepeyi yürüyerek çıkarım. Sırrını bilmek istiyorum!”

“Ne sırrı?”

“Beyaz bir kasabada ağzın yüzün dağıtılmadan nasıl koca bir gece geçirdin? Nereye gitmiş olabilirsin ki? Mezarlığa mı?”

Jimmy aracın içine girip kıza uzun uzun veda ederken Bill yürümeye devam etti. Neredeyse yokuşun tepesine gelmişti ki aracın motorunun çalıştığını duydu. Omzunun üstünden baktığında Bentley’in çamurlu yerden çıkıp yola girdiğini gördü. Kız, Jimmy’ye bir öpücük vermek için pencereden başını uzattığında ay bulutların ardından çıkarak kızın yüzünü aydınlattı. Kızın yüzü çocuk gibiydi.

“Araba kullanabilecek yaşta mı bu kız?” diye sordu Bill, Jimmy onun yanına geldiğinde.

“Bilmiyorum.” Jimmy sırtıttı. “Bu ülkede araba kullanmak için kaç yaşında olmak gerekiyor ki? Ama kız ne yaptığını çok iyi biliyor, hem ön koltukta hem de arkada!” Bill’e baktı. “Hadi ama söyle artık: yiyiştiniz mi?”

“Söylediğim gibi, bu seni hiç ilgilendirmez!”

“Umarım onca yolu bir hiç için teptiğini söylemiyorsundur.”

Bill yemi yutmamaya kararlı bir şekilde önündeki yola bakmaya devam etti.

“Tekrar görüşecek misiniz?”

“Evet, çok bilmen gerekiyorsa, görüşeceğim,” dedi Bill dudaklarının kenarlarında beliren gülümsemeyle. “Onu önümüzdeki pazar günü öğleden sonra dışarı çıkaracağım. Senden ne haber? Philippa ile başka bir sürüşe çıkma planınız var mı?” Yandan yandan Jimmy’ye baktı. “Dikkatli olsan iyi olur, ada-

mım, kızın babası o parlak deri koltukların üzerinde senin siyahi kıçını görünce pek de sevinmeyecektir!”

“Ama olayı çok heyecanlı kılıyor, öyle değil mi?” Kampın girişinde pinekleyen bekçinin yanından geçerken Jimmy fısıldadı. “Beyaz bir kızla takılmak yani.”

Bill olduğu yerde durdu ve arkadaşına sert bir bakış attı. “Bunu söyleyebiliyorsan,” dedikten sonra elini kaldırıp gözü-nün altındaki iyileşmekte olan morluğu işaret etti ve, “bana bunu yapan orospu çocuğundan bir farkın yok demektir.”

Eva ve Dilys ahşap otobüs durağının gölgesinde oturmuş bekliyorlardı.

“Bu o olmalı,” dedi Dilys bir araba motorunun sesini duyup ayağa fırlarken. Kaldırımında koşup araba görüş alanına girdiğinde çılginlar gibi el sallamaya başladı.

Eva, Hollandalı asker araçtan inip kardeşini sıkıca tutup havalara uçururken onları izledi. Gün ışında daha genç görünüyordu. Yirmi iki ya da yirmi üç yaşlarında gibiydi. Yine de Dilys için yaşlıydı. Dilys’i suratındaki onca makyaj olmadan görse askerin de böyle düşünüp düşünmeyeceğini merak etti.

Göz ucuyla Bill’in yürüyerek köşeden döndüğünü gördü. Ona sarılmaya gittiğinde Dilys’in, gizlemek için hiç uğraşmadığı bir merakla onlara baktığını gördü.

“Artık gözlerini geri çekebilirsin,” dedi Eva, Bill’e verdiği uzun ve yavaş öpücüğün ardından Dilys’e dönerek. Dilys’e Bill hakkında yalan söylememiști, sadece kendi çıkarımlarını yapmasına izin vermişti. Kardeşi ilk dokundurmaların ardından bir daha Eddie’den bahsetmemiști ve Eva birileriyle çıkıyor diye mutlu görünüyordu. Dilys’in yüzündeki şok ifadesi ona garip

bir his vermişti; Bill, Civic'in dışındaki merdivenlerde ona sarıldığında etraftaki insanlar onlara bakınca yaşadığı hissin aynısıydı. Sıcak bir günde kıyafetin altına iç çamaşırı giymemek gibi bir şeydi; cüretkârca ama özgürleştirici bir şeydi.

Dilys ağzı açık bir şekilde Anton'a dönerken Eva gülümsemişti. Anton kızın tepkisini fark etmemiş gibiydi. Bir adım öne atarak Bill'e elini uzattı.

"Tebrikler," dedi hafif aksanlı İngilizcesiyle.

"Ne için?" Bill şaşkın bir gülümsemeyle sarışın Hollandalının tepesinden bakıyordu.

"Sicilya için," dedi Anton. "Sizinkiler olmasa İtilaf Devletleri orayı kesinlikle alamazdı."

"Sanırım alamazdı," dedi Bill. "Ne yazık ki onlara pek bir yardımım olmadı."

Eva, Bill'in gözlerinin bulutlandığını gördü ve ne düşündüğünü merak etti. "Hadi," dedi ona yolu göstererek, "biraz yürüyelim."

Bellerine kadar gelen buğdaylarla dolu bir arazide yürüdükleri sırada güneş üstlerinde parlıyordu. "Seni ne zaman kendime ayırabileceğim?" diye fısıldadı Bill. Dudakları Eva'nın kulağına değmişti.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Eva. "Onlara güvenebilir miyiz sence?"

"O konuda şüphelerim var." Bill sırttı. "Ama bir fikrim var. Kardeşini buraya çağırırsana."

Dilys onlara doğru gelirken Bill çantasından bir şişe Coca Cola çıkardı.

"Dilys," dedi şişeyi ona uzatırken, "gerçekten güzel bir isim. Hangi dilde peki?"

"Şey... Galce." Dilys dudaklarında gergin bir gülücükle

önce tanıdık olmayan markaya, sonra da Eva'ya baktı. “Anne tarafımız Gallerli. Orada yaşayan bir yengemiz, dayımız ve kuzenimiz var. Tatil zamanları onların çiftliklerine giderdik, öyle değil mi, Eva?”

Eva başıyla onaylarken Bill'in neyin peşinde olduğunu merak ediyordu.

“Öyle mi?” Bill, Dilys'e sırtıyordu. “Pekâlâ, sen bunu dene. Merak etme, içinde alkol yok. Şimdi yalnızca erkek arkadaşınla bir konuşmam gerek.”

Bill, Anton'u yolun birkaç metre ilerisine götürdü ve Eva, Bill'in çantasından bir şey daha çıkardığını gördü. Güneş ışığı o şeyin parlamasına neden oldu ve Eva ne olduğunu anlayamadı. Kısa bir sohbetin ardından iki adam geri döndü ve Anton, Dilys'i kolundan tuttu.

“Hadi gel, şu tarafta neler varmış diye bakalım,” dedi arazinin sınırından geçen akıntıyı işaret ederek.

“Ona ne söyledin?” dedi Eva diğerleri ayrılırken.

“Ona bunları gösterdim,” dedi ve cebinden dürbününü çıkardı. “Ona Dilys'i akıntının oraya kadar götürebileceğini, ama beş dakikada bir onları gözleyeceğimi söyledim.” Dürbünü Eva'ya verirken kıkırdadı. “Bu kendine hâkim olmasını sağlamazsa artık...”

“Ne kadar da akıllısın...” Bill'i yakasından tutarak kendine çekti. “Dilys'i bile kazanmayı başardın. O şeyi içmekle öyle meşguldü ki tek kelime bile etmedi. Ona verdiğin şey neydi ki?”

“Burada satılmıyor mu?” diye mırıldandı Bill, Eva'nın kulağına. “Tanrım, bu çok kötü.” Eli Eva'nın başından omuzlarına, oradan da aşağılara doğru indi. Parmakları Eva'nın sırtında spiraller yaparak gezerken, Eva sıcaklıklarını elbisesinin ince kumaşının üzerinden hissedebiliyordu. Ardından Bill yere diz

çöktü ve Eva'nın çıplak ayak bileklerini, dizlerini öptü. Eva bacaklarının birbirine dolandığını hissetmişti ki dakikalar içinde kendini yerde onunla birlikte buğdayların arasında uzanırken buldu.

Bill'in parmakları artık Eva'nın elbisesinin düğmelerindeydi ve dudakları onun boynundan aşağı kayarken bir yandan kumaşı çekiştiriyordu. Bill durakladığında Eva teninde onun nefesini hissedebiliyordu. Aşağı baktığında ise Bill'in düşük kesimli dantelli sutyenin üzerinde kalan göğüslerine baktığını fark etti. Bakışları çok garipti. İlk kez kar gören bir çocuk gibiydi.

"Sorun yok, değil mi?" diye fısıldadı elleri kopçayı açmaya çalışırken.

Eva, Bill'in soruyu ona mı yoksa kendisine mi sorduğundan emin değildi. Bill'in başını okşadı. Dili göğüslerinin arasından kayarken teni alev almıştı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Bill'in onu duyabildiğinden emindi. Artık elbisesi belinden de aşağı inmişti. Bill, dilini karnında gezdirdikten sonra kalktı ve bedenini Eva'nın üzerine yerleştirdi.

"Bill, ben..." Eva cümlesini tamamlayamadı.

Bill bir an donakaldıktan sonra yere yuvarlandı. "İstemiyorsun," dedi gökyüzüne bakarak.

"Ben sadece..."

"Biliyorum." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Siyahi olduğum için istemiyorsun."

"Hayır! Sorun o değil!" Eva gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken kendini örtmek için elbisesini topladı. *Tanrım*, diye düşündü. *Ne yapacağım ben?* Onu o kadar çok istiyordu ki dudaklarının değdiği her yerde fiziksel bir acı hissediyordu. Onunla sevişmesine izin vermeli miydi? Bu gerçekten çok kötü bir şey mi olurdu? Ondan tiksindiğini düşünmesine izin

vermekten daha kötü olur muydu? Sonsuzluk gibi gelen bir sessizliğin ardından Eva bir dirseğine dayandı ve diğer elini Bill'in boynuna uzattı.

“Sorun sen değilsin,” diye fısıldadı onu kendine çekerek. “Sadece Dilys ve Anton’un bizi yakalamasından korkuyorum.” Bu tamamıyla yalan sayılmazdı.

“Hepsi bu mu?” Bill dürbüne uzandı ve Eva, Bill'in dudaklarına yayılan gülümsemeyi fark etti. “Pekâlâ,” dedi Bill, “bizim ne yaptığımızla pek ilgileneceklerini sanmıyorum...”

Eva neredeyse dürbünü onun elinden kapacaktı. “Bir şeyler mi...!”

“Endişelenme, sadece sarılmışlar.”

Eva rahat bir nefes alarak oturdu. Gözlerini kapattığında tek duyduğu şey tarlakuşlarının uzaktan gelen tatlı sesleriydi. Toprak ve olgunlaşmış buğday kokusu onun kokusuyla karışıyordu. Hepsi bu... Kelimeler zihninde yankılanıyordu. Gözlerini açmadan elbisesini bırakıp göğüslerinin üzerinden düşmesine izin verdi. Düğmelerin geri kalanını açtı. Onun düğmelerini de açmak için eğildiğinde elbise yere düştü. Yavaş ama kararlı bir şekilde işleyen elleri Bill'in tüm kıyafetlerini çıkardı. Birbirine değen bedenlerinin garipliğini hissederken bir an öylece uzandılar.

“Emin misin?” diye fısıldadı Bill.

“Evet,” dedi Eva kafasındaki tüm sesleri susturup parmağını Bill'in pürüzsüz gövdesinde gezdirirken. “Eminim.”

Bill göğüslerini avcunun içine aldı ve bedeninin diğer kısımlarına inmeden önce onları öptü. Eva böyle öpücüklerin varlığından haberdar değildi. Nefesi ve dilinin hareketleri tüylerinin diken diken olmasına ve Eva'nın zevkle inlemesine neden oluyordu. Bill'in elinin bacağına değip ceketine doğru hareket ettiğini hissetti ve bir naylon sesi duydu. Hızlı bir ha-

reketle üste çıkan Bill ardından içine girdi. Ona tutunan Eva, altında inlerken çıplak sırtına sürtünen buğdayın verdiği rahatsızlığı fark etmiyordu bile. Gözleri sımsıkı kapalıydı ama doruk noktasına ulaştığında zihninde gökkuşağı renklerinden oluşan ışıklar patladı. Bill'in de zevkle inlediğini duyup titrediğini hissetti ve Bill hemen ardından Eva'nın göğüslerinin üzerine yattı. Teni en az Eva'nınki kadar ıslaktı.

Eva gözlerini açtığı anda tek gördüğü şey, önlerinde sonsuzluğa uzanan mavi ve açık gökyüzüydü. Sanki Bill bedenini ters yüz etmiş, ruhunu bulmuş ve onu özgür bırakmış gibi hissediyordu.

8. Bölüm

Eylül, 1943

Mandalina almak için sıraya girmiş kadınların yanından geçerken soğuk rüzgâr Eva'nın ceketinin içine işliyordu. Bir tabelanın üzerine resmedilmiş meyvenin adı önceki geceyi çağırıyordu. Meşale ışığında dans ederlerken, Bill'in portakalımsı kokusu Eva'nın üzerine sinmişti. Ona her zaman böyle güzel kokmayı nasıl başardığını sormuştu. Bill de iltifat karşısında utanarak başım eğmişti. Hiç kibirli biri değildi; ne kadar yakışıklı olduğundan haberi bile yoktu. Bir zaman sonra portakal kokusunun saçı için kullandığı bir yağdan geldiğini itiraf etti. Bunu tüm arkadaşlarının kullandığını, çünkü bunun onları daha Avrupalı gösterdiğini söyledi.

Eva'nın uzun kıvılcık buklelerini okşadı ve kendisini o gece Civic'te Eva'ya çeken şeyin saçları olduğunu söyledi. "Rita Hayworth'e benzediğini düşünmüştüm." Gülümsedi. "Ama sonra sana biraz daha yaklaştım ve ondan daha güzel olduğunu fark ettim."

Eva bunu hatırlarken gülümsüyordu. Başka birisine saçma bir övgü gibi gelebilirdi ama Bill'in onu söyleyişi, gözlerindeki o hasret kendisini çok özel hissetmesine neden olmuştu. Onunla birlikte sertleşmiş ellerini ve ağrıyan sırtını unuttuyordu. Kasabanın gizli yerlerinde dolaşmayı ya da sinemanın karanlığında saklanmayı umursamıyordu. Dilys Civic'teki bir partiye giderken ona el sallayıp kendisi barınağın basamaklarında Bill'i beklerken gram kıskançlık hissetmiyordu.

Geçen hafta Bill onu şaşırtmıştı. Eva işten çıktıktan sonra Bill'in onu bilet ofisinin yanında beklediğini görmüştü. Eva başını eğip çantasını karıştırmaya başlamış ve diğerlerine bir şey unuttuğunu söylemişti. On dakika sonra demiryolu setle-
rinin arkasında, çimlerden oluşan yumuşak yatağın üzerinde acil ve çılgın bir ihtiyaçmışçasına sevişiyorlardı. Birbirlerine öylesine hasret kalmışlardı ki, ikisi de Bill'in cebinde duran ordu tarafından verilen kondomları hatırlamamıştı.

Eva caddede hızla ilerlerken nefesini tuttu, zihni bunu hatırlayarak duraklamıştı. Aldıkları risk karşısında panikleyen Eva bu düşüncüyü aklından çıkarmaya çalıştı. Kendi kendine sorun olmayacağını söyledi ve David'den hamile kalmasının bir yıl sürdüğünü hatırlattı. Ama içten içe farklı şartlar altında olsalardı, Bill'in bebeğinin içinde büyüyor olması ihtimalini bir sır olarak zevkle saklayacağını biliyordu.

Ellerini ceplerine soktu ve Southern Comfort şişesinin sert kenarlarını hissetti. Bunu ona dün gece Bill vermişti. "Seni o lanet raylarda sıcak tutacak bir şey," diye fısıldamıştı gözlerden uzakta birbirlerine sarılmışlarken. Şişeyi mutfaktan aşırıldığı bir şeftali konserveyle birlikte çantasına atmıştı. Eva'nın annesi artık böyle iyi şeyler masalarında belirmediğinde kaşlarını kaldırmaktan vazgeçmişti.

Bazı akşamlar radyonun başında oturmuş haber dinledikleri sırada annesinin gözlerindeki düşünceli bakışları yakalıyordu. Artık hiç Eddie'den bahsetmiyordu. Bazı dedikodular mı duymuştu? Annesi sanki neler olup bittiğini biliyor ama sessiz kalmayı tercih ediyor gibiydi. Durum böyleyse, Eva bunun için müteşekkirdi.

Sokağa bakarken gazete dağıtan bir çocuğun ellerine üflendiğini gördü. Ayaklarının dibindeki levhada: "İTALYA TESLİM OLDU!" yazıyordu. Adımlarım hızlandırken iki gece önceki,

tüylerini diken diken eden haberi hatırladı: “İtalyan kamplarında savaş esiri olarak tutulan yetmiş bin Britanya, Britanya’ya bağlı ülkeler ve Amerika askerinin eşleri ve sevgilileri için,” demişti radyodaki ses, “artık yeni bir umut doğdu.”

Yeni umut. Ellerin ceplerinin daha derinlerine soktu. Bu kelimeler kendisini bir hain gibi hissetmesine neden oluyordu. Diğer kadınlara ne olacaktı? Erkeklerinin yaşayıp yaşamadığını merak ederek aylar, yıllar geçirmemişler miydi? Peki, o askerler eve döndüklerinde ne bulacaklardı?

Zihninde birden Eddie’nin yorgun bir şekilde caddeden eve doğru yürüyen görüntüsü canlandı. Bu mümkün müydü? Esir olarak alınmış olabilir miydi? Durum bu olsa birilerinin haberi olmuş olmaz mıydı? Düşman uluslararası anlaşmalar nedeniyle esir aldığı kişileri İtilaf devletlerine bildirmek zorunda değil miydi?

“Eva!” Sokağın karşısından ona seslenen Cathy’nin sesi gerçek zamana dönmesini sağladı. Cathy bir elinde mandalina ile ona el sallıyordu.

“Bunlar için saat yediden beri sıradayım,” dedi nefessiz bir şekilde Eva’nın yanına gelir gelmez. “Sen alabildin mi?”

“Hayır, ama annemle Dilys deneyeceklerdi. Umarım çok geç kalmamışlardır.”

Gazete tezgâhı önünden geçtikleri sırada Cathy durdu ve çantasını karıştırdı. “Bir gazete almalıyım. İtalya’yla ilgili olan haber müthiş değil mi?”

Eva bir şeyler mırıldanırken, söyledikleri içinde hissettikleriyle ters orantılıydı.

“Sıradakinin Fransa olduğunu söylüyorlar.” Cathy cüzdanını bulduğunda başını kaldırdı. “Sanırım Bili’in grup oraya gidecek.”

Eva konuşma konusunda kendine güvenmeyerek omuzlarını silkti. Bill'in zamanı gelince oradan ayrılacağını biliyordu elbette. Ama ikisi de bundan hiç bahsetmemişlerdi. Büyülenmiş bir şekilde günlerini geçiriyorlardı ama bu büyü her an yasaklı kelimelerle bozulabilirmiş gibiydi.

Demiryolunun girişine yaklaşırlarken Eva gözlerini kaldırımından ayırmadı. İçeri girdiklerinde konuşma şansları yoktu. Diğer demiryolu çalışanları kadınların lavabolarını doldurmuştu ve ağır botlarını giyerlerken bağıra bağıra konuşuyorlardı. Konuşmalar İtalya haberi ve önceki gece neler yaptıklarıyla ilgili dedikoduların karışımıydı. Eva ve Cathy sessizliğe bürünerek küreklerini almak için dışarı çıktı.

Saat on bir olduğunda başlayan yağmur kadınların çalıştığı alanı bataklığa çevirdi. Yağmur yüzüne vururken Eva bir an durakladı ve ısınmak için artık sertleşmiş olan ellerini birbirine sürttü.

"Çay molası vakti daha gelmedi mi?" dedi Cathy.

"Yarım saat daha var," dedi Eva. "Al." Küçük şişeyi bulmak için ceplerini kurcaladı. "Bunu iç de kendine gel, ama diğerlerine hiçbir şey söyleme yoksa hepsi isteyecektir!"

Cathy etiketi okurken kaşlarını kaldırdı. "Bunu sana Bill mi verdi? Onun için çıldırmana şaşırmamak lazım," diyerek güldü. Kazmak için eğilirmiş gibi yaparak şişeden birkaç yudum aldı. Ayağa kalktığı anda yüz ifadesi değişmişti. "Ona David'den bahsettin mi?"

"Henüz değil," dedi Eva yere bakarak. Cathy damarına basmıştı. Bill ile ilk randevusundan beri çocuğunun varlığını inkâr ettiği için kendini suçlu hissediyordu. Onu annesiyle bıraktığı cumartesi geceleri ve pazar öğleden sonraları için de suçluluk duyuyordu. David uyuyorsa durumu saklayabiliyordu ama en son seferinde David hâlâ uyanıktı ve Eva saçlarını yaparken

yatağının parmaklıkları arasından onu izliyordu. Eva bunun hiç de adil olmadığını farkındaydı. David, Eva'nın her boş vaktini neden artık onunla geçirmediğini anlayamayacak kadar küçüktü. Bill'i eve getirebilecek olsa her şey daha iyi olacaktı. Derin bir nefes aldı. "Ona cumartesi günü söyleyeceğim. Ona her şeyi anlatacağım."

Cathy başıyla onayladıktan sonra bir yudum daha almak için şişeyi dudaklarına götürdü.

"Ve bana teklif ederse de onunla gideceğim. Amerika'ya. Savaş bittiğinde."

Cathy neredeyse boğuluyordu. "Sen aklını mı oynattın?" Etraflarındaki kadınlara baktıktan sonra sesini alçalttı. "Yani eğer David konusunu sorun yapmazsa bile, savaş bittikten sonra onun hâlâ hayatta olacağını nereden biliyorsun? Her birimin hayatta olacağını nereden biliyorsun?"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Eva, "ama elimde değil! O çok..." Sesi kısıldı. Kollarını göğsünde birleştirirken elleriyle ceketinin kumaşını çekiştiriyordu. "Bana yaşadığımı hissettiriyor."

"Seni anlıyorum," dedi Cathy. "Hayatının en iyi zamanlarını geçiriyorsun. Sadece var olarak geçirdiğin aylardan sonra nihayet eğlenebiliyorsun. Ama hepsi bununla sınırlı kalmak zorunda: biraz eğlence. Bunu herkes biliyor."

Eva başını iki yana salladı. "Bundan daha fazlası, Cathy. Âşık olmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ta ki o hayatıma girene kadar."

"Ama anlamıyorsun," dedi Cathy, "dünyada var olmuş en mükemmel adam olsa bile bir şeyi değişmez. Eninde sonunda buradan gidecek ve asla geri dönmeyebilir. Bunu düşünmek zorundasın yoksa en sonunda kalbi kırılan sen olacaksın."

"Ama o normal bir asker değil ki." Eva savunmacı bir ses tonuna geçmişti. "Bana söylediğine göre siyahi askerlerin sa-

vaşmasına izin verilmiyor, sadece yemek yapmaktan sorumlular.”

“Ama yine de onlarla olacak, öyle değil mi? Nereye giderlerse gidecek? Mutfaktayken bile herhangi bir savaş alanındaymiş gibi kafasına bir bomba düşebilir.”

“Böyle konuşma!”

“Konuşmak zorundayım,” dedi Cathy iç geçirerek, “çünkü gerçekler bunlar. Stuart’ın ordudaki görevi neydi biliyor musun?”

Eva başını iki yana salladı.

“Tamirciydi. Kamyonetleri tamir ediyordu. Yüksek riskli bir işi yoktu. Ama Dunkirk’te bir botu beklerken öldü. Yani işinin ne olduğunun bir önemi yoktu, diğerleriyle birlikte orada sıkışıp kalmıştı.

“Tanrım, çok üzgünüm, Cathy. Gerçekten.”

Eva küreğini çamurlu zemine geçirdi. “Kulağa nasıl geldiğini tahmin edebiliyorum.” Başım iki yana salladı. “Beynimin gerçekçi olan tarafı beni uyarmakta haklı olduğunu, Bill’in buradan gideceğini söylüyor ve...” Ayağının altındaki toprak birikintisine vurdu. “Ama kendimi buna inandıramıyorum. Yapamıyorum işte.”

Saat on bir buçukta kadınlar kantine geçti. Çay dolu ve buharı tüten bardaklara saldırıp çayları içerken uyuşmuş parmaklarını ısıttılar. Askerler geldiğinden beri dudaklarını pancar suyuyla renklendiren Iris Stokes cebinden bir dergi çıkardı.

“Acı köşesini⁵ oku, Iris!” diye bağırdı masanın diğer ucundaki Betty Pelham. “Biraz gülmek iyi gelecektir.”

⁵ Gazete ya da dergilerde bulunan, insanların kayıp yakınları hakkında şeyler yazdığı köşe.—*çn*

Iris kaşlarını çatıp sayfaları çevirdi. “Peki,” dedi gözleri sayfayı tararken. “Şunu dinleyin: ‘Sevgili Leonora, kocam sa-
vaşta esir düştü ve ben o olmadan çok yalnızlaştım, depresif-
leştim. Sonra itilaflardan iki askerle tanıştım, beni dışarı çıkar-
rıp gerçekten eğlendirdiler. Arkadaşlıklar kısa zamanda daha
büyük bir şeylere dönüştü. Fark ettim ki bir bebeğim olacak
ama bebek hangisinden bilmiyorum...”

Fısıltılar yükselirken Iris durakladı. “Duydum ki,” diye de-
vam etti, “hasta ve yaralı olan kocam geri gönderilecekmiş.
Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne yapacağım?”

“Zavallı şey!” dedi Betty. “Eve gelip bununla karşılaşmak
hoş olmasa gerek!”

“Leonora ne demiş?” dedi başka bir ses.

“Demiş ki: ‘Sevgili Bayan X, yalnız ve depresif kalışınızı
anlayabiliyorum ama bir kadının iki adamla böyle bir şeyi nasıl
yapabileceğini aklım almıyor...”

Kadınlar gülmeye başlamıştı.

“Bunu duymak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

Kadınlar susunca Iris dergiyi yeniden eline aldı. “Yapılma-
sı gereken temel şey onu incitmemek, öyle değil mi?” dedi.
“Sana tavsiyem, kocanın ülkeye ulaştığını öğrenir öğrenmez,
gönderildiği hastanenin ya da kampın komutanına ulaş ve o
komutana tüm gerçeği anlat. Hamileliğin bitene kadar kocanı
görmemeni sağlayacak bir şeyler ayarlamalarını iste. Ona ger-
çekleri anlatmadan önce kocanın sağlığının düzelmesini bekle.
Bunu hemen öğrenmesi her şeyin sonu olabilir.”

“Bunun ne yardımı olacak ki?” dedi Betty. “Hâlâ kocasına
o küçük piçi açıklaması gerekmeyecek mi?”

“Bebeği evlatlık verirse gerekmez,” dedi Iris dudaklarında
çokbilmiş bir gülümsemeyle.

“Bence bebeği vermemeli,” dedi Eva sessizce.

Diğerleri ona baktı.

“Ah, evet, sonra da kocası eve dönünce sokaklara atılmalı, değil mi? O zaman gerçek bir belanın içinde bulmaz mı kendini?”

Altı  ift göz Iris’ten ayağa kalkmakta olan Eva’ya yöneldi. “Hadi,” dedi Eva. “ ay molası bitti.”

Ertesi cumartesi günü Eva, Dilys ve Anton, Savoy sinemasında her zamanki koltuklarında oturuyorlardı. *Jane Eyre* başlayalı yarım saatten daha fazla zaman olmuştı ve en tutkulu çiftler bile Orson Welles’in Joan Fontaine’nin odasına dalışını izlemek için durmuşlardı. Ama Eva ekrana bakmıyordu. Yanındaki koltuk boştı ve Eva her birkaç saniyede bir kırmızı çıkış tabelasına bakıyordu.

“Merak etme,” dedi Dilys. “Birazdan gelecektir.”

Ama Bill gelmedi. Eva aklından geçen tüm ihtimallere rağmen filme odaklanmaya çalıştı. Ya kampı birden ülkenin farklı bir yerine taşındıysa? Bill ona nasıl söyleyebilirdi ki? Bir mektup gönderebilirdi ama ya yazmaya vakti olmadıysa? Eva onun nerede olduğunu nasıl bulabilirdi?

Sonrasında başka bir ses konuşmaya başladı. Ya Eva’dan sıkıldıysa? Hayatın sadece bir kızla takılmak için fazla kısa olduğuna karar verdiyse? Çikolata, meyveler, viski gibi ona verdiği tüm hediyeler... Hangi kız bunlar için her şeyini vermezdi, özellikle de hediyyi veren kişi bu kadar yakışıklıyken?

Parmakları çantasının saplarını tutmuş bilinçsizce çekiştiriyordu.  antasının içinde Bill için bir paket vardı. Eva onun

cömertliği karşısında çok huzursuz hissetmiş ve karşılık olarak ona bir şey vermek istemişti. Eva ona ihtiyacı olan herhangi bir şey olup olmadığını sorduğunda gülmüş ve beline sarılarak ona uzun, tutkulu bir öpücük vermişti. “Tüm ihtiyacım olan bu,” demişti, “başka hiçbir şey değil.” Ama Eva direktmişti ve en sonunda Bill isteyebileceği tek şeyin bir kitap olduğunu söylemişti.

“Bu kolaymış,” demişti Eva. “Nasıl şeyleri seversin?”

Bill başını başka bir yöne çevirip bir şeyler mırıldanmıştı. Eva tekrar sorduğunda ise, “Sen seç,” demişti. “Bu işin ustası sen değil misin? Kütüphanede çalışmalar falan.” O zaman jetonu düşmüştü. Bill paranın kısıtlı olduğu bir çocukluğa atıfta bulunmuştu. *Kitaplar da müzik enstrümanları gibi ulaşılamaz şeyler miydi?* Öyleyse, Eva bunun çaresine bakabilirdi. Kitapları, bomba saldırısından sağ çıkan birkaç şeyden biriydi. Yatağının altındaki tahta kutuların içindeki kitaplar neredeyse evdeki her şeyden daha korunaklıydı.

Onun için doğru olan kitabı seçmek zor olmuştu. Ama en sonunda *Teknede Üç Adam*’ı seçmişti çünkü kitap hem çok komikti hem de İngiliz kültürünü içeriyordu. Sonrasında kitabı paketlerken Bill’in onun hisleri hakkında hiçbir şüphesi kalmaması için içine birkaç tane aşk şiiri de sıkıştırmıştı.

Şimdi ise kitabın sert kenarları kucağındaki çantanın kumaşından bacaklarına batıyordu. Kendini çok yalnız hissetti. O orada çok narin ve çok özel bir hediyeyle otururken Bill başka bir yerdeydi. Başka biriyleydi.

Film bittiğinde herkes ayağa kalkarken o olduğu yerde bekledi.

“Hadi,” dedi Dilys. “Dışarıda bekliyor olabilir. Belki de onu içeri almamışlardır.”

“Neden almasınlar ki? Son üç aydır her hafta buraya geliyoruz!”

“Bilmiyorum,” dedi Dilys omuzlarını silkerek. “Kavgaya falan karışmış olabilir. İkiniz beraber dışarı çıktığınızda neler olabiliyor biliyorsun. Bazı insanlar sinirleniyor, öyle değil mi?”

“Ama *ben* onunla beraber değildim, değil mi?” dedi Eva. “Kendi kendineyken neden birisi onunla kavga etsin?”

“Bana sorma!” Dilys, Eva’nın kolundan tutup ayağa kaldırdı. “Hadi, burada kalarak bir şeyi çözemezsin zaten, değil mi?”

Eva sinemadan ayrılan insanların arasına karıştı. Dışarıda esen rüzgâr bacaklarına doğru birkaç yaprak uçuşturdu. Birkaç tanesi çoraplarına yapıştı. “Kahretsin,” dedi Eva yaprakları çıkarırken. Gözyaşı tehdidini fark ettiğinde yutkundu. Bill neredeydi? Neden gelmemişti? Bulanık gören gözleriyle ileri baktığında sokağın karşısından o tarafa koşan bir adam gördü.

“Eva!” Bill ona koştu. Yüzü ter içindeydi. “Çok üzgünüm! Buraya daha önce varamadım. Sorun Jimmy,” derken nefeslenmek için durakladı. “Jimmy tutuklandı!”

“Ne?” Eva gözlerini kırıştırdı. “Ne oldu ki?”

“Görüştüğü kız vardı ya...”

Eva başıyla onayladı.

“Kız hamile,” dedi Bill. “Ve herkes Jimmy’nin ona tecavüz ettiğini söylüyor!”

“Tecavüz mü?” dedi Eva. “Ama bu doğru değil, öyle değil mi?”

“Kesinlikle değil.” Bill, Eva’nın ellerini tutarken gözlerinde panik vardı. “Ama tanıdıkları siyahi bir adamla görüştüğünü duyduklarında çılgına dönmüşler. Kızın babası çok güçlü bir adam, Eva. Jimmy’nin yaptığı şey için asılacağını söylüyor.”

9. Bölüm

Ekim, 1943

Ertesi cumartesi yine sinemada buluştular ama ikisi de filmi izlemedi. Anton ve Dilys'i koltuklarında bırakarak arka tarafa geçtiler ve sırtlarını duvara dayadıktan sonra fısıldayarak konuşmaya başladılar.

"Jimmy'yi askeri hapishaneye götürdüler," dedi Bill farkında olmadan ceketini çekiştirirken.

"Ne?" Eva anlamayan gözlerle ona baktı.

"Buradan kilometrelerce uzaklıkta eski bir hapishane. Shepton Mallet diye bir yer. Mekânı Amerikan ordusu devraldı." Derin bir soluk verdi. "Sanırım onunla ne yapacaklarına karar verene dek orada tutacaklar."

"Ne demek istiyorsun?" Eva karanlıkta onun yüzünü görmeye çalıştı.

"Çok fazla seçenek yok, öyle değil mi?" dedi. "Onu ya asacaklar ya da vuracaklar!" Neredeyse ağlayacak gibi olup derin bir soluk verdiğinde arkalarındaki insanlar onlara sessiz olmalarını söyledi.

"Ama bunu nasıl yapabilirler ki?" diye fısıldadı Eva elini tutarak. "Kız yalan söylüyor! Onlara bunu söyleyemez misin?"

"Denedim ama kimse beni dinlemiyor." Başını iki yana sallayarak derince nefes aldı. "Nasıl olduğunu bilmiyorsun. Onların gözünde bir birer *hiçiz*. Beyaz bir kız bir şey söylediğinde siyahı adam da aksini söylerse, sence kime inanacaklar?"

Eva sessizce bekledi. Civic'deki ilk gecelerinde Bill'i yumruklayan askeri hatırladı. Sırf beyaz bir kızla dans etti diye siyahi bir erkeğe bunu yapıyorlarsa... Ona uzanıp kendine çekti. Bill başını onun omzuna koydu ve Eva onu iki yana sallarken Bill'in gözyaşları yün kazağından aşağı aktı.

David, diye düşündü Eva. Ona bunu şimdi nasıl söyleyebilirdi?

Pazartesi günü kantinde bu tecavüz konusu konuşuluyordu. Kızın adı haberlerde hiç geçmemesine rağmen demiryolunda çalışan kadınlar adını biliyordu. Betty Pelham, kız kardeşinin Philippa'nın ebeveynlerinin hizmetçisi olduğunu söylemişti.

"Evi görmelisiniz," dedi bir sosisi ağzına atmak üzereyken. "Onlar tatildeyken bir defasında bakmaya gitmiştim. Üç banyosu, bir bılardo odası ve için papağanlar ve başka şeyler de olan bir kuşhaneleri vardı. Sahip oldukları arabaları da görmelisiniz! İki tane Bentley ve bir tane Rolls-Royce Silver Ghost."

Betty yemekleri ağzına tıkarken diğerleri de daha fazla dedikodu bekleyerek ağızları açık şekilde izliyorlardı.

"O halde buralara yakın bir yerde olamaz," dedi Eva. Normal konuşmaya çalıştıkta kalbi daha hızlı atıyordu. "Sanırım Finchfield'da. Ya da Tettenhall'da."

"Hayır, değil." Betty onu düzeltmek konusunda o kadar istekliydi ki, ağzı doluyken konuşmaya başlamıştı. "Goldthorn Tepesi'nde. Tam tepede, kocaman, siyah-beyaz bir ev. Rookery Evi diyorlar."

Tepeye tırmanmak Eva'nın neredeyse bir saatini almıştı. Cumartesi sabahı David'in bebek arabasını ittirerek hemen evden çıkmıştı. Soğuk bir rüzgâr vardı ama tepeye çıktığında şakaklarından akan teri hissedebiliyordu. Evi görünce durdu. Kale gibi inşa edilmiş binayı, kalın taşlarla örülmüş bir duvar çevreliyordu. Eva parmak uçlarında durarak bile arkasını göremiyordu. Duvarı takip ederek köşeyi döndü ve iki tane ağır demir kapı gördü. İçeri baktığında kırmızı fayanslı bir veranda ve iki yanında süslü ışıklar olan, siyaha boyanmış bir kapı gördü.

Bir süre durup bekledi ama evde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bebek arabasında bir hareketlilik oldu. David uykusunda dönüyordu. Yakında uyanacak ve uyandığında muhtemelen aç olacaktı. Eva ne yapacağını merak etti. Birden evi çevreleyen çalıların arkasında bir renk ve yaprakları bir yere toplayan bir süpürgenin ucunu gördü.

"Afedersiniz!" dedi David'i uyandırmamak için bağırma-maya çalışarak. "Selam!" Tekrar denedi. Süpürge kayboldu ve ince bir adam ona yaklaştı.

"Ne istiyorsunuz?" Demir kapıların ardından ona bakıyordu.

"Ben Philippa'mın bir arkadaşıyım," dedi tıpkı planladığı gibi doğal bir şekilde. Sesi öyle özgüvenliydi ki, kendi bile şaşırmıştı. "Kendisi evde mi?"

"Değil," dedi adam bebek arabasını görünce bir kaşını kaldırarak. "Gittiler."

"Gittiler m..." Eva'nın sesi kesilmişti. Boğazını temizlemek için yutkundu. "Ne zaman dönecekler?"

"Söylemediler." Yüzünde kendini üstün gören bir ifade vardı. "İki hafta, belki üç. Bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Hayır," dedi Eva arkasına dönerek. "Bir mesajım yok."

O gece Eva ve Bill sığınakta oturup karanlıkta birbirlerine sarıldılar ve Civic'ten gelen müziği dinlediler.

“Onunla konuşabilseydim,” dedi Eva, “belki fikrini değiştirebilirdim. Doğruyu söylemesini sağlayabilirdim. Adam gittiklerini söyleyince kendimi çok aptal hissettim.”

Bill, Eva'nın saçlarını okşarken içini çekti. “Çok büyük bir risk aldın. Kızın babası evde olsaydı kim bilir neler olurdu...”

“Buğu düşünmemiştim. Sadece bir şey *yapmak* istedim. Seni dinlemediklerini söyledin, ben de düşündüm ki...”

“Biliyorum, biliyorum,” diye fısıldadı Bill. “Yapmaya çalıştığın şeyi takdir de ediyorum. Fakat onlar gibi zengin ve güçlü insanların fikrini hiçbir şekilde değiştiremezsin. Onlarla aynı renkte olsan bile.”

Sığınağın karanlığında Bill'in yüzüne dokundu. Teninde gözyaşı hissetmeyi bekliyordu. Fakat artık ağlamayı geçmiş olduğunu fark etti. Bill sanki Jimmy'nin kaderini kabullenmiş gibiydi. Bill, Eva'ya çok şey vermişti ve Eva şimdi onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Ona yaklaşıarak öptü, dudakları dudaklarının üzerindeydi ve kederini alıp götürmek istiyordu.

“Bana verdiğin kitabı okuyorum,” dedi Bill dudakları ayrıldığında. “Kitap çok güzel.”

“Gerçekten mi?” Tavandan sarkan ışık Eva'nın şaşkın suratını yakalamıştı. *Teknede Üç Adam*'ı anlatmak için seçeceği o kadar kelime içinde güzel kelimesi hiç aklına gelmezdi.

“Aşk şiirlerinden bahsediyorum, romandan değil. Onu henüz okumadım.”

“Ah,” diyen Eva gülümsedi. “Beğendiğine sevindim. En sevdiğin hangisi?”

“Söylemesi zor.” Parmağını Eva’nın yüzünde gezdirip çenesinden tuttu. “Shakespeare’in soneleri, tabii ki mükemmel. Pireyle ilgili bir şiir vardı, John Donne’nin sanırım, değil mi? Beni gülümsetti. Ama en sevdiğimi soracak olursan...” Durakladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Biraz garip, benden başkasının onu seçeceğini pek sanmıyorum. “Sanskrit Atasözü.” Timsahla ilgili olan. Hatırlıyor musun?”

Eva’nın şaşkın yüz ifadesi yeniden belirdi. “Evet, hatırlıyorum. *Aşk tutku nehrindeki bir timsahtır...*”

“Evet, o.”

“Ciddi misin?” Eva ışığa uzandı ve ışığın onun yüzüne düşmesi için eliyle bir tarafını kapattı. “Neden o?”

“Çünkü aşk risktir, öyle değil mi? Adamın dediği gibi, hayat yeterince tehlikeli ama âşık olmak timsahlarla dolu bir nehirde yüzmek gibi.” Ona doğru eğildi ve onu öpmek üzereyken güldü.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Eva, Bill’in durumu hafife aldığını düşünerek başını çevirdi.

“Sen öyle düşünmüyor musun?” Çenesini tekrar elini aldı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. “Birisini sevmenin tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun?”

“Jimmy ve Philippa gibi mi demek istiyorsun?”

Bill başını iki yana salladı. “O aşk değildi.”

“Jimmy’nin onu sevmediğini mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum. Jimmy bana söylemişti.”

Bir sessizlik oldu. Bir soru daha verilmemiş cevabıyla havada asılı kaldı.

Peki, senin durumun ne? Kelimeler kafasının içinde dövme gibi kazınırken Eva onu öpmek için öne eğildi. Soruyu sormaktan, cevabı öğrenmekten korkuyordu.

10. Bölüm

Üç hafta sonra Eva'nın annesi Dilys için bir doğum günü çayı hazırlıyordu. Eva ona yardım etse de kutlama yapmak, istediği en son şeydi.

Jimmy'nin önceki gün gerçekleştirilen idamı, savaş haberlerini *Express & Star*'ın ilk sayfasından silmişti. Eva, annesinin gazeteyi almak için, dilimlediği ekmeği kenara itişini izledi. Haber başlığı ona bağırıyor gibiydi: "TECAVÜZCÜ AMERİKAN ASKERİNİN TARİHİ İDAMI."

"Bunu okudun mu?" Annesi başını hiç kaldırmadan sesli okumaya başladı. "Amerikalı bir asker on altı yaşındaki Wolverhamptonlu bir kıza tecavüz ettiği gerekçisiyle dün Somerset'teki Shepton Mallet Hapishanesi'nde asıldı..." Kendi kendine söyledi. "Britanya'da ilk kez bir adam tecavüz suçlamasıyla asıldı." Annesi okumaya devam etti, "Bridgnorth yakınlarındaki bir kampta görevli olan siyahi asker, Amerikan ordusu yargısıyla idam edildi."

Eva bir kavanoz balık ezmesine batırdığı bıçağa bakarak hareketsizce durdu.

"Kızın hamile olduğunu söylüyorlar." Annesi başını gazeteden kaldırdı. Açık bir şekilde dedikodunun bu kısmına bir yorum bekliyordu. Eva başını kaldırmadı. "O çocuğun yaşayacaklarını hayal etsene," dedi annesi. "Kızın çocuğa bakmasına izin vermeyecekleri kesin. Ama kim o çocuğu isteyecek ki? Onu evlatlık verecek kimseyi bulamayacak." Hemen ardından

derin bir iç çekti. “Sanırım kendini bir evde bulacak.” Bıçağı alan annesi kavanozun ses çıkarmasına neden oldu. “Öyle değil mi?”

“Ben gidip keke bakayım,” diyen Eva hızla mutfaktan çıktı.

Küçük ön oda insanlarla doluydu ve hepsi de keskin Ekim rüzgârından kaçmış oldukları için memnundu. Hediyeler ve parti için bağış yapacak arkadaş ve komşulardan oluşan gürültülü bir kalabalık vardı. Cathy elinde koca bir kavanoz dolusu ananas parçalarıyla partiye son gelen kişi oldu ve herkesi sevindirdi.

Dilys kolunda Anton ile birlikte gösterişli bir giriş yaptı.

“Bu kadar şaşırmış görünme!” dedi Eva’ya. “Artık on altı yaşındayım, istediğimi yapabilirim.”

“Beni boşver!” dedi Eva. “Onu anneme nasıl açıklayacaksın?”

Annelerinin Eva’ya adeta konuşan bakışlar attığı birkaç dakika boyunca garip bir sessizlik oldu. Eva *bunun yeni bir şey olduğunu düşündürme fikriyle hareket etmek en iyisi olacak* diye düşündü. Yoksa annesi kızlarının pazar yürüyüşlerinde gerçekte neler yaptıklarını sormaya başlayacaktı.

Anton sevimliliğiyle anneyi etkilerken, Dilys hediyelerini açmaya başladı. Çeşitli şeyler vardı: “Bir çift ayakkabı, üç çift ipek çorap, bir broş, yarım düzine greyfurt ve iki tane Hersley çikolata! “Hiç de fena sayılmaz, değil mi?” Dilys güldü. “Bunları sana Bill mi verdi?” diye fısıldarken çikolatalardan birini aldı ve ambalajını açarak büyük bir ısırik aldı.

“Dil! Onları saklaman gerekiyor! Tüm bu yiyecekler ne olacak?” Eva eliyle masayı işaret etti.

“Sadece bir ısırık aldım!” Dilys sırtarak çikolatayı paketine yerleştirdi. “Neyse, gücümü korumalıyım.” Eva ona endişeli bakışlar atsa da kardeşi hediyelerini açmakla o kadar meşguldü ki hiç fark etmedi. “Haftaya eğitime başlıyorum,” dedi başını kaldırmadan.

“Ne eğitimi?”

“ATS⁶,” dedi Dilys. “Sana söylemedim mi? Uzun zamandır bunu planlıyorum.”

Eva kardeşine dik dik baktı. “Annemin haberi var mı?”

“Ona henüz söylemedim. Partinin bitmesini beklerim diye düşündüm.”

“Ah, Dil...” Eva dudağını ısırıldı.

“Dinle,” dedi Dilys. “Biraz şok yarattıysam özür dilerim ama bu şekilde devam edemeyeceğim.” Anton’un ona doğum günü için verdiği D şeklindeki kristali işaret etti. “Sen gizli gizli bir şeyler yaşamayı, insanlardan saklanmayı sorun etmiyor olabilirsin ama ben ediyorum. ATS kampları Anton’un kışlasının hemen aşağısında. Birlikte olabiliriz, *gerçekten* birlikte olabiliriz.” Yüz ifadesi çocukluklarında babalarını ikna etme için kullandığı ifadeydi. “Anlıyorsun, değil mi?”

“Şey, evet... Ama sen çok-”

“Bu konuda anneme tek kelime bile etme,” diye lafını böldü omzunun üzerinden bakarken, “ama Anton bana evlenme teklif etti. Savaş bittiğinde onunla birlikte Hollanda’ya gitmemi istiyor!”

“Ne?” Eva’nın ağzı açık kalmıştı. Kelimeler zihnine hücum ederken uyuştuğunu, donup kaldığını hissetti. Üst kattan gelen ağlama sesi büyüğü bozdu. “Bu David,” dedi, “sesler yüzünden uyanmış olmalı.” Oradan uzaklaşmak için bir bahanesi ol-

⁶ Auxiliary Territorial Service: II. Dünya Savaşı’nda Britanya ordusunun kadın kolları.—çn

duğuna sevinerek kapıya yöneldi. Hayatında ilk kez kız kardeşine bakmış ve onu kıskandığını fark etmişti.

Eva, David'i kollarına alarak onu rahatlatmak için sallamaya başladı. "Büyükanne gitti..." dedi kapıyı göstererek. "Dilly gitti..."

"Alt kattalar tatlım," diye devam etti sonra da. "Birazdan gidip onları görürüz. Önce bir üstünü değiştirelim." Eva, David'i yatağa yatırıp tulumunu çıkardı. O bunu yaparken bebek bacaklarını savuruyordu.

"Dilly istiyorum! Büyükanne istiyorum!" diye ağlıyordu.

Eva onun susturmaya çalışırken Bill'in onu o şekilde görmesi halinde ne düşüneceğini merak etti. David'in ona seslendiğini, annesi ve kardeşinin peşinden koştuğu gibi onun peşinden gittiğini hayal etti. Bill'e baba dediğini... Bunu ne kadar istediğini fark etmek Eva'yı korkuttu çünkü orada, o durumda, bu kesinlikle imkânsız bir şeydi.

Oğlunun üstünü çıkarırken Philippa'nın taşıdığı ve babasını asla göremeyecek olan bebeği düşündü. Jimmy'nin idamının adaletsizliği onu derinden etkilemişti. *Amerikalıların bizim arkadaşımız olması gerek*, diye düşündü. *Tıpkı bizim gibi olmaları gerek.*

Bill'in Louisiana hakkında anlattıklarını, siyahileri beyazlardan ayrı tutmak için konan aşağılayıcı kanunları hatırladı. Karnında taşıdığı çocuk için öyle bir yerde yetişmek nasıl bir şey olurdu? Eva ve Bill'in yaptığından daha kötü olmayan bir şey yaptığı için siyahi bir adamın asılmasına izin veren kanunları olan bir ülkede yetişmek? Öyle bir ülkede aile olabilirler miydi ki?

Biri kapıyı tıklattı. "İçeri gelebilir miyim?" Cathy'nin yüzü belirdi. Cathy yatağın üzerine oturdu ve David tekme atmayı bırakıp kıkırdamaya başlayana kadar garip surat ifadeleri yaptı.

“Bill nasıl?” Cathy başını kaldırdığında gülümsemesi yok oldu. “Gazeteyi okudum.”

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi Eva. “Geçen cumartesi gününden beri görüşmedik.”

“Çok zor zamanlardan geçiyor olmalı.”

Eva başıyla onayladı. “Pek göstermiyor ama.” David’e çorabını giydirmeye çalışmaktan vazgeçip derin bir iç çekti. “Okuması çok zor bir insan. Jimmy tutuklandığında çok kötü haldeydi. Ama son haftalarda oldukça sakinleşmişti.” Elindeki çoraba baktı. “Normal olmayan bir sakinlikti hem de. Geçen hafta doğum günümüş, yirmi bir yaşına girmiş ama bana söylemedi bile. Ama sonrasında demiryollarına benim için bir not göndermiş ve beni dışarı çıkarmak istediğini söylemiş, hem de Jimmy’yi bile bile...” David’in ayak parmaklarının yumuşak derisini okşadı.

“Bana kasabadaki en iyi restoranda bir yer ayırtmamı söyledi. Jimmy’yi uğurlamak istiyormuş.”

“Acı bazen garip şekillerde kendini gösterebiliyor.” Cathy yüzünü David’e yaklaştırdıca David onun saçını yakaladı. “Stuart’ın haberini aldığımız zamanları hatırlıyorum da, onun bir daha geri gelmeyeceğini kabullenmem çok uzun zamanımı almıştı. İnsanlar durumla çok iyi baş ettiğimi söyleyip duruyordu ama gerçekler bana asıl cenazeden iki ay sonra dank etti. Bir sabah patatesleri soyarken hüngür hüngür ağlamaya başladım. Patatesleri sayıyordum ve birden *bu kadar işte* diye düşündüm: artık pazar günkü akşam yemeklerine bundan daha fazla patatese ihtiyaç duymayacağız, çünkü o geri gelmeyecek.” Bileğinden gümüş bir bilezik çıkardı ve oynaması için David’e verdi. “Bill’in sana gerçekten ihtiyacı olacak,” dedi, “muhtemelen şu anda farkında olduğundan daha fazla ihtiyacı olacak hem de.”

Eva dirseklerinin üzerine yaslandı. “Onun yanında olmak istiyorum. Tabii ki istiyorum. Ama...” Kelimelerle ifade etmekten çok korktuğu o şeyi söylemek için bir yol ararken sesi kesildi.

“Bana sakın ondan ayrılacağını söyleme. Onca şeyden sonra-”

“Tanrım, hayır!” Eva lafını kesti. “Öyle bir şey yok!” Kederli yüzünü başka bir yöne çevirdi. Ona söyleyemezdi. Söylememeliydi. Kimseye söylememeliydi.

“Sorun Dilys,” dedi gözlerini yatak örtüsünden ayırmadan.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Cathy. “Beş dakika önce bu-
lutların üzerindeydi.”

“Evet, öyle,” dedi Eva. “Görünüşe göre Anton ona evlenme teklif etmiş. Bir de ATS’ye katılacak ve başka yere taşınıp onunla daha fazla birlikte olabilecek. Bu yüzden ben de Bill’e pek faydalı olamayacağım,” diye anlattı. “Dilys bana şahitlik etmek için etrafta olmadığı sürece onu görüp göremeyeceğimden bile emin değilim.”

Cathy güldü. “Seni kurnaz şey! Umarım neye bulaştığını biliyordur!” Bir elini Eva’nın omzuna koydu. “Hey,” dedi, “Bill’i görmek konusunda endişelenme. İstersen beni bahane olarak kullanabilirsin. Ve annen bebek bakmaktan yorulacak olursa, bu ufaklığı her zaman bana bırakabilirsin.” David’i gıdıklayarak tekrar güldürdü.

Eva, Cathy’nin cömertliği karşısında mahcup oldu. “Hayır, senden ona bakmanı isteyemem. Onu evde bıraktığım için yeterince kötü hissediyorum zaten.”

“Neden olmasın ki? Çok hoşuma giderdi.” Yatağın üzerinden uzanarak Eva’yı hafifçe ittirdi. “Yaşlı bir kadın olduğumun farkındayım ama bu diğerlerinin eğlenmesini istemediğim anlamına gelmiyor!”

“Kendini gerçekten böyle mi görüyorsun Cathy? Gerçekten... yani... bilirsin... kimseyle tanışmak istemiyor musun?”

Cathy iç çekerek David’in saçlarını karıştırdı. “Bilmiyorum. Sanırım biraz korkuyorum. Partideki o manyağı hatırlıyor musun? Elleri her yere uzanan?”

Eva başını evet anlamında salladı. “Ama bir kötü deneyimin seni tüm erkeklerden uzaklaştırmasına izin veremezsin.”

“Biliyorum. Bazen sana bakıyorum ve *evet, sen de yap!* diye düşünüyorum. Şansın varken mutlu ol. Ama sonra Stuart’ın fotoğrafına bakıyorum ve... yapamıyorum. Başka biriyle o şekilde yakınlaşmayı hayal bile edemiyorum.”

“Keşke ben de Eddie için böyle hissetsem,” dedi Eva yavaşça.

“Ona neyin varsa verdin,” dedi Cathy. “Onu mutlu ettin.”

“Ettim mi? David konusunda pek mutlu değildi.”

“O konuyu atlatırdı. Sadece bunun için bir şansı olmadı.” Cathy uzanıp ufak çocuğun yanağındaki pembe izi okşadı. “David onun bu dünyaya mirası. Ona verdiği hediye de bu: kendini o kadar küçük görme.”

Eva gözlerini sımsıkı kapattı. Eddie için hiç ağlamamıştı. O anda ağlamak da ikiyüzlülük olurdu çünkü akmamaları için savaş verdiği gözyaşlarının nedeni kendisiydi.

O gece Eva ve Dilys evden çıktığında hava karanlık ve soğuktu. Anton sokağın sonunda onları kasabaya götürmek için arabada hazır bekliyordu. Eva her zamanki yerde inmek istedi. Dilys’e, Bill’in garip isteğinden bahsetmek birçok garip soruyu gün yüzüne çıkarırdı.

Restorana gittiğinde Bill çoktan kapıda bekliyordu. Onu bir gülücük ve kucaklamayla selamladı. Yüzünde dünün ona ifade ettiği şeylerle, arkadaşının hayatı bitmek üzereyken saatin karşısında oturmak zorunda kalmanın verdiği acı ile alakalı hiçbir iz yoktu.

Restoran çoğunlukla beyaz Amerikalılar ve onların kız arkadaşlarıyla doluydu. Victoria'daki fiyatları karşılayabilecek çok az sayıda yerli insan vardı. Birçok kişi tarafından işaret edildiler ve Eva birçok fısıltı duydu ama neyse ki kimse yanlarına gelip onlara meydan okuyacak bir şey yapmadı.

“Britanya’ya göre oldukça iyi görünüyor!” Bill menüyü incelerken güldü. “Pekâlâ, ne alacaksın bakalım?” Eva cevap veremeden, Bill cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve masanın karşısına uzattı. “Bundan sonra bu adamları görebiliriz diye düşündüm,” dedi. “Devam et, oku.”

Çok fazla konuşuyor, diye düşündü Eva kâğıdı açarken. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışıyor. “Civic Salonu, Wolverhampton,” dedi Eva yüksek sesle. “Anglo-Amerikan Balosu. Yoğun istek üzerine Dynamic Colored Personality, Stanley Carter ve Tümü Siyahi Harlem Hot Club Dans Grubu, yanlarında siyahi Bing Crosby Vic Brown ile birlikte...”

“Sence de kulağa mükemmel gelmiyor mu?”

“Evet... ama gerçekten dans etmeye mi gitmek istiyorsun?” Bill’in aklından geçenleri çözmeye çalışırken kaşlarını çatı.

“Dalga mı geçiyorsun?” Bill kocaman gülümsedi. “Dans etmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Hem Jimmy de bunu istedi. Benim geldiğim yerde bir cenaze ardından kendimizi eğlendirmemiz gerektiğine inanırız. Bir cenaze *olmayacak* oluşu rol yapamayacağımız anlamına...” Sesi neredeyse çatlayacak gibi oldu. Eva daha hiçbir şey demeden ya da yapmadan Bill

ayağa kalkmış ve ona sandalyesinden kalkması için yardım ediyordu. “Hadi,” dedi. “yemeği atlayıp oraya gidelim!”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” Eva ikisi birlikte karanlıkta sigaraların görüldüğü ve buğulu seslerin duyulduğu dükkân önlerinden ilerlerken fısıldayarak konuşmuştu.

“Neden olmasın?” Bill adımlarını hızlandırmış, neredeyse onu çekiştirmeye başlamıştı.

“Restoranın nasıl olduğunu gördün,” dedi nefesini tutmaya çalışarak. “İnsanlar dans ettiğimizi görürse daha kötü olacak.” Eliyle ağzını kapattı. Neredeyse, “Özellikle Jimmy tüm haberlerin konusuyken,” diyecekti.

“Çok fazla endişeleniyorsun,” dedi Bill. “Dediğim gibi, program mükemmel: tamamıyla siyahi bir grup ve siyahi bir şarkıcı. Onlar sahnedeyken hangi beyaz adam bana sataşmaya kalkar ki?”

Haklıydı. Şarkıcı bir süre sonra Bill’in dans pistindeki tek siyahi kişi olduğunu fark edip el sıkışmak için onu sahneye çağırdı. O andan itibaren Vic Brown’un yıldız tozu sanki Eva ve Bill’e sürülmüş gibiydi. Odanın her tarafında dans ederlerken spot ışığı onları takip ediyor, herhangi bir sorun çıkmamasını garantiliyordu. Odanın her tarafında beyaz Amerikan askerleri vardı ama Bill Eva’yı döndürüp durduğu için Eva onları yalnızca bir renk huzmesi şeklinde görüyordu. Işık Bill’in yüzüne vurduğunda, Eva onun değişim geçirdiğini gördü. Jimmy’nin tutuklanmasından beri ilk kez umursamaz ve mutlu görünüyordu.

“Biraz dinlenebilir miyiz?” diyen Eva sandalyeye oturup bir yudum shandy içerken nefes nefeseydi. “Sonuncusunda kendimi tavanda bulacağımı sandım.”

Bill güldü. “Çünkü bir tüy gibi hafifsin. O kadar kolay bir şekilde kaldırdığım başka bir partnerim olmadı.”

Söyledikleri Eva’nın yüzünü düşürdü ve Eva onun gözlelerinden sakınmak için içkisinin üzerine eğildi.

“Hey, ne dedim ki şimdi? Bir iltifat etmiş olmam gerekiyordu!”

“Hiç.” Eva içkisinden bir yudum daha aldı. “Hadi,” dedi elinde tutup. “Yavaş çalıyor, sanırım bunu atlatabilirim.” Dans ettikleri sırada Eva başını Bill’in ceketine gömdü. Eğer ona aklında olan şeyi söyleseydi Bill’in yüzündeki o cesur gülücük buz gibi bir havanın ardından yok olan bir filiz gibi yitip gidecekti. Bill belli etmemek için çok büyük çaba sarf etmesine rağmen, Eva onun Jimmy’nin ölümü nedeniyle hâlâ acı içinde olduğunu biliyordu.

Ellerinin beline indiğini hissetti. Bill yakında kendi kendine anlayacaktı. Peki, sonra ne olacaktı?

Eva müziğe konsantre olarak gözlerini kapattı. Vic Brown’un eriyen çikolata gibi bir sesi vardı. Aşkla ilgili, serinlemeyecek kadar ateşli aşklarla ilgili şarkılar söylüyordu. Şarkının sözleri Eva’nın karnına buz parçaları saplanmasına neden oluyor gibiydi.

11. Bölüm

Şubat sonları, 1944

Hafiften yağan kar demiryollarına düşüyor, sahipsiz görünen kamyonetleri göz kamaştırıcı bir beyaza bürüyordu. Kadınlar karları kürüyor, gelecek trenlerin yolunu açıyorlardı. Cathy Garner başını sallayıp şapkasındaki karları düşürmek için durduğunda etrafa bakındı. Etty Pelham'ın büyük yuvarlak yüzü soğuk hava ve kazma çabasının karışımıyla kırmızıya dönmüştü. Iris Stokes, parmaklarındaki şişlikleri incelemek için eldivenlerini çıkarmıştı. Ve Eva... Eva ne yapıyordu?

Eva iki buklüm olmuş karnını tutuyordu. Cathy küreğini bıraktı. Rayların üstünde koşarken arkadaşının yüzünün saçlarına düşen karlar gibi bembeyaz kesildiğini görmüştü.

“Eva, sorun nedir?”

Eva cevap olarak nefes almakla yetindi ve titreyen elleriyle ona uzandı.

Eva, onu belinden yakalayan Cathy'ye yaslandı. “Hadi, seni içeri götürelim!” Onu alet odasına doğru götürdü.

Betty Pelham onları takip ediyordu. “Hemşireyi çağırayım mı?” diye sordu. “Yoksa rol mü yapıyor?”

“Evet, çağır!” dedi Cathy. “Rengi ne kadar solmuş, görmüyor musun?”

Eva ahşap banka oturduğunda kafasının bir tarafından sarkan, eski püskü bir peçe gibi duran, saçına yapışmış koca kir parçasının farkında bile değildi.

“Eva, neler oluyor? Lütfen anlat bana!”

“Ben... bir şey yok,” diye fısıldadı Eva nefes almaya çalışırken. “Sadece yorgunum. Hepsi bu.”

“Bir şey yokmuş gibi görünmüyor!” Cathy, elini Eva’nın suratına koydu. “Buz gibisin! Bill’in sana verdiği o şeyden var mı hiç?”

Eva başını iki yana salladı.

“Midene bir şeyler girmesi gerek. Kahvaltı yapmış mıydın?”

“Pek kahvaltı yapasım gelmedi,” diye mırıldandı Eva.

“Bu kadar solgun görünmene şaşırmamalı o zaman, seni aptal şey! Bu havada bir şey yememenin sonucu neymiş bak!”

Kızıl Haç üniformalı bir kadın, arkasından gelen Betty ile birlikte kapı eşiğinde belirdi. “Teşekkürler, Bayan Pelham,” dedi hemşire, Betty kendini çuval yığınının üzerine bırakınca. “Artık işine dönebilirsin.” Kapı kapanırken montundaki karı silkeleyen kadın Eva’ya uzun uzun baktı. “Şimdi, sorun neymiş bakalım?” Bu soruyu Cathy’ye sormuştu. “Boş boş durmak değildir umarım!”

“Sorun yok,” dedi Eva banktan kalkmaya çalışarak. “Ben iyiyim, gerçekten.” Kapıya doğru bir adım attı ama bacakları birbirine dolandı. Eva tozlu zemine yığılırken Cathy onu yakaladı.

Yarım saat sonra Eva demiryolu müdürünün ofisindeki koltukta bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Hemşire şekilsiz gri ceketin düğmelerini açmış, Eva’nın karnına bastırıyordu. Cathy, Eva’nın elini tutmuş sessizce yanında bekliyordu.

“Yaklaşık beş aylık,” dedi hemşire. “Kendisi evli mi?” Eva’nın koltuğun yanından sarkan elini kaldırıp parmaklarını inceledi. “Hmm,” dedi, “ben de öyle düşünmüştüm.”

“O evli,” dedi Cathy. “Nasır yapıyor diye çalışırken yüzüğünü takmıyor.”

“Gerçekten mi?” dedi kaşını kaldıran hemşire. “Peki, kocası evde mi uzakta mı?”

“Evde,” dedi Cathy yalan söyleyerek. “Goodyear’da çalışıyor.”

“Karısını bu durumdayken böyle bir işte çalıştırıyorsa aptal bir adammış.” Hemşire Eva’nın alt kirpiklerinden çekerek içeri-rideki deriye baktı. “Anemisi de var. Bayılmasına şaşmamalı. Bir doktora görünmesi gerekiyor.”

Eva birden kendine gelerek dimdik oturdu ve tanıdık olmayan çevreye baktı.

“Sorun yok,” dedi Cathy elini sıkarak. “Sadece bayıldın.”

“Tebrikler, genç bayan,” dedi hemşire acı bir gülümsemeyle. “Hamile olduğunun farkında mıydın?”

Eva, Cathy’den hemşireye, hemşireden bir daha Cathy’ye dönerken gözleri kocaman oldu.

“Sorun yok,” dedi Cathy. “Daha Eddie’ye bile söylemedin herhalde, değil mi?” Hemşirenin arkasından acı dolu bir ifadeyle baktı. “Onu kantine götürsem mi?” dedi hemen. “Bir şeyler yedirir sonra da doktora götürürüm.”

“Bir şeyler yemesi şart,” dedi hemşire. “Yürüyecek kadar gücün var mı?”

“Evet, ben iyiyim,” dedi Eva. Bir bacağına koltuktan aşağı salarken bir an önce oradan ayrılmak istiyordu.

“Sana yardım edeyim.” Cathy, Eva ayağa kalkınca kolunu tuttu. “Hadi, ihtiyacın olursa bana dayan.”

Kantine gittiklerinde diğer çalışanlar çoktan oraya toplanmıştı.

“Olamaz,” dedi Cathy saatine bakarak. “Çay molası zamanı.”

“O iyi mi?” diye seslendi Betty Pelham omzunun üzerinden.

“Evet, artık iyi,” dedi Cathy. “Kahvaltı etmemiş, hepsi bu.”

“Gerçekten mi?” dedi Iris Stokes. “Hepsinin *bu* olduğundan emin misin?” Diğerlerine bakarak sinsice gülümsedi. “Onu Civic’te Amerikan bir askerle dans ederken gördüm: hem de *siyahi* bir askerle!”

Cathy, Eva’nın ona daha sıkı tutunduğunu fark etti. “Ne olmuş yani?” dedi Eva daha tepki veremedi. “Ben de *seni* Moseley Farm’daki İtalyan savaş esirlerinden biriyle gördüm: gün ışığında bir otobüs durağında sarmaş dolaştınız!”

Tüm gözler Eva’dan Iris’e döndü.

“Adi sürtük!” Betty Pelham ayağa kalkmıştı. Koca bir tükürük masanın karşısından gelip Iris’in ceketinin koluna kondu. Birçok çirkin söz sarf edilmeye başlanmıştı ki Iris ayağa kalktı ve kapıya koştu.

Cathy, Eva’yı kantinin uzak köşesine oturtup kantin görevlisine çaydan daha doyurucu bir şey vermesi için yalvardı.

“Al bakalım,” dedi elinde kalın bir dilim tereyağlı ekmek ve pudinge geri dönerek. “Şimdi hepsini ye! Se bunu bitirene kadar bir yere gitmiyoruz.”

Eva önündekileri yerken yüzünün rengi yavaşça geri geliyor ve Cathy de onu izliyordu. “Bana neden söylemedin ki?” diye fısıldadı Eva boş tabağı kenara iterken.

Eva masaya boş gözlerle baktı.

“Bill biliyor mu?”

Eva başını iki yana salladı.

“Ama hiçbir şey... fark etmedi mi?”

Eva acı bir şekilde güldü. “Sebebin o Hershey çikolataları olduğunu düşünüyor.” Titreyen elleriyle çay bardağını kaldırdı.

“Neden bunca zaman kendi içinde yaşadın? Bana güvenebileceğini biliyorsun. Sana yardım edebilirdim.”

“Bana yardım mı ederdin? Nasıl?” Eva gülmekle ağlamak arasında kalan kısık bir ses çıkardı. “Ne zaman anladığımı biliyor musun? Bill’in en yakın arkadaşının beyaz bir kızı hamile bıraktığı için idam edildiği günden bir önceki gece.” Başını iki yana salladı. “Ve annem hayatın Jimmy’nin bebeği için ne kadar kötü olacağından bahsedip duruyor: benim de aynı durumda olduğumu bilmek onu kesinlikle öldürecektir!”

“Ne yapacaktın peki?” diye fısıldadı Cathy. “Gerçekten bunu daha uzun süre saklayabileceğini mi düşünüyordun?”

Eva önlerindeki duvara boş gözlerle baktı. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. Dudakları kıpırdıyordu ama yüzü ifadesizdi. “Sana söylemek istedim. Ama bu durumu... gerçek kılacaktı.”

“Ama durum zaten gerçek!” dedi Cathy. “Ona söylemelisin, Eva. Bu onun da bebeği ve bilmesi gerekiyor. Bunun olabileceğinin farkında olmalı.”

“Ona söylemek *istiyorum*,” dedi Eva. “Birkaç kez neredeyse söyleyecek oldum... ama korkuyorum.”

“Neden? Durum Jimmy gibi değil ki, değil mi?” Cathy sesini kısıtı. “Kimse onun sana tecavüz ettiğini söylemeyecek.”

“Sorun o değil,” dedi Eva. “Görmüyor musun? Ona hamile olduğumu söylersem, her şeyi söylemek zorunda kalacağım. David’i, Eddie’yi.”

“Yani hala-”

“Hayır!” Eva bardağını iki eliyle sardı. “Jimmy’nin tutuklandığı gece söyleyecektim. Kendini toparlaması için zaman vereyim dedim. Ama şimdi bir de bebek var...”

“Anladım,” dedi Cathy. “Ona yalan söylediğini öğrenirse seni terk edeceğinden mi korkuyorsun?”

Eva gözlerini kapattı. “Ona yalan söylemedim: sadece tüm gerçeği ona anlatmadım.”

Cathy, masanın karşısına uzanıp elini Eva’nın koluna koydu. “Ama seni zaten her halükarda terk edecek,” dedi nazikçe. “Bu her an gerçekleşebilir, bunu biliyorsun.”

“Tabii ki biliyorum, ama...” Cümlesini tamamlayamadı.

“Ama ne?”

“Kendimi buna inandıramıyorum. Onsuz bir hayat hayal edemiyorum, Cathy.”

“Onu seviyor musun? Aşk yaşadığınızı söylemiştin ama bu aynı şey değil, öyle değil mi?”

Eva yüzünü ellerinin arasma gömdü. “Evet,” dedi. “Seviyorum.”

“O da seni seviyor mu?”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından konuştu: “Bilmiyorum.”

“Öğrenmenin tek yolu var, öyle değil mi? Çok geç kalmadan önce yani.”

Eva başını kaldırdı. Parmaklarının baskı yaptığı yerler kırmızıydı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Şey,” dedi Cathy. “Eğer seni gerçekten seviyorsa, geçmiş pek umursamayacaktır, öyle değil mi?” Eva’nın yüzünü incelemek için durdu. “Sevmiyorsa da ne yapacağına karar vermek için hâlâ vaktin var.”

Eva, Anton’un arabasından indi ve feneriyle beraber karın geride bıraktığı lanet su birikintilerinin arasından yürüdü. Erken gelmişti. Havaya bakılırsa Bill de muhtemelen geç gelecekti. Sı-

ğınağa inerek ahşap banklardan birine oturdu. Otururken karnında değişik bir hareket hissetti. Ne olduğunu anlayınca nefesini tuttu. Birinin elinin içinde tuttuğu bir kelebeğin çırpınışı gibiydi. O kırılgan hareket David'e hamileyken onu çok heyecanlandırmıştı. Şimdi ise bedenine olanlar karşısında donup kalmıştı.

Sığınağın duvarlarında bir fener ışığı daha belirince sıçradı. "Selam, tatlım, burada ne yapıyorsun?" Bill'in sesi boş alanda yankılandı. "Beni ekeceğini düşünmüştüm," diyerek gülerken onu kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. Eva o kadar uyuşuk ve cansız hissediyordu ki, onun sarılmasına karşılık veremedi.

"Hey, sorun nedir?" Eva'nın yüzünü görebilmek için ışığı duvardaki kancaya astı. "Ne oldu?" dedi. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun!"

"Bill, ben..." Sesi çatladı. "Sana... söylemem gereken bir şey var."

Bill derin bir soluk verdi. "Bunun olacağını hissetmiştim."

Kelimeleri Eva'nın dikkatini dağıttı. Özenle hazırladığı konuşması aklından silinip gitti.

Bill ellerini onun omuzlarına yerleştirdi ve yüzünü incelerken öylece durdu. "Hamilesin, değil mi?"

Eva gözlerini kırptırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Hayatım, ben kör değilim ya!" İç çekerek Eva'yı kendine çekti. "Onca hafta boyunca bunu fark etmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben şey sandığımı düşündüm..."

"Çikolata mı?" dedi Bill. "Bu sadece durumu geçiştirme yöntemimdi sanırım. Gerçek olmadığını düşünmemi sağlıyordu." Uzanıp elini onun karnına koydu. Yüzünde korkmuş ama büyülenmiş bir ifade vardı. "Tanrım, şirndi ne yapacağız?"

Eva içinde yükselen panikle gözlerini kapattı. “Anlamıyorsun. Bir şey... daha var.” Bill’in elini bulup kendi ellerinin arasında sıkıca tuttu. “Sana çok uzun zaman önce söylemiş olmam gereken bir şey.” Gözlerini açtı ve direkt olarak onun gözlerine baktı. “Benim zaten bir çocuğum var, Bill.” Konuşurken dudakları titriyordu. “Küçük bir oğlum var. Adı David ve iki yaşında.”

Bill ona bakıp gözlerini kırıştırdı. Kelimeleri hazmederken kaşlarının arası kırışıyordu.

“Ve ben...” Eva güçlkle yutkundu. “Evliyim. Kısmen.”

“Ne?” Bill elini onun ellerinden çekti. “Bu ne demek oluyor? Ya evlisindir ya değilsindir!”

“Hayır, anlamıyorsun,” dedi Bill odada dört dönerken onun peşinden koşarak. “Eddie’nin, kocamın, içinde olduğu gemi Singapur’da batırıldı...”

Bill kapıya uzandığı anda donup kaldı. Eva’ya arkası dönmüktü. “Hayatta mı?” Duvarlar sesinin yankılanmasına neden olmuştu.

“Hayır! Ben... Bilmiyorum. O... O kayıp.” Elini Bill’in koluna koydu ama Bill ondan uzaklaştı.

“Kayıp mı?” diye bağırdığında sesi odanın her köşesinde yankılandı. “Kayıp mı?” Ondan iyice uzaklaşırken gözleri tik-sinti doluydu. “Bana yalan söyledin! Annenin siyahi bir erkek arkadaşı onaylamadığı zırvaları falan! Hepsi bir avuç yalandı!” Küfrederek ondan uzaklaştı ve merdivenlerden çıkarak soğuk havaya adım attı.

Eva kapı koluna dayanarak onun oradan uzaklaşan ayak seslerini dinledi. “Ne bekliyordun ki?” diye fısıldadı. Sesi hayalet gibiydi. Kendini tamamen yalnız hissediyordu. Ve hep de öyle olacaktı: sadece o. Ve David. Ve bebek. Parmakları sert ahşaba sıkıca tutundu. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Mer-

divenlerden esen rüzgâr içeri kar da getirmişti. Aynı zamanda dans pistinden yayılan müzik de duyuluyordu. Dilys ve Anton oradaydı. Fakat onları bulma ve Bill'in ortalıkta olmayışıyla ilgi yalan söylemeye çalışma düşüncesi kaldırılabileceğinden çok daha fazlasıydı. Ceketinin yakalarını kulaklarını örtecek kadar kaldırdı ve derin bir nefes alıp vererek, içinden dörde kadar sayarak, eve nasıl gideceği dışında hiçbir şey düşünmeye çalıştı.

Bill'in feneri hâlâ duvardaki kancada asılıydı. Eva otomatik olarak oraya gidip onu kancadan çıkardı. "Bunu geri isteyecektir," diyerek fenere baktı. Saçmaladığını biliyordu ama gözyaşlarına boğulmamak için de öyle yapması gerekiyordu. Feneri kapı girişine doğrulttu ve ışık huzmesi altında kar tanelerini gördü. Yakasını daha da sıkılaştırarak sıgmaktan çıkmaya hazırlandı. *Otobüs durağına git. David'i Cathy'den al.* Meydana adım atarken aynı cümleleri tekrarlayıp durdu.

Otobüs durağı bomboştu. Ona saatler gibi gelen bir süre boyunca otobüs bekledi. Kar durmuştu ama hava hâlâ soğuktu. Ayak parmaklarını hissetmiyordu ve o kadar uzun süre ayakta durmuş olmak nefessiz kalmasına neden olmaya başlamıştı. Feneri etraftaki binalara doğru tutarak oturup otobüs bekleyebileceği bir yer olup olmadığına baktı. Mahkeme salonunun önünde alçak bir duvar vardı. Karla kaplanmıştı ama karı eliyle temizleyebilirdi. Döndüğü anda ayağı kaydı. Kollarını delice iki yana açıp dengesini korumaya çalışsa da düşmek üzere olduğunu hissetti.

"Tanrım!" Bill onu kaldırıma düşmekten son anda kurtararak kollarının altından yakaladı.

"Sen... Geri döndün," dedi Eva dişleri soğuktan olduğu kadar şoktan da titrerken.

“Evet,” dedi Bill başını çevirerek. “Dikkatli olsan iyi olur, artık sadece kendinden sorumlu değilsin!” Onu duvara doğru taşıyıp oturttu. “Sanırım o şekilde çekip gitmemeliydim.” Ses tonu keskindi. “Bana neden yalan söylediğini bilmek istiyorum, Eva.”

“Çünkü seni istedim,” diye fısıldadı Eva. “Ve gerçeği bildiğin takdirde beni istemeyeceğini düşündüm.”

“Beni neden istedin?” Sesi kar sessizliği çökmüş olan sokak için fazla yüksekti. “Çikolata için mi? Hediyeler için mi?” Eva’nın karnına baktı. “Fakat istediğinden çok daha fazlasını edindin, öyle değil mi?”

Eva solgun yanaklarındaki sıcak yaşları hissetti. “Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?” Güçlkle ayağa kalktı. “Çünkü böyle düşünüyorsan gözünde... bir fahişeden farkım yok demektir! Hem de en ucuzundan!” Karanlık sokakta koşmaya başladı. Ayağının kaymasından falan korkmuyordu.

“Eva! Bekle!” Eva arkasından gelen ayak seslerini duydu. “Lütfen! Özür dilerim, öyle demek istemedim!” Onu yakaladı ve kolundan tutarak neredeyse ikisini de devirecek oldu. “Seni istiyorum,” dedi onu kendine çekerek, “bebeği de istiyorum.” Eva’nın saçlarındaki kar tanelerini temizledi. “Dinle, hayatım. Evli olup olmadığın umrumda değil. Babamın beni bırakıp git-tiği gibi ben de çocuğumu bırakıp gitmeyeceğim.”

12. Bölüm

Bill uyuyamadı. Sert yatağın üzerinde sırt üstü yatarak karanlığı izlerken kafasının içinde sayısız ihtimalleri düşündü. Umutsuz vakaydı. Daha kendinin bir geleceği olup olmadığını bilmeden Eva ve bebeğe nasıl bir gelecek vadedebilirdi ki?”

Ertesi sabah pederi, ABD ordusundaki güvenebileceğini hissettiği tek beyaz adamı aradı. Peder Corrigan, Bill’in kanıtlarının Jimmy’nin mahkemesinde dikkate alınması için çok uğraşmıştı ve asıldığı gün Jimmy ile birlikteydi.

Bill kapının dışında durdu. Karmaşık duyguları onu geri çekiyordu. Suçluluk, utanç, öfke ve gerginlik. Her ne kadar kendi kendine itiraf etmekten bile çekinse de korku da vardı. Derin bir nefes alıp kapıyı çaldı.

Peder onu görünce gülümsedi. “Günaydın, Wilbur,” dedi. “Nasılsın?”

Bill sebebin gülücük mü yoksa annesinin ona her zaman seslendiği ismi duymak mı olduğunu bilmiyordu ama dikkatle hazırladığı konuşması aklından uçup gitmişti. Her şeyi bir anda ortaya dökmüştü.

“Bir dakika dur evlat,” dedi peder onu durdurmak için bir elini kaldırırken. “Önce bir otur, olur mu?” Bill dudaklarını ısırtıp söyleneni yaptı. “Al,” dedi peder bir paket sigara uzatarak. “Bir tane iç.”

Bill açıklamalarını bitirdiğinde küllükte üç izmarit vardı. “İşte böyle, peder,” dedi Bill, “hâlâ evli olduğu için onunla ev-

lenemem. Evlensem bile nereye gidebiliriz ki? Siyahi bir adam ve beyaz bir kadın olarak Louisiana’da yaşayabileceğimiz hiçbir yer yok. “

“Evli olmasaydı,” dedi peder çenesini okşayarak, “ona şimdiye kadar evlenme teklif eder miydin?

Bill kaşlarını çatıp başını çevirdi. “Bilmiyorum ki. Dediğim gibi, benim geldiğim yerde öyle evlilikler asla gerçekleşemez.”

“Louisiana’ya geri dönmek zorunda değilsin ama öyle değil mi? Savaş bittiğinde herhangi bir yerde kalabilirsin. Seni kuze-ye gitmekten alıkoyan nedir peki? New York ya da Illinois gibi böyle evliliklerin yasal olduğu yerlere gidebilirsin.”

Bill iç çekerek tavana baktı. “Savaş bittiğinde mi?” Başını iki yana salladı. “Savaş bittiğinde, ben ölmüş olabilirim. Gelecek için planlar yapmanın anlamı ne ki?”

Peder Corrigan başını iki yana salladı. “Sen yirmi bir yaşındasın, Wilbur. Nasıl oluyor da ölmekten bahsedebiliyorsun?”

Bill ayağa fırladı ve pencerenin yanına giderek yüzünü gizledi. “Jimmy yüzünden!” Sesindeki boğukluk ona ihanet etmişti. “Jimmy benden sadece altı ay büyüktü ve bakın ona ne oldu! Hiç ön sıralarda falan da savaşmadı ama değil mi?” Durup dışarıdaki avluda yürüyen askerlere baktı. “İçimde öyle bir his var, peder,” diye fısıldadı. “Jimmy bebeğini görebilecek kadar yaşayamadı ve benim de yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Peder Corrigan, Bill’in yanına gidip ellerini onun omuzlarına koydu. “Bu şekilde düşünmemelisin,” dedi direkt olarak gözlerine bakarak. “Bu savaşın ötesini görmelisin. Hem akıl sağlığın hem de kız arkadaşın ve bebeğin için.”

“Öyle yapmak istiyorum ama yapamıyorum işte.” Bill yüzünü elleriyle kapattı. “Ne yapacağım ben?”

Peder kaşlarını çattı. “Eva’yı Amerika’ya gönderemezsin, orası kesin. En azından o dul olduğunu kanıtlayana dek, ki bu da savaşın sonuna kadar gerçekleşmeyebilir. Ama yapabileceğin bir şey var.”

“Nedir?”

“Kızıl Haç’ın bebeği göndermesini sağlayabilirsin.” Bill’in şaşkın yüz ifadesine güldü. “Endişelenme, bunu yapacak ilk kişi sen olmazsın. Şu ana kadar bunu çoktan yapan en az bir düzine asker var, hem de beyaz askerler. Senin yapamaman için de bir neden yok.”

“Nasıl yani? Bebek annesi olmadan mı gönderiliyor?”

“Evet. Duyduklarımda hep askerlerle ilişki yaşamış evli kadınlar söz konusu ve hepsi de bebeklerine sahip çıkmakla kocalarının yanında kalabilmek arasında net bir seçim yapmak zorunda kaldılar. Bebek süttten kesilince Kızıl Haç hemşiresi tarafından müsait olan ilk tekneyle Atlantik’ten geçiriliyor.”

Bill ona baktı. “Peki, oraya geçince ne oluyor?”

“Babanın yakınları bebeğe sahip çıkıyor. Genellikle baba-anne bakıyor.”

Bill kendi kendine söylendi. “Bunu yapamam! Yarı siyah yarı beyaz bir çocuğa bakması gerekse anneme neler olur hayal edebiliyor musunuz?”

“Başka bir yerde akrabaların yok mu?”

Bill çenesini kaşıdı. “Chicago’da yaşayan Millie teyzem var...” Kaşlarını çattı. “Bir dakika. Eva’nın bebeği göndereceğini kim söyledi ki?”

“Göndermeyebilir de,” dedi peder. “Tek söylemek istediğim şey şu: eğer bebek için iyi olanı yapmak istiyorsan ve savaştan sağ çıkamayacağını düşünüyorsan, bebeğin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmanın tek yolu bu.”

Bill, pederin söylediklerini kafasında tartarken gözlerini kıstı. “Sanırım haklısın,” dedi en sonunda. “Tek yol bu gibi görünüyor.”

Bir geceyi daha uyumadan, düşüncelere dalarak ve teyzesine, annesine ve kız kardeşine yazması gereken mektupları planlayarak geçirdi. Günün ilk ışıkları penceresinde belirmeye başladığında çoğu şeyi planlamıştı. Savaş sürdüğü müddetçe çocuğun ihtiyaçlarını karşılamak için Chicago’ya göndermesi gereken para miktarını bile hesaplamıştı.

Planın işlemeyebilecek olan kısmı Eva’ydı. Planı onaylarsa, ki bunun hiçbir garantisi yoktu, savaş bittiğinde Chicago’ya gider miydi? Ailesini ardında bırakmayı ve yeni bir ülkede yeni bir aile kurmayı kabul eder miydi? Tabii diğer çocuğunu, ufak oğlunu da getirmesi gerekirdi. Bill nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı: Michigan Avenue’de biri beyaz biri de kahverengi çocuklarla birlikte yürüyen beyaz bir kadın ve siyahı bir erkek. New Orleans’ta olsa tereddütsüz linç edilirdi. Chicago’da gerçekten çok farklı olabilir miydi?

Güneş ışığı yastığına da düştü. Gri ordu battaniyesini kafasına çekti ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Eva’ya peder Corrigan’ın teklifini söylemesi bir hafta sürdü. Söyleyeceği ânı dikkatle seçti. Onu ilk randevularında götürdüğü arka sokaklarda bulunan ufak restorana götürdü. Bunun, etraflarında hiç kimse yokken söylemekten daha iyi olacağını düşündü. Başka bir dramatik sahne oluşması için daha az şansı olurdu.

“Bebegi Amerika’ya göndermek mi? Yanında ben olmadan mı?”

Bill, kelimelerinin yaratacağı etkiyi hafife almıştı. Bir silah çıkarıp tavana ateş açmış olsaydı Eva o an göründüğünden daha şaşkın, daha öfkeli görünemezdi. Eva'nın dudaklarına doğru gitmekte olan bir çatal dolusu patates püresi tabağa düştü.

“Zor olacağını biliyorum.” Bill masanın karşısından uzandı ve onun elini tuttu. “Ama başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum.” Pederin anlattıklarını açıklamaya çalıştı ama Eva'ya etki etmiyordu.

“Bebeğimizi yabancının biriyle okyanusun öbür ucuna göndereceğime inanıyor musun gerçekten?” Bunu fısıldayarak söylememişti. Eva ayağa kalkarken diğer uçtaki kadın dönüp ona baktı. “Bizi önemseydiğini sanmıştım! İkimizi de!” Peçetesini atarak garsonu geçti ve kapıya doğru gitti.

Bili, etraftaki gözlerin onun üzerine döndüğünü hissetti. Garson, kasiyer, restorandaki diğer çiftler... Nefret dolu bakışlar donup kalmasına neden oldu. O saniyelerde kendini tekrar New Orleans'ta, köylülerle dolu bir odada tek başınaymış gibi hissetti. Bill başını çevirip Eva'nın terk ettiği yere baktı. Jimmy'nin umutsuz, yalvaran gözleri sandalyeden ona bakıyor, korkuyla haykırıyor, yardım etmesi için ona yalvarıyordu.

Bill kafası zonklarken masa örtüsünün üzerindeki tost kırıntılarına baktı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Eva'yla konuşmalıydı. Kapıya baktı. İnsanlar artık ona bakmıyordu. Bunu yapabilirdi. Dışarı çıkabilirdi. Ayağa kalktığı anda pencereden Eva'yı gördü. Bekleyen otobüse doğru koşar adım yürüyordu.

Eva, Bill'in onu kovaladığını ya da kaldırımında ilerlemeye çalışırken çift katlı otobüsün metal kolunu tutmaya çalışsa da bunu başaramadığını fark etmedi. En önde, şoförün arkasında

oturuyordu ve yüzü diğer yolculardan gizliydi. Biletçi ücreti almaya gelince başını hiç kaldırmadan parayı uzattı.

Yarım saat sonra elinde ıslak bir peçeteyle Cathy'nin mutfak masasında oturuyordu. Cathy ön kapıyı açana kadar sıkıntısını içinde tutmayı başarabilmişti. Sonrasında her şey ağzından karışık, ağlamaklı cümleler şeklinde çıkmıştı.

“Böyle bir şeyi... nasıl *teklif edebilir?*” dedi Eva, Cathy demliğe sıcak su dökerken.

“Muhtemelen korktuğu için söylemiştir,” dedi Cathy başını kaldırmadan.

“Korkmak mı? Neden korksun ki?”

“Her şeyden.” Cathy demliği masaya koydu ve Eva'nın karşısında oturdu. “Ne yaptığını bir anda fark etti. Baba olacak. Bu evli bile olmayan birisi için yeterince korkutucu.” Süt sürahisini Eva'ya uzattı. “Ve kendisi savaşa gitmek üzere. Bu ülkeye geldiğinden beri bildiği tek şey bir sabah uyanıp Fransa'ya, Hollanda'ya ya da başka bir yere gönderilebileceğiydi. Öleceğini düşündüğünü sen kendin de söylemiştin.”

Eva çay bardağına baktı. “Ama ölmeyecek, Cathy. Ölmeyeceğini biliyorum.”

Cathy dikkatli bir edayla gülümsedi. “Umarım haklısındır ama onun açısından da bakman gerekiyor. Sadece bebeği kendi başına büyütmen gerekmeyeceğinden emin olmaya çalışıyor.”

Eva derin bir soluk verdi. “Hiç tanışmadığım biriyle yaşaması için dünyanın öbür ucuna göndermektense onu tek başına büyütmeyi tercih ederim!”

“Ama bir düşünsene,” dedi Cathy. “Yanında seni destekleyecek bir adam olmadığında David'e ya da bebeğe nasıl bakabilirsin? Özellikle de annen seni evden atacak olursa, ki anlatıklarına bakılırsa bu çok muhtemel bir şey.”

“Bilemiyorum,” dedi Eva omuzlarını silkerek. “Başka bir iş bulurum herhalde. Bir şekilde idare ederim.”

“Bakman gereken bir bebeğin varken nasıl iş bulacaksın?” Cathy kollarını birleştirerek sandalyesine yaslandı. “Şu an her şey yolunda. Savaş olduğu için iş ve kreş seçeneklerin var ama savaş bitip tüm erkekler geri döndüğünde ne olacağını düşünüyorsun? O zaman bu kadar çok iş imkânı olmayacak, değil mi?”

“Sanki onun tarafındaymışsın gibi konuşuyorsun!”

“Hayır, tabii ki onun yanında değilim. Sadece seni olacaklar hakkında uyarmak istiyorum. Dul maaşıyla geçinmeye çalışmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. İşim olmasa iki yakamı nasıl bir araya getirirdim bilmiyorum. Michael okulu bırakacak kadar büyüyüp biraz para kazanabilecek hale gelene dek çalışabilmeyi umuyorum.”

“Ne diyorsun yani? Bebekten vaz mı geçeyim? O daha benim kim olduğumu bilmeden uzaklara mı göndereyim?” Eva’nın gözleri biriken yaşlarla parlıyordu.

“Muhtemelen bir süreliğine böyle olacaktır,” dedi Cathy. “Savaş bittiğinde ve sen bir dul olduğunu kanıtladığında, Bill ile evlenebilir ve Amerika’ya gidebilirsin.” Durakladı. “Seninle evleneceğini söyledi, değil mi?”

“Pek söylemiş sayılmaz.” Bardağını ağzına götürdü ve hâlâ çok sıcak olan çayı içti. “Bu konuda konuşmuyor çünkü o kadar süre hayatta kalabileceğine inanmıyor.”

“Gerçek sebep bu mu?”

Eva başını çevirdi. “Ben... bilemiyorum.”

“O zaman bebeği onun akrabalarına göndermek için daha fazla nedenin var,” diye cevapladı Cathy.

Eva kaşlarını çatı. “Neden?”

“Savaş bittiğinde farklı hissedeceği bir gerçek, öyle değil mi? Onun için şu an her şey zor: çok fazla baskı var. Ama eğer Amerika’ya geri dönerse ve bebek de orada onu bekliyor olursa, seni de orada istememesi insanlık dışı bir şey olur.”

Eva çıktığında hava karanlıktı. David bebek arabasında uyuyordu ve Eva bebek arabasını Cathy’nin evini onun evinden ayıran birkaç sessiz sokak boyunca ittirdi. Evine çıkan sokaktan döndükten sonra fenerini bahçeye doğru tutarak bebek arabasını kapının dar eşiğinden geçirdi. Mutfığa girdiğinde içerideki ışık dışarı vurmaya başladı. Eva bebek arabasını içeri çekerek kapıyı hemen kapattı.

Annesi kollarını bağdaştırmış bir şekilde masaya oturmuş bekliyordu. Odada başka kimse yoktu ve radyodan da ses gelmiyordu. Eva sorunun ne olduğun merak etti.

“Anne?” Eva ceketini çıkarmaya çalışarak annesine doğru yürüdü. “Ne oldu?”

“Bu öğleden sonra Cathy ile birlikte değildin, değil mi?”

“Evet, öyleydim. Onun evinden on dakika önce çıktım!” Eva kalbinin kaburgalarına çarptığını hissedebiliyordu.

“Tüm gün onla beraber değildin ama değil mi?”

“Ne demeye çalışıyorsun?” Eva sandalyenin arkasını tuttu.

“Dilys’ten öğrendim. Amerikan askerlerinden biriyle görüşüyormuşsun.” Annesi kelimeleri tükürürcesine söylerken ayağa kalkmıştı. “Bu yeterince kötü değilmiş gibi... Seni izledim. Seni küçük sürtük!” Elinin tersiyle Eva’ya vurmaya kalktı. Eva yan tarafa kayınca annesi dengesini kaybederek önünde duran sandalyeyi yere düşürdü. Kaçma şansını kaçırmayan Eva kapıyı hızla açtı ve bebek arabasını dışarı ittirdi.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Buradan uzak bir yere!” Eva omzunun üzerinden bağırdı. Bir anlığına duraksayarak çantasındaki feneri bulmaya çalıştı.

“Benden kaçmaya kalkma küçük hanım!”

Eva feneri falan bırakıp hızla atıldı. Oradan kaçmak istiyordu. Bebek arabası duvara çarptı. Eva, Bill ile olan ilişkisini savunacak kadar güçlü hissetmiyordu. *Tanrım*, diye düşündü kaldırımından yola inerken, *ona söylesem beni öldürecekmiş!*

“Eva, buraya geri dön!”

Kapının kapandığını ve arkasından gelen ayak seslerini duyan Eva adımlarını hızlandırdı. Karşıya geçerken bir araba sesi duydu. Işık yoktu. Yan sokaktan geliyor olmalıydı. Bebek arabasını ittirip köşeyi dönerken Cathy’nin evinin yolunu tutmuştu. Dizleri titriyordu. Aynı anda hem titriyor hem terliyordu. Bir anda ani bir fren sesi duydu. Sessizlik. Ardından dondurucu bir ses sokakta yankılanmaya başladı. Bir adam bağıırıyordu. Yardım çağırıyordu.

13. Bölüm

Cathy'nin kolu Eva'mın omuzlarındaydı. Arkadaşının ağzına bir bardak konyak götürmek istiyordu ama Eva içemeyecek kadar titriyordu. "Hadi ama," diye fısıldadı. "Derin bir nefes al."

Etrafındaki çılgın olaylar süresince uyumuş olan David'e baktı. Ambulans görevlisi, polisler ve o asık suratlı doktor. Hepsi gitmişti. Cathy uyuşturğunu hissediyordu. Gereksiz hissediyordu. Eva'ya onu sakinleştirmek için ne söyleyebilirdi ki?

"Bu... benim..." Eva konuşmaya çalışırken dişleri birbirine vuruyordu.

"Konuşmaya çalışma," dedi Cathy sakince. "Sadece şunu iç, daha iyi hissetmeni sağlayacak."

"Ama hepsi... b... benim suçum!" Konyak bardağını göğsüne bastırdı ve iki yandan dökülen sıvı yün atkısına işledi.

"Hayır!" dedi Cathy. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun!"

Eva başını yukarı aşağı salladı. Duramıyor gibiydi.

"Annem... be... beni takip... etti." Dişleri tir tir titriyordu. "Onu... g... gördü!"

"Tanrım, hayır!" Cathy nefesini tutmuştu.

"Biz... kav..." Gözleri dolan Eva cümlesini bitiremedi.

"Kavga mı ettiniz?"

Eva tekrar başını salladı ve bir yudum konyak içti.

"Sen dışarı çıktın ve annen arkandan mı geliyordu?"

Eva gözlerini sımsıkı kapattı. "Dilys!" dedi. "Nasıl-"

“Bunu yapamazsın,” dedi Cathy. “Yapmamalısın. Dilys’in bilmesi gerekmiyor.”

Eva bir anda gözlerini açtı. Anlamayan gözlerle Cathy’ye baktı.

“Tabii ki bilmeli, annenin...” Cathy korkunç kelimeyi söyleyemedi ve dudağını ısırıldı.

“Ama lütfen, Eva, ona sakın bana söylediğin şeyi söyleme. Artık ikiniz birbirinize daha fazla ihtiyaç duyacaksınız.” Bir şeyleri söylemek için tereddüt etti. *Tanrım*, diye düşündü. *Dilys milyonlarca yıl geçse de onu asla affetmeyecek.*

Üç gün sonra tüm karlar ve buzlar erimiş, yerini yağmura bırakmıştı. Cathy, Eva’nın evinin önünde durdu. Yağmurun ceketini delip geçerek ulaştığı boynundaki ıslaklığı hissederek titredi. Eva’yı cenaze planlamalarına başlamaya ikna etmenin kolay olmayacağını biliyordu. Arkadaşı daha dün boş boş bakarak sandalyede oturuyor, Cathy’nin sorduğu her şeye tek kelimelik cevaplar veriyordu.

Kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ki kapı ardına kadar açıldı. Eva karşısında duruyordu ve allık sürülmüş yanakları, topuz yaptığı saçları ile özel bir güne hazırlanmış gibiydi.

“Üst kattaydım, geldiğini gördüm,” dedi Cathy’nin sular akan ceketini alırken. “Ne düşünüyorsun? Cuma günü böyle hazırlansam olur mu? Pek siyah kıyafetim yok.”

“Çok şık görünüyorsun,” dedi Cathy, Eva’daki değişime karşı duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalışarak. “Siyah şapkamı ödünç almak ister misin?”

Eva başıyla onayladı. “Senin için bir sakıncası olmadığını eminsen.”

“Tabii ki sakıncası yok. Ben bir örtü takabilirim.” Eva’yı takip ederek mutafağa girdi ve masada duran defter ile kalemi gördü. “Şimdi,” dedi, “ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Şey,” dedi Eva, “Çiçekleri sipariş ettim ve Galler’deki yengemle dayıma telgraf gönderdim...” Sesi çatladı, gözyaşları yanaklarından süzülerek allığın içinde beyaz izler bıraktı. “Çok üzgünüm.” Temiz ve katlanmış bir mendil çıkararak yüzüne dokundu. “Bugün bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim.”

“Hey, özür dileme!” Cathy, kolunu Eva’nın omzuna sardı ve ona sarıldı. “İçine atmaktansa dışarı vurmak en iyisi, bana güvenebilirsin.”

“Bir daha yapmayacağım,” dedi Eva. “Yapamam. Yapmam gereken çok şey var.”

“Ama hepsini kendi başına yapmak zorunda değilsin.” Cathy defteri aldı ve listeye baktı. “Bill’e söyledin mi?”

Eva başını iki yana salladı. “Bununla yüzleşemiyorum, Cathy. O kadar...” Mendilin iki ucunu sıkıca çevirdi.

“Peki Dilys’e?” Cathy kaşlarını çatı. “Bir şey söylemedin, değil mi?”

Eva hızlıca başını sallayıp başka bir yöne baktı. “Buradan gidecek. Onu güney kıyılarına yolluyorlar.”

“Ah, Eva, bu çok kötü! Tek başına kalacaksın!”

“Çok iyi oldu, değil mi?” Eva’nın gözlerinde dalgın bir bakış vardı ama elleri çalışıyor, mendilin kıvrılmış kenarlarını düzeltip onları tekrar kıvrıyordu.

“Bunun için kendini suçlayamazsın!” Cathy elini arkadaşının koluna koydu. “Bu bir kazaydı, çok kötü bir kazaydı. Ama senin hatan değildi.”

“Tabii ki benim hatamdı!” Eva’nın sesi acı dolu bir fısıltı gibiydi. “Onu kendi ellerimle öldürsem ancak bu kadar suçlu olabilirdim!”

“Hayır, Eva!” dedi Cathy. “Bu şekilde konuşmamalısın.”

“Neden konuşmayayım? Dilys bilseydi, o da böyle derdi.”

“Ona asla söylememelisin. Söylemeyeceğine dair söz ver. Senin olduğu kadar onun da iyiliği için. Tanrı aşkına, o yalnızca bir çocuk. Hiçbir arkadaşı ya da ailesi olmadan güney kıyısına gönderildiğinde hayat yeterince zor olacaktır! Bana söz ver, Eva.”

Eva ona kocaman, korkmuş gözlerle baktı. Yavaşça başını salladı. “Sen de kimseye söylemeyeceksin.”

Cathy parmaklarını birbirine doladı. “Hiçbir canlıya bundan bahsetmeyeceğim.”

Her yer o kadar doluydu ki, Cathy cenaze başladıktan on dakika sonra arkadan girdiğinde kimse onu fark etmedi. Önündeki kafalar denizinin içinde Eva’nın kafasının arkasını görebiliyordu. Ödünç alınmış bir şapkanın altında düzgün bir topuz şeklinde toplanmış kızıl saçları vardı. Onu görmek Cathy’nin çok kötü hissetmesine neden oldu. Eva’nın yaşadığı bunca şeyin arasında ona bir de az önce öğrendiği şeyi nasıl söyleyecekti?

Cenaze seremonisi bittiğinde, Cathy diğerleriyle beraber mezarın yanına yürüdü. Eva’yı şapkanın yüzünü örten tülünün altında, Dilys ile kol kola ilerlerken görmüştü. Arkasında soluk tenli ve gri saçlı, uzun boylu bir kadın vardı. Uyumuş olan David onun kollarındaydı. Arkasında ise kısa boylu, beyaz saçlı ve yüzü havadan nasibini almış bir adam vardı. *Bunlar Galler’den gelen yenge ve dayı olmalı*, diye düşündü Cathy.

İnsanlar azaldıkça Eva'ya yaklaşmaya çalıştı. İnsanları itirmeden aralarından geçmek zordu ama Cathy en sonunda onun arkasında bir yer bulabildi. Eva'nın omuzları dikti. Ceke-tin boyu karnını tamamen gizliyordu. *Artık neredeyse altı aylık olmalı*, diye düşündü Cathy. *Ama kimse bunu tahmin edemez.*

Tabut çukura indirildiğinde, Dilys diz çöktü. ATS üniforması onu çok olgun göstermişti ama gözyaşları, kadın kabuğunun altındaki küçük çocuğu ortaya çıkardı. Bir kolunu korumacı şekilde ona sarmış olan Eva'ya tutundu. Cathy, Eva'mn ona telkin edici şeyler fısıldadığını duyabiliyordu. Nasıl oluyordu da bu kadar güçlü olabiliyordu?

Eva tabutun üzerine atmak için biraz toprak almaya uzanırken hafifçe tökezledi. Cathy içgüdüsel olarak ona yardım etmek için uzandı. Ama Eva'nın ihtiyacı yoktu. Eva kendini düzeltip dingin bir edayla kenarda bekleyen cenaze arabasına yürüdü.

Cathy eve vardığında içerisi balık ezmeli sandviçler ve reçelli tartlar yiyen insanlarla dolup taşıyordu. Çay yapmaya yardım etmek için mutfığa koştu ve Eva'yı, ön odaya götüreceği ağır tepsiyi eline alırken buldu.

“Bırak ben alayım,” dedi.

Eva ona minnettar bir edayla baktı.

“Eminim çok yorulmuştundur, öyle değil mi? Otur biraz, fazla çalışmamalısın.”

“Kendimi meşgul edersem daha iyi olacak,” dedi Eva lavabonun başında su ısıtıcısını doldurup Dilys ile sohbet eden yengesini işaret ederek. “Eğer oturursam, yine ağlamaya başlayacağım.” Derin bir nefes aldı. “Herkes gittikten sonra Anton beni Bill ile görüşmeye götürecektir. Gerçekten onunla...” Eva arkadaşının yüzündeki ifadeyi görüp durdu. “Ne oldu? Cathy? Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Koridora gel,” dedi Cathy sessizce. Kapıyı ayağıyla ittirdi ve tepsiyi yere koymadan önce merdivenleri kontrol etti. “Bill bu sabah seni aramaya geldi. Acelesi vardı.” Eva’nın gözlerindeki korkuyu gördü. “Hepsi bir trene binecekmiş ve güneydeki başka bir kampa gideceklermiş. Neresi olduğunu bilmiyordu.”

“Ne?” Eva’nın yüzü bembeyaz kesildi.

“Oraya gider gitmez sana yazacağını ve senin...” Cathy cümlesini bitiremedi. Eva masaya dayanarak tüm tepsinin yere düşmesine neden oldu. Cathy onu düşerken yakaladı. Kendini de düşmekten korumak için merdiven tutacaklarına tutundu.

Çıkan ses Eva’nın yengesinin ve Dilys’in mutfaktan koşarak oraya gelmesine neden oldu.

“Sorun yok,” dedi Cathy ikisi de yardıma koşarken. “Sadece yorgun sanırım.”

“Biraz konyak getir, Dilys!” Yengesi eğilip Eva’nın başını tuttu. “Dai!” diye seslendi. “Neredesin?”

Eva’nın dayısı elinde yarısı yenmiş sandviçiyle hızla geldi. “Tanrım!” Eva’yı görünce sandviçini yere bıraktı. “Hastalandı mı, Rhiannon?”

“Gel ve onu yukarı çıkarmamıza yardım et!”

O anda Anton görüldü. Eva’yı kucağına alıp onu üst katteki yatak odasına götürdü ve Rhiannon yengeleri tarafından odadan dışarı çıkarıldı. Cathy daha onu durduramadan, kadın Eva’nın ceketinin düğmelerini açmaya başlamıştı.

“*Iesu mawr!*”

“Ne?” Dilys elinde konyak şişesiyle kapıda belirdi. Yatağa koştu ve yengesinin gördüğü şeyi gördü: kapanmayan elbise fermuarı ince bir lastikle o adar sıkı bağlanmıştı ki, Eva’nın karnında kırmızı bir iz bırakmıştı.

Rhiannon, Dilys'in elindeki şişeyi aldı ve kapağını açtı. Cathy'ye dönerek, "Kaç aylık?" diye sordu.

"Sanırım altı."

"Biliyor muydun?" dedi Dilys. "Neden bana söylemedin? Eva'mn o korkunç işte çalışmaya devam etmesine nasıl izin verebildin?"

"Keş sesini, Dilys!" dedi Rhiannon, Eva'nın kirpikleri kıpırdayınca. "Bu onun suçu değil!" Tekrar Cathy'ye döndü ve sordu: "Baba kim?"

Eva o anda gözlerini kocaman açarak tavana baktı. "Adı Bill," diye mırıldandı. "Bir Amerikalı ve artık gitti." Uzanıp yengesinin koluna dokundu. "Çok üzgünüm." Gözünden bir damla yaş düştü. Elinin tersiyle ıslak yüzünü silerken Dilys'e baktı. "Sana söyleyecektim," dedi yavaşça. "Gerçekten."

Rhiannon, Eva'nın elini kendi ellerinin arasına aldı. "Burada kendi kendine kalamazsın, *cariad*. Bakman gereken ufaklık varken olmaz. Benle ve dayın Dai ile beraber eve geliyor-sun." Söylediklerine karşı gelecekler mi diye görmek için önce Dilys'e, sonra da Cathy'ye baktı.

Eva kırgın ve yenilmiş görünüyordu. İçindeki savaşıma isteğinden küçücük bir parça bile kalmamış gibiydi. Gözleri uzaklara dâlariken başını aşağı yukarı salladı.

"Onun için bir sandviç getir, olur mu *bach*?" dedi Rhiannon, Cathy'ye. "Sonra da bir valiz hazırlayalım."

14. Bölüm

Nisan, 1944

Eva, öğlen güneşiyle mayışmış halde çimlerin üzerine bir bat-taniye serdi. Duyduğu tek ses arkasındaki tepede otlayan ko-yunların sesi ile köpeklerle ıslık çalan dayısı Dai'nin sesiydi. David onlarla beraber gitmişti, ayağında Rhannon yengenin verdiği yeni ayakkabılarla çimlerde koşturup duruyordu.

Çiftlikte çok mutluydu ve yengesi, David'in eğlendiğini görmenin Eva'yı mutlu edeceğini biliyordu. Fakat Eva her gözünü kapattığında hayaletler hâlâ onu bekliyor oluyordu. Annesi mutfaktaki masada durmuş ona o korkunç sözleri söy-lüyordu. Eddie, David'i ilk gördüğünde hayal kırıklığına uğ-ramış görünüyordu. Ve Bill. O bir hayalet değildi. En azından şimdilik. Fakat ne zaman Eva'nın aklına girse, gözleri sığınak-taki gibi öfkeyle bakıyordu. Eva bu görüntüyü o ağustos günü buğdayların arasında yattıkları zamanki gibi, daha iyi anılarla değiştirmeye çalıştı. Fakat anılar her gün daha da silikleşiyor-du ve görüntüler güneş yüzünden soluyordu.

Kaburgalarının altında ani bir tekme hisseden Eva nefesini tuttu. Elini o bölgeye götürdü ve bir darbe daha gelince o kü-çük dirseği ya da ayağı hissetti. Aynı anda hem gülmek hem ağlamak istiyordu. Bu sanki Bill'in *Ben hala buradayım, sakın beni unutma* deyişi gibiydi.

Sanki unutulabilirmiş gibi. Geceleri tilkilerin ve baykuşların çıkardığı garip sesleri dinleyerek yatarken Bill'in nerede ol-

duğunu, neler yaptığını ve Eva'yı ya da bebeklerini düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Restorandaki son görüşmelerini de tekrar tekrar düşünüp duruyordu. Keşke tartışmış olmasalardı. Keşke Bill'i orada bırakıp gitmeseydi. Keşke annesi onları görmeseydi. Keşke...

"Eva!" Yengesi elinde bir şey sallayarak ona doğru hızla yürüyordu.

"O nedir?" Eva bir dirseğinin üzerine dayandı.

"Bir mektup. Üzerinde ABD ordusu mührü var!" Rhiannon heyecandan nefes nefese kalmıştı. "Cathy bir sürü şeyle beraber bunu göndermiş."

Eva mektubu yırtarak açtı. Yukarıda yazan tarih 13 Mart idi: annesinin cenazesinden üç gün sonra. El yazısı küçüktü ve garip bir açıyla yazılmıştı. Sanki aceleyle yazılmış gibiydi. Eliyle güneşin gözüne gelmesini engellerken mektubu tutan eli titriyordu.

"*Sevgili Eva,*" yazmıştı Bill. "*Seni demiryollarında bulmaya çalıştım ve arkadaşın bana olanları anlattı. Annen için çok üzüldüm. Şu an çok kötü bir dönemden geçiyor olmalısın ve keşke bu dönemde yanında olabilseydim...*"

Eva gözyaşları gözlerine dolarken nefesini tuttu. Kelimeler buğunladı ve kâğıdın üzerinde yüzmeye başladı. Eva güçlükle yutkunduktan sonra yazıya odaklandı.

İngiltere'nin güneyinde, Newbury adlı bir kasaba yakınındaki yeni kampa taşındık. Gelip seni görebilmek için yirmi dört saatlik izin almaya çalıştım ama tüm izinler iptal edildi. Neler olduğunu söylemiyorlar ama büyük bir operasyona başlayacağımız oldukça aşikâr.

Bebegimizi Amerika'ya göndermek konusunda ne düşündüğünü biliyorum ama lütfen bunu düşün. Teyzem Millie siyahi ve beyaz insanların birlikteliğine karşı hiçbir kanunun olmadığı

Chicago’da yaşıyor. Kendisi beş çocuk büyüttü ve ben de ona bir süreliğine bizim bebeğimize de bakıp bakamayacağını soran bir mektup yazdım. Ne dersin hayatım? Sanırım en iyi yol bu olacak.

Ne kadar daha burada olacağımızı bilmiyorum, bu yüzden eğer senden haber almazsam, bir dahaki gideceğimiz yerden sana bir mektup daha atacağım. Seni çok özlüyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanları asla unutmayacağım. Sanırım o timsahlar bizim için biraz fazla hızlı yüzdü, değil mi?

Kendine ve bebeğe dikkat et.

Sevgilerle,

Bill

Eva mektubu göğsüne bastırdı. Kıyafetinin kumaşının altından küt küt atan kalbini duyabiliyordu ve ağzı botlarını mahveden çamur gibi kuruydu. Bill ne diyordu böyle? Tamamı bebekle ilgiliydi, öyle değil mi? Eva’nın Amerika’ya gitmesinden hiç bahsetmemişti. Birlikte geçirecekleri gelecek zamanlara dair tek bir kelime yoktu.

“Nerede olduğunu söylemiş mi?” Rhiannon, Eva’nın yanına oturdu.

Eva derin bir nefes aldı. “Newbury yakınlarındaymış ama şimdiye kadar başka bir yere de gitmiş olabilir.” Sanki başka birinin sesiyle konuşmuş gibiydi. Gerçekçi, düzenlenmiş ve sakin. “Daha önceden bilseydim,” diye devam etti, “oraya gidip onu bulabilir ve onunla konuşabilirdim.”

“Ne? Bu halde bir trenin peşinden mi gidecektin? Hiç sanmıyorum!” Rhiannon, omzuna dokunmak için ona uzandı. “Her neyse,” dedi, “onu tekrar görmenin sana bir fayda sağlayacağını düşünüyor musun gerçekten? Sanmıştım ki o... şey, anladın işte,” dedi kasılarak.

“Onun beni... terk ettiğini mi düşünmüştün?” Eva bunu söylerken direkt karşısına bakıyor, yengesiyle göz göze gele-miyordu. “Terk etmedi. Beni terk etmek *istemedi*. Sadece bu konuda pek bir seçim şansı yoktu, hepsi buydu.”

Rhiannon, mektubu Eva’nın bıraktığı yerden aldı. “Bunu E. Melrose için yazmış. Hiçbir sıfat kullanmamış. Evli ve çocuk-lu olduğundan haberi var mı?”

Eva güçlkle yutkundu. “İlk başta bilmiyordu ama artık bi-liyor.” Başka bir yöne dönerek çimleri yormaya başladı. Yen-gesine Bill’den nasıl bahsedebilirdi ki? Ortada evlilik dışı bir çocuk olduğunu bilmek bile onun için yeterince zordu. Bebe-ğin babasının siyahi bir adam olduğunu bilse ne tepki verirdi? Eva’nın onunla birlikte gezdiğini görmüş olmasaydı eltsinin hâlâ hayatta olabileceği gerçeğini bilse ne tepki verirdi? Eva çimleri battaniyesinden silkeledi. Arkasında bir yerlerde ko-yunlardan biri kuzusuna seslendi. Yukarılardaki bir şahin ses-siz kanatlarıyla uçuyordu. Burada hayat çok huzurluydu. Çok güvenliydi.

Rhiannon onun kolunu sıktı. “Eğer çok acı vericiyse onun hakkında konuşmak zorunda değilsin. Sen artık bizimlesin.” Elbisesini örten beyaz önlüğünü düzeltti ve bacaklarını esnetti. “Dai’yi bu son haftalarda olduğu kadar mutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Trefor uzun zamandır bu kadar uzaktayken, ufak David’in çevremizde oluşu bizi gerçekten canlandırdı.”

“Sevindim,” dedi Eva bu güzel misafirperverlik için Tre-for’a teşekkür etmesi gerektiğinin ne kadar ironik olduğunu düşünürken. Trefor, Eva’nın Devil’s Bridge’deki çocukluk ta-tillerini bitmek bilmez iğrenç şakalarıyla mahveden korkunç kuzeniydi. Şimdi ise İtalya’daydı ve hiç şüphesiz mantıklı bek-lentilerin ötesinde bir kahraman rolü üstlenmişti. Eva, *Tanrı yardımcıları olsun*, diye düşündü.

“Mektupların geri kalanını ayırştırmak ister misin?” dedi Rhiannon. “Annene gelen pek çok mektup var, istersen onları ben de açabilirim...”

“Hayır, sorun değil,” dedi Eva. “Eninde sonunda bununla yüzleşmem gerekecek.” Ağırılığını dizlerine verip ayağa kalktı. Bill’in mektubunu cebine sokuşturup belli bir amaçla çiftlik evine doğru yürüdü. Önündeki yarım saati ağlamadan geçirmeye kararlıydı.

Eva sonraki haftalarda Bill’e yarım düzine mektup yazdı ama hiçbirini postalanamadı. Çiftlik çok uç bir yerde olduğundan teslimatlar haftada bir yapılıyordu. Oldukça yaşlı postacı salı sabahları bisikletiyle çiftliğe girdiğinde heyecanlanmaya çalışıyordu. Fakat adam her geldiğinde beklentilerini gitgide artan hayal kırıklığı takip ediyordu. Nerede olduğunu bilmezken, Bill’e nasıl yazabilirdi?

Mayıs ayının son günü Dilys’ten bir mektup gelmişti. Düzenli ve kıvrımlı el yazısı Eva’nın kalbine suçluluk duygusunu aşıladı. Aralarında kocaman bir yalandan oluşan büyük bir beton duvar var gibiydi. Annelerinin ölümünün ardından hemen ayrılmış olmasalardı, Eva rol yapmaya devam edebileceğini sanmıyordu. Cathy’nin haklı olduğunu biliyordu. Dilys’in annelerinin neden karanlıkta onu kovaladığını bilmemesi daha iyiydi. Ama Eva yine de ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordu.

Dilys düşman uçaklarını takip etmeyi ve ateşlemeleri kontrol etmeyi öğreniyordu. Kulağa çok tehlikeli gelse de mektubun üslubu yeterince neşeliydi. Bir süre ondan haber alamazsa endişelenmemesini söylemişti çünkü itilaf güçleri bir süre ha-

reketli olacaktı. Eva, *muhtemelen Bill'den de bu yüzden bir haber gelmiyor*, diye düşündü.

Ertesi gün Dilys'e cevap yazdı. Yazması oldukça güç bir mektuptu. Hafif bir mektup yazmak istedi ve çiftlikte yaşamının avantajlarından bahsetmeye başladı; sonra, bunun kardeşini ne kadar kötü hissettireceğini düşündü. En sonunda birkaç kısa cümle yazmıştı. Sonrasında da Cathy'ye daha uzun bir mektup yazdı:

“Sanki bir pamuğa sarılıp çekmeceye kaldırılmışım gibi hissediyorum,” yazdı. “Galler’in bu tarafları o kadar sessiz ki, bir savaş olduğuna inanmak neredeyse imkânsız. Dağlarda radyo bile çekmiyor. Aldığımız tek haberi gazeteden okuyoruz ve o da haftada bir geliyor. Fakat şikâyet etmiyorum çünkü yemekler harika. Sanki karneli yemek olayı hiç yokmuş gibi. Her gün yumurta yiyoruz ve mutfakta kocaman domuz pastirmaları asılı. Kahvaltı zamanı Dai dayım kalın dilimler kesiyor ve onları ev yapımı ekmekle yiyoruz.”

Bir an durup pencereden dışarı baktı. “David en sonunda kilo almaya başladı,” dedi. “Artık çok konuşuyor. Bazen büyükannesinin ve Dilys’in nereye gittiğini soruyor ve buna üzülüyorum. Sık sık Galce konuşuyor. Benim anlamadığım şeyler konuşabilmesi oldukça komik. Bir bebek geleceğini biliyor ama bunun tam anlamını bildiğini sanmıyorum.” Bir sonraki satırı yazmadan önce durakladı. Cathy kendini açabildiği tek kişiydi ve Eva, üzerindeki ağırlığı atmak istiyordu. “Üç hafta sonra doğum yapacağım ve yengeme Bill hakkındaki tüm gerçekleri anlatmadım,” dedi. “Çünkü söyleyebileceklerinden korkuyorum ve onu üzmem istemiyorum. Çok kötü bir şok olacak onun için. Dai dayımın filmlerde bile olsa siyahi bir insan gördüğünü sanmıyorum çünkü en yakın sinema Aberystwyth’de ve orası buradan kilometrelerce uzakta.

“Bill mektubunda beni görmek için izin almaya çalıştığını yazmış. Ama ona nerede olduğumu söylesem bile sadece burayı bulmaya çalışarak tüm iznini harcar. Şu an nerede olduğuna dair en ufak fikrim yok ve bazen bir daha onu görecek miyim diye merak ediyorum.”

Muhtemelen görmeyeceksin, dedi kafasının içinden bir ses. Karnında panik dalgaları hissederken kaleminin ucunu ısırırdı.

“Çok işlevsiz hissediyorum,” yazdı terden kayganlaşmış parmaklarıyla. “Çiftlikte yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını sordum, inekleri falan sağlayabilirdim, ama bir şey yapmama izin vermiyorlar. Bu bana düşünmek için çok fazla vakit bırakıyor ve bu iyi bir şey değil. Çalışmayı ve seni özlüyorum. Keşke seninle konuşabilsem. Umarım bebek doğduktan sonra ziyaret için bile olsa geri dönebilirim (tabii beni dışarı atmamış olurlarsa). Şu an daha ilerisi için plan yapamıyorum.

“Mektupları topladığın için teşekkürler. Lütfen onları buraya göndermeye devam et. Eminim yakın zamanda Bill’den de bir şeyler gelecektir.”

Son cümleyi yazarken doğru olmasını umuyordu. Kendini Bill’in başka bir şehre gidip bir zamanlar onunla dans ettiği gibi başka kızlarla dans ettiği düşüncesiyle kendisine işkence yapmaktan alıkoyamıyordu.

Eva mektubu zarfa tıktırdı ve örgü şişlerini eline alarak yengesinin ceketi için Aberyswyth’e son gidişinde aldığı süslü desene odaklanmaya çalıştı. Eva’nın onunla birlikte gitmeye izni olmamıştı. “Çok riskli,” demişti yengesi. “Yollardaki tüm o çukurlar falan. Sen burada kalacaksın, burası güvenli.”

Eva çiftlikten yalnızca pazar günleri şapele gitmek için ayrılıyordu. Haziran ayının dördünde çiftliğin tozlu ve sıcak

yollarından çıkıp şapele çıkan rüzgârlı yolu aştıktan sonra her zamanki gibi yine oradaydı.

David çalılardan çıkan yabani çiçekleri toplamak için bebek arabasının kenarlarından sarkmıştı. Şimdi ise şapeldeki sıraların altında oturuyor, ceketinin düğme deliklerine yabani karanfilleri ve karahindibaları yerleştiriyordu.

Şapelde her şey Galce yazılmıştı, Eva anlamak için çaba sarf ediyordu. Dikkati sık sık dağılan Eva kendini seremoniyi dinlemek yerine etraftaki insanların yüzlerini incelerken buluyordu. Küçük şapele ilk geldiğinde onu en çok şaşırtan şey, insanların ona öylece bakmasıydı. Kızıl saçları ve çilleri ile David'ın sarı bukleleri onları merak uyandıran birer nesneye çeviriyordu. Dayısı ve yengesi gibi şapeldeki insanlar da yaz güneşinin etkisiyle esmerleşmiş tenlere sahiptiler. Gençlerin saçları tamamen siyahtı; Eva onların Gallerli olduğunu bilmeseyse, İspanyol ya da İtalyan olduklarını düşünürdü.

O pazar şapelden ayrıldığında havada değişik bir durağanlık vardı. Sanki dünya nefes almak için duraklamış gibiydi. Sıcaklık çok fazla olsa da Eva kapıdan çıktığında titredi. Güneşin kör edici ışığı gözlerine vurduğunda gözlerini kırptırdı. Önünde Bill'in yüzü belirdi, gözleri kocamandı ve korkmuş görünüyordu. "Neredesin?" diye mırıldandı Eva görüntü kaybolurken. "Seni nereye gönderdiler?"

Aynı pazar günü, Cathy, Wolverhampton'daki evinde haberleri dinliyordu. Savaş muhabirlerinden biri Fransa'yı işgal için harekete geçen bir savaş gemisindeydi.

"Kıyıyla tüm irtibatımız kesildi," dedi muhabir. Sesi karşılaşacağı dram karşısında stresliydi. "Kimse gemiye gelemez.

Kimse de kıyıya gidemez. Ordu dilinde mühürlenmiş durumdayız. Mühürlendik çünkü bize cevaplar söylendi. Dünyanın iki yıldır hatta daha fazla süredir sorduğu soruların cevapları verildi. Nerede. Ve nasıl. Ve ne zaman.

“Ordu dün gece halat merdivenleri topladı. Güçlü, sağlıklı ve heybetli adamlarımız var. Pek çoğu ilk kez savaşa gidiyor. Güvertelerde yürüdüğünüzde adamların bir şeyler okuduğunu, uyuduğunu ya da konuştuğunu görüyorsunuz. Suyun karşısından gramafonlardan gelen caz müziğin sesini duyabiliyoruz...”

Cathy haberleri kapattı. Korkunç bir şekilde tanıdık geliyordu. Sanki Dunkirk en baştan yaşanıyordu. Uzanıp Stuart’ın fotoğrafını aldı. “Lütfen, Tanrım,” dedi. “Tekrar olmasın. Bu defa olmasın.”

Postacı iki gün sonra geldiğinde Eva çiftlikteydi. Adamı bisikletini yukarı çıkarırken görmüştü. Bisiklet neredeyse adam kadar yaşlıydı ama adamın hareketlerinde farklı bir şey vardı. Bir eliyle bisikleti iterken diğer eliyle gazeteye benzer bir şey sallıyordu. Bisikleti çamurdan geçirdikten sonra nefes almak için durup gazeteyi Eva’nın eline verdi.

“O gün geldi,” dedi. “Fransa’ya vardılar!”

Eva gazeteyi açtığı anda başlıklar adeta üzerine sırıyordu. “Kumsalda haki rengi dalgalar: Britanyalılar ve Amerikalılar işgalde.” Eva, gazeteyi çok sıcakmış gibi bir anda bıraktı.

“Ne? Ne oldu?” Yengesi gelip gazeteyi yerden aldı.

Postacı ağzını açacak oldu ama daha hiçbir şey diyemeden Eva acıyla bağırarak iki büklüm oldu.

“Eva!” Rhiannon, Galce bir şeyler dedi ve adam postaları arkasından uçuşurken hızla ilerlemeye başladı.

Ebe gelene kadar her şey bitmişti. Rhiannon daha önce hiç çocuk doğurtmamıştı ama o sırada fenalaşmayacak kadar fazla kuzu dünyaya getirtmişti. Bağı kesene ve bebek ağlamaya başlayana kadar oldukça sakin ve sabitti. Bebeğin küçük bedenini bir havluya sararken gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. Bebeğin yüzünü suyla sildi ve yüzüne yapışmış olan saçları geri ittirdi.

“*Duvv, duv,*” diye mırıldandı bebeği Eva’nın kollarına bırakırken. “Dilys gibi koyu renk saçları var! Ve teni çok güzel! Herkes onun burada güneş banyosu yaptığını düşünecek!”

Eva gözyaşlarının arasından bebeğine baktı. Gözleri direkt ona bakıyordu. Tarçın rengi yüzünün etrafındaki saçları minik lülelere dönüşüyordu. Bebek mükemmeldi. Çok güzeldi.

Gergin bir şekilde yengesine bakan Eva, kadının yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onlara baktığını gördü. Nasıl fark etmeyebiliyordu ki? Bu bebeğin babasının beyaz bir adam olamayacağı gün gibi ortadaydı. Eva tekrar bebeğe baktı. Teni şapelde İtalyan ya da İspanyol olduğunu düşündüğü insanlar gibiydi. Ve teyzesi hiç siyahi bir insan görmemişti. Eva birden anladı. Rhiannon bunun farkında olamıyordu çünkü bunu hiç yaşamamıştı. Ama Eva’nın ona söylemesi gerekecekti. Bu uzun süre gizli kalamayacak kadar büyük bir sırdı. Yengesi şüphelenmese bile başkası yakın zamanda ona söylerdi.

“Bir isim seçtin mi?” dedi Rhiannon heyecanla.

“Şey,” dedi Eva bebek ona doğru dönerken. “Louisa olur diye düşündüm. Louisa Ann. Louisiana gibi, Bill’in memleketi orası.”

Yengesi başıyla onayladı. “Louisa. Bu çok güzel bir isim. Annenle ilgili bir isim verirsin diye düşünmüştüm.”

“Öyle yapacağım,” dedi Eva sesi titreyerek. “Louisa Ann Mary.” Kulağa pek doğru gelmiyordu. Çok fazla isim olmuştu ama annesinin ismini eklemek zorundaydı. “Bill bana annesinin adını hiç söylemedi,” diye mırıldandı. *Peki senin annen bu konuda ne düşünürdü?* Bebek bir anda ağlayarak Eva’nın zihnindeki kötü fısıltıları susturdu.

“Ah, sanırım karnı aç.” Rhiannon gülümsedi. “Sen kızım besle, ben de gidip Dai ile David’e iyi haberleri ileteyim. Bir kız kardeşi olduğunu öğrenince ufaklık çok sevinecek!”

“Lütfen,” dedi Eva, yengesinin elini tutarak. “Hemen gitme.”

“Sorun nedir? Ağrın mı var?”

“Hayır, sorun bu değil.” Derin bir nefes aldı. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

15. Bölüm

Cathy işten eve geldiğinde kapı paspasının üzerinde bir mektup duruyordu. Eva'nın el yazısını tanıyıp zarfı yırtarak açtı.

“Bir kız!” Mutfığa koşarak kâğıtları masanın üzerine serdi.

İki hafta erken doğmasına rağmen kilosu düşük değil, üç buçuk kilo doğdu. Daha önce yazmak istedim ama hayat son haftalarda oldukça zor. Dayım Dai, Louisa'nın doğumundan üç gün sonra kalp krizi geçirdi. Krizi geçirdiğinde koyunlarla uğraşıyordu ve doktor krizin sebebinin fazla çalışmak olduğunu söyledi. Fakat bunun benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Onlara Bill'den bahsetmemiştim. Louisa erken doğunca vaktim olamadı. Bebeği yengem doğurttu ama bebeğin babasının siyahi olduğunu anlamadı. Ona söylediğimde ise sadece bana baktı ve sanki anlamamış gibi tek kelime etmedi. Sonraki günlerde benimle yalnızca çok gerekli olduğunda ve oldukça resmi şekilde konuştu. Fakat bir süre sonra düzelmeye başladı. Sanırım sebebi Lou'yu onun doğurtmuş olmasıydı. Ve kendi bebeğim diye demiyorum, gerçekten çok cömert bir bebek. Fakat Dai dayım farklıydı. Bebeğe bakmadı bile. Ben ise onun için artık var olmayan birisiydim. Sanki bir şekilde Bill'in siyahi oluşunun annemin ölümüyle bir bağlantısı olduğunu çözmüş gibiydi.

Ona olanlar gerçekten çok kötü. Konuşma yetisini kaybetti ve sağ tarafı tamamen felç oldu. Doktor düzelebileceğini söy-

lese de garantisi yok. Bir daha çiftlikte ağır iş yapabileceğini sanmıyorum. Yani işleri Rhiannon yengemle ben yapmak zorundayız. Koyun kırpmayı, inek sağmayı, at ve yük arabası sürmeyi öğrendim. Şanslıyız ki Lou çok uyuyor Onu küçük bir sepete yerleştirip üstüne gölge yapması için bir örtü örtüyor ve yanımızda götürüyoruz. David de bizi takip edip yardım etmeye çalışıyor.

Yengem, oğlu Trefor savaştan geri dönünce her şeyin düzeleceğini söyleyip duruyor. Bu ne zaman olur bilmiyoruz tabii. Ben de zaten Trefor'a katlanamıyorum. Çocukluğumuzda Dilys'e ve bana çok kötü davranıyordu.

Geleceği düşünmemeye çalışıyorum. Aslında bakarsan çoğu zaman herhangi bir şey düşünemeyecek kadar yorgun oluyorum. Bazen gazeteyi yatağında okuyor ve Bill'in ne yaptığına merak ediyorum. Fransa'dadır diye düşünüyorum ama artık mektup gönderme şansı olur mu bilmiyorum. Kendi kendime onun iyi olduğunu, savaşma kısmında görev almayacağını söyleyip duruyordum. Ama bu sessizlik çok korkunç. Tıpkı Eddie'nin savaşa gittiği zamanlardaki gibi.

Cathy derin bir iç çekerek mektupları katladı ve yeniden zarfa yerleştirdi. *Zavallı Eva*, diye düşündü. Bill'e çocuklarının doğduğunu bile söyleyememek ne kadar zor olmalıydı. Bir de dayısının kriz geçirmesi olayı vardı. Annesinin ölümü için zaten kendini suçlamasının üzerine bu hiç iyi olmamıştı. Doğum yaptıktan bu kadar kısa zaman sonra çiftlikte o kadar ağır işler yapması da cabası. Cathy, Eva'nın demiryollarında yere düştüğü zamanı hatırladı. Dikkatli olmazsa kendisini hasta edecekti.

Eva ve Bili hakkında düşünerek bir süre boşluğa bakıp durdu. Eva, Galler'e gittiğinde Cathy, Eva'nın onu hayatından ta-

mamen çıkarıp yeni bir başlangıç yapıp yapmayacağını, annesi için hissettiği suçluluk duygusunun Bill için hissettiklerini taşı çevirip öldürüp öldürmeyeceğini merak etmişti. Fakat mektuplar durumun böyle olmadığını gösteriyordu. Şimdi bebeği de doğduğuna göre, onunla olma isteği artmış olmalıydı.

Cathy saate baktı. Mikey bir arkadaşının evine gitmişti ve bir saat kadar daha gelmeyecekti. Bir anlık düşünceyle çantasını alıp kapıya yürüdü. Eva'nın eski evine gidebilecek kadar vakti vardı. Postayı kontrol edeli sadece iki gün olmuştu ama bir mucize eseri Bill'den bir mektup geldiyse Eva'nın bundan hemen haberi olması gerekiyordu.

Cathy arkadaşının evinin kapısını açtığında içeriden gelen küflü koku öksürmesine neden oldu. Havalarda bu kadar sıcak ve pencereler sürekli kapalıyken içerisi fırın gibi olmuştu. Kapı girişindeki paspasa baktı. Hiçbir şey yoktu. Kapı eşiğinde ne yapacağını bilmeyerek durdu. Direkt eve gitmek istemişti ama bunun yerine evdeki her odaya girip pencereleri açtı. "Ev biraz nefes alsın," diye mırıldandı kendi kendine. İşler bu kadar değiştikten sonra Eva'nın hâlâ bu eve sahip olmak isteyip istemediğini merak etti. Dilys izin aldıkça eve gelecek diye kira ödeyip durmak çok saçma görünüyordu.

Kapı zilinın çalmasıyla Cathy olduğu yerde sıçradı. Yatak odası penceresinden aşağıya bakarken, "Bu kim olabilir ki böyle," diye sesli düşündü. Kırmızı bir bisikletin posta kutusuna yanaştığını görünce kalbi duracak gibi oldu. Stuart'ın öldüğü haberini aldığı anda onun evine de kırmızı bir bisiklet gelmişti. Kırmızı bisiklet tek bir anlama geliyordu: bir telgraf vardı. Zil ikinci kez çalarken merdivenlerden koşarak indi.

“Bayan Melrose?”

Önünde on beş yaşlarında, üst dudağı güneşte parlayan bir çocuk vardı.

“Şey... Hayır.” Cathy tereddüde düştü. “Kendisi şu anda burada değil ama onun adına teslim alabilirim.”

Cathy uygunsuz bir şey teklif ettiği için çocuğun yüzü asıldı. “Bunu sadece gönderilen kişiye teslim edebilirim.”

“Yakında burada olacak,” dedi Cathy, “ve bir telgraf geldiğini duyduğunda ona neyle ilgili olduğunu söyleyemezsem çok üzülecektir.”

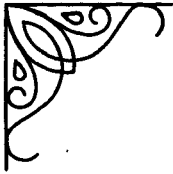
Çocuk onu baştan aşağı süzdü ve yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. *Kendini beğenmiş velet*, diye düşündü Cathy ona gülümserken.

“Peki o zaman,” dedi. “Burayı imzalayın.”

Kapıyı kapatır kapatmaz telgrafi yırtarak açtı. Gördüğüne inanamayarak inledi ve masaya yaslandı.

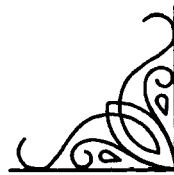
“AS 5398 Edward Herbert Melrose canlı olarak iade edildi,” yazıyordu. “Büyük Britanya’ya vardığında bilgi verilecek.” Cathy cümleleri tekrar okurken elleri titriyordu. Eddie ölmemişti. Geri dönüyordu.

Bebek. Zihninde sanki yanı başındaymış gibi Eva’nın sesini duydu. *Bebegi öğrendiğinde ne yapacak?*

2

LOUISA

16. Bölüm

Ağustos, 1944

Eva, kalan son sütü süt kabına döktü ve bebek Louisa'nın uykuda olduğu ahırın köşesindeki sepete doğru gitti. Eva sepeti aldığı anda Louisa uzun, siyah kirpiklerini kırpıştırdı ama kıpırdamadı. *Güzel*, diye düşündü Eva. Şanslıysa Louisa uyanmadan kahvaltı yapmaya vakit bulabilecekti. Saat daha yedi buçuktu ama Eva saat beşten beri uyanıktı. Kurt gibi acıkmıştı ve yumurtayla pastırma düşüncesi kapıya doğru giderken adımlarını hızlandırmaya neden oldu.

Yengesi genellikle kahvaltıyı hazır ediyordu. Eva eve etrafı koklayarak gitti ama mutfaktan herhangi bir koku gelmiyordu. Kapıdan içeri baktığında da Rhiannon'un başını ellerinin arasına almış bir halde masada oturduğunu gördü.

"Sorun ne?" Eva elindeki sepeti bırakarak hızla odanın karşısına geçti. Rhiannon başını kaldırdığında yanakları yaşlarla ıslanmıştı. "Ah," dedi saate akarak, "hâlâ süt sağdığımı düşünmüştüm!" Yanağından bir damla yaş süzüldü.

Eva yanına oturarak elinden tuttu. "Ne oldu? Dai dayımla mı ilgili?" Ani bir korku hissetti. Geceleyin ölmüş olamazdı herhalde.

"Hayır, sorun Dai değil," dedi yengesi burnunu silerek. "Sorun bu," cebinden bir kâğıt çıkardı. "Dün geldi." Kâğıdı açıp masaya düzgünce serdikten sonra saf bir umutsuzlukla ona baktı. "Trefor'dan gelmiş," dedi Eva'ya bakarken gözle-

rine daha fazla yaş dolarak. “İtalyan bir kızla tanışmış, onunla evlenmek istiyor ve geri dönmeyecek.”

“Ne?” Eva mektubu aldı ve kuzeninin düzensiz el yazısıyla birkaç paragraf okudu. “Bunu nasıl yapabilir? Çiftlik ne olacak?”

“Kızın ailesinin de orada bir çiftliği olduğunu ve Trefor’un yardım etmesini istediklerini yazmış.” Rhiannon burnunu çekti.

“Fakat Dai dayım ne olacak? Trefor olanları bilse fikrini değiştirdi.”

Rhiannon başını iki yana salladı. “Zaten biliyor. Dai kriz geçirdikten sonraki gün ona mektup yazdım. Trefor üzgün olduğunu ama İtalya’da kalmadığı sürece kızın ailesinin evlenmelerine izin vermeyeceğini yazmış.”

Tam da ona göre bir iş, diye düşündü Eva, Trefor’un kendini beğenmiş suratını hayal ederek. “Dinle, endişelenmene gerek yok,” dedi Eva hissettiğinden daha sakın bir ses tonuyla. “Ben varım ve hiçbir yere gitmiyorum.” Eva yengesine bakıyordu ama ona bakarken Bill’i görüyordu. Yüzü aralarında belirmişti sanki, gözlerindeyse ona ulaşmaya çalışan, suçlayıcı bakışlar vardı. Eva’nın Bill ile birlikte Amerika’da yaşama hayalleri gittikçe çıkmaza giriyordu. Başını çevirip çiftliğin kapısından uzaklara uzanan tarlalara baktı. Kırpılması gereken koyunlar, sağılması gereken inekler, beslenmesi gereken domuzlar ve tamir edilmesi gereken makinalar vardı. Yengesini tüm bunlarla tek başına ilgilenmesi için nasıl yalnız bırakabilirdi ki?

Lou’nun sepetinden hafif bir ağlama sesi geldi, tıpkı yavru bir kedi gibiydi. Onu almaya giderken dudağını ısırды. *Bill bir gün onu görebilecek miydi?* Bu düşünce paniklemesine, Lou’yu da alıp Bill’i bulana kadar koşmak istemesine neden oldu.

“Sorun yok,” diye fısıldadı bebeğini kucağına alıp yumuşak saçlarını okşarken. “Sorun yok.” Bir ayağından diğer ayağına doğru sallanarak bu cümleyi bir dua gibi tekrar edip durdu. Gerçek olmasını o kadar çok istiyordu ki...

Cathy küçük valizini alıp oğluna son kez el salladı. Arkadaşının Meccano setiyle o kadar meşguldü ki, annesi hoşça kalırken başını kaldırıp bakmadı bile. Cathy evini komşusunun evinden ayıran yolda yürürken gülümsedi. En azından onu ardında bıraktığı için fazla vicdan azabı çekmeyecekti. Trenle Galler’e gitme fikrine muhtemelen bayılırdı ve eğer uygun şartlar olsaydı Cathy onu da götürürdü. Ama durum bir çocuğu götüremeyeceği kadar ciddiye. Telgrafın içerdiği bomba haberi nasıl vereceğini düşünüp durmuştu. Eva’ya haberi kendisinin vermesinin en doğrusu olacağına karar vermişti. Orada olmasının çok rahat bir ortam yaratmayacağını biliyordu ama en azından ona elinden gelen desteği sağlardı.

Cathy saatine baktı. Çiftliğe gitmek uzunca bir vaktini alacaktı ama istasyona gitmeden önce Eva’nın eski evine uğrayıp Bill’den bir mektup gelip gelmediğine bakmak istiyordu. Eddie’nin eve gelişine çok zaman kalmamıştı ve Eva’nın ne yapacağına bir karar vermesi gerekiyordu. Bill ile gelecek kurmak için en ufak bir şansı bile varsa onunla iletişim kurabilmesi ve hızlı olması gerekiyordu.

Köşeyi döndüğünde gazete satan çocuk sokağa haber başlıklarını bağıırıyordu: “Paris kazanıldı! Hepsini okuyun!”

Cathy durup bir gazete aldı. Bunu dün gece radyoda da duymuştu ve insanların sevinç çığlıkları ile “Marseillaise”yi söylemelerini dinlemişti. Fakat trende bunu okumak iyi ola-

caktı. Yaşanacaklardan zihnini uzaklaştırmak için eğlenceli bir yöntemdi.

Gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı. İki dakika sonra Goodyear fabrikasını geçmiş Eva'nın evine doğru yürüyordu. Anahtarı ararken gazeteyi düşürdüğü için kendi kendine küfretti. Nihayetinde anahtarı buldu. Ama anahtar dönmüyordu. Cathy yüzünü asıp bir daha denedi. Kapı kolunu denedi ve şaşırtıcı bir şekilde kapı açıldı. Son geldiğinde kapıyı kilitlemeyi unutmuş olamazdı herhalde?

Koridora girdiğinde aklından bir sürü şey geçiyordu. Ya ev soyulduysa, diye düşündü. Kapının kilitli olmaması onun suçu olurdu. 'Olamaz, diye düşündü. *Lütfen bu olmasın, her şeyin üstüne bir de bu...*

"Sen de kim oluyorsun?" Ses onu o kadar şaşırttı ki, korkuyla çılgılık attı. Korkulukların arkasından onu görünce durdu. Kocaman boş gözleriyle ona bakan bembeyaz bir surat. Bir serseri miydi yoksa bir deli mi? Hayır. Üniforması vardı. Ordu üniforması. "Ah... Tanrım," diyebilirdi. "Sen... Sen... Eddie misin?"

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?" Sesi değişmişti. Daha yumuşak ama agresifti. Cathy'nin sözleri onu yormuştu, merdivenlere oturdu.

"Eva'nın yatak odasındaki resimden..." Kalbi küt küt atarken tereddüt etti. Onu görmek içindeki korku ve acıma duygusunu pekiştirmişti. "Ben... şey... Raylarda birlikte çalışıyorduk. Sen uzaklara gönderilince işe girmiştin... Mektuplarda bundan bahsetmedi mi?"

Eddie merdivenin üzerindeki halının soluk çiçek desenine bakıyordu ve Cathy, Eddie'nin kısa kesim siyah saçlarındaki bembeyaz tutamı gördü. "Ben mektup falan almadım." Sesi artık bir fısıltıdan farksızdı. "Eva nerede? David nerede? Küçük oğlum nerede?"

Cathy derin bir nefes aldı. “Akrabalarının yanında kalmaya gittiler,” dedi. “Sen yokken çok şey oldu.” Bir nefes daha aldı. “Eva’nın annesi bir kazada vefat etti.”

“Mary mi? Öldü mü?” Gözlerini kırıştıtarak başını kaldırdı. “O zaman ev bu yüzden bu halde.” Yavaşça başını sallayıp elini cebine götürdü. Alın derisinde hafif bir çatıklık oluşurken, “Endişelenme,” dedi. “Gerisini biliyorum.” Elinde açılmış bir zarf vardı. Öne eğilerek mektubu parmaklıklardan uzanan bir mahkûm gibi Cathy’ye uzattı. “Devam et, oku.”

Cathy zarfta Amerikan ordusu mührü görünce paniğe kapıldı. Mektup E. Melrose adına gönderilmişti. Başında hiçbir sıfat yoktu. Bunu paspasın üzerinde bulup kendisine geldiğini sanmış olmalıydı. Cathy mektubu ilk bulan o olduğu için küftetti. Bill’in yazdıklarını okurken içi cız ediyordu:

Sevgili Eva,

Gazetelerden çoktan öğrendiğini sanıyorum ama biz Fransa’dayız. Bundan daha fazlasını söyleyemem ama bilmeni istiyorum ki sen ve bebek hep aklınıdasınız. Mektuplarımı alıp almadığını bilmiyorum. Senden hiçbir mektup gelmediği için almadığını düşünüyorum ama mektup sisteminin kötü olduğunu da biliyorum. Belki de yazdın ama yazdıkların hep çöpe gitti.

Bunu yazarken küçük oğlumuzun ya da kızımızın doğup doğmadığını merak ediyorum. Çok garip değil mi? Bir baba olmuş olabilirim ama bunu henüz bilemiyorum. Birkaç gün önce Kızıl Haç’tan bir adamla tanıştım ve ona durumu anlattım. Ona adresini verdim ve o da sana bebek yeterince büyüdüğünde onu Amerika’ya göndermek için gerekecek formları gönderecek. Bunun senin için ne kadar zor olacağını biliyorum ama şimdilik tek çözüm bu gibi görünüyor. Bu konuda seninle konuşamamak gerçekten çok zor...

Cathy, Eddie'ye baktı. Yanağında, gözlerinden süzölmüş bir damla yaş vardı. Mektubu indirdi ve merdivenlerden çıkıp kolunu, düşecekmiş gibi görönen Eddie'nin omzuna sardı. Bir iskelete sarılıyor gibiydi. Cathy, Eddie'nin kemiklerini üniformasının üzerinden hissedebiliyordu.

“Sorun değil.” Eddie, sanki Cathy viröslöymüş gibi ondan ayrıldı. “Sadece Eva'yı istiyorum. Onu bulmak zorundayım. Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?” O büyük, yuvarlak ve yalvaran gözlerini tekrar Cathy'ye çevirdi.

Bu onu çok şaşırttı. “Ama onun bir bebeğı oldu, Eddie. Küçük bir kıızı var. Başka bir adamdan. Bunu yapamaz-”

“Evet, yapabilirim,” dedi Eddie sakın ses tonuyla. “Önemli değil. Öldüğümü sanıyordu. Bu yüzden onu suçlayamam...” Ön kapıdaki camdan görönen mavi gökyüzüne baktı.

“Bu çok cömert ve şefkatli bir bakış açısı,” dedi Cathy. “Ama o kadar basit değil, öyle değil mi? Başka birisinin çocuğunu almaktan bahsediyorsun ve Eva-”

“Önemli değil,” dedi Eddie. “Bebek ne kadarlık?”

“Birkaç haftalık. Ama-”

“Yani onun babası ben olabilirim, öyle değil mi?” Cathy ile değil de kendiyile konuşuyormuş gibi başını sallıyordu. “O bir şey fark etmez ki, değil mi?”

Cathy içinden dua ediyordu. Eva'nın tüm geleceğı kendi elleriymiş gibi hissediyordu. Eddie'ye bebeğın renginden bahsetse durumun umutsuzluğunu fark edip Eva'yı yalnız bırakabilirdi. Ama Eva bunu isteyecek miydi? Ya Bill Fransa'dan hiç geri dönmezse? Eddie ile bir kez daha denemek ister miydi? Cathy, Eva'nın onun ne demesini isteyeceğini düşünürken başı dönüyordu. Eddie'ye söylemese ne olurdu peki? Ona adresi verseydi ve kendi gözleriyle görmesine izin verseydi? Hayır,

diye düşündü, *bu insanlık dışı olur*. Eddie uzaklardayken her ne yaşıdıysa, belli ki yeterince şey yaşamıştı.

“Eddie,” dedi, “neden sana yiyecek bir şeyler getirmeme izin vermiyorsun? Eva’mn gittiği yer oldukça uzak ve onu aramaya gitmeden önce düzgün bir yemek yemelisin.” Ona gülümsedi. Ne söyleyeceğini düşünmesi için zamana ihtiyacı vardı.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Eddie gözlerinde uzak bir bakışla.

“Eğer masayı kurabilirsen,” dedi Cathy sanki Mikey ile konuşur gibi, “ben birazdan yiyeceklerle beraber gelirim.”

Ön kapıyı dikkatle kapattı ve kendi evine doğru yürüdü. Orada kalmayı çok istiyordu. Eddie onun nerede yaşadığını bilmiyordu, onu bulamazdı. Bu his sadece birkaç saniye sürdü. Evine varınca mutfakı karıştırıp bir poşetin içine yemek koydu. Biraz çorba, biraz jambon ve bir kavanoz ev yapımı turşu. Bahçeden aldığı birkaç marul ve gri, sert ekmekten birkaç dilim. Çay, süt ve bir kâğıda sıkıştırılmış şeker. Tam olarak bir ziyafet sayılmasa da Eddie’nin alışık olduğundan daha iyi şeyler olduğu kesindi.

Tekrar yola çıktığında iyice konsantre olmuştu. Eddie yemeği yiyene kadar onu oyalayacaktı. Kötü haberler karın tokken o kadar da kötü olmayabiliyordu. Sonrasında bunu kabullenmesi için ona yardımcı olacaktı. Tekrar düzenini kurana kadar kendisiyle kalmasını teklif etmeli miydi? Mikey’i düşündü. Bu garip, boş gözlü adamla aynı yerde yaşamaktan ne çıkarırdı? Korkar mıydı? Belki de Eddie’yi olduğu yerde bırakmak en iyisiydi. Arada bir arayıp ona yemek getirmek ve iyi olup olmadığına bakmak yeterliydi. Bir işe girebilecek kadar formda olup olmadığını merak etti. Onun iyiliği için öyle olmasını umdu. Oturup Eva’nın ne yaptığını düşünmek ona iyi gelmeyecekti.

Eva'nın evine birkaç metre kala durdu. Ya söyledikleri onu sinirlendirir ve Eddie intikam almak isterse? Ona Bill'den bahsetmeden Eva'nın yerini söylememeliydi. İşler kötü giderse belki de hiç söylememeliydi.

Cathy içeri girdiğinde Eddie mutfak masasında oturuyordu. Tam olarak söyleneni yapmıştı. Çatal bıçak, tabaklar ve bardaklar masanın üzerine dikkatle dizilmiş ve su ısıtıcısına su koyulup altı yakılmıştı. Yemek yerlerken, Cathy konuyu Eva'dan başka şeylere yönlendirmeye çalıştı. Yemeği bitirmek için yeterince vakit kazanmayı umarak yaralarını sordu.

Fakat sorusunun yaratacağı etkiden habersizdi. Sanki en korkunç hatıraların bulunduğu yerin kapısını açmış gibiydi. Ağzı açık bir şekilde Eddie'nin Burma'da maruz kaldığı dehşeti dinlerken çorbası soğudu.

“Bizi bir kamyonetle ormana götürdüler,” dedi Eddie gözlerini kısarak. “Oraya varmak beş gün beş gece sürdü. Otuz beş kişiydik ve sardalyalar gibi bir araya konmuştuk. Aynı anda ne oturabiliyor ne uyuyabiliyorduk. Sonrasında iki nehir geçmek zorunda kaldık. Görülmeyelim diye her gece otuz kilometre yol yürüdük. İki haftalık süreçte en uzun süren şey buydu. Arkadaşlarımdan Stan hastalandı.” Duraklayarak tabağına baktı. “Onu taşımak zorundaydım yoksa onu vuracaklardı.” Başını kaldırdığında Cathy gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü. “Bunu yapmalarına izin vermeliydim: muhtemelen en nazik şeyi yapmış olurum.” Burnunu çekti. “Ormandaki ağaçları kestirip Bangkok'ta Rangoon'a kadar bir ray hattı yaptırıldılar. O kadar sıcaktı ki belimizden aşağısını ve bacaklarımızın arasını örten örtüler dışında tamamen çıplak çalıştık.”

Eddie kaşığıyla çorbasını karıştırıp bir parça ekmek kopardı ve ekmeğin gri kabuğuna baktı. “Yiyecek çok fazla şey yoktu. Çoğu zaman bir kap pirinç olurdu ve bazen içine bir dilim soğan koyarlardı. Adamlardan biri bir incir ağacı buldu ve günlerce incir yedik.”

“Kilo kaybediyorduk ama,” diye devam etti ekmekten ısırırken, “ama iş yapacak vücuda sahip değilsen hiç yemek alamıyordun. Stan’ın dizlerinin üzerinde olduğunu görüyorlardı ama ondan büyük bir ağacı çıkarmasını istiyorlardı. Hiç kimse onu kendi başına halledemezdi. Yere kapaklandığında ise kollarından tutup kaldırdılar, çarmıha gerilmiş İsa gibi görünüyordu.” Gözlerini kırıştırıp başka yöne baktı. “Süngüyle ona vurduklarında hâlâ hayatta mıydı bilmiyorum.”

Devam eden sessizlikte Cathy çorba kâsesine baktı. Teselli etmeye çalışmanın boşa olacağını biliyordu. “Sen nasıl hayatta kaldın?” diye sordu.

Eddie derin bir iç geçirdi. “Bende tropik ülser denen bir şeyden oldum,” dedi dirseğinin üzerindeki yumurta büyüklüğünde morluğu göstermek için kolunu katlarken. “Çoğu kişide aynı şey vardı. Tek yapman gereken bir şeyle kendine çizik atmak ve sonrasında ülserle sahip oluyorsun. Ben şanslıydım. Benimki o kadar kötü olmadı. Bazılarının ki o kadar kötüydü ki tenlerinin altındaki kaslar ve hatta kemikleri görebiliyordun.” Durup Cathy’ye baktı. “Üzgünüm,” dedi. “Sana bunları anlatmamam gerekiyor. Kimse bunları duymak zorunda kalmamalı.”

“Hayır,” dedi Cathy başını iki yana sallayarak, “devam et.”

“Ülser geçtiğinde beni bir hastanede tutup orada yardım etmemi sağladılar.” Sesi titreyen Eddie duygularını kontrol edebilmek için öksürdü. “Ağaç testeresiyle doksan altı uzuv kopması vakası vardı.” Dolu gözleriyle Cathy’ye baktı. “Şoktan sadece dört kişi sağ çıkabildi.”

Elini ceketinin cebine soktu ve bir kalem ile kâğıt parçası çıkardı. Cathy onu izlerken Eddie grotesk adam figürleri çizmeye başladı. Kimisi işkence görüyor, kimisi korkunç yaralardan ve hastalıklardan ölüyordu. Etraflarında ise yüzlerinde kocaman gülücükler olan Japonlar vardı. Başını kaldırdığında, Cathy yüzünde hiçbir duygunun olmadığını gördü.

“Yardımcı oluyor,” dedi basit bir şekilde. Kâğıdı buruşturdu ve çöp kutusuna attı.

“Sen nasıl kaçtın?” Sessiz evde sesi fazla yüksek çıkmıştı.

Eddie yüzünü asıp derin bir nefes aldı. “Raylar bittiğinde hapishane gemisine konduk. Aramızdan sağ kalanlar tabii...” Elinin üzerindeki damarları incelerken bir süre bekledi. “Japonya’ya giderken İtilaf güçleri tarafından bombalandık.” Tekrar durdu. “Bu konuda çok fazla şey hatırlamıyorum gerçekten. Bir dakika önce güverteyi silerken, bir dakika sonra okyanusta bir tahta parçasına tutunmuş şekilde süzülüyordum. Ne kadar süre orada kaldığımı bilmiyorum: deniz suyu içmeye başladım ve bu beni biraz çıldırttı. Sudan yükselen bir telgraf direği gördüm. Sonra gördüm ki o bizi vuran deniz altıymış. Su üstüne çıktığında içinden birkaç Amerikan çıktı. Bana silah doğrultup kim olduğumu sordular.” Eddie güldü. “Şu an olduğumdan daha kötü görünüyor olmalıydım.”

Tabağını ittirip pencereden dışarı baktı. “Beni güzel, beyaz bir battaniyeye sardılar. İpek gibi yumuşak olduğunu hatırlıyorum. O çocuklar benim için çok şey yaptılar.” Omuzlarını silkti. “Ve işte buradayım.” Gözleri Cathy’nin yüzünü tarıyordu. “Eva nerede?”

“Eddie, sana söylemem gereken bir şey var,” dedi midesi kasılarak. “Bebek,” diye söze başladı. “O...” Cathy gerilerek sustu. Eddie’nin durumundaki bir adam bunu kaldırabilir miydi?

“O ne?” Eddie kaşlarını çatı. “David gibi bir doğum izi mi var? Eva sana o konuda ne kadar aptallık ettiğimi anlattı mı? Merak etme, Cathy, ben büyüdüm. Tanrım, eğer o zaman bilseydim...”

“Hayır,” diyerek lafını kesti Cathy, “anlamıyorsun. Sorun o değil.” Boğazını temizledi. “Bebeğin babası, Amerikalı asker...” Derin bir nefes aldı. “Siyahi bir adam, Eddie. Bebek de siyahi.” Öfke ve inanamama gibi şeyler bekleyerek Eddie’nin yüzüne baktı ama Eddie sadece yarım ağızla gülüp başını salladı. “Anlamıyor musun?” dedi Cathy tepkisine şaşırarak. “Bebeği kendi bebeğin gibi büyütemezsin, değil mi?”

“Tabii ki büyütebilirim.” Sesi gayet netti. “Şuna bak.” Cebinden bir mektup çıkarıp masaya koydu. “Sen yemeği alırken ben de bunu yazdım.” Adres olarak Fransa’da Amerikan ordusu gösterilmişti. Zarfın ağzı henüz kapatılmamıştı ve Cathy mektubu çıkardı.

Sevgili Bay ----,

Karımın bebeğini Kızıl Haç ile Amerika’ya göndermeyi teklif ettiğin için teşekkürler. Fakat ben bebeği evlat edinip ona kendi adımı vermek istediğim için böyle bir şey gerekli olmayacak. Bebekten hiçbir şeyin esirgenmeyeceğinden ve karımı asla suçlu hissettirmeyeceğimden emin olabilirsiniz, çünkü yaşadığımı bilme şansını olmamıştı.

Saygılar,

Edward Melrose

Cathy şaşkınlıkla kâğıda baktı.

“Adamın soyadını biliyor musun?” Eddie mektubu geri alıp cebinden bir kalem çıkardı. “Mektuba ve zarfa yazmam gerekiyor da.”

“Şey... Imm... Willis,” dedi Cathy. “Kendisi Quartermaster Birliği’nde.” Eddie mektuptaki boş yeri doldururken ve aynısını zarfa da işlerken Eddie’yi izledi.

“İşte oldu,” dedi mektubu kapatarak. “İstasyona giderken postaya bırakırım. Hangi trene binmem gerekiyor?”

“Eva, Galler’de.” Cathy sanki çenesini başkası kontrol ediyormuş gibi konuşuyordu. Kendini tamamen boşlukta hissediyor, bu adamın aklına anlam veremiyordu. “Dayısı ve yengesinin yanında.”

“Ah,” dedi Eddie sandalyesini geri ittirerek. “Gitsem iyi olacak o zaman. Uzun bir yolum var. Yemek için teşekkürler. Oldukça naziktin.”

“Bekle bir dakika!” dedi ayağa fırlayarak. “Bunun akıllıca olduğundan emin misin? Neyi üstlendiğinin farkında mısın?” Kendini Eddie ile kapı arasına koymaya çalıştı.

“Beni durdurmaya çalışma.” Sesi bir fısıltıdan farksızdı ama Cathy’yi çok korkuttu. “Ne yaptığımı biliyorum.”

17. Bölüm

Eddie o gece çiftliğe varmadı. Aberystwyth'e kadar gitti ama Devil's Bridge'e giden son tren yarım saat önce kalkmıştı. O da istasyonun karşısındaki pansiyonda kendine bir yer kiraladı ve yatarak Eva'ya söyleyeceklerini düşündü.

Onu ilk gördüğünde yaşayacağı şok ile ne yapacağını merak ediyordu. Ayağa kalkıp lavabonun üzerindeki ufak aynaya baktı. O kadar farklı görünüyordu ki, Eva'nın onu tanıyacağından emin değildi. Kendisine bakmayalı uzun süre olmuştu. Ormanda kendisini hiç görmeden geçirdiği onca zamanın ardından görüntüsünün geleceği halden korkuyordu. Fakat Amerikan hastane kampındaki Granville onu sağlığına en nazik yöntemlerle kavuşturmuştu. Adam onu yıkamış, tıraş etmiş ve o aynada kendine bakmadan önce saçlarını kesmişti.

Camdan ona bakan yüzün kendisine ait olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Yapay deriye benzeyen teninden elmacık kemikleri taşıyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Ve saçı. En büyük şok buydu. Evden ayrıldığında koyu kahverengi olan saçlarında artık bembeyaz bir kısım vardı.

Fakat Granville onu o anda bile güldürmüştü. Yorgun bir gülümsemeyle aynayı alırken, "Bela Lugosi senin gibi görünebilmek için o Hollywood makyözlerine ne kadar para ödüyor, biliyor musun? Hadi ama, şimdi senin sıran!" demişti.

Geçen aylarda kendi görüntüsüne alışmıştı ama Cathy'nin tepkisinden ve trendeki diğer insanların bakışlarından anladığı kadarıyla insanlar onu hâlâ ürpertici buluyorlardı. Eva ile görüşmeden önce onu uyarmalı mıydı, merak ediyordu. Habersiz bir şekilde çiftlikte belirmektense, onu Aberystwyth'e çağırabilirdi. Fakat hayatta olmasından çok korkarak kaçıp gider ve tek kelime etmezse ne olacaktı? David'i de alıp ortadan kaybolabilirdi ve Eddie onu tekrar bulamayabilirdi.

Ceketini giyip yürüyüşe çıkarak planını gözden geçirdi. Birkaç dakika içinde gezinti alanına gelmişti ve dalgalar aşağıdaki kayalara vuruyordu. Deniz sesinin ve kokusunun onun üstünde, hâlâ farklı bir etkisi vardı. Boş okyanusta yüzerken yaşadığı umutsuzluğu ve Amerikan askerlerini görünce yaşadığı sevinci hatırlayarak içinde hem bir panik hem de bir neşe hissediyordu.

Esirliğin zorbalığının ardından Granville'in kabullenmesi çok zor olan nezaketini düşündü. Granville. Amerikan hastane kampında geçirdiği son günlerin anısı içinde aciz bir öfke doğuruyordu ve bu da düşüncelerini Eva'nın bebeğine yönlendiriyordu.

Güneşe, denizin içine batan kırmızı topa baktı. Bunların hepsi kaderi gibiydi.

Ertesi gün erkenden kalkmıştı, Devil's Bridge'e giden ilk trene binmeye kararlıydı. Eva'nın anlattığı hikâyelere göre çiftlik ulaşılması kolay bir yerde değildi. Yön sorduğunda билет ofisindeki yaşlı adam ona şüpheli gözlerle baktı. Galce bir şeyler dedikten sonra kapıyı kapatıp kayboldu. Eddie birkaç dakika bekledi ama adam geri dönmedi. Soracak başka kimse

olmadığı için Eddie dar ana caddede gördüğü tek otele doğru ilerledi. Bir demlik çay alabileceği kadar para karşılığında istediği bilgiyi edindi.

Uzun bir yürüyüşü ama her kilometrede modunun düzeldiğini hissediyordu. Oğlunu tekrar görmek ve o daha bebekken ona soğuk davrandığı zamanları telafi etmek aklındaki en önemli şeydi. Çocuğu sevgiye boğmak istiyordu. Eva izin verdiği sürece aynısını Eva ve bebek için de yapabilirdi.

Çiftliğe yaklaştıkça koyunların sesini ve birisinin ıslığını duyabiliyordu. Ama çiftlik bahçesinden hiç ses gelmiyordu. Ön kapıya gidip ağır pirinci kaldırdı. Ağzı kupkuruydu. Dikkatle seçtiği tüm kelimeler uçup gitmişti. Kapıyı ona şüpheli bir şekilde bakan gri saçlı bir kadın açtı. Eddie onu David'in vaftiz töreninden hatırlamıştı.

“Bayan Jenkins?” diye sordu. “Eva’nın yengesisiniz değil mi?” Kadın ona boş boş baktı. “Ben Eddie.” Sesini düzeltmek için öksürdü. “Eddie Melrose. Eva’nın kocası.”

“*Iesu mawr!*” Rhiannon çığlık atarak elini ağzına götürdü.

“Üzgünüm, sizi korkutmak istemedim. Daha yeni geri dönebildim ve ben...” Arkasında sarı saçlı tombul bir çocuk belirince donup kaldı. “Bu David olmalı!” Eddie çocuğa gülümsedi ve onu kucağına almak için eğildi. David çığlık atarak Rhiannon’un bacağına tutundu, Eddie’nin anlamadığı kelimeler söyledi. Çocuğu kucağına alan Rhiannon elini korumacı bir şekilde onun başına götürdü.

“Ben senin babanım, David.” Çantasına uzanıp oyuncak bir ayı çıkardı. “Sana bir hediye getirdim!”

David başını çevirip şüpheli bir şekilde oyuncağa baktı. Başıyla onay veren Rhiannon’a baktı. Çocuk bir anda uzandı ve Eddie’nin elindeki oyuncağı kaptı. Oyuncağı göğsüne bastırarak başını Rhiannon’un boynuna gömdü.

“Biz... Biz... sandık ki...” Rhiannon cümleyi bitiremedi.

“Evet, biliyorum,” dedi Eddie nazikçe. “İkinizi de korkut-
tuysam özür dilerim ama buraya gelmek için çok uğraştım.”
Kadının yüzündeki karışıklığı görebiliyordu. “Bebek hakkında
her şeyi biliyorum,” dedi. “Sorun değil, olay çıkartmayacağım.
İçeri girebilir miyim?”

Onu takip edip mutfağa girdi ve hemen Louisia’nın uyudu-
ğu sepeti gördü. Gidip ona bakmak istedi ama David’in oraya
koşarak bebeğin önünde korumalık yaptığını gördü. Ona doğru
yürüyen Eddie, çocukla aynı boya gelmek için çömeldi. “Bu
senin bebeğin mi?”

David başıyla onay verdi.

“Adı ne peki?”

“Lou.”

“Ona bakabilir miyim? Söz veriyorum onu incitmeyeceğim.”

David kaşlarını çatıp Rhiannon’un durduğu yere baktı. Ço-
cuğun bakışlarını takip eden Eddie, kadının gözlerindeki kor-
kuyu gördü.

“Lütfen, endişelenmenize gerek yok.” Gülümsedi. “Olan-
lar için Eva’yı suçlamıyorum. Öldüğümü sanıyordu.” Uzanıp
battaniyenin kenarından çıkan kıvrıcık saçı okşadı. “Eva izin
verirse bu ufaklığı da evlat edinmek istiyorum.”

Rhiannon’un ağzı açık kaldı. “Evlat edinmek mi? Ama o...”

“Evet, biliyorum.” David’e ve ardından yine Rhiannon’a
baktı. “Önemi yok.” Eğildiği için sırtında oluşan ağrıyı fark
edip kendini düzeltti. “Eva nerede? Eğer izin verirsiniz onunla
yalnız konuşmak istiyorum.”

“Şu an koyunlarla dışarıda.” Rhiannon bakışlarını kaçırdı.
Onunla ne yapacağını bilmediği kesindi. “Beklerken sana bir
bardak çay yapayım mı?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Eddie kapıya yöneldi. “Ben gidip onu bulurum.”

Rhiannon onu avluda takip etti. Yüzü endişeliydi.

“Lütfen kendinizi üzmeyin.” Başka birisi olsa koluna dokunur ya da elini omzuna koyardı. Ama Eddie artık eski Eddie değildi. “Eva’ya kızgın değilim. Sadece tekrar aile olalım istiyorum.”

Beth, çiftliğin iki çoban köpeğinden küçük olanı çılgınlar gibi havlamaya başladığında Eva koyunları sayıyordu. Birisi geliyordu. Eva elini gözlerinin üzerine götürüp gölge yaptı ve yaklaşan figüre kaşlarını çattı. Yengesi olamayacak kadar farklı bir vücut yapısı vardı. Bir adama benziyordu: iş arayan bir çiftçi ya da yolunu kaybetmiş bir yürüyüşçü olabilirdi. Koyunların kontrolünü kaybeden Beth’e ılık çaldı.

“Eva!” Söylenen ismi rüzgârla uçup gitti.

Kimdi bu? Kırpıcılardan biri mi? Ama bir sonraki haftaya kadar gelmemeleri gerekiyordu. Eva yaklaşan adama kaşlarını çatarak baktı. Güneş arkasında kaldığı için yüzünü görebilmek imkânsızdı. Ama adını bir kez daha söyleyince sesinde tanıdık bir şeyler olduğunu fark etti. Beth çemberler çizerek dönerken havlayıp duruyordu. Eva artık üniformayı ve içindeki zayıf vücudu görebiliyordu. Yürüyüşü de tıpkı...

“Eva!”

Eva’nın midesi bulandı, başı dönüyordu. Aklı ona oyunlar oynuyordu. Bir hayalet görüyordu. Bacakları eriyen birer bal mumuna dönüşen Eva, fazla kesilmiş çimlerin üzerine düşüverdi.

“Eva! Sevgilim!”

Eva gözlerini açtığında adam tepesindeydi. Gözlerinin önündeki görüntünün gitmesini dileyerek gözlerini kapattı. Cathy onu bu konuda uyarmıştı. Fazlaya kaçmamasını söylemişti. Güneşin altında çok uzun saatler geçirmemeliydi.

“Çok üzgünüm, hayatım. Seni korkutmak istememiştim!”

Birinin alnına elini koyduğunu hissetti. Hafiften bir ter kokusu vardı. Bu gerçek olabilir miydi? Gözlerini bir anda açtı ve onu görünce haykırmaya başladı. “Eddie! Aman Tanrım! Eddie!”

O anda bir daha bayılmış olmalıydı çünkü sonrasında hatırladığı tek şey çiftlik evine taşındığıydı. Yengesinin, kollarında Louisa ve arkasında David ile birlikte arka kapıdan içeri girdiğini gördü. Oturma odasındaki koltuğa yerleştirildi ve kıpırdamadan öylece yattı. Ayak seslerini ve arkasındaki masaya yerleştirilmekte olan bardakları duyabiliyordu.

“Çayına bir damla konyak koydum,” dedi Eddie, onu oturma pozisyonuna getirirken başına destek vererek. Ardından geri çekildi ve onun karşısına oturdu. “İyi geleceğini düşünüyorum.”

Eva otomatik olarak çaya uzanıp yudumlamaya başladı. Çay dudaklarını yaktı ama Eva bunu hissetmedi bile. Kaşlarını çatarak Eddie’ye bakıyordu. Akli duyularının ona söylediklerini kabullenemiyordu. Birbirine uymayan parçalarla yapboz yapmaya çalışıyor gibiydi.

“Geleceğim hakkında seni uyarmalıydım,” dedi Eddie. “Ama kaçıp gitmenden korktum.” Eva, Eddie’nin yüzünü inceledi. Daha yaşlı görünüyordu. Gözleri daha büyük görünüyordu ama bunun nedeni fazla kilo kaybetmiş olmasıydı. Gözlerinin etrafındaki karanlık halkalar onu hasta gibi göstermiş olsa da, bakışları hatırladığından daha yumuşak ve nazikti.

“Bebegi gördüm,” diye devam etti. “Çok güzel bir bebek.”

Eva'nın gözleri doldu. Ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Eddie'ye baktı. Onun da gözleri doluyordu. Eva onu hiç ağlarken görmemişti. Eddie ayağa kalktı ve sendeleyerek ona doğru ilerledi. Ona dokunurken gözyaşları Eva'nın bluzunu ıslatıyordu.

“Seni çok özledim!” dedi ağlamaklı bir şekilde. “Sana bir daha sarılabileceğimi hiç düşünmemiştim.”

Eva uyuştüğünü hissediyordu. Yaralı bir hayvanı rahatlatmak istercesine Eddie'nin saçlarını okşuyordu. Louisa'yı görmüştü. O halde biliyordu. Ama neden bağırıyor ya da yaptığı şey için Eva'ya kızmıyordu? “Ben...” dedi Eva donuk sesiyle. “Ben... anlamıyorum.”

Eddie cebinden bir mendil çıkardı ve yüzünü sildi. “Her şeyi biliyorum.” Sesinde hiç kin yoktu. Oldukça net konuşuyordu. “Cathy anlattı.”

“Cathy mi?” Eva şaşkınlıkla ona baktı. “Cathy ile mi tanıştın?”

“Benim eve vardığım gün o da eve geldi.” Yorgun bir gülücükle başını salladı. “Onu oldukça korkuttum.”

“O da sana anlattı mı? Şeyi...” Eva Bill'in adını söyleyemedi.

“Beni bazı detaylar konusunda bilgilendirdi, evet. Ama eve gelen mektuptan dolayı olan bitenden zaten haberim olmuştu.”

“Mektup mu?” Eva'nın kalbi duracak gibi oldu.

“Evet. Fransa'da olduğunu ve bebeğin Kızıl Haç aracılığıyla Amerika'ya gönderilmesini ayarladığını yazmıştı.”

“Nerede peki? Mektup yani?”

“Burada.” Ceketinin cebine uzandı. “Bu da ona gönderdiğim mektubun bir kopyası.”

Bill'in yazdıklarını okuyan Eva'nın gözleri doldu. Eddie'nin yazdıklarını görünce ise şaşkınlıkla haykırdı. “Evlat

edinmek mi? Ve bu mektubu önce bana danışmadan mı gönderdin?” Eddie’nin üzerine atılıp yumruklarıyla onun göğsüne vurmaya başladı. Eddie onu bileklerinden yakaladı. İnce görüntüsüne göre oldukça güçlüydü.

“Sorun olmayacak!” Eva’yı kendine çekerek o ağlamaktan titrerken saçlarını okşadı. “Öfkелisin ve şoktasın. Seni anlıyorum.” Eva’nın çenesinden tutup kendisine bakmasını sağladı. “Fakat ne yapacağına karar vermeden önce bana bir söz vermeni istiyorum.” Gözyaşlarının durması için bekledi. “Yaptıklarımı neden yaptığımı, mektubu neden gönderdiğimi dinlemeni istiyorum.

Eva mendile uzanırken gözlerini kırıştırdı. Ani öfkesi sessiz bir kararlılığa dönüşmüştü. Gözlerini silerken bir sürü şey düşünüyordu. Bill hayattaydı. Louisa için ayarlamalar yapıyordu. Mektup yazabileceği bir adres vardı. Onu bulabilirdi.

İki mektup da halıya düştü. Eva mektupları aldı ve düzelttikten sonra yan yana masanın üzerine koydu. Ardından derin bir nefes alarak arkasına yaslandı ve ellerini kucağında birleştirdi. En azından Eddie’yi dinleyebilirdi.

18. Bölüm

Hiçbir şey Eva'yı, Eddie'nin söylediği korkunç şeylere hazırlayamazdı. Japonlar tarafından yakalandıktan sonra yaşadıklarını anlatırken, Eva, Eddie'nin söyledikleri kadar söylemedikleri de olduğunu ama onları, söylenmeyecek kadar korkunç olduklarını düşündüğü için anlatmadığı izlenimine kapıldı.

Hayata pamuk ipliğiyle bağlı olduğunu, transfer gemisi bombalanana kadar dört gün denizdeki o hapiste kaldığını anlattı. Onu kurtarmaya gelen Amerikan denizaltısından bahsederken yüzünün yumuşadığını gördü.

“Beni kendi merkezlerindeki bir hastane kampına götürdüler,” dedi. “Çok kötü bir durumdaydım. İçtiğim deniz suyu ve orada verilen ilaçlardan dolayı çoğunlukla yarı ayıktım. Bana Granville denen bir Amerikan askeri baktı. Benim için daha fazla hiçbir şey yapamazdı, Eva. Adam bana kraliyet ailesindenmişim gibi davrandı.” Boğazını temizledi. Eva, Eddie'nin gözyaşlarıyla boğuştuğunu görebiliyordu. “Ona yapılanlar çok kötüydü.”

Eva'ya anlattıklarından sonra, Eva ne olduğunu sormaya korkar olmuştu.

“Onu vurdular,” dedi Eddie. “Kendi tarafından birisi onu vurdu. Sadece bir kadınla konuştu diye.”

Eva anlamayarak başını iki yana salladı.

“Granville siyahi bir adamdı.” Eddie dolan gözleriyle ona baktı. “Yanlış olan hiçbir şey yapmadı. Merkezde yapılan bir

partide beyaz hemşirelerden biriyle konuşuyordu ve onu vurdu-
lar. Kimse de yaptığını itiraf etmedi, kimse suçu üstlenmedi.”

Eva, Civic’teki o korkunç ilk geceyi düşünürken gözlerini
kırpıştırdı. Ve bu sabırlı, şefkatli adam, Eva’nın Bill ile yap-
tıklarından çok daha azını yaptığı için vurulup öldürülmüştü.

“Görüyorsun işte,” dedi Eddie, “Cathy bana bebeğin baba-
sının siyahi olduğunu söylediğinde, her şey bir anlam ifade et-
meye başladı. Sanki her şey böyle olmalı gibi. Louisa Granvil-
le’nin bebeği değil ama olabilirdi de, anlıyor musun? O bana
baktı, ben de artık bebeğe bakabilirim.”

Eva mekanik bir tavırla başını salladı. Bu şekilde anlatıldı-
ğında çok anlamlıydı. Eddie’yi dinleyen herhangi birisi onu bu
cömertliği için ayakta alkışlardı. Fakat ne kadar güzel olursa
olsun bir eksiği vardı. Ona göre Bill sadece başka bir siyahi
askerdi. Yüzü olmayan bir isimdi. Eddie onların ilişkisinin bir
gecelik olduğunu falan mı sanmıştı? Eddie sahneye geri dön-
düğüne göre Bill ile arasında olan her şey anlamını yitirmiş
miydi?

“Ne dediğini anlayabiliyorum,” dedi kelimeleri dikkatle
seçmek için durarak. “Ne kadar samimi yaklaştığını görüyo-
rum. Başka bir adamın çocuğuna sahip çıkmak-”

“Hiç zor bir şey değil,” dedi Eddie. “Eğer izin verirsen onu
da David’i sevdiğim gibi seveceğimden eminim.”

“Sana izin verirsem mi?”

“Evet. Senin kararın olacak. Öldüğümü düşünürken beni
yeniden görmenin şok etkisi yarattığını biliyorum. Nasıl plan-
ların vardı bilmiyorum.” Gözlerini yere devirdi. “Savaş bitti-
ğinde onunla evlenmeyi mi planlıyordun?”

“Ben...” deyip durakladı Eva. Ona nasıl cevap vereceğini
bilemedi. Bill mektubunda evlilikten hiç bahsetmemişti. Onu
özlediğini söylemişti. Bu aynı şey miydi peki? Aklına çok kor-

kunç şeyler geldi. Ya sadece Louisa'yı Amerika'ya göndermek için Eva'yı hazırlıyorsa ama sonrasında Eva'yı da oraya götürmek gibi bir planı yoksa ne olacaktı?

“Ben... Pek plan yapmadık aslında,” dedi. “Bunları düşünmem gerek, Eddie. Oldukça büyük bir şok oldu.”

“Tabii ki düşünmelisin.” Eva'nın dizine dokunmak için elini uzattı ama sonra geri çekildi. “Neden birkaç günlüğüne Wolverhampton'a gitmiyorsun? Cathy ile konuşursun. Kendisi oldukça mantıklı bir kadına benziyordu. Karar vermende yardımcı olacaktır.”

Eva onun yüzünü inceledi. “Wolverhampton mu?” Orası Eva'ya artık dünyanın öbür ucu gibi geliyordu.

“Çiftlik işlerine ben yardımcı olurum ve Rhiannon'un çocuklara bakacağından da eminim.”

“Çocuklar mı?” Eva çocukların da onunla gideceğini düşünmüştü.

Eddie gülümsedi. “Eminim biraz ara vermek sana da iyi gelecektir,” dedi. “Ve David ile yeni kavuştuğumu düşünürsek, ondan bu kadar kolay ayrılacağımı sanmamıştın, değil mi? Benden korktuğunu biliyorum ama yakın zamanda yaşlı ve komik babasına alışacaktır!”

Eva birden Eddie'nin ona sunduğu seçim şansının pek de seçim olmadığını fark etti. O olmadan Bill'i aramaya giderse yanında David'i götüremeyecekti. Çocuklarla gecenin bir yarısı evden kaçsa ya da başka bir kasabaya gitse de, Eddie'nin izni olmadan ülkeden çıkamayacaktı. Bill ile evlenmeyi geçmişti, onu bulamayacaktı bile.

“Eva? İyi misin? Çok solgun görünüyorsun.”

Eva'nın midesi bulanıyordu. “Biraz hava almaya ihtiyacım var,” dedi ve titrek bir şekilde koltuktan kalktı. “Hemen geri

dönerim. Bize bir demlik daha çay yapar mısın? Diğeri soğudu da.” Eva çay istemiyordu ama bu Eddie’yi onu takip etmekten alıkoyardı. Düşünmek için yalnız kalması gerekiyordu.

Duygulandığı için zayıf düşmüş Eva çiftliğin kapısına yaslandı. Onun için artık yabancı gibi olan bu adamla beraber olmak kaderine yazılmış, kafese tıkılmış bir hayvan gibi hissediyordu. Fakat bu kadar acı çekmiş birisini nasıl bırakıp gidecekti? Ailesine sahip olmaya hakkı vardı. Tabii ki vardı. Onu geri çevirmek kalpsiz birinin yapacağı bir şeydi. Eva bu kadar acımasız olabilir miydi? Kalbi öyle istemese bile kalmasına izin verebilir miydi? Bir çılgılık sesi duydu ve arkasını döndüğünde kendine doğru koşan David ile kollarında uyuyan Louisa’yla birlikte onu takip eden Rhiannon’u gördü.

“Anne!” David, Eva’nın bacaklarına sıkıca sarıldı. Eva onu kucağına alıp sarılırken gözyaşları David’in pembe yanaklarına düştü. “Neden ağlıyorsun, anne?”

“Ah. Sadece babanı çok uzun zamandır görmediğim için üzüldüm.” Rhiannon onların yanına varmadan önce kendini toparlamaya çalışarak yutkundu. “Ondan korkma, tamam mı? O çok cesur biri ve hepimiz ona fazladan iyi davranmalıyız.”

David onaylar gibi başını salladı. “Ona kek yapalım mı?”

“Evet, tatlım, istersen yapabilirsin.” Eva parmaklarıyla yanaklarını silerken gözyaşları elinin arkasından akıp gitti.

Rhiannon ona bir kez baktı ve durdu. “Ne yapacaksın?” dedi duygu dolu gözlerle.

“Ben... bilm... bilmiyorum.” Kelimeleri hıçkırıklarla bölünmüştü.

Ertesi cuma günü öğleden sonra Eva'mn treni Wolverhampton İstasyonu'na girdi. Etrafta göreceği ve duyacağı şeylerin acıklı hatıraları geri getireceğini bilen Eva, gözlerini kucağındaki dergiye odaklamıştı.

Çocuklarından ayrıralı sadece birkaç saat olmuş olmasına rağmen onlar olmadan kendini kayıp hissediyordu. Rhianon'a, o uzaktayken David'i kendi yanında yatıracağına ve gözünün önünden ayırmayacağına dair söz vermişti. Eva, David'e hafta sonu yanında olmayacağını söylediğinde ağlamıştı ama Eddie ona inek sağarken kendisine yardım edebileceğini söylediğinde keyfi yerine gelmişti.

Geçen birkaç günde David, Eddie'ye karşı olan şüphelerini yenmişti. Eva çocuğun hayatında bir erkek olmasının ona nasıl iyi geldiğini görebiliyordu. Dai dayısı o boşluğu kısa süreliğine doldurmuş olsa da şu sıralar yaptığı tek şey koltuğunda oturup uyulamaktı. David eskiden Dai'yi takip ettiği gibi, artık Eddie'yi takip etmeye başlamıştı.

Ama çiftlikteki hava gergin ve garipti. Eddie, Eva'nın kuzeni Trefor'un eski odasında kalarak aralarındaki mesafeyi koruyordu. Eva bunun için ona minnettardı. Rhiannon kimin nerede uyuyacağıyla alakalı hiçbir şey söylememişti ama durumun onu yorduğu açıktı; çünkü kadın hasta kocasına bakmanın yanında çiftlikteki işlerle de uğraşıyordu. Eva, Eddie ile bir araya gelmesi halinde yengesinin çok mutlu olacağını bilmiyordu.

Trenden inerken derin bir nefes aldı. Çıkışa doğru ilerlerken gözlerini yere odaklayıp demiryollarından kimseyi görmemeyi umdu. Son altı aydır nerede olduğuna dair sorulacak kaçınılmaz sorularla yüzleşeceğini biliyordu.

Güvenli bir şekilde dışarı çıkıp istasyonu Cathy'nin evinden ayıran birkaç sokağı geçti. Bu sokaklarda Bill ile birlikte yürüdüğü zamanları hatırlamamak zordu. Civic'ten, sığıntıktan

ya da son kez buluştukları restoranın oradan geçmesi gerekmediği için mutluydu. Önündeki iki gün boyunca kasabanın merkezine de gitmemeye çalışacaktı. O yerleri göz ucuyla bile görmek tarifsiz bir acıya sebep olurdu. Eve de gitmemeye çalışacaktı. Orası da annesiyle ilgili anılarla doluydu.

Wolverhampton hayaletlerle dolu bir yerdi ve Eva'nın yapacaklarına kadar vermek için burada olmaya ihtiyacı vardı. Ve Cathy, konuşabileceği, Bill'i tanıyan ve aralarında olanlara tanıklık etmiş olan tek kişiydi.

Cathy'nin yaşadığı evin sokağına girdiğinde onu ön odanın camında gördü. Son birkaç metreyi koşarak geçtikten sonra kapı ardına kadar açıldı. İki de konuşmadan önce sıkıca sarıldılar.

“Harika görünüyorsun!” dedi Cathy şaşırarak. “Senin hakkında çok endişelenmiştim. Bebeğin varken çiftlikte o kadar ağır iş yapıyordun. Ama görüyorum ki kırsal kesim havası sana iyi gelmiş!”

Eva yorgun bir edayla gülümsedi. Son günlerde pek bir şey yememişti ve korkunç göründüğünü düşünüyordu. Cathy bir gelişme olduğunu düşünüyorsa Wolverhampton'dan ayrılırken çok kötü görünüyor olmalıydı.

“Su daha şimdi kaynadı,” dedi Cathy, Eva'nın ceketini alırken. “Mikey de çay içmek için arkadaşına gitti, yani güzelce sohbet edebiliriz. Karnın aç mı?”

Eva başını iki yana salladı. Kahvaltıda sadece bir parça tost yemişti ama bir şeyler yiyebilecek gibi hissetmiyordu. Mutfağa giden Cathy'yi takip etti. Bu odaya en son annesi ölünce gelmişti. Güçlkle yutkunurken hüznlerine su yüzüne çıkma izni vermemeye kararlıydı.

“Eddie geri geldiğinde ben Galler'e doğru yola çıkmak üzereydim.” Cathy, Eva su ısıtıcısını alırken onu izledi. “Onun

hayatta olduğunu bildiren telgraf geldiğinde senin evindeydim. Haberleri bir mektup aracılığıyla almanın şok etkisi yaratacağını düşünerek kendim gelip söylemek istedim. Sonrasında da kendi kendimi yedim. Eddie'nin bir anda karşına çıkması bundan milyon kat daha kötü olmuş olmalı.”

Eva başını iki yana salladı. “Senin hatan değildi. Nasıl öğrenirsem öğreneyim şok etkisi yaratacaktı zaten. Önceden uyarılmış olsam da çok fark yaratmış olacağını düşünmüyorum.”

Cathy çayı ufak, kahverengi bir demliğe koydu. “Geri dönmüş olmasına alışman için birkaç günün vardı. Ne düşünüyorsun peki?”

Eva cevap vermeden önce durakladı. “Bilmiyorum. Çoğunlukla ona üzülüyorum. Sana başına gelenleri anlattı mı?”

Cathy çayın üzerine su dökerken başını evet anlamında salladı. “Olanları nasıl atlattı bilemiyorum. İnanılmaz derecede güçlü olmalı.”

“Kurtarıldıktan sonra ona bakan askerden bahsetti mi? Vurulan askerden?”

Eva anlatırken Cathy'nin gözleri kocaman oldu. “Bill'in... şey olması konusunda nasıl o kadar sakin kaldığını anlayamamıştım.” Çayı Eva'nın önüne koydu. “Louisa'yı evlat edinmekten bahsettiğinde sen ne dedin?”

“Ne söylemem gerektiğini bilemedim.” Eva çiftlikte uzanıp Eddie'yi dinlerken neler hissettiğini hatırlamaya çalıştığı sırada çayına baktı. Birkaç gün önce yaşanmış olmasına rağmen üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. “O zaman şaşkınlık içerisindeydim. Bill'e gönderdiği mektubu gösterdiğinde ona saldırdığımı hatırlıyorum. Ondan sonra ise her şeyi anlattı. Buraya gelip senle konuşmamı da o zaman önerdi.”

“O mu önerdi?”

“Evet. Bu da başka bir sürprizdi. Ta ki ben ardında ne olduğunu anlayana dek.”

Çayını dudaklarına götürmek üzere olan Cathy durdu. “Ne demek istiyorsun?”

Eva derin bir soluk verdi. “Onunla yeniden birlikte olmaya karar vermezsem neler olacağını göstermeye çalışıyordum.” Parmaklarını bardağın kıvrımında gezdirdi. “Düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. O bunu kabul edip yaşadığım şokun ardından biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylediğinde kelimeleri güçlkle söylemiştim. O da hemen ardından ben yokken çocuklara bakacağım söyledi. Bana gülümsüyordu ama çok ciddiye: ona daha yeni kavuşmuşken David’i gözünün önünden ayırmaya niyetinin olmadığını söyledi.”

“Bu konuda onu suçlayamazsın herhalde.”

“Hayır, tabii ki suçlamıyorum. Ama beni tek başıma Wolverhampton’a göndererek bana yapacağım seçimin sonuçlarının neler olabileceğini gösteriyordu. Bill’i bulmaya çalışırsam David’i arkamda bırakmam gerekeceğini net bir şekilde söylemiş oldu.”

“Ah Eva! Ama bunu yapamaz, öyle değil mi?”

“Yapabilir.” Eva yüzünü ellerinin içine gömdü “Bir hayal et, Cathy: çocukları alıp kaçıp gitsem bile ikisini de ülkeden çıkaramam. Bill ile evlenebilmek için Eddie’nin benden boşanmasını sağlamam gerek ki bunu yapacağından şüpheliyim. Yapsa bile David’in Amerika’ya gitmesine asla izin vermeyecektir.”

Cathy yavaşça başını salladı. “Bunu düşünmemiştim. İstedğin bu olursa üçünüzü bir süre burada ağırlamayı teklif edecektim ama...” Umutsuzca iç geçirdi. “Ne yapacaksın peki?”

Eva dudaklarını büktü. “Benim yerimde olsan sen ne yapardın?”

“Tanrım, bilmediğimiz çok şey var, öyle değil mi? Demek istediğim, Bill ne olacak? Eddie’nin mektubunu alırsa ne olacağını düşünüyorsun?”

“Bunu çok düşündüm,” dedi Eva. “İlk önce içgüdüsel olarak hemen bir mektup yazmak istedim. Mektup yazıp ona Eddie’nin yazdıklarını önemsememesini söylemek.”

“Ama yazmadın mı?”

“Hayır. Beklemem gerektiğini düşündüm. Nasıl tepki vereceğini görmek istedim. Eğer beni ve bebeği gerçekten istiyorsa biraz direnir, değil mi?” Bardağı tabaktan alıp sonra tekrar yerine koydu. “Bana bir defasında Bill’in evlilikten bahsedip bahsetmediğini sormuştun ve ben cevaplayamamıştım, hatırlıyor musun?”

Cathy başıyla onayladı.

“Bahsetmemişti. Son mektupta bahsettiği tek şey bebeği Amerika’ya yollamaktı. Bizim için bir planı, bir geleceğimiz yoktu. Benim bebeği bir daha görmemi istiyor mu, onu bile bilmiyorum.”

Cathy, Eva’nın bardağını doldurmak için ona uzandı. “Yani bekleyip ne yapacağını mı görmek istiyorsun? Ama ne kadar bekleyeceksin?”

“Sorun da bu. İşlerin gidişatına bakarak, savaşın bir dahaki baharda biteceğini söylüyorlar. O zamana kadar yapabileceği pek bir şey olmadığını biliyorum. Louisa’yı da tek başına Amerika’ya göndermezdim zaten.” Eva süt sürahisine uzandı. Bardağına biraz süt koyarken elleri titriyordu. “Birlikte olabilmemiz için tek yol var Cathy. O da Bill’in buraya gelmesi ve burada yaşaması.”

Cathy ona baktı. “Bu mümkün mü sence? İzin verilir herhalde ama Bill bunu ister mi?”

“Soru da bu.” Eva parmaklarıyla saçlarını düzeltti. “Kendime tekrar tekrar sorduğum şey bu.” Gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı.

Cathy uzanıp koluna dokundu. “Ne önerebilirim bilmiyorum. İmkânsız bir durumun içindesin.”

Eva başını salladı. “Tek yapabileceğim şey beklemek.”

“Peki, beklerken ne yapacaksın?”

“Sanırım Eddie’ye David’i tanınması için zaman vermeyi borçluyum, öyle değil mi?”

“Başına gelenlerden sonra bu adil bir şey gibi duruyor.” Cathy başını aşağı yukarı salladı. “Ama sen bununla nasıl baş edeceksin? Wolverhampton’a geri mi döneceksin?”

“Rhannon çiftlikte kalmamızı istiyor.”

“Senin istediğin de bu mu?”

“Sanırım bu Eddie’nin hoşuna gidecek. Bunu biraz ikinci başlangıç olarak görüyor. Buraya gelecek olursa açıklamak gereken çok şey olacak.” Bakışlarını kaçırdı. “Yanlış anlama Cathy ama ben de buraya gelip yaşamayı kaldırabileceğimi düşünmüyorum. İstasyondan senin evine yürümek bile... her şeyi yeniden yaşattı.” Ağlamamaya kararlıydı, zor da olsa yutkundu.

“Dilys evi şimdilik tutmak istiyor. Yani Bill bir şey yazar-sa...” kulağa ne kadar umutsuz geldiğini fark edince durdu. “Benim için mektupları takip etme işine devam etmek senin için sorun olur mu?”

“Tabii ki olmaz.” Cathy çayını bitirdi. Bardağı tabağına koyarak Eva’ya şaşkın bir bakış attı.

“Ne oldu?”

“Sormaya cesaret edemiyorum. Merak ediyorum da, eğer Eddie şey isterse...”

Eva iç geçirdi. “Tanrı bilir. Düşüncesine bile katlanamıyorum. Onun geri dönmüş olmasına alışmak için bana vakit vereceğini umuyorum.”

“Peki vermezse? Bunu ne kadar devam ettirebileceğini düşünüyorsun?”

“Mümkün olduğunca uzun bir süre.”

“Peki sonra?”

Eva masaya baktı. “Bill ile durumumuzun ne olduğunu net bir şekilde bilene dek huzuru bozmayacağım sanırım. Eddie’nin David ile birlikte bir yerlere kaçmasından korkuyorum. Bu konuda kâbuslar bile gördüm.”

“Bunu yapmaz herhalde?”

“Neler yapabileceğini nereden bilebilirim ki? O başka bir adam, Cathy.” Başını iki yana salladı. “Eğer düşünmem gereken kişi sadece ben olsaydım Rhiannon ve Dai ile çiftlikte kalır ve ona gitmesini, evliliğimizin bittiğini söylerdim. Ama olay artık yalnızca benden ibaret değil. David birkaç sene sonra babasının savaştan döndüğünü ve benim onu geri çevirdiğimi öğrense onun yüzüne nasıl bakarım?”

“Peki Louisa ne olacak?” diye sordu Cathy. “O büyüdüğünde ona ne diyeceksin?”

“Babasını çok sevdiğimi söyleyeceğim,” diye fısıldadı Eva. “Ne olursa olsun, ona bunu söyleyeceğim.”

19. Bölüm

Temmuz, 1946

Cathy mutfak masasının üzerindeki kutuya baktı. Kahverengi bir kâğıtla sarılıp yine kahverengi bir iplikle muntazam bir şekilde bağlanmıştı. Onca yolu böyle mükemmel bir şekilde kalarak, gelmiş olması inanılmazdı. Üzerinde pakete renk katan üç farklı pul vardı hepsinde yıldızlarla çizgiler bulunuyordu. Sadece bakmak bile Cathy'nin gerilmesine neden oluyordu. Bill bunca zaman sonra Eva'yla iletişim kurmak istemiş olabilir miydi? Paketin üzerinde gönderen tarafın adı yoktu. Ama Eva'ya Amerika'dan başka kim bir kutu gönderebilirdi ki?

Eva'nın eski evine son kez yapacağım düşündüğü ziyaret sonrasında kutuyu posta ofisinden almıştı. Dilys, Anton ile evlenmek için Hollanda'ya gitmeden önce aile eşyalarını toplamak için bir hafta önce geri gelmişti. Cathy, Dilys'in Anton'un memleketinde sessizce evlenmek istemesini takdir etmişti. Wólverhampton'da yapılacak bir düğün Eva için zor olurdu çünkü bu onun da Bill ile yaşamak istediği bir şeydi. Aradaki mesafe ise Eva'nın düğüne katılmamak için kullandığı bir bahane oldu. Dilys de bunu çok önemsemedi. Umurunda olan tek şey olabildiğince mümkün bir şekilde Barnhart soyadını almaktı.

Ev çok garip görünüyordu. Mobilyalar yoktu. Kimisi bir yerlere verilmiş, büyük bir çoğunluğu da Hollanda'ya gönderilmişti. Eva kendisi için bir şeyler ayırmaya hevesli değildi.

Geri kalan tek şey Cathy'nin göndereceğine söz verdiği fotoğraflar ve kapının önündeki paspasın üzerinde duran, postacının önceki gün bir kutu teslim etmeye çalıştığına dair bir nottu.

Cathy, Eva'ya telefon etmenin bir yolu olmasını diledi. O gün cumaydı ve Cathy postaların çiftliğe salı günleri teslim edildiğini biliyordu. Yani hemen bir mektup yazarsa Eva'ya boş günü olan perşembe günü ona bir kutu getirmek için Aberystwyth'e gideceğini haber verebilirdi. İki gün öncesinden haberi olduğunda gelip onunla buluşmak için bir bahane üretebilmesini ummuştı.

Eva'nın mektubu aldığı anda ne tepki vereceğini merak ederek yazmaya koyuldu. Son birkaç mektubunda Bill'den bahsetmemişti. İlk VE⁷ günü ve VJ⁸ günü gelip geçtiğinde Bill'den hiçbir haber alamamış olması acı verici olmuş olmalıydı. Hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmesini sağlayacak hiçbir yol yoktu. *Aslında, diye düşündü Cathy, Bill ölmüş olsa Eva için daha kolay olurdu. Hayatta olup umursamadığını düşüncesinden daha iyi olurdu.*

Geçen Noel'de Eva, Eddie'ye karşı olan karmaşık hislerinden bahsetmişti. Birçok ailenin eşlerinin ve babalarının yokluğunu andığı zamanlarda kendi eşi geri geldiği için minnet duyması gerektiğini biliyordu. Cathy ikisinin arasındaki ilişkinin daha az gergin olduğunu sezmişti. Eva, Eddie'nin çocukların ikisiyle de çok iyi anlaştığını ve çiftlikteki işlerin çoğunu üstlendiği için her şeyin daha kolay olduğunu yazmıştı. Fakat Louisa ilk kelimesini söylediğinde ağladığını da söylemişti çünkü o kelime "baba" idi.

Uzak denizlerde hizmet veren Amerikan askerleri hâlâ vardı. Savaş bittiğinde hepsi eve gitmemişti. Bombalanmış yerleri yeniden inşa etmelerine ihtiyaç vardı. Cathy, Eva'nın hâlâ

⁷ II. Dünya Savaşı'nın bitişi.—çn

⁸ Japonya'nın II. Dünya Savaşı'nda teslim olduğu gün.—çn

Bill'in onlardan biri olduğu ve onu arayacak durumda olmadığı umuduna sarıldığım biliyordu. Fakat son aylarda yazdıklarından nihayet Bill'i aklından çıkarmaya başladığı ve Eddie ile olan hayatını düzelttiği izlenimini edinmişti.

Ve şimdi de bu vardı.

Cathy kutuya bakarken onu yırtarak açmak ve arkadaşının hislerini korumak istedi. Ya bu kutunun içindekiler Bill'in eşyalarıysa ve onları isteyen akraba bulunamadığı için Eva'ya gönderildilerse?

Eli kutuya gidiyordu ki geri çekildi. Buna karışmak gibi bir hakkı yoktu. Sonuçları ne olursa olsun kutuyu alıp Eva'ya götürmesi gerekiyordu.

Ertesi perşembe hava güneşli ve sıcaktı. Mikey deniz kenarına yapacakları gezi için heyecanlıydı ve alarm daha çalmadan uyanmıştı. Dokuz yaşında olmasına rağmen boyu neredeyse Cathy kadardı. Babasının sarı saçlarını ve annesinin en ufak bir güneş ışığında bronzlaşan tenini almıştı.

Aberystwyth'e giden ilk trene binmek için saat yediye çeyrek kala evden çıktılar. Öğlen gibi orada olurlardı ki bu da onlara geri dönmeden önce altı saatlik bir süre verirdi. Kafasında sayısız olasılık üreten Cathy bunun yeterli olacağını düşünmüştü. Tren istasyondan çıkarken koltuğuna yerleşti. Kucağındaki kutuda ne olursa olsun Eva'yı görmek iyi olacaktı ve deniz havası Mikey'e iyi gelecekti.

Diğer yolcular arasında bir fısıldaşma vardı. Bu, savaştan sonraki ilk yazdı. Yedi senenin sonunda aileler ilk kez deniz kenarında düzgün bir tatile çıkabiliyordu. Sahildeydiler ve kafala-

rın üzerinden ateş açılmıyordu. Cathy birden Stuart'ı hatırlayıp böyle bir günde oğluyla birlikte ne kadar eğleneceğini düşündü.

Tren istasyona vardığında Eva platformda bekliyordu. Cathy onu gördüğünde hafifçe çılgık attı. Bir kolunda beyaz dantelli güneş bonesiyle çok sevimli duran Louisa'yı tutarken, diğer elinde de utangaç edasıyla David'in elini tutuyordu.

“Bu Eva teyze mi?” Mikey burnunu cama dayamıştı. “Evet, öyle! O çocuk kim? David mi?”

Cathy başıyla onayladı. Mikey, David'i iki senedir görmemişti. Onu tanımaması normaldi. “Ve o da Louisa. Eva teyzenin minik kızı,” dedi. “Çok güzel değil mi?”

Mikey burnunu kırıştırdı. Kızlardan bahsedilince rahatsız olunan yaşıydı. “Ben denizi görmek istiyorum!” Sepetini ve annesinin yaptığı sandviçlerle dolu çantayı alıp kapıyı açtı. “Hadi anne!”

Cathy ayağa kalktığı anda midesinde kelebekler uçuşuyordu. Eva kutuyu açmadan önce çocuklara bir uğraş bulmalıydı. Direkt sahile gitmek iyi bir fikir olabilirdi. O Eva ile otururken Mikey David'i eğlendirebilirdi.

Platformda ilerlerken Eva'nın gülümsemesinin solduğunu gördü. *Çok zor durumda olmalı, zavallı şey,* diye düşündü ona sarılmaya giderken. David annesinin bacaklarının arkasına saklanıyordu ve sıcak havaya rağmen şapkayla fular takıyordu.

“Kuş palazı oldu,” diye açıkla Eva istasyondan çıkarken. “Umarım deniz havası ona iyi gelecektir.”

“Eddie'ye ne söyledin?”

“Gerçeği,” dedi Eva. “En azından bir kısmını. Deniz kenarında bir gün geçirmek için geldiğini ve benimle buluşmak istediğini söyledim. Koyun kırpma ile meşgul olduğu için kendisi gelemezdi.”

“David ne kadar büyümüş!” dedi Cathy çocuğun saçlarını karıştırarak. “Ve Louisa da çok güzel!” Bebeğin yanağını okşayıp mükemmel bir gülücükle ödüllendirildi. Çocuğun ten renginin açıklığı onu şaşırtmıştı. Yüz hatları Bill’den çok Eva’ya benziyordu. Küçük, kalkık bir burnu, büyük, ela gözleri ve uzun, siyah kirpikleri vardı. Altın ve kahverengi karışımı renkteki saçları bonesinin altından kıvrıkcıklar şeklinde çıkıyordu. “Bana gelir mi sence?” diye sordu Cathy.

“Deneyebilirsin.” Eva bebeği ona verdi. “O kadar ağırlaştı ki kollarımı ağrıtıyor.” Kutuyu Cathy’den alırken gergin bir şekilde güldü ve posta puluna baktı.

“O nedir, anne?” David başını çevirip hafifçe öksürdü. “Şekerleme mi?”

“Hayır, hayatım.” Eva ve Cathy birbirlerine baktılar. “Sadece Cathy teyzenin eski evden getirdiği bazı şeyler. Mikey’e bayraklarını gösterebilirsin.”

Çocuk istekli bir şekilde ceplerini karıştırdı ve Michael ile birlikte yürürlerken Eva’nın ona kumdan kalelerini dekore etmeleri için aldığı kâğıt bayraklarla alakalı derin bir sohbete daldılar.

Louisa, Eva onu Cathy’ye verdiğinde ağlamadı. Cathy’nin saçlarından büyülenmiş gibi görünüyordu. Yürüdükleri esnada Cathy de ona “Old McDonald” şarkısını söyleyerek onu eğlendirdi. Sahil istasyona çok yakındı ve çok zaman geçmemişti ki çocuklar kovalarım kumlarla doldurmaya başladılar.

“Açmaya korkuyorum,” dedi Eva, kutunun üstündeki ipi çekerken.

“Biliyorum. Ben kendim açmayı çok istedim.” Cathy ona baktı. “Umarım umutlarını çok yükseltmemişsindir, Eva. Bunun içindekilerin şey olmasından... korkuyorum. Bilirsin işte.”

Eva hızlıca başını salladı. “Bunu ben de düşündüm.” İpi açarken parmakları titriyordu. Kâğıdı açtığında altın renkli italik bir yazıyla Benson Bebek Kıyafetleri yazıyordu. Eva kapağı kaldırdı. İçinde dantelli pembe bir elbise ve ona uyan botlarla şapka vardı. Etiketle, “2-3 yaş grubu” yazıyordu. Altında elle yazılmış bir not vardı:

Sevgili Eva,

Bu bebeğimiz için babasından ufak bir hediye. Tam doğum gününü bilmiyorum ama unutmadığımı bilmeni istiyorum.

Umarım her şey sen ve kocan için yolunda gidiyordur. Lütfen ona kızımız adına yaptıkları için teşekkürlerimi ilet: kendisi iyi bir adam ve seni de onunla yeniden denemek istediğin için suçlamıyorum.

Tekrar ordudayım ve oradan oraya geziyorum. Yakın zamanda deniz aşırı yerlere gönderileceğim ama henüz tam olarak yerini bilmiyorum. Adres edindiğim zaman sana yazacağım ve yerimi bildireceğim. Kızımızın bu elbisenin içinde çekilmiş bir resmini gönderebilirsen harika olur, tabii kocan bir şey demezse.

Hepiniz için en iyi dileklerle,

Bill

Birkaç dakika boyunca kâğıda bakakaldılar. Eva tekrar konuştuğunda sesi duyguluydu. “Cathy. Bill, Eddie ile kalmayı benim tercih ettiğimi sanıyor!”

Cathy başını salladı. “Eddie bana gönderdiği mektubu gösterdi. Bill senin Galler’de olduğunu bilemezdi ki. Eddie ile çoktan birleştiğinizi ve onun ikiniz adına bir mektup yazdığını

düşünmüş olmalı.” Eva’ya bakmaya korkuyordu. “Ne yapacaksın şimdi?”

Eva’nın yüzü bembeyaz olmuştu. “Bilmiyorum.” David’e baktı. Çocuk kaleye bir Galler bayrağı dikiyordu. “Denizaşırı yerlere gönderileceğini yazmış. Britanya’ya mı gönderirler?”

Cathy dudağını ısırdı. “Herhangi bir yer olabilir. Dünyanın öbür tarafı da olabilir.” Eva’nın aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. “Buraya gelirse, onunla birlikte olabileceğini düşünüyorsun...” Gözleri çocuklara odaklandı.

Eva birisi görececek diye korkarmış gibi hızlıca başını salladı.

“Eddie’ye ne olacak peki?”

“Bilmiyorum!” Ses tonu David’in onlara bakmasına neden oldu. Eva yüzüne bir gülücük kondursa da, gülücük David tekrar kumlara döndüğü anda kayboldu. “Cathy, ne yapacağım ben?” diye fısıldadı. “Senin mektubunu aldığımdan beri Bill aklımdan çıkmıyor.” Yaşlar gözlerinden akıyordu. “Kendime onun umurunda olmadığını, onun için sadece eğlence olduğunu söylemiştim. Ama şimdi bu...” Pembe elbiseyi alıp sarıldı.

Louisa annesinin gözyaşlarını görünce ağlamaya başladı ve Cathy bebeği sallarken bir kolunu da Eva’ya sardı. “Çok fazla düşünmemelisin,” dedi. “Bunun zor geldiğini biliyorum ama onun için evliliğini bozmanı isteyeceğinin de garantisi yok, değil mi?” Ağlamayı kesmiş olan Louisa’ya baktı. “O ve David, Eddie’nin yanında mutlular, öyle değil mi?”

Eva başıyla onaylarken gözlerini sildi.

“Sen öyle misin peki? Onun yeniden etrafında olması fikrine alıştığını düşünmüştüm.”

Eva kızarmış gözleriyle ona baktı. “Sanırım öyleydi. İyi anlaşıyorduk. İlk evlendiğimiz zamanlardan daha iyi hatta. Ama Bill ile aramızda olanları düşününce...” Kucağında iplikle oynuyordu.

David zıplaya zıplaya yanlarına geldi. “Anne, dondurma alabilir miyim?”

“Tabii ki alabilirsin!” Cathy onu Eva’dan uzaklaştırdı. “Hadi, annen biraz dinlenirken gidip dondurma alalım.”

“Sorun değil,” dedi Eva burnunu silerken. “Birazdan düzelirim. Seninle gelirim.” Louisa’yı almak için uzandı ama gezi alanına geldiklerinde bebek uyumuştı bile.

Dondurma alacakları yere ilerlerken Mikey sosislilerin olduğu bir stant gördü. “Anne, ben dondurma yerine bunlardan alabilir miyim?” diye sordu havayı koklayarak.

“Michael Garner! Ben bir sürü sandviç yaptım!”

“Lütfen, anne! Bugün başka hiçbir şey istemeyeceğim, söz veriyorum!”

“Peki o halde!” Cathy gözlerini bulutsuz, masmavi gökyüzüne çevirdikten sonra cüzdanına baktı.

Michael’i sosisli standında bıraktığında David’in elinden tuttu, dondurmacıya doğru yürüdü. Cathy dondurma satan adamın tipinden pek hoşlanmamıştı. Eva’ya baktığını ve bakışlarını Eva’dan Louisa’ya kaydırıp kaşlarını kaldırdığını görmüştü. Önlüğü kirliydi ve dondurmayı koyduğu kaşığı kenarlı paslı bir su kabına soktukten sonra dondurmanın içine daldırıyordu. Fakat David o koca külahı almak için sabırsızlanıyordu. Dondurmasını Michael daha çok sıcak olduğu için ağzını yakan sosislisini bitirmeden önce bitirmişti.

Cathy, Eva’nın merdivenlerin yanında durup sahildeki kalabalığı izlediğini gördü. Gözleri uzaklara dalmış gibiydi. Buraya gelmek bir hataydı. Fakat Eva’nın Bill’in kızını düşündüğünden haberi olmasına hakkı vardı, tıpkı Louisa’nın yıllar sonra gerçek babasının kim olduğunu öğrenmeye hakkı olduğu gibi. Fakat Cathy, o kutu alıcısına ulaşmasaydı her şey daha iyi olacaktı diye düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Eva ve çocuklar Aberystwyth'den ayrılırken el sallamadılar. Devil's Bridge'e giden son tren Wolverhampton'a giden-den önce kalkıyordu, bu yüzden sahilde vedalaşmışlardı.

"Lütfen aceleyle hiçbir şey yapma," dedi Cathy ayrılırken. "O buraya gelmediği sürece umutlarım yeşertmenin bir anlamı yok."

Eva kumlara baktı. "Hâlâ nerede yaşadığını bilmiyorum. Tekrar yazacak olsa benim haberim olmayacak, değil mi?"

"Yeni gelecek olan insanları arayıp onlara gelecek mektupları transfer ettirmelerini isteyeyim mi?"

Eva bir an tereddütten sonra, "Evet," dedi. "İste."

"Eddie'ye söyleyecek misin? Kutuyu yani?"

Eva başını iki yana salladı. "Elbisenin senin hediyen olduğunu söylesem olur mu?"

20. Bölüm

Cathy'nin ziyaretinden üç hafta sonra, Aberystwyth, gazetele-
rin ilk sayfalarına çıkıyordu. Kasabaya "Tifolu Kasaba" diyor-
lardı. Yüzlerce insan ateşli hastalığa yakalanmıştı ve David de
onlardan biriydi.

Eva, David'e teşhis konduğu gibi Cathy'ye bir mektup
yazdı ve ona salgının başladığı düşünülen tarihlerde kasabada
oldukları için sağlık ekiplerinin onlarla da iletişime geçeceği-
ni haber verdi. Mektuba tamamen açıklamalarla başlamış ve
dikkat edilmesi gereken gerçeklikler ve semptomlardan bah-
setmişti ama mektubun yarısından sonra duygusal bir dil kul-
lanılmıştı:

*Kuruldan gelen adamlar bugün David'in tüm nevresimle-
rini aldılar. Bakterinin hepimize sıçrama riski yüzünden tüm
evi dezenfekte etmeleri gerektiğini söylediler. Kitaplarını ve kı-
yafetlerini alarak hepsinin yok edilmesi gerektiğini söylediler.
Güçlü olmaya çalıştım ama oyuncak ayısını aldıklarında yı-
kıldım. Onu Tan-y-Bwlch'teki karantina hastanesine götürmek
istedim. Orası çok kötü bir yer. Doktorlar ve hemşireler Da-
vid'in odasına girerken maskeler ve başlarını kaplayan şeyler
takıyorlar. Sadece oyuncak ayısına sahip olsa daha az korkar
diye düşündüm. Ama hayır dediler.*

*Eddie ve ben ziyaret edebiliyoruz ama orada kalmamıza
izin yok. Endişeden aklımı kaybedeceğim. Dün aynı hastane-*

deki yaşlı bir kadın öldü. Kadının sağlık durumunun zaten kötü olduğunu, bu hastalığın sağlıklı kişileri öldürmediğini söylediler. Fakat David hastalığa yakalandığında zayıftı. Kuşpalazını tamamen atlatmamıştı. Çok korkuyorum, Cathy. Her gece David'in iyileşmesi için dua ediyorum. Lou da hastalanacak diye çok korkuyorum. Umarım sen ve Michael iyisinizdir. İkinizden biri sen buraya geldin diye hastalanırsa kendimi asla affetmem. Bunun sebebinin ne olduğunu hâlâ bilmiyorlar. Sudan ya da yemekten bulaşacağını söylüyorlar O gün ne yaptık, nereye gittik hatırlamaya çalışıyorum ama o gün kafam o kadar doluydu ki her şey çok buğulu...

Cathy mektubu bıraktı ve yaşlarla dolan gözlerini elinin tersiyle sildi. Mikey'in sokakta oynadığını duydu, pencereye koştu. Gülüyor ve arkadaşlarıyla top oynuyordu. Oldukça sağlıklı, güçlü duruyordu. Otomatik olarak su ısıtıcısına uzandı çünkü bir bardak çayda huzur arıyordu. Sapını o kadar sıkı tuttu ki, eklem kemikleri beyaza döndü. *Eğer onu kaybedersem hayat yaşamaya değmez hale gelir.* Su ısıtıcısını ocağın üzerine vurarak koydu ve kendi kendine Mikey'nin iyi olduğunu söyledi. O akşam sadece emin olmak için doktora gidecekti. Titredi ve elleriyle bedenini sararak hastanede tek başına kalan zavallı David'i düşündü. Eva çok zor günlerden geçiyor olmalıydı.

“Buraya gel hayatım.” Eddie, Eva'nın hıçkırıklarını duymuş ve karanlıkta ona uzanmıştı. Aberystwyth'de, Eddie'nin iki yıl önce onu bulmak için geldiğinde kaldığı pansiyonda kalıyorlardı. David'e en yakın olabildikleri yer burasıydı ve onu her gün ziyaret edebiliyorlardı. Eddie iki tane tek yataklı oda

istediğinde pansiyon sahibi sadece çift kişilik yatağı olduğunu söylemişti. Eva hiçbir şey söylemedi. İkisi de yorgun ve çocuklarını ölümün kapısında görmüş olmanın verdiği endişeyle yatağa uzandı.

“Bu... benim... suçum,” dedi Eva ona tutunarak.

“Eva,” dedi Eddie nazikçe, “neden senin suçun olsun?”

Bedeni yine hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. “Onu buraya ben getirdim. Aberystwyth’e. O gün evde kalsaydım, o...” Sesi çatladı ve Eddie teninde gözyaşlarını hissetti.

“Bu senin suçun *değil*. Bunu bir daha söyleme!” Eva’nın saçını okşarken beraber olmalarının, bu kadar yakın olmalarının sebebinin iyi bir şey olmasını, bundan başka herhangi bir sebebinin olmuş olmasını diledi.

Bir hafta sonra Cathy erken bir saatte Aberystwyth’e giden bir trene bindi. Bu defa vagonlarda aileler, tek günlük gezginler, sandviç kutuları, kovalar yoktu. Pencereleden giren parlak güneş ışığı boş koltuklara vuruyordu. Kafelerde ve dondurma dükkânlarında ölümün kol gezdiği bu sahil kasabasını kimse ziyaret etmek istemiyordu.

Cathy tek başına seyahat ediyordu. Mikey ve kendisi tamamen temiz çıkmıştı ama risk almak aptallık olurdu. Ve cenazeler çocuklara göre yerler değildi. Kelimeler aklından geçerken Cathy titredi. Cenazeler çocuklara göre yerler değildi, ölü ya da diri. Hiçbir ebeveyn bunu yaşamamalıydı. Eva ve Eddie’nin bunu nasıl atlatacaklarını merak ediyordu.

Tepedeki minik şapel doluydu. Rhiannon tıpkı Eva’nın annesinin cenazesinde David’i taşıdığı gibi, Louisa’yı taşıyordu.

Bunu düşünmek Cathy'nin gözlerinin sıcak yaşlarla dolmasına neden oldu. Gözyaşlarıyla savaşması gerekti. Ağlamamalıydı. Eva sakın durmayı başarabiliyordu, Cathy de öyle olmalıydı.

Küçük tabut yere indirildiğinde Eva tökezler gibi oldu. *Eğer Eddie onu tutmasaydı*, diye düşündü Cathy, *Eva da mezara düşebilirdi*. Ona tutunurken Eddie'nin gözlerindeki kırılganlığı gördü. Eva kendini toparlar gibi olduğunda Eddie, Rhiannon'a uzandı ve ağlamaya başlayan Louisa'yı aldı. Mezarın yanında durup bir kolunda Louisa'yı sallarken diğer kolunu da Eva'ya sarmıştı.

Cathy, Wolverhampton'daki eski evde merdivenlerde oturan ürpertici adamın ne kadar değiştiğini fark etmeden edemedi. Genişlemişti. Sadece yaş olarak değil, kas da yapmıştı. Teni bronzlaşmıştı ve içinde hâlâ beyazları olan saçlar daha da sıklaşmıştı. Fakat en çok değişen şey gözleriydi. Onu çok katı gösteren rahatsız bakışları gitmiş, acının bile gizleyemediği yumuşak, nazik bakışlar gelmişti. Ve Cathy, Eddie'nin bakışlarının Eva'ya olduğu kadar Louisa'ya da odaklandığını şaşkınlıkla fark etmişti.

Onu izlerken hiçbir isyan sezmemişti. Ama kendisi isyankâr olurdu. Tifo virüsüne yakalanan yüzlerce kişiden sadece birkaçı ölmüştü. O birkaç kişiden biri kendi oğlu olsa Cathy tanrıya çılgınca öfkelenirdi. Ve ölenlerden birinin Michael olması çok kolay olabilirdi. Salgının başlangıç yeri olarak dondurmacıyı keşfetmişlerdi. Dondurmacının kötü hijyen şartları bakteriyi diğer müşterilere yaymış, demişlerdi. Michael da neredeyse o dondurmалardan birini yiyecekti. Cathy durumun korkunçluğu karşısında gözlerini kapattı. Louisa uyanık olsa muhtemelen o da yerdı. Cathy, Louisa'nın ağzından kek kırıntılarını silen Eddie'ye baktı. Oğlu ölürken kızın hayatta kalması nasıl oluyordu da onu sinirlendirmiyordu?

Onunla konuşmak için yanına gitti. O zamana kadar kendini tutmuştu çünkü Eddie'nin, David'in kötü sonuçlanan Aberystwyth gezisi için onu suçlamasından korkmuştu. Ama bir şeylerin nasıl gittiğini ve beraber olmak için ortada olan neden artık olmadığına göre gerçekten Eva'nın yanında kalacak mı diye öğrenmek zorundaydı.

“Onunla oldukça iyi anlaşıyorsun,” dedi kendini ifade etmek için doğru kelimeleri bulamayarak. Bir düzine kadar cümle denemiş olsa da hepsi yetersiz görünmüştü.

“Ona bakmam gerek,” dedi Eddie düz bir sesle. “Sahip olduğumuz tek şey o.”

“Ben sebep olduğum şeyden dolayı...” Cathy durdu. Gözleri doluyordu. Gözlerini kırptırarak yaşlarla savaştı.

“Böyle söylememelisin,” dedi Eddie omzunun üzerinden ona bakarak. “Bu kimsenin suçu değil. O...” dudağını ısırarak durdu. “O dondurmacının bile suçu değil. Bunu bilerek yapmadı.”

Cathy ona baktı ve nasıl bu kadar bağışlayıcı olabildiğini merak etti. Eva onun gibi bir kocası olduğu için çok şanslıydı. Bill'in mektubu aklına geldi ve Eva'nın onu ne yaptığını merak etti. Bu trajediden ortaya çıkacak tek şeyin Eva ve Eddie arasında kurulacak daha yakın bir bağ olmasını umdu.

Komşulardan biri onu istasyona geri götürmeyi teklif etti ve Cathy ayrılmadan önce sürekli çay bardaklarını doldurup insanlarla konuşmaktan kaçınan Eva'yı aradı. Bunu anlıyordu ama Eva ile konuşması gerekiyordu. Bir daha ne zaman görüşebileceklerini bilmiyordu.

“Birazdan çıkıyorum, hoşça kal demek istedim.” Kelimeler havada kalsa da Cathy arkadaşına sarıldı. Bir an Eva'nın tereddüt ettiğini görüp geri çekileceğini sandı. Ama Eva iki kolunu da ona dolayarak sıkıca sarıldı. Ayrıldıklarında o gün ilk kez Eva'nın gözlerinin dolduğunu gördü.

“Seninle beraber dışarı geleceğim,” dedi Eva misafirler ağladığını görmesin diye arkasını dönerek.

Çiftliğe vuran parlak güneş ışığıyla, acının, Eva’nın yüzünde çoktan yeni çizgiler oluşturduğunu gördü. İnsanlar yakınları öldüğünde her zaman kötü görünürdü. Stuart öldüğünde Cathy kendi yüzünü zor tanımıştı. Fakat değişen tek şey Eva’nın yüzü değildi. Konuştuğu zaman söylediği her şey bir yere yazılmış ve prova edilmiş gibiydi. Eski Ahit’te yer alan, çocukların babalarının günahları tarafından ziyaret edilmesiyle ilgili şeyleri söylüyordu.

“Eva.” Cathy kaşlarını çattı. “Bunun için kendini suçlayamayacağım biliyorsun.”

“Ama bu *benim* suçum, Cathy!” dedi Eva. “Benim suçum. *Onun* suçu!”

“Onun suçu mu?” Cathy dondurmacıyı düşündü.

“Evet!” Eva’nın gözleri kocaman olmuştu. “Görmüyor musun? Beni cezbetti. O gün seni görmeden önce bile, sadece o kutuyu gönderdiğini bilmek bile yeterliydi. Zihnimde yeniden onunla beraberdim ve David bu yüzden benden alındı. Kendimi de onu da asla affetmeyeceğim.”

“Bill’i mi?” dedi Cathy. “Bill’i mi suçluyorsun?”

“O adı söyleme!” Eva dudaklarını beyazlaşana kadar sıktı. “O adı bir daha asla söylemeyeceğim! Yaşadığım sürece boyunca, asla!”

Cathy nefesini tuttu. “Ama Eva, haksızlık ediyorsun. Evet, Bill o kutuyu gönderdi ama onu Aberystwyth’e getiren ve o lanet dondurmayı alan benim. Yani eğer birini suçlayacaksan bu kişi ben olmalıyım!”

“Anlamıyorsun, değil mi?” Eva ona değil, onun ötesine bakıyordu. “Yaşadıklarımız yanlış. Daha en başından yanlış. Önce annem şimdi de...” Saçının bir tutamını çekti.

“Annen mi?” Cathy başını iki yana salladı. “O bir trajedi-
di, Eva. Ama Bill’i suçlamak-”

“Tek bildiğim,” diyerek araya girdi Eva, “eğer o olmasaydı,
şimdi ikisi de burada olurdu.”

Cathy inanamayarak gözlerini kırptırdı. “Peki küçük Lou-
isa ne olacaktı? Hiç doğmamış olmasını mı tercih ederdin?”

“Bu onun suçu değil.” Eva gözlerini kapatıp derin bir nefes
aldı. “Doğmayı o istemedi.”

“Evet, istemedi. Ama bir gün babasının kim olduğunu bil-
mek isteyecek.” Cathy uzanıp Eva’nın koluna dokundu. “Bill
onun bir fotoğrafını istemişti, hatırlıyor musun? En azından
bunu hak ettiğini düşünmüyor musun?”

“O hiçbir şeyi hak etmiyor!” Kolunu çekerken kelimeleri
tükürürcesine söylemişti. “Louisa’ya göre o hiç olmadı. Yeni
insanlara mektupları göndermekle uğraşmamalarını söyle.
Eğer buraya bir şey gelirse, onu direkt olarak yakacağım.”

21. Bölüm

Temmuz, 1954

Louisa annesini izliyordu. Uzun ve solgun parmaklarının vazodaki yabani gülleri düzenleyişine bakıyordu. Vazo kristaldi. Rhiannon yengenin en güzel vazosuydu. Louisa annesi çiçekleri taşırken onun yüzünü inceledi. Ona *Çocuk Edebiyatının Altın Hazine*leri'nden bir resmi hatırlatıyordu. Küçük Deniz-kızı'nın ilk kez yürüdüğü zamanla ilgili olanı. Altına yazılmış kelimeleri hatırlıyordu: “‘ama attığın her adım,’ demişti denizler cadısı, ‘bıçakların üzerinde yürümek gibi olacak.’” Annesi vazoyu David'in fotoğrafının yanına koydu.

Louisa, Eva'yı takip etti. Ne yaptığım daha iyi görebilmek için şöminenin yanındaki koltuğun eskimiş deri koluna tırmandı. Annesinin kısa kesim saçlarının arkasını görüyordu ama gözleri fotoğrafın çerçevelenmiş camına yansıyor. Louisa annesinin gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. Annesi sık sık ağlardı zaten ama koyunları kırpma vakti çok kötü oluyordu. Ve Louisa bunun nedenini biliyordu. Çünkü o, konuşmak için izni olmayan şey, yine bir kırpma vaktinde olmuştu.

Dondurma ile ilgili bir şey olduğunu biliyordu çünkü koyunları kırpınların konuşmalarını duymuştu. David'in ismini söylemişlerdi. Ama onlara neden bahsettiklerini sorduğunda arkalarını dönmüşlerdi. Louisa bunun çok garip olduğunu düşünmüştü çünkü bu adamlar normalde çok arkadaş canlısı tiplerdi. Ona bir dansçı gibi bacakları ve pamuk şeker gibi yumuşak saçları oldu-

ğunu söylemişlerdi. “Öyle saçları nereden buldun?” demişlerdi. “Biz de biraz alabilir miyiz?” Louisa da güler ve onların kel kalfalarına hafifçe dokunurdu. Fakat uzun bir süre sonra adamların sesi zihninde yankılanırdı. Öyle saçları nereden bulmuştu? Annesininki de babasınıninki de öyle değildi.

“Anne,” dedi yavaşça, ruh halini test ediyordu. “David’in saçları neden beyazdı?” Bir tepki bekleyerek durdu ama hiçbir şey olmadı. “Babamın saçları da öyle olduğu için mi?”

Eva yüzüne tuttuğu mendille ona doğru döndü. “Hayır, seni aptal şey!” Mendili çekip gözü yaşlı gülümsemesini ortaya koydu. “David’in saçları beyaz değildi. O sarışındı. Fotoğraf siyah beyaz olduğu için öyle görünüyor.”

“Ah,” dedi Louisa. “Sarışın nedir?”

“Sarı ve altın tonlarının karışımı bir renk.” Eva tekrar burununu sildi ve odada rengi kıyaslayabileceği bir şey aradı. “Şey gibi...” Odanın köşesindeki kitaplığa baktı. “Hikâye kitabındaki Rapunzel gibi. Prens tırmansın diye pencereden saçlarını uzattığı resmi hatırlıyor musun?”

Louisa başıyla onayladı.

“İşte o da sarışın.” Louisa’nın kahverengi saçlarını okşarken Eva’nın yine gözleri doldu.

“Ama David’in saçları neden öyleydi?” Louisa’nın yay gibi kaşlarının ortasında bir kırışıklık belirdi. “Senin saçların kızıl, öyle değil mi?”

“Evet, ne olmuş ki?”

“Ailede kimse sarışın değil, değil mi? Babamın saçları beyaz ama sen bir zamanlar onun saçlarının da benimki gibi kahverengi olduklarını söylemiştin, o zaman-”

“Evet, şey, herkesinki farklı olabilir,” dedi Eva mutfığa dönerek. “Şimdi gidip benim için babamı ve diğer adamları çağırır mısın? Öğle yemeği neredeyse hazır.”

Haftanın ilerleyen günlerinde koyun kırpma işlemleri tüm hızıyla devam ediyordu ve Louisa'nın canı sıkılmıştı. Dai dayı ve Rhiannon yenge koltuklarında uyumuşlardı. Louisa botlarını giyip en yakındaki çiftliğe gitmek için yaklaşık dört kilometre yürüdü. Şapkasını da takmalıydı. Annesi güneş varken hep şapka takması gerektiğini söylemişti. Ama Louisa şapkalarından hoşlanmıyordu çünkü kafasını kaşındırıyorlardı.

Lewislerin kızları onun en iyi arkadaşları değildi belki ama hava köye yürünmeyecek kadar sıcaktı. Dokuz yaşındaki Anwen ve ablası Elin de en az onun kadar sıkılmıştı. Üç kız çiftliğin ardındaki tepeye tırmandılar ve ılık çimenlerin üzerinde yüzüstü yatarak papatyadan taşlar yaptılar. Elin, Galce bir şeyler konuşan küçük kızları görmezden geldi.

“Kimin kolları daha bronz?” Anwen, Louisa'nın koluna dokunmak için ona doğru eğildi.

Louisa, Anwen'in tombul ve üzerinde minik kahverengi tüylér bulunan bronzlaşmış tenine ve ardından kendi zayıf koluna baktı.

“Kazanan Lou: ortada bir yarış bile yok!” Elin'in papatya tacı çoktan bitmişti ve bir prenses tacı gibi kafasında duruyordu. Kardeşine kibirli bir bakış attı.

“Hayır, hiç de değil!” dedi Anwen. “Neredeyse aynıyız, öyle değil mi, Lou?”

“Neredeyse,” dedi Louisa, Elin'e dikkatli bir bakış atarak. “Gözlerimizi karşılaştıracak olursak seninki benimkilerden daha kahverengi ama.” İki kız birbirlerinin gözlerine baktı. “Seninkiler neredeyse siyah!”

“Seninkiler de yeşille kahverengi karışımı bir şey, değil mi?” dedi Anwen yorulmadan kazandığı için şaşırarak.

“Ona ela denir, aptal,” dedi Elin.

“Keşke benim gözlerim de ela olsaydı,” dedi Anwen. “Ailemizdeki herkesin gözleri koyu kahverengi. Gerçekten çok sıkıcı. Senin annenle babanın gözleri ne renk?”

Louisa onların yüzlerini gözlerinin önüne getirdi. “Anne-minkiler gri gibi sanki ve babaminkiler de seninkiler gibi kahverengi.”

“Kime çekmişsin o zaman?” Anwen bir eliyle çenesini tutup merakla Louisa’ya baktı.

“İkisine de çekmemiş, aptal,” dedi Elin kardeşini iterek.

“Ah, evet, unutmuşum,” dedi Anwen. “Kahverengi kısmı babandan aldığını sanmıştım ama öyle olamaz, değil mi?”

Louisa, başını Anwen’den Elin’e, sonra tekrar Anwen’e çevirdi. “Nasıl yani?”

“Anwen!” Elin kardeşini yine ittirdi.

“Ah! Bunu neden yaptın şimdi?” Anwen ağzıyla ses çıkarmadan bir şeyler diyen kardeşine dik dik baktı. Louisa ne olduğunu anlamamıştı.

“Gözlerimi babamdan almış olamayacağımı söylerken ne demek istiyordun?” diye sordu tekrar. Anwen utanarak başını çevirdi.

Elin sessizce konuştu. “Bir şey söylemememiz gerek,” dedi. “Ama koca çenelinin illa ki konuşması lazımdı, değil mi? Hadi An, artık ona söylemen gerek.”

Anwen çimlere baktı. “O senin gerçek baban değil,” diye mırıldandı.

“Ne dedin sen?” Louisa ayağa kalktı ve başını kaldırması için Anwen’i omuzlarından tuttu. “Az önce dediğin şeyi bir daha söyle!”

“Senin gerçek baban bir Amerikalı,” dedi Anwen yanakları kızarıırken. “Rhiannon yengen annemize bunun bir sır olduğunu söylemiş.”

Louisa papatya tacını bıraktı ve yürümeye başladığında çiçekler ayaklarının altında ezildi. Neredeyse eve varana kadar koştu. Sadece bahçede koyun kovalayan kırpma işçilerinin birinden saklanmak için hızını azalttı. Mutfağa girip masanın altına saklandı. Küçük bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu ve göz yaşları soluk mavi kazağında büyük, yuvarlak izler bırakıyordu.

“Louisa? Sen mi geldin?” Oyalı masa örtüsü kulaklarından sarkan bir peçeye benzerken, Rhiannon yengesi ona bakıyordu. “Sorun nedir, *cariad*?” Önlüğünün cebinden bir mendil çıkardı. “Köpeklerden biri gelip masanın altına girdi sandım!”

“Hiç,” dedi Louisa başını gömüp kollarını sıkıca bacaklarına sararak.

“Hiçmiş gibi görünmüyor ama!” Rhiannon belli bir çaba sarf ederek dizlerinin üstüne çöktü ve Louisa’nın yanına yerleşti. “Hadi,” dedi çocuğun ellerini ayırıp gözlerini ve burnunu silmek için çenesini kaldırtırken. “Seni gelip buraya saklanmak istetecek kadar üzen şey nedir?”

Louisa’nın gözleri yaşlarla doluydu. Yengesi onun arkadaşı, ortağıydı. Annesi konuşamayacak kadar üzgün olduğunda yanma gittiği kişiydi. Ama Anwen bu büyük yalanı söyleyenin Rhiannon olduğunu söylemişti. “Neden onlara Eddie’nin benim babam olmadığını söyledin?” dedi bir anda. “Gerçek babamın bir Amerikalı olduğunu söylemişsin ama bu doğru değil, değil mi?”

Rhiannon kaşlarını çattı. “Sana bunu kim söyledi?”

“Anwen ve Elin Lewis,” dedi Louisa, yengesinin artan şaşkınlığını izlerken. “Yalan söylüyorlar, öyle değil mi?”

“Dinle, *bach*,” dedi yengesi. “Benim için cesur bir kız olabilir misin? Çünkü senin çok cesur bir kız *olduğunu* biliyorum.”

Louisa başını salladı. Yengesinin söyledikleri karşısında şaşkına dönmüştü.

“Biraz daha büyüdüğün zaman annen ve baban sana anlatacaktı.” Rhiannon biraz daha rahat bir pozisyona geçip kollarını birbirine sardı. “Anwen ve Elin yalan söylemiyordu. Gerçek baban Amerikalıydı ve kendisi bir askerdi.” Masanın alt kısmına bakıp dudaklarını birbirine bastırdı. “Çok cesur bir askerdin,” dedi başını sallayarak. “Ve Huw Morgan’ın babası gibi o da savaşta öldürüldü.”

Rhiannon ve Louisa birbirlerine bakarken sessizlik oldu.

“David’in babası da o muydu?”

“Hayır, *bach*.”

Louisa yengesinin gözleri dolarken suratını astı. “Anlamıyorum,” dedi. “David benim kardeşimdi, öyle değil mi? O zaman nasıl babalarımız farklı olabiliyor?” Masa örtüsünün köşesine doğru kayd. “Gidip onlara soracağım,” dedi.

“Hayır!” Yengesi kolundan tuttu. “Lütfen, Louisa! Hele bugün hiç olmaz!”

“Neden olmasın?”

“Bugünün ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” Yengesi yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Louisa başını salladı. O günün “o” olayın yıldönümü olduğunu biliyordu ve “o” olay yüzünden artık bir kardeşi yoktu. Neden kimse ona “o” olayın ne olduğunu söylemiyordu?

“Lewislerin kızlarının söyledikleri hakkında anne ve babana bir şey söylemeyeceğine dair bana söz ver.” Rhiannon’un tuttuğu yer acımaya başlıyordu. “Bu onları çok üzer...”

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Louisa annesini üzecek bir şey dememesi gerektiğini biliyordu. “Tamam,” dedi yengesinin elinden kurtulup, “söz veriyorum. Ama senin de bana bir söz vermen gerek.”

“Nedir?”

“David’e ne olduğunu bilmek istiyorum.” Louisa gözlerini kıstı. “Kimse bana bir şey anlatmıyor ve ben artık bebek değilim!”

Rhiannon ona öyle garip bir ifadeyle bakıyordu ki, Louisa yengesinin ona bağırarak üzere mi yoksa ağlamak üzere mi olduğunu anlayamadı. “Pekâlâ,” dedi yengesi yüzü normal bir ifade alırken. “Bana buradan çıkmamda yardım et. Çay içer, kek yeriz ve eğer gerçekten istediğin buysa sana her şeyi anlatırım.”

Louisa kekinin yarısını yemiş bir halde oturmuş, şaşkın bir şekilde yengesini dinliyordu.

“Savaş bittikten sonraki ilk yazdı,” dedi Rhiannon. “Sen daha iki yaşındaydın ve annen ikinizi Wolverhampton’dan gelen bir arkadaşıyla buluşmak için Aberystwyth’e götürmüştü. David kuşpalazı olmuştu ve annen deniz havasının ona iyi geleceğini düşünmüştü.” Louisa’ya teklif ettiği oyalı mendille kendi gözlerini sildi. “En sonunda sebebin dondurma olduğunu söylediler. Yüzlerce insan hasta olmuştu. Sebebi tek bir adamdı. Dondurma satıyordu. Adamın nereli olduğunu bilmiyorum.

Yabancı olabilir. Buralardan değildi işte. Ve sıkıntı ondaydı. Ellerini düzgün yıkamamıştı. Pislik.” Gözyaşlarına hâkim olabilmek için gözlerini kapattı. “David’i Tan-y-Bwlch’teki karantina hastanesine götürdüler. Yalvarmalarına rağmen annenle babanın orada kalmasına izin vermediler.”

“Ben neden hasta olmadım?”

“Sana dondurma vermemişler. Dondurma aldıkları zaman sen uyuyormuşsun.”

“Hastalanan herkes ölmüş mü?”

“Herkes değil. Sadece çok az bir kısmı.” Rhiannon pencereden bahçenin dışına doğru kovalanan bir koyuna baktı. “Tifo garip bir hastalık. Sadece zayıf olanları etkiliyor gibi. David kuşpalazı olmasaydı, belki de...” Yüksek sesle burnunu sildi.

“Ben hiç hatırlamıyorum.” Louisa kaşlarını çattı. “Denizi de, annemin arkadaşını da hatırlamıyorum.”

“Hatırlamazsın.” Rhiannon burnunu çekti. “Çok küçüktün. Annen ve baban bir daha oraya hiç gitmedi. Hiçbir şartta bir daha oraya gitmezler.”

“Nereye gitmezler, Bayan J.?” Mutfak kapısının etrafında kırpma işçilerinden birinin yüzü belirdi. “Birkaç dakikalığına bu genç bayanı alabilir miyim?” diye sordu ve cevap beklemedi. “Kapılarda fazladan kişiye ihtiyaç var.”

“Git o zaman,” dedi Rhiannon, Louisa’nın yanağına dokunarak. “Ve söz verdiğin şeyi unutma!”

Bu kadar büyük bir sır hakkında konuşmamak zordu. Bir hafta sonra Louisa ebeveynlerine bir şey demenin sorun olup olmayacağını düşündü. Annesi artık daha iyi görünüyordu.

Kırpma işçileriyle birlikte her gün dışarıda olmak ona iyi gelmişti. Adamların yanında önceden olduğu gibi bir hayalete benzemiyordu. Ve en sonunda Rhiannon'un ona sonsuza kadar bir şey dememesi için söz verdirmediğine karar verdi.

Pazar günü şapelde Elin Lewis'in ona baktığını gördü. Yaz tatili bitmeden bir şey yapmalıydı. Elin ve Anwen'den şimdilik sakınabilirdi ama okul başlayınca öyle olmazdı. Daha fazlasını bilmesi gerekiyordu. Tekrar ona takmaları halinde onlara karşı söyleyebileceği bir şeyler olmalıydı. Öğle yemeğinden sonra yengesiyle bu konuda konuşmaya karar verdi. Anne babasına bir şeyler sormasının sorun olup olmayacağını öğrenecekti.

Dai dayısı ve Rhiannon yengesinin oturduğu tarafa baktı. Dai dayısının ağzı bir şey söylemeye çalıştığı zamanlarda olduğu gibi açılıyordu. Herkes "All Things Bright and Beautiful" şarkısını söylerken o sadece garip sesler çıkartıyordu. Herkes buna alışık olduğundan kimse dönüp ona bakmıyordu.

Louisa vaiz kürsüsüne baktı ama bunu yaparken göz ucuyla bir hareketlilik fark etti. Kolu havaya kalkan Dai dayı yengesini yan tarafa iterek düşerken Rhiannon yengesi çılglık attı. Yengesinin başı tavanı tutan ahşap sütunlardan birine vurdu.

İnsanlar oturdukları yerden kalktılar. Bazı adamlar bilinçsiz Dai'yi karısının üstünden kaldırmaya çalışırken müzik çalmaya devam ediyordu. İlahinin notaları ilerlerken Louisa yengesinin, dayısının kocaman karnı altından garip açılarla çıkmış bacaklarını gördü. Babası da dahil beş tane adam dayısının bedenini kaldırmak için üçe kadar sayarken şaşkınlıkla onları izledi. Rhiannon yengesi sert zeminde, kırılmış bir oyuncak bebek gibi yatıyordu. Etek bacaklarının yukarılarına kadar toplanmıştı ve kumaşın altından iç çamaşırının bir kısmı görünüyordu. Şapeldeki insanların onu böyle gördüğünü öğrendiğinde yengesinin ne kadar utanacağını düşündü.

“Bakma tatlım!” Eva bir anda kızının yanında bitmişti ve gözlerini kapatarak onu kenara çekiyordu. “Gel hadi,” dedi olanları görmek için sıraya girmiş insanları itip ilerlerken. “Gidip doktoru çağırmalıyız!”

Sonraki birkaç gün Louisa için bulanık geçti. Zamanının çoğunu mutfağın köşesinde bir şeyler okuyormuş gibi görünerek geçirdi ama gelip giden insanlarla daha çok ilgileniyordu. Yengesinin odasında adeta kamp kurmuş olan ve onun başucundan birkaç dakikadan daha uzun süreliğine ayrılmayı reddeden annesini neredeyse hiç görmüyordu.

Babası hayvanlarla ilgileniyor, salonda neredeyse tüm gün uyuyan ve yalnızca yemek için uyanan Dai dayısını beslemek için gelen şapel üyesi kadınların görev sırasını ayarlıyordu. Doktorun, babasına, Dai dayının başka bir kriz daha geçirdiğini ama ufak çaplı bir kriz olduğunu söylediğini duydu. Kimse ona Rhiannon yengesinden bahsetmiyordu ama insanların yüzünden durumun kötü olduğu anlaşıyordu. Dördüncü günde kahvaltıya indiğinde annesinin mutfak masasında oturduğunu gördü. Solgun ve yorgun görünüyordu. Saçları da günlerdir taranmamış gibi dağılmıştı.

“Ne oldu, anne?” Louisa ona koşarken annesinin yanağından süzülen bir damla yaşı gördü. İçgüdüsel olarak bir anda durdu. Annesi böyle olduğunda sorular sormaması gerektiğini öğrenmişti.

Eva ona uzandı. Louisa’nın kolundan tutup çocuğa sarıldı. “Bana bakma sen.” Burnunu silip iç çekti. “Sadece üzgünüm çünkü Rhiannon yengen David’e bakmak için cennete gitti.”

Louisa uzun bir süre ağzını açamadı. Boğazı düğümlenmişti. Sanki bir şey yemiş ama yutkunamıyor gibiydi. “Neden?” dedi en sonunda fısıldayarak. “*Bana* bakmasını istiyordum!”

Louisa’nın cenazeye gitmesine izin yoktu. Dai dayıya bakmak için yardıma gelen yaşlı kadınlardan biri olan Bayan Pugh ile birlikte sandviçler yapmak için evde kaldı. Kadın işitme güçlüğü çekiyordu ve çok fazla bir şey söylemiyordu ama Louisa’nın ekmeği yağlamasından daha hızlı bir şekilde ekmeğ dilimlediği kesindi. Bir süre sonra Louisa’nın önünde o kadar çok ekmeğ birikmişti ki mutfak penceresinin dışını görmeyordu.

Biraz daha yağ almak için uzandığında bahçeden bir ses geldiğini duydu. Miyavlama duyduğunu sandı ve şaşırdı çünkü köpekler genelde kapılardan içeri hiçbir kedinin girmesine izin vermezdi.

Yerinden kalkarak masayı geçip pencereye gitti. Bahçede kuağında bebeği olan bir kadın gördü. Bebek etrafına sarılmış örtünün altında bacaklarını savurup garip bir şekilde ağlıyordu. Kadın eve bakıyordu ve Louisa onu izlerken bir at ve at arabasıyla bir adam belirdi.

Louisa, Bayan Pugh’un kolunu çekiştirdi. “Kapıya gelen birileri var,” dedi bağırmadan söyleyebildiği en yüksek sesle. Bayan Pugh kaşlarını çatı ve elini kulağının yanına koyarak eğildi. Louisa söylediklerini tekrar edemeden kapıda gürültülü bir ses duyuldu. Bayan Pugh sesi duymamış gibiydi ve bu yüzden Louisa kapıya gitti. Cenazenin bittiğini ve ilk misafirlerin geldiğini düşünüyordu.

“Bay Melrose evde mi?” Kapıda duran adam Louisa’nın gördüğü herkesten daha uzundu. Louisa’ya garip bir ifadeyle bakıyordu. Tıpkı Elin Lewis’in şapelde ona baktığı gibi. Louisa’nın ürpermesine neden olmuştu.

“Burada değil,” dedi Bayan Pugh da yanlarına gelirken. “Cenazeye gitti.”

“Cenaze bugün mü?” Adamın yüz ifadesi öfkeli bir şaşkınlığa büründü. Kadınla bebeğe dönüp Louisa’nın anlamadığı bir dilde bir şeyler dedi. “İçeri gelip beklememize izin verseniz iyi olur,” dedi ve bir cevap beklemeden içeri girdi. “Ben Trefor Jenkins. Ve burası benim çiftliğim.”

Louisa onun kim olduğunu anlamaya başlayınca kaşlarını çatı. “Sen İtalya’daki Trefor dayı mısın?” Bakışlarını adamdan kadın ile bebeğe kaydırdı.

“Doğru,” dedi adam gülümsemeden. “Senin dayın değilim ama. Ben senin annenin kuzeniyim.” Gözlerini kısmış ve kapıyı açtığında baktığı gibi Louisa’ya bakıyordu. Adam onu baştan aşağı incelerken Louisa olduğu yere çakılmış gibiydi. Adamın gözleri göğüslerine, göğüslerinin başlangıcı olduğu belli olan çıkıntılara takıldığında utanarak kızardı. “Evet,” dedi yavaşça başını sallayarak. Yarım ağızla gülümsedi. “Sen de zenci Amerikan askerinin piçi olmalısın!”

Louisa kanın beynine sıçradığını hissetti. Adamın ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yüzündeki ifadeden aldığı kadarıyla pis bir şey söylemişti.

Bahçeden gelen sesler dikkatini dağıttı. “Ah, işte annen de geliyor.” Kaşlarını kaldırıp her zaman Eddie’nin oturduğu koltuğa oturdu. “Gidip bavullarını hazırlasan iyi edersin, küçük hanım!”

22. Bölüm

Ağustos, 1954

Trende olmak için kötü bir gündü. Lousia hararetlenmiş ve Eddie ile casusçuluk oynamaktan yorulmuştu. Eva pencereden dışarı bakıyordu. Oyuna katılmamıştı ve Lousia, onun hayvanları, arazileri ya da geride bıraktıkları nehirleri fark edip etmediğini merak ediyordu.

Başka bir istasyona yanaşırken tren yavaşlamaya başladı. “Bu kadar mı?” Louisa Wellington tabelasını gördüğünde iç çekti ve zıpladı.

“Hayır tatlım, henüz değil. Bu sadece aynı harflerle başlıyor.” Eddie, Lousia’nın omzuna dokundu. “Oturabilirsin, çok uzun sürmeyecek. Sadece birkaç tane daha istasyon var.”

Birkaç kilometre ilerledikten sonra arazilerde büyük, kaçak kurulmuş ve islerle kaplı tuğla fabrikaları görünmeye başladı. Görkemli Severn Nehri’nde yüzen kuğular ve salkım söğütlerinin yerini küçük kanallar ve kasvetli bir sarı renk almıştı. Dumanlar günbatımını sanki güneşi kapatan gri bir çarşaf gibi kapatıyordu.

“Kuzular nereye gitti?” diye sorarken burnunu pencereye bastırdı Louisa. “Ve neden her şey bu kadar pis?”

Eva çantasını kurcalarken dudağını ısırды.

Louisa, Eddie’ye döndü. “Neden baba? Neden tüm bu büyük evler bu kadar pis?”

Eddie gülümsedi. “Onlar ev değil tatlım, onlar fabrika. İnsanların bir şeyler yaptığı yerler.”

“Ama neden her şey siyah?”

“Ah, evet,” diyerek tekrar gülümsedi Eddie. “Burası Kara Diyar! Burası annen ile benim doğduğumuz yer.”

“*Kara Diyar* mı?” Louisa burnunu buruşturup babasının şaka yapıp yapmadığını anlamak için Eva’ya baktı. Ama Eva gözlerini kapatmış, arkasındaki yırtık döşemeye yaslanmıştı.

“Gerçekten de buraya öyle diyorlar,” diyerek gülümsedi Eddie. “Ama o kadar da kötü değil. Yakında sevmeye başlayacaksın.”

“Ama hiç yeşillik yok! Hem şu sarı nehirlerle baksana!”

“Onlara kanal deniyor,” dedi Eddie, “ve evet, biraz pis görünüyorlar ama Wolverhampton’da bir sürü güzel şey de var. Mesela sinema: Odeon var, Savoy ve Gaumont var. Seni oralara götürmek için sabırsızlanıyorum, bayılacaksın!”

Louisa kaşlarını çatarak Eddie’ye baktı.

“İlk hafta maaşımı alır almaz seni ve anneni şehre götüreceğim ve yeni kıyafetler alacağız,” diyerek devam etti Eddie. “O dükkânları görünce inanamayacaksın Lou. Seni Beatties’e götüreceğim. Aklına gelebilecek her şeyin olduğu üç büyük katları var. Elbiseler, şapkalar, ayakkabılar, oyuncaklar -gerisini sen söyle. Çok güzel zaman geçireceğiz, değil mi Eva?” Louisa annesine baktı. Eva’nın gözleri hâlâ kapalıydı ama uyumuyordu. Parmakları çantasındaki gevşek kayıştaki ipi çekiştirip onunla oynuyordu.

Lousia hayatında hiç arabaya binmemişti. Taksi ile istasyona giderken, kendisini baloya giden Sindrella gibi hissediyordu. Büyük deri koltuğa tünedi, sokaklarda gördüğü dükkânlardan ve insanlardan dolayı çok şaşkındı. Daha önce hiç bu kadar fazla insan görmemişti. Ve insanlar çok garip görünüyorlardı. Alışık olduğu insanlardan çok daha farklılardı. Kıyafetleri, saçları, kadınların parlak ve renkli dudaklarını görünce onların başka bir gezegenden gelmiş olabileceklerini düşünmeye başlamıştı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu. Şehir merkezini geride bırakıp bir yanda camdan yapılma, gösterişli Midland Counties Diary ve diğer yanda büyük binaların bulunduğu geniş bir yola sapmışlardı. “Eski evine mi gidiyoruz anne?”

Eva’nın yüzündeki ifade Louisa’nın, yanlış bir şey söylediğini anlamasını sağladı. Annesi bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama Eddie, Louisa’nın elini tutup cevap verdi.

“Hayır, yeni bir eve gidiyoruz!” diyerek gülümsedi Eddie, annesine gergin bir şekilde bakan Louisa’ya. “Yeni okulunun tam köşesinde ve benim çalıştığım yerden on dakika uzakta, yani ikimiz de öğle yemeğine gelebiliriz yanına. Güzel olur, değil mi?”

“Yani artık okula yumurta götürmem gerekmeyecek mi?”

“Hayır. Ve artık çok erken kalkman da gerekmeyecek.”

Louisa, karanlık kış sabahlarında, çamurlu arazilerde yürüyerek Devil’s Bridge’de bulunan okuluna gitmek zorunda olmadığını düşünerek gülümsedi.

“Ve sokakta başka çocuklar da olacak,” diye devam etti Eddie. “Kilometrelerce yürüyüp arkadaş bulman gerekmeyecek.”

Taksi, iki tane yüksek, iki tane alçak binanın dizili olduğu Sycamore Sokağı’nda durdu. Çınar ağaçları daha önceleri

kaldırımları süslemişse bile, şimdi onlardan eser yoktu. Otuz altı numara komşulardan daha sefil durumda gibiydi. Sokağa bakan ön kapı ve pencere düz kahverengiydi ve üzerinde dökülmekte olan bordo lekeler vardı.

“Çiftlik evi kadar büyük değil, değil mi?” diye sordu Lousia, evin dar koridoruna toplandıkları zaman. “Mutfak nerede?”

“Burada,” dedi Eddie, evin L şeklindeki odasına Louisa’yı götürürken.

“Masa nerede?” diye sordu Lousia, makine yağı sıçramış duvarlara bakarken.

“Evin bu kısmında masa için yer yok,” diye cevapladı Eddie, “ama burada yemek yiyebiliriz.” Eddie, Lousia’yı ön tarafta bulunan, dar bir masanın duvara dayandığı odaya götürdü. “Bak,” dedi, “bu masayı çekerek daha büyük hale getirebilirsin.”

Lousia masanın cılız ayaklarına ve yüzeyindeki yanık izlerine baktı. “Şimdi benim odama bakabilir miyiz?” dedi ani bir hızla dik merdivenlere dönerek.

Eddie, Lousia’nın odanın kenarındaki duvarda bulunan dar pencereden baktığını gördü.

“Bu odayı almak zorunda mıyım?” diye sordu Lousia. “Hiçbir şey göremiyorum, eskiden kuzuları ve tavşanları görürdüm...” Görebildiği tek şey camdaki somurtkan surat ve örgülü saçlarının olduğu yansımasıydı. Homurdanarak saçındaki tokaları çekip çıkardı ve saçını kabarık bir hale getirdi.

“Endişelenme,” dedi Eddie, “annen güzel perdeler ve fileler takacak. Sonra da o eski kötü duvarı görmek zorunda kalmayacaksın. Al bakalım,” diyerek elini cebine soktu ve biraz para çıkardı. “Sokağın sonunda bir dükkân var. Biz bavulları hallederken sen de gidip oradan kendine biraz şeker al.”

Lousia daha önce kendisi için hiç şeker almamıştı. Yengesi Aberystwyth'e yaptığı aylık geziden dönüşte hep şeker getirirdi ama Louisa'nın yengesi ile birlikte gitmesine izin yoktu. Genelde Rhiannon'un favorisi olan bir çanta dolusu armut şekeriyle ya da para yoksa meyanköku bağcığıyla idare ediyordu. Küçük, terli ellerine sıkıştırdığı birkaç bozuk para ile sokaktan karşıya geçerken kaç tane meyanköku bağcığı ya da armut şekeri alabilir, onu düşünüyordu.

Dükkan dışarıdan görüldüğünden daha karanlıktı ve sanki bir zamanlar çiftlik evinin arka tarafındaki küflü patatesler gibi kokuyordu. Gözleri karanlığa alışık olduğu için bir şeye takıldı. Bu, çikolata dolu bir raftı. Kafasını çevirip paketleri okudu: Cadbury Sütlü Çikolata, Toffee Crisp, Fry's Krem Çikolata. Sonuncusunun ismi bile ağzının sulanmasına yetmişti. Gördüğü yerden onu almaya çalışırken arkasında bir ses duydu.

"Üzgünüm. Siyahilere hizmet vermiyoruz."

Louisa, trende gördüğü pis fabrikalar gibi pis bir insan görmeyi bekleyerek kafasını çevirdi. Ama hiç kimse yoktu. Tezgâha yürüyüp çikolata ile parayı koydu.

"Sağır mısın?" Kasanın arkasından kısa ve tel şeklinde saçları olan bir kadın belirdi. "Zencilere hizmet vermiyoruz," diyerek hırladı.

Louisa kadına baktı. Yine aynı kelime. Trefor Dayı'nın kullandığı kelimenin aynısı. Demek bu anlama geliyormuş.

"Ben siyahi değilim!" diyerek gözlerinin yaşardığını hissetmeye başlarken kadına bakmaya devam etti. "Her gün ellerimi ve yüzümü yıkıyorum ve her pazar banyo yapıyorum!"

“Sonsuza kadar kendini yıkayabilirsin,” diyerek dudak bük-tü kadın, “ama bu dükkândan hiçbir şey alamazsın.”

Louisa öfkeli ve şaşırılmış bir şekilde ağzını açtı ve hemen ardından sıkıca kapattı. Tartışmak yerine çikolatayı kapıp dükkândan kaçtı ve parayı tezgâhta bıraktı. Sokakta koşarken ayakları kaldırım taşlarına vuruyordu. Kendisini bir anda ev-lerin arkasında koşarken buldu. Hava güvercinlerin kokusu ile küflenmişken, evleri geride bırakıp kendisini otlarla çevirili ıs-sız bir yerleşim alanında buldu.

Denk geldiği eski bir sığınağa girip çömelerek hızlıca nefes alıp verirken, yerde bitmiş zakkumun aşınmış ucunu izlemeye başladı. Güneş sığmağın duvarlarına vuruyor, diğer çocukla-rın kokusu burnuna gelmeye başlıyordu ki çikolatanın paketini açıp büyük bir parça ısırdı. Ağzı o kadar kuruydu ki, çikola-ta damağına yapışmıştı. Çiğnemeye çalıştıkça eriyen beyaz krema boğazının arkasına doğru gidiyor ve bu yapışkan şeker öğürmesine sebep oluyordu. Çikolatayı tükürdü, paketini iğre-nerek cebine koydu.

“Aptal şekerler!” diye mırıldandı. “Aptal dükkân!” Kafası-nı çevirerek sığınaktaki karanlığa bağırdı. “BEN SİYAH DE-ĞİLİM!”

“*Siyah... siyah... siyah... siyah...*” Sesi bir grup öfkeli ha-yaletinki gibi yankılanmıştı.

“BEN ZENCİ AMERİKALININ PİÇİ OLAMAM!” diye çığlık attı. “ÇÜNKÜ BENİM BABAM ASKERDİ! AMERİ-KALI O!”

“*Olabilir!... Olabilir!... Olabilir!... Olabilir!...*” Sığnağın ürkünçlüğü cevap veriyordu.

Basamaklardan yukarı çıkarak eline bir sürü taş aldı ve taş-ları en yakındaki solmuş otlara doğru fırlattı. Kabarıp bitkiler-

den oluşan tohumlar uçuşup güneş ışığı ile dans etmeye başladılar. Tıpkı periler *gibi*, diye düşünüp onları izledi. O kadar narin, o kadar beyazdı ki onlar.

Keskin bir taş buldu ve sığınağın duvarını kazımaya başladı.

“*Rydwi ddim yn ddu!* Ben siyah değilim!”

Galce olan versiyonunun daha etkileyici olduğunu düşünerek İngilizce olan kelimeleri çizdi ve baş harflerini ile tarihi yazdı. Ardından geldiği yoldaki izlerini takip ederek otların arasından geçti.

Eve gitmek için yolu bulduğunda hava kararmaya başlamıştı. Kapıyı açtığına Eddie’yi iterek mutfığa doğru koşarken Eddie arkasından seslendi.

“Lou! Neredesin sen?” Eddie koridora kadar peşinden gitti. “Annen seni aramaya çıktı!”

Lou musluğu açıp yüzüne suyu çarparken yere sıçrattı.

“Lou? Sorun ne?”

Eline aldığı sabunu, parmaklarının arasında aşınarak eriyene kadar kızgınca ellerine sürmeye başladı. “O kadın benim pis olduğumu söyledi!” diye mırıldanarak suratını döverken sabun köpükleri çenesine doğru akıyordu.

“Ne?” diyerek elinden sabunu aldı Eddie. “Kim söyledi bunu?”

“Dükkândaki kadın!” diyerek bağırdı. “Siyah olduğum için çikolata alamayacağımı söyledi!”

“Ne yaptı?” Eddie ellerini kızının beline koyarak onu lavabodan uzaklaştırdı.

Kızının suratını havluyu sildikten sonra, çenesini okşadı. “Şimdi tekrar söyle bakalım,” dedi boğuk ve öfkeli bir şekilde. “Sana ne dedi?”

“Bana zenci dedi baba.” Lousia babasının elinden havluyu aldı ve gözlerindeki sabunu sildi. “Trefor dayı da bunu söyledi. *Amerikalı zencinin piçi* dedi bana. Bu doğru değil, değil mi? Benim gerçek babam Amerikalı, bunu biliyorum.” Havluyu babasına uzattı. “Piç nedir?”

Eddie’nin başı öne eğildi ve bundan ne çıkacağından korkarcasına elini ağzına götürdü. “Oh Tanrım,” diye mırıldandı. “Sana onun Amerikan olduğunu kim söyledi?”

“Anwen Lewis,” dedi Louisa. Ağzından çıkanların babasını nasıl etkilediğini görünce yarı şaşkın, yarı etkilenmiş bir şekilde baktı ona. “Ve Rhiannon yenge de onun asker olduğunu söyledi.”

Eddie’nin gözleri bir anlığına kapandı ve derin bir nefes aldı. “Biraz daha büyüdüğünde bunu sana anlatacaktık,” diye başladı Eddie.

“Biliyorum,” diye araya girdi Lousia, “Rhiannon yengem de bunu söyledi.”

“Başka ne söyledi?”

Lousia omuz silkti. “Çok fazla bir şey değil. Onun da Huw Morgan’ın babasının öldüğü gibi savaşta öldüğünü, sana ve anneme söylememem gerektiğini söyledi.”

“Bunları ne zamandır biliyorsun sen?”

“Çok olmadı.”

Eddie, Lousia'ya dikkatle bakarak kaşlarını biraz çattı. "Yengenin söylediği tam olarak doğru değil."

"Nasıl yani?"

"Babanın savaşta öldüğü tam doğru değil." Eddie iç çekti. "Ona ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz."

"O zaman ölmediyse şimdi nerede? Neden burada değil?" Louisa boğazında bir düğüm hissetti.

"Savaş bittiğinde Amerika'ya geri dönmesi gerekti tatlım. Kendi ülkesine geri dönmesi gerekti."

Louisa, Eddie'nin onun gözlerini görmesini istemeyerek kafasını başka bir yere çevirdi. "Onun benim babam olmasını istemiyorum," diyerek ağlamaya başladı. "Neden sen benim gerçek babam olamıyorsun?"

Uzanıp Eddie'ye sarıldı ve başını Eddie'nin o tanıdığı du-man kokulu kıyafetine gömdü. "Benim de seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi tatlım?" dedi Eddie, Lousia'nın saçlarını okşayarak. "Senin gerçek baban olmamam hiçbir şeyi değiştirmez. Ben olması gereken her yönden gerçek babanım."

Louisa kafasını sallayarak eliyle gözlerini sildi. "Hâlâ anlamadım," diye burnunu çekti Louisa. "Neden Trefor dayı ona zenciydi dedi?"

Eddie iç çekti. "Çünkü Trefor dayı pek iyi bir adam değil. *Zenci*, siyahi teni olan insanlar için kaba bir kelime. Kirli olmakla ilgisi yok. İnsanlar bu şekilde doğuyor."

"Siyah ten mi?" diyerek Eddie'ye baktı Lou pek inanmamış bir şekilde.

"Aslında gerçekten siyah değil," diyerek kaş çattı Eddie. "Daha çok koyu kahverengi gibi."

“Bunun gibi mi?” diyerek cebindeki çikolatayı çıkardı Louisa.

“Evet,” diyerek başını yavaşça salladı Eddie. “Aynen böyle.”

“Yani benim gerçek babam bir...” diyerek tereddüt etti Louisa, “siyahi bir adam mıydı?”

“Siyahi bir adamdı evet. Bu yüzden ona Siyahi denilirdi.”

Lousia kaşlarını çattı. “Ama *benim* siyah tenim yok!” diyerek çikolatayı kolunun yanına götürdü. “Benim tenim Anwen Lewis ile aynı renkte. Onun da mı babası siyahi bir adam?”

“Hayır tatlım.” Eddie dudaklarını sıkarken yüzündeki ifade acı eker gibiydi.

“O zaman şeker dükkânındaki kadın aptal olmalı, değil mi?” Lousia dizlerini yukarı çekti. “Bak,” dedi Lousia. “Şu farka baksana!” diyerek parmağıyla, maun rengini bacağını gösterdi. “Sadece güneşte biraz yanmış değil mi? O kadın nasıl bu kadar aptal olabilir?”

Eddie uzanıp Lousia’nın başını okşadı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Louisa bir anda neyin onu ele verdiğini anladı.

Kapıdan gelen anahtar sesi bir anda ikisini de sıçrattı. Eddie, Lousia’ya gergin bir şekilde baktı. “Annene bu konu hakkında hiçbir şey söyleme, tamam mı tatlım?” dedi Eddie. “Son birkaç gün onun için çok zor oldu.”

Lousia başını sallayarak bunun ne anlama gelmesi gerektiğini merak ediyordu.

“İşlerimizi bitirdiğimizde ona bunu anlatacağım,” diye fısıldadı Eddie. “Şimdilik bu aramızda bir sır olarak kalsın, tamam mı? Annene sadece kaybolduğunu söyle.”

Bir sonraki cumartesi günü Eddie, Lousia'yı sinemadaki bir matineye götürdü. Şehre yürüyüp Midland Countries Dairi'nin yanından geçerken süt şişelerinin, bantlı konveyörden bitmeyen bir şekilde geçişini izlediler. Louisa kendisini dev camlardan oluşan pencerelerde görebiliyordu. Saçlarını, Rhiannon yengenin aldığı hasır bir şapka ile kapatıyordu. Elini uzatarak sağ kulağının arkasına küçük bir tutam sıkıştırdı. Sonra da üzerindeki bluzun yakalarını olabildiğince aşağıya indirerek kollarını bu beyaz kumaş ile kapattı. Kısa çorap giymek yerine dizlerine kadar uzayan bir çift çorap giymişti ve pembe eteğinin kemerini gevşeterek onu biraz aşağıya çekmişti. Şans eseri annesi, onlar evden çıktığında alışveriş yapmaya gitmişti, yoksa annesi bunu fark edebilirdi. Louisa kendi yansımasına kaşlarını çatarak baktı. Biraz değişik görünüyordu ve kafası kaşınıyordu ama en azından kendini saklayabiliyordu. Önemli olan da buydu.

Sinemanın soğuk karanlığı sokaklarda dolaştıktan sonra onu çok rahatlatmıştı. Şimdi şapkasını çıkarabilirdi. Kimse saçlarını göremezdi. Şapkasını koltuğun altına koymak için eğildiğinde yüzüne bir şey değdi: Oturulacak yerleri gösteren kadının eteğinin bir kısmı suratına değiyordu. Ağır bir gelincik kokusu etrafı sarmıştı. Pembe saten perdeler dalgalanmaya başladığında Louisa'nın nefesi kesildi. Dev ekranı görünce bir anda donakaldı. Pamuk Prenses dilek kuyusuna şarkı söylerken onu hayranlıkla izliyordu ve kucağındaki patlamış mısıra hiç dokunmamıştı.

O gece yatakta olması gerekirken, ayakkabılıktaki aynanın karşısında dikiliyordu. Bluzunun uzun kollarını dirseklerine çekerek kabarık bir şekilde görünmesini, mavi çarşafını beline sarıp uzun bir etek gibi görünmesini istedi. Yengesinin eski, siyah şalı üzerinde korse gibi görünmesi için takılmıştı ve kırmızı bir kurdele saç bandı gibi görünmesi için saçlarına takılmıştı.

Eddie oradan geçerken Louisa'nın aynadaki yansımasını gördü. "Ne yapıyorsun tatlım?" Louisa biraz buruşmuş ve gülen bir surat ifadesiyle Eddie'ye baktı. "Uyuyorsun sanmıştım."

"Beğendin mi, baba?" diyerek aynaya dönmeden önce bir kere daha Eddie'ye baktı. "Ben Pamuk Prenses oldum."

23. Bölüm

Eylül, 1954

Okulunun ilk gününde Lousia, sandalyesine oturduğunda çok şaşırmıştı. Gördüğü şey okul gömleğinin beyaz yakalarının içine gömülmüş gibi duran bir boyundu. Kızın suratını göremiyordu. Hatta onun cinsiyetini, kambur oturan kız başını kaldırdığında, örgülü saçlarındaki düzinelerce tokayı gördüğünde anladı.

Louisa, annesinin bir gece önceden dağıtıp tekrar lüle hale getirdiği saçlarına dokundu. “O kim?” dedi yanında oturan kıza.

“Beverly Samuel,” dedi kız kısık sesle. “Onu sevmiyorum, kötü kokuyor.”

“Öyle mi?” diyen Louisa yana baktı. Sylvia Barker’ın ona sahip çıkması gerekiyordu. Ama bakışları sanki Galler’deki kedilerin, başıboş dolaşan ördek yavrularına bakışları gibiydi.

“Onlar da pis kokuyor,” dedi Sylvia sınıfın köşesinde yan yana oturup, başları eğik bir şekilde egzersiz kitaplarını inceleyen çocuklar hakkında. “Babalarının sokağın köşesinde dükkânı var ama kötü kokuyor. Bir kere oraya gitmiştim ama neredeyse kusuyordum.”

Louisa çocukları dikkatlice inceledi. Tenleri Beverley’den daha açık renkteydi. Ama kendi teninden biraz daha koyuydu. Bir tanesinin saçları topuz yapılmıştı ve aralarında mendil vardı. Diğlerinin de saçında pembe kurdeleyle tutturulmuş bir örgü

vardı. Örgü o kadar uzundu ki, sandalyenin arkasına kadar düşüyordu. Saçı topuz olan gri okul pantolonu giyiyordu, diğeri ise siyah pijamaya benzeyen bir şey giyiyordu.

“Onlar erkek mi kız mı?” diye fısıldadı Lousia.

“Hem erkek hem kız,” dedi Sylvia. “Onlar ikiz, Harjinder ve Narinder.”

“Nereden geliyorlar?”

“Pakistan,” dedi Sylvia beğenmediğini belli edercesine.

“Ya o nereden geliyor?” Louisa’nın gözleri Beverly Samuel’in ensesine odaklanmıştı.

“Jamaika.”

“Oh.” Louisa’nın kafası karışmıştı. “Amerika değil mi?”

Sylvia patronluk taslayan bir yüz ifadesiyle gülümsedi. “Amerika mı? Siyahi insanlar Amerika’dan gelmezler.”

Oyun zamanı için zil çaldığında Louisa kendini okul bahçesindeki timsahta sürüklenirken buldu. Öğretmenlerin görüş açısından çıkar çıkmaz Sylvia ortadan kayboldu. Louisa yalnızdı, çığlıklardan ve birçok çocuğun bağırışlarından korkmuş bir şekilde bekliyordu. Devil’s Bridge’de her şey çok daha farklıydı. Kendi de dahil tüm okulda sadece 16 çocuk vardı. Burada ise oyun alanı koşan ve bağırان çocuklarla doluydu.

Louisa, okulun diğer köşesinde Beverley Samuel’i gördü. Beverly tek başına oynayarak, lastik topu duvara atıp kendine doğru sektiğinde ustalikle yakalıyordu. Louisa, onun hiç arkadaşası olup olmadığını merak etmişti.

“Oynamak ister misin?” Arkadan bir ses gelmişti. Yeşil el-

biseli ve beyaz hırkalı küçük bir kız elinde, ipin tahta başlığını tutuyordu. “Benim adım Gina. Seninki ne?”

“Louisa ama herkes bana Lou der.” Louisa ipin diğer ucundaki tahtadan tutup garip bir şekilde beklerken, Gina’nın aklında ne olduğundan emin değildi.

“Geriye doğru atlamayı biliyor musun?” Kızın sesinde ilginç bir ton vardı. Lou’nun babasının Siyahi Ülke aksanı demeyeceği türden bir ton.

Louisa kafasını salladı. Garip hissetmişti. Yeni okulundaki her şey onu aptal gibi hissettiriyordu. Bir anda elindeki ipi bırakıp eve koşmak istedi.

“Sana öğretmemi ister misin?” diyerek gülümsedi Gina. Bu samimi bir gülümsemeydi, Sylvia’ninki gibi kindar bir gülümseme değildi. Siyah gözlerinin kenarları kırıştı ve gamzeleri ortaya çıktı. Gina ipin bir ucunu ayağının arkasına sararken, diğer ucunu da sol eline aldı.

Yarım saat sonra iki kız da kahkahalarla birbirine eşlik ediyordu. “Nereden geliyorsun?” diye sordu Louisa ipi sallarken.

“İtalya,” dedi Gina ipin üzerinden atlayıp geçtikten sonra. “Paskalya’dan beri buradayım. Ya sen?”

“Galler,” dedi Lousia.

“Orası İngiltere’de mi?” diye sordu Gina. “Benim gibi başka bir yerden geldiğini sanmıştım.”

“İngiltere’nin komşusu diyebiliriz,” dedi Lousia, Gina’nın ses tonundaki hayal kırıklığını anlayarak. “Ama gerçek babam Amerikalı.”

“Oh! Frank Sinatra gibi mi?” Annemde tüm albümleri var!”

Louisa’nın, Gina’nın söylediklerine dair hiçbir fikri yoktu ama istekli bir şekilde başını salladı. “Bana başka bir şey öğret,” diyerek gülümsedi ve ipi eline aldı.

Oyun zamanı biterken zil çaldığında Sylvia tekrar ortaya çıktı. “Hadi ama,” dedi Lousia’yı sıraya sokarak. Gina ile sınıfa giderken Sylvia, Louisa’nın kolunu tuttu. “Ben olsam onunla oynamazdım,” diye fısıldadı. “O bir İtalyan ve İtalyanlar her zaman sarımsak yer. İğrenç!” diyerek Louisa’ya şüpheli bir şekilde baktı. “Sen de İtalyan değilsin, değil mi?”

“Hayır,” dedi Lou. “Ben Gallerliyim.”

“O yüzden mi bu kadar komik konuşuyorsun?”

Sandalyelerin çıkardığı gürültülü sesler konuşmanın devam etmesini engelledi. Çocuklar, öğretmen sınıfa girerken koşuşmaya başladılar. Bayan Pudney, Louisa’ya kilisede, Dai dayısına bakmaya gelen yaşlı kadınları hatırlatmıştı. Kadının her şeyi griydi. Saçları, kaşları ve hatta bacakları bile gri bir uzun çorapla kaplıydı.

“Herkes beden dersi için hazır olsun!” diye tıpkı bir çiftçinin yolunu kaybetmiş ineklere seslenmesi gibi duyuruda bulundu Bayan Pudney. “Erkekler: futbol. Kızlar: Oh. Sen değil,” dedi Lousia’ya bakarak. “Bir sonraki haftaya annene söyle sana mavi paçalı bir don ve siyah bez ayakkabı alsın.”

Paçalı don kelimesi, çantalarını karıştıran erkekler arasında bir kıkırdamaya sebep oldu. Herkes hazırlanırken Louisa onları izledi. Sakin bir şekilde oturup başını ellerinin üzerine koyan Beverley hariç herkes hazırlanıyordu.

“Beverley Samuel! Neden üzerini değiştirmedin?” diye bağırdı Bayan Pudney kaşlarını çatarak. “Bana yine beden dersi için çantanı unuttuğunu söyleme!”

Beverley hiçbir şey söylemedi. Başı daha da öne düşmekteydi.

“Sende beden dersi çantası var mı ki?”

Beverley, Lousia’nın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

“Ne dedin sen?”

“Hiçbir şey efendim.” Beverley’nin sesi boğuk çıkıyordu ve ağlayacak gibiydi.

Öğretmen başım salladı ve sınıfa göz gezdirdi. “Evinizde televizyon varsa elinizi kaldırın!” dedi otoriter bir şekilde.

Sınıfın köşesinden üç kişi el kaldırdı.

“Hmm.” Bayan Pudney, kaşlarını kaçmaya çalışan tırtıllar gibi çatı. “Şimdi ise evinizde pikap var ise elinizi kaldırın.”

“Pikap nedir efendim?” dedi ikizlerden biri.

“Müzik çalabilen bir alet, Harjinder,” diye cevapladı Bayan Pudney, her kelimeyi yavaş ve kasıtlı bir şekilde telaffuz ederek. “Kimlerde bunlar var?”

Bu sefer Beverley ve Lousia da dahil birçok çocuk el kaldırdı.

“Ah, Beverley! Senin bir pikabın mı var?” dedi kadın, yüzünde haince bir gülümseme oluşurken. Beverley istekli bir şekilde başını salladı. “Babanın pikap alacak parası var ama paçalı don ve bez ayakkabı almak için parası yok, öyle mi? Peki, çocuklar, bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Louisa kıs kıs gülüşleri duyuyordu. Bakmaya cesaret edemiyordu.

“Dışarı çık ve okul müdürünün odasında bekle Beverley. Ve sen de annenle babana söyle, çantan alınana kadar her pazartesi akşamı orada bekliyor olacaksın!” Beverley sandalyeyi çektiğinde büyük bir gıcırta meydana geldi. Lousia sesi duyunca yutkundu. Yan tarafa bakmaya başladı. Beverley’nin yüzünün yarısı eliyle kapatılmıştı. Sınıftan çıkarken, Louisa, kazağının kolunda iki siyah yama olduğunu ve bunları gözlerine bastırıldığını gördü. Hıçkırarak ağlamaktan omuzları sarsılıyordu.

“Aptal zenci,” dedi Sylvia sessizce.

Okul bitiminde zil çaldığında Louisa geriye yaslandı. Görüş alanındaki Beverley Samuel ile birlikte kapıyı gözetliyordu. Beverley gibi siyahi tene sahip, çiçek desenli elbisesi olan bir kadın ona el sallıyordu. Beverley koşarak kadını karşıladı, somurtkan suratında bir anda kocaman bir gülümseme meydana geldi.

Lousia eve tek başına yürüdü. Annesi okula gelip onu almak istiyordu fakat Lousia, bunu yapmaması için annesine yalvararak, kısa yolculukları yapabilecek kadar yetişkin biriymiş gibi davrandı. Ama sebep bu değildi. Annesinin okuldaki varlığı, ikisi de farklı olduğu için dikkat çekebilirdi. Bunu ikisi de iyi biliyordu ama ikisi de bunun hakkında, Louisa’nın yeni saç stili hakkında konuşmadıkları gibi konuşmazlardı.

Lousia mutfak kapısını sessizce açtı ve kendisine arpa suyu doldurdu. Tepside bisküviler ile parmak ucunda ön taraftaki odaya gitti.

“Lou, sen mi geldin?” dedi Eva. “Yanıma gelip okulun nasıl geçti anlatmayacak mısın? Hava güneşli ve gayet güzel.”

“Çok sıcak anne,” dedi Lousia. Yalan değildi. Uzun kollu kazağını tüm gün yaz ortasında olmasına rağmen üzerinde tutmuştu. Ama sadece güneşten saklanmıyordu. Fincanı yere koydu ve şömine halısına diz çöktü.

“Frank Sinatra,” diye fısıldadı Galler’den gelen sayfaları kıvrılmış kartonların sayfalarını çevirirken. Bir Amerikan’ın nasıl görüldüğünü merak ediyordu. Kutunun arkasına yanaştığında parmakları donakaldı. Ten rengi tıpkı Beverley gibi olan, yüzü gülen bir adama bakıyordu. Kısa siyah saçları taranmış, parlak dalgalar halinde geniş ve düz alnında yatıyordu. Dudakları geniş bir gülümseme ile ayrılmıştı ve kavisli, seyrek bir

çift kaş ile tamamen haylaz bir çocuğu andırıyordu. Beyaz bir tişört ile ince siyah bir kravat takıyordu ve altında “Nat ‘King’ Cole,” yazan kazayağı desenli bir ceket vardı.

Plağı yerinden çekip, dikkatli bir şekilde pikaba yerleştirdi.

Buna dokunmaması gerekiyordu ama nasıl çalıştığını biliyordu. Markanın üzerindeki kelimeler bulanıklaştıkça adamın sesi Dansette kutusundan yankılanmaya başladı. Louisa gözlerini kapatarak, adamın onunla aynı odada olduğunu hayal etti. Sözleri dinledi. Aşk ile ilgili bir şey soğumayacak bir şekilde ısınıyordu.

“Louisa!”

Louisa’nın gözleri bir anda açıldı. Annesinin yüzü soluk ve gergin bir şekilde kapıya yönelmişti. Eva makineye doğru koştu, elleri titreyerek iğneyi pikaptan çekti ve şarkıyı susturdu.

“Özür dilerim anne,” diye başladı Lousia, “dinlemek istedim çünkü o da siyahi.”

“Ne?” Eva, elinde tuttuğu plak ile bir anda ne olduğunu anlamadı.

“O da siyahi, aynı gerçek babam gibi, değil mi?” Lousia dudaklarını ısırarak annesinin yüzüne baktı. “O da mı böyle görünüyordu?”

Eva’nın bacakları çözülmüş gibi duruyordu. Geriye sendeleyerek pencerenin yanındaki sandalyeye düştü. Kafasını sallarken, bir balık gibi dudakları açılıp kapanıyordu.

“Anne?” Louisa sandalyeye doğru eğildi. “Lütfen ağlama! Sadece babamın neye benzediğini bilmek istedim o kadar.”

Eva yüzünü elleriyle kapattı.

“Adı ne?” diye ısrar etti Lousia sesi fısıltıya dönerken. “Bana söyleyemez misin? Söz veriyorum başka bir şey söylemeyeceğim...”

“Hayır!” dedi Eva parmaklarının arasından mırıldanarak. “Hatır... hatırlamıyorum...” Ellerini göz kapaklarına bastırırken gözyaşları bileklerinden elbisesine doğru akıyordu.

“Ağlama anne,” Lousia tekrarladı, “*Lütfen*, ağlama!”

O gece Louisa yatağa giderken kapıda Eddie belirdi.

“Annem nerede?” diye sordu Louisa.

“Yatakta tatlım. Bu gece saçını yapamayacak kadar yorgun.” Eddie çekmeceyi açıp bir demet toka çıkardı. “İstersen deneyebilirim, ama bana ne yapmam gerektiğini söylemen gerek.”

“Onu incitmek istememiştim baba,” dedi Louisa tülbendi alıp başına düğümlerken. “Sadece onun ismini sordum,” dedi dudaklarını sıkarak. “Her neyse, gerçek babamdan nefret ediyorum,” diye söylenirken, tokayı alıp sıkıca saçını bağladı. “Annemi ağlatmak için çok kötü bir şey yapmış olması gerek. Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum!”

Eddie uzanıp Louisa’nın saçını okşadı. “Bak sana ne diyeceğim,” dedi. “Neden cumartesi günü şehre gitmiyoruz? Daha önceden söz verdiğim gibi sana yeni kıyafet alırım.”

Lousia, Eddie’ye baktı. “O resimlere gitmeyi tercih ederim,” dedi kısık bir ses ile.

Eddie kahkaha attı. “Emin misin?”

Lousia kafa salladı. “Bu dünyadaki en sevdiğim şey o.”

“Tamam. Birkaç sınıf arkadaşını da almaya ne dersin?”

Lousia kaşlarını çattı. Beverley’nin sınıfta ağlarken omuzlarının titrediği zaman gördüğü halini, adını hatırlamakta zor-

landığı ikizleri ve tüm gün boyunca kötü şeyler söyleyen Sylvia'yı düşündü. "Sınıfımda sevdiğim kimse yok," dedi, "ama okulda iyi olan biri var. Adı Gina. Bana nasıl geriye doğru ip atlayacağımı öğretti."

"Güzel," dedi Eddie gülümseyerek. "O zaman ona soralım olur mu?"

Louisa filmin *Pamuk Prenses* gibi olmayacağı konusunda uyarı almıştı ve öyle de olmuştu. Bu sefer insanlar gerçektir. Takım elbiseli adamlar ve pullarla süslenmiş uzun bacaklı dansçı kızlar vardı. Eddie, Lousia'ya *Scared Stiff*'in bir Amerikan filmi olduğunu söylemişti. Lousia bunların nasıl olduğunu sormak istedi. Düz bir ekranda nasıl insanlar, arabalar ve botlar hareket edebiliyorlardı? Ama bir sahneyi kaçırabileceğinden korkuyordu.

"Bak," dedi Gina bir şeker uzatarak. "Bu Dean Martin. Annem bu adamı neredeyse Frank Sinatra kadar seviyor."

"Öh," Lousia takım elbiseli şarkıcıyı görünce kısık gözlerle bakmaya başladı. Gözleri sahnede hızlı bir şekilde Eddie'ye doğru yöneldi. Eddie koltuğuna yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı. "Tıpkı benim gerçek babama benziyor," diye söylendi.

"Yaa," diye karşılık verdi Gina. "Gerçekten çok yakışıklı! Çok şanslısın!"

"Evet." Dudakları kıvrılan Louisa'nın gülücüğü gözlerine hiç yansımıyordu. "Öyleyim, değil mi?"

24. Bölüm

Aralık, 1961

Louisa cumartesi gecelerini seviyordu. Wolverhampton'a taşındıklarından beri geçen yedi senede sinemaya gitmekten daha eğlenceli bir şey keşfettiye o da sinemada çalışmaktı. Kapıdan girdiğinde tuzlu patlamış mısırın yüzüne çarpan tatlı kokusunu; karanlık çökerken koltukların sıcak ve kadifemsi bir hissiyata bürünmesini; hafta içinde giydiği tunik ve şekilsiz kazaklardan sonra büyük bir gelişme olan, üzerine yapışan kırmızı üniformayı seviyordu.

Annesiyle babası işe girmesine çok sıcak bakmasalarda, okula devam etmesini o kadar çok istiyorlardı ki, böyle bir anlaşmayı kabul etmek zorunda kalmışlardı. Gina gibi on beş yaşındayken okulu bırakmayı ve sekreterlik dersleri almayı planlamıştı ama bunun yerine edebiyat, tarih ve coğrafyadan en yüksek notları almaya çalışıyordu. Wolverhampton Kız Lisesi'ndeki siyahi tek altıncı sınıf kız öğrencisi oydu ama sorun etmiyordu çünkü kimse bunu bilmiyordu.

Onları kandırmak çok çaba gerektiriyordu. Her sabah saçlarını düzleştiriyor ve sıkı bir topuz yaparak topuzu görünmez bir tokayla sabitliyordu. Bunun dışında bir de hava yüzünden oluşabilecek herhangi bir bozulmayı önlemek için bol bol saç spreyi sıkıyordu. Makyaj kesinlikle yasak olmasına rağmen eczanede akne sorunu olan ergenler için yapılmış bir krem keşfetmişti. Krem yoğunluğu nedeniyle ona istediği beyazlığı ve-

riyordu. Arkadaşlarına göre diğer herkes kadar beyazdı. Fakat hepsini kendinden bir kol mesafesi uzak tutması gerekiyordu. Zengin bölgelerdeki rahat evlerden gelen bu kızların arasında hiçbir zaman tamamen rahat hissetmiyordu. Belki de onları kandırdığını bildiği içindi. Ama Gina'yı bile kandırabilmişti, o yüzden sebep bu olamazdı. Sebep ne olursa olsun oraya ait hissetmiyordu. Hafta bittiğinde oradan kaçmak için sabırsızlanıyordu.

Bu cumartesi gecesi sinema oldukça doluydu ve yalnızca birkaç koltuk boş kalmıştı. Arka taraftaki kapının orada dururken kapının itildiğini hissetti. Geç gelen birkaç kişi sessizce özür dilediler. Louisa ışığı ön tarafa tutarak yerlerini işaret etti. İnsanlar filmin yarısında gelince sinir oluyordu. Gelenler yerlerine yerleştikten sonra Louisa dikkatini yine ekrana verdi. Rita Moreno, Manhattan'daki bir binanın merdivenlerinden çıkıyordu. Bu Louisa'nın filmde en sevdiği yerdı. Filmı on bir kez görmüş olmasına rağmen hâlâ etkileniyordu.

Yerden tavana kadar şeker kutularıyla dolu olan odaya gitti. Oturabileceği bir sandalye vardı ama onu duvara ittirdi. Oturduğu yerden izleyicileri de görebileceği şekilde ayarlanmış bir perde vardı.

Köpek balıkları ve kız arkadaşları tamamen çatıdaldardı. Rita Móreno, pembe elbisesini çekiştiriyordu. Sivri uçlu saten ayakkabıları Amerika sembolü gibiydi. Louisa her hareketi ezbere iliyordu. Üniforması kutulara sürterken Louisa onu kimseının duymayacağını bilerek şarkılara eşlik ediyordu. Moreno çatıda kayarak küçük düşürme işlemini başarıyla yerine getirmişti. Ayağını yere vurmuştu. Kelimeleri onun gelişiyile dans etmeye başlayan çocuklara haykırır gibiydi.

Müzik azalırken Louisa diğer taraftaki çiftlere baktı. Birkaç tane düzenli müşteriye tanıdı. Aynı kızlarla gelen çocuklar:

haftada bir partnerlerini takas eden kızlar ve çocuklar; ve her defasında farklı bir kızla gelen bir çocuk.

Onları karanlıkta sarılırken ve el ele tutuşurken gören Louisa bir erkeği öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Aklında, her zaman filmlerdeki gibi olduğuna dair bir düşünce vardı. Bazı geceler yatağına yatıp gözlerini kapatarak Elvis Presley’i ya da Dirk Bogarde’yi öpmeyi hayal ederdi. Fakat hiçbir zaman gerçek bir erkekle birlikte Odeon’un arka sırasında olmayı hayal edemezdi.

Film bitip ışıklar açıldığında bazılarının söylendiğini duydu.

“Lou!” Perdenin diğer tarafından bir fısıltı duydu. Ses projeksiyondan sorumlu olan Ray’dan geliyordu. Louisa perdeyi açıp ışıklar karşısında gözlerini kırptı. Ray on sekiz yaşındaydı, Louisa’dan biraz uzundu ve burnunun sol kısmında volkanları andıran bir sivilce bulunan bir suratın bakan kocaman mavi gözleri vardı.

“Bu akşam ne zaman çıkıyorsun?” Sesi gayet normal bir şekilde sohbet ediyor gibiydi. Louisa sinemanın sahibi olan babası mı onu gönderdi diye merak etti.

“Onda.” Kaşlarını çatı. “Ne oldu ki?”

“Ah.” Çocuk halıya baktı. “Sadece babama bir şeyler almak için senin gittiğin yoldan gideceğim de. Belki eve bırakmamı istersin diye düşündüm.”

“Ah... şey, teşekkürler.” Louisa kızardığını hissetti. “Fakat sorun değil, babam beni almaya gelecek.” Louisa onun da kızardığını gördü.

“Peki o halde.” Ellerini pantolon ceplerine sokup omuzlarını silkti. “Başka bir zaman gideriz belki.”

“Şey, evet,” dedi Louisa. “Başka bir zamana artık.” Onun dışarı çıkan insanların arasında kaybolduğunu gördü. Bacak-

ları ve gözleri yüzünden ona kocaman bir yavru köpeği andırıyordu. Tekrar yutkundu ve ağzının kuruduğunu fark etti. Ray tekrar sorduğu zaman ona ne cevap verecekti?

Gina, Coty'nin pudra kutusunun kapağı çıkıp burnuna doğru beyaz bir bulut gönderdiğinde öksürdü. "Olamaz! Yatak örtülerinin üstüne geldi!"

"Sorun değil, çıkar o." Louisa uzanıp örtülere vurarak tozun zemine düşmesini sağladı. "Kardeşinin onun eşyalarını kullanmana kızmayacağından emin misin?" Yüzünde bir kat fondötenle yastığa yaslandı.

"O eve gelmeden önce her şeyi yerine koyduğum sürece haberi olmayacak." Gina, pudra fırçasını kutuya daldırıp Louisa'nın alnına, yanaklarına ve çenesine sürdü. "Bakmak yok!" Makyaj çantasını karıştırdı. "Sırada göz farı ve rimel var."

"Gina." Louisa konuşurken yüzünü çok oynatmamaya çalışıyordu. "Ray Brandon hakkında ne düşünüyorsun?"

Yarı kapalı gözleriyle Gina'nın sırtıttığını gördü. "Senden hoşlanıyor! Biliyordum!"

"Öyle bir şey yok!" Louisa dirseklerinin üzerine yaslanarak rimelin yatağa düşmesine neden oldu.

"Tabii ki hoşlanıyor!" Gina güldü ve yere düştüğünde küçük fırçayla yollarını ayıran aynalı kutuyu almak için eğildi. "Kardeşim söyledi!"

Louisa kaşlarını çattı. "Ne söyledi?"

"Ray Brandon'un sana çıkma teklif etmek istediğini. Donna'nın erkek arkadaşıyla beraber basketbol oynuyorlar da."

“Ama ben *ondan* hoşlanmıyorum!” Gerçekten bunu demek isteyip istemediğini bilmiyordu. Ray fantezilerinde öptüğü televizyon yıldızlarına benzemiyordu. Fakat onu eve götürmeyi teklif ettiği geceden beri iş yerinde kendini ona bakarken yakalıyordu. Bir defasında sırf ona bakınca nasıl hissedeceğini test etmek amacıyla projeksiyon odasına gitmek için bir bahane bile uydurmuştu.

“Civic’teki Noel Balosuna gidecekmiş.” Gina bir şey ima eder gibi kaşlarını kaldırdı. “Seni dansa kaldırmak isterse ne yapacaksın?”

Louisa omuzlarını silkti. Bir yandan da aynadaki yeni yüzünü inceliyordu.

“Biraz garip olabilir, sence de öyle değil mi?” dedi Gina. “İkiniz de aynı yerde çalıştığınız için yani.”

Louisa başını eğdi. “Orada daha fazla çalışamayabilirim. Annemler derslere daha fazla vakit ayırmam için işten çıkmamı istiyorlar.” İç çekti. “Zaten o işe girmemi hiç istememişlerdi.”

“Gerçekten mi? Tüm o filmleri görebildiğin için seni hep kıskanırdım!” Gina rimeli açıp fırçasını çıkardı. “Okulu bitirince ne yapacaksın?”

“Babam öğretmen okuluna gitmemi istiyor.”

Gina’nın yüzünde garip bir ifade oluştu.

“Biliyorum. Babam ne zaman bundan bahsetse kendimi otuz yaşında ve grilerle yünler içinde hayal ediyorum. Tıpkı Bayan Pudney gibi. Onu hatırlıyor musun?”

“Yok artık! Bana onun gibi olmayacağına dair söz ver!” Gina, Louisa’nın rimel sürdüğü kirpiklerini birer örümcek ayağına çevirdi. “Havalı bir şeyler yapmaya ne dersin? Aktris olabilirsin belki. Keşke ben de yapabilecek olsam.”

“Hmm,” dedi Louisa sabit durmaya çalışarak. “O işte çok iyi olacağımı sanmıyorum. Dansçı olabilirdim ama. *Batı Yakasının Hikâyesi* filmi gibi bir filmde mesela.”

“Evet, seni hayal edebiliyorum.” Gina güldü. “O iş için uygun bacakların var. Bacakların benimkiler gibi kısa ve tombul değil.”

Louisa birden çiftlikteki çocukluğuna gidip gülümsedi. Bir dansçının bacakları. Kırpma işini yapan adamlar öyle demişti.

“Londra’ya taşınman gerekir ama,” dedi Gina. “O işi burada yapma şansın yok.”

“O halde olmaz.” Louisa omuzlarını silkip gülümserken kirpikleri birbirine yapıyor diye gözlerini kırptı. “Ailemi bırakmam mümkün değil.”

Gina kaşlarını çatı. “Yaşlanana kadar onlarla kalacağımı mı söylüyorsun yani? Evlenmeyi falan da mı düşünüyorsun?”

“Hayır, onu demek istemedim. Kimsenin benle evlenmek isteyeceğini de sanmıyorum ama onlardan uzakta yaşayamam.”

“Neden?”

Gina dudaklarına şeker pembesi ruju sürebilsin diye bir an sustu. “Bir kardeşim vardı ama öldü.” Yüzünde bir ifade olmasa da suçluluk duygusu hissetti.

“Ah. Hiç bahsetmemiştin!” Gina utanmış gibiydi.

“Onu hatırlamıyorum. Öldüğünde sadece iki yaşındaydım. Ama babama göre annem o zamandan beri hiç eskisi gibi olmamış. Küçük olduğum zamanlardan beri bana hep derdi ki: ‘Bizi hiç bırakmayacaksın, değil mi, Lou? Çünkü elimizde olan tek şey sensin.’”

“Hmm.” Gina, Louisa’nın yanaklarına rujla birkaç nokta yaptı. “*Benim* babam ise her zaman hayallerinin peşinden gitmen gerektiğini söyler.” Makyaj çantasının fermuarını çekti. “İşte oldu! Harika görünüyorsun!”

“Öyle mi?” Louisa emin olamadan aynaya baktı. “Uzun kollu bir şeyler giymeliyim. Şu kıllı kollarıma bir bak.” Dirseklerine kadar olan kısmı gösterdi.

“Kıllı falan değil!” Gina güldü. “En azından Donna ile kıyaslandığında. Bacakları gibi kollarına da ağda yapıyor, biliyor musun?”

Louisa irkildi. “Acı verici olsa gerek.”

“Neden hep moralini bozduğunu bilmiyorum.” Gina onun yanına oturduğunda aynada ikisinin de yüzü görünüyordu. “Keşke senin gibi bir tenim olsaydı,” dedi. “Bana baksana, hep lekelerim var.”

Louisa kaşlarını çatı. Gina, Louisa’nın kendi teninden ne kadar nefret ettiğini bir bilseydi. *Lekeli olmak çok daha iyi*, diye düşündü. *En azından lekeler geçer.*

Dışarıda kar yağıyordu ve Louisa evde yalnızdı. Annesi de babası da işteydi. Annesi kasabanın kütüphanesinde yarı zamanlı bir işe başlamıştı. Babasının fikriydi. Yoksa annesinin o işe başvuracak cesareti olmazdı. Ofisteki arkadaşlarından biri ona bu iş imkânından bahsetmiş ve o da kütüphaneye giderek eve elinde bir başvuru formuyla geri dönmüştü.

İş annesini oldukça iyi yönde etkilemişti. Yıllar sonra ilk kez konuşkan biri olmuştu. Ve çok daha... nazik olmuştu. Louisa annesiyle babasının arasında olduğunu tahmin ettiği şeylere bir isim veremiyordu. Nezaket denebiliyor olmalıydı. Annesi babasını mutlu edecek düşünceli şeyler yapıyordu. Kiliseye gitmeden önce Eddie’ye yatakta kahvaltı hazırlamak ya da karları küremekten yorgun düştüğünde omuzlarına masaj yapmak gibi.

Louisa makineye bir şilin daha atarak, diktiklerini yakmadan masayı ateşe en yakın yere götürdü. Ayakları makinanın pedalını çalıştırırken saate baktı. Annesi kasabadan gelmek üzere olmalıydı.

Makinanın ayağının altındaki taftayı düzeltti. Dikiş dikmek karışık bir işti ama iş bittiğinde buna değiyordu. Noel Balosu için Rita Moreno'nun elbisesini kopyalıyordu. Ve yeni makyajıyla da Audrey Hepburn gibi gözleri olacaktı.

Kapı zilinin çalması olduğu yerde sıçramasına ve iğneyi neredeyse eline batırmasına neden oldu. Ayağını kaldırıp masayı ateşten uzaklaştırdı. En ufak bir kıvılcımın bile değerli kumaşını yakabilir diye korkuyordu. Zil bir kez daha çaldıktan sonra kapıya gürültülü bir şekilde vuruldu. "Geliyorum!" Koridoru geçip kapı kolunu çevirdi. Karşısında uzun boylu, ağır ceketli ve yüzü gri atkısıyla yarı gizlenmiş bir adam duruyordu. Siyah saçlarında karlar eriyordu.

"Louisa?" Gözleri Louisa'nın yüzünü tararken dudaklarında bir gülücük belirdi. Adam tanıdık gelse de Louisa ürpermişti.

"Beni tanımadın mı? Ben Trefor dayın. Galler'den!" Adam güldü. Kısa ve samimiyetten uzak bir gülücüktü. "Beni içeri almayacak mısın?"

Louisa onun ceketini alırken zihninde resimler canlanıyordu. Bu yengesinin cenazesine çıkagelen ve ona bir sürü laf söyleyen, sonrasında da daha annesinin mezardaki bedeni soğumadan ailesiyle birlikte onu çiftlikten atan adamdı.

"Ben...evde kimse yok," dedi.

"Ama sen bir bardak çay yapabilirsin, değil mi?" Onu geçerek ön odaya gitti. Louisa kapıyı kapatıp onu takip etti. Dekora ve mobilyalara bakarken sanki çiftlik eviyle burası arasındaki

fark ona çok büyük zevk veriyormuş gibi yüzünde oluşan ser-seri ifadeyi gördü.

“Bugün okul yok mu?” Bakışları Louisa’nın bedenini tararken yüzündeki gülücük hoşlanmadığı bir hal almıştı.

Louisa şaşkınlıkla başım iki yana salladı. “Cuma günü sondu.”

“O zaman su ısıtıcısını ateşe koy çünkü biliyorsun ki uzun yoldan geliyorum. Ve sana bir şey getirdim!”

Louisa alnında oluşan terle bir şey demeden odadan çıktı. Adamın ona bakışları kendini kirli hissetmesine neden oluyordu. Su kaynarken mutfakta bekledi. Annesiyle babasının bir an önce gelmesini ve onu bu korkunç adamla kibar bir konuşma yapmaktan kurtarmalarını umuyordu. Sonra adamın koridordan gelen ayak seslerini duydu.

“Suyu izlersen o su hiç kaynamaz, Louisa. Annen sana bundan hiç bahsetmedi mi?” Cebinden bir şey çıkarıp onun önüne koydu. Gümüş bir kolyeydi. Elmas şeklindeydi ve üzerinde Kelt haçı ile mor renkli bir taş vardı. “Bu bir ametist,” dedi. “Yengen Rhiannon’a aitti. Büyüdüğün zaman sana kalmasını istemiş. Sen de bana yeterince büyümüş gibi görünüyorsun.”

Bunu söylerken gözlerindeki bakıştan hoşlanmadı.

“Sen sabit dur da ben bunu takayım.” Adam ona uzandı ve kolyeyi takarken elleri Louisa’nın boynundaydı. Adamın sıcak nefesini ensesinde hisseden Louisa gerildi. Adam ter ve bir şey daha gibi kokuyordu. Tatlı ama tanıdık olmayan bir şey.

“Çok gerginsin, öyle değil mi?” Cebinden bir şey daha çıkardı. Küçük bir viski şişesiydi. “İşte! Çayına bundan biraz dök. Seni biraz gevşetir.”

Louisa hayır demek için ağzını açacak oldu ama o daha bir şey diyemeden adam onun üzerine gelmişti ve dudaklarını

dudaklarına bastırıyor, onu soğuk mutfak duvarına yaslamaya çalışıyordu.

“Evet, gerçekten de büyüdün, öyle değil mi? Zencinin çocuğu!” Trefor elini eteğin altına sokarken Louisa çığlık atarak onu ittirmeye çalıştı. “Ah, şimdi de ulaşması zor kızı oynuyoruz öyle mi? Hoşuma gitti,” dedi. “Güzel!”

Louisa çığlık atmaya çalışsa da Trefor kızın ağzını eliyle kapatmıştı. Trefor onu yere ittiğinde kafası yere çarptı.

“Hadi artık,” dedi. “Bunu istemiyormuşsun gibi davranma! Tıpkı annenin de istediği gibi. Hem de bir zenciden!”

25. Bölüm

Trefor geri çekilip pantolonunu iliklemeye başlarken Louisa'nın ağlamasını umursamıyordu. “Hadi ama!” dedi. “Kalk ayağa. Şu lanet çayı da yap!”

Louisa onu duymadan, ona bakmak bile istemeyerek tavana bakıyordu. Soğuk zeminin üzerinde uyuşmuş hissediyordu.

“Kalk dedim!” Louisa’nın kaburgalarına bir tekme attı ve acıyla bağırmasına neden oldu. Louisa güçlkle ayağa kalktı. Daha fazla darbe almaktan korkarak lavaboya ilerledi. “Hadi,” dedi Trefor, “misafirin olduğunda nasıl davranman gerektiğini bilmiyor musun? Demlik! Bardaklar!”

Louisa titreyen elleriyle kaptan çayları aldı ve yaprakların üzerine sıcak su döktü.

“Böyle si daha iyi!” Louisa bardakları onun önüne koyarken Trefor gülümsüyordu.

Louisa arkasında onun elini hissedince gerildi.

“Bunu babana vermeni istiyorum,” dedi cebine uzanırken. “Bildğin üzere, Dai dayın geçen ay öldü.”

Louisa bilmiyordu. Trefor ona, ondan nezaket bekler gibi bakıyordu. Louisa gözlerini kaçırıp zemindeki desenlere baktı.

“Vasiyetinde bu vardı.” Ona üzerinde sayılar ve banka adı olan bir kâğıt uzattı. “Bu bir çek,” dedi. “Daha önce görmedin herhalde, değil mi?”

Louisa kâğıda baktı. Kâğıtta annesiyle babasının adıyla birlikte “Yalnızca Beş Yüz Pound” yazıyordu.

“İyi miktar, değil mi?” Etrafına bakındı. “Bu çöplükten çıkmaya yeter en azından.” Louisa’nın çenesini tutup onu kendisine bakmaya zorladı. “Bana teşekkür etmeyecek misin? Buna karşı gelebilirdim, biliyorsun!” Gözleri gözlerine odaklanmıştı. “Olanlardan onlara bahsedecek olursa hâlâ da yapabilirim!”

Louisa dudaklarının arasından dişlerini görebiliyordu. Dişleri kahverengiydi ve aralarında çiğnenmiş ekmek kırıntıları gibi beyaz parçalar vardı.

“Dediğimi duydun mu?” Kelimeleri bağırarak söylemiş ve Louisa’nın sıçramasına neden olmuştu. Louisa uyuşuk bir şekilde başını salladı. “Peki o halde!” İçini boşalttığı bardağı vurarak tezgâha bıraktı. “Ben çıkayım. Ve unutma, tek kelime etmeyeceksin!”

“Tebrikler, genç bayan!” Kara adım atarken omzunun üstünden arkasına baktı. “Az önce İngiltere’nin en pahalı turtası oldun!”

Louisa ön kapının açıldığını duyduğunda örtülerin altında yatıyordu. Trefor’un yine eve girdiğini düşünüp olduğu yerde dondu.

“Lou!” Annesinin sesiydi. “Ben geldim!”

Louisa yataktan çıktı, kıyafetlerini düzeltti ve şifonyerden tarağını aldı. Aynadaki yansımasına bakarken kendisine bakan yüzden korkuyordu. Trefor gittiğinde örtülerinin altına girmiş ve felçli gibi orada yatarken hiçbir şey düşünememiş ya da yapamamıştı. Kirlendiğini hissediyordu. Trefor’un kokusu hâlâ

üzerindeydi. Ve annesinin olanları onun yüzüne bakarak anlayacağından çok korkuyordu.

Dengesiz bir şekilde merdivenlere yürüdü. “Buradayım,” dedi. Sesi bile değişmişti.

“Ancak gelebildim!” Annesinin gülücükleri merdivenlerden ona ulaştı. “Otobüsün gelmesi için bir buçuk saat beklemek zorunda kaldım! Kasabada tam bir kaos hakim.” Bir an durakladıktan sonra, “Bir bardak çay yapabilir misin, tatlım?” dedi. “İliklerime kadar dondum!”

Louisa tırabzanlara tutunarak yavaşça aşağı indi.

“İyi misin tatlım?” Eva ceketini asarken onu görmüştü. “Biraz solgun görünüyorsun.”

“İyiyim,” dedi Louisa, “sadece biraz başım ağrıyor.”

“Çayınla bir aspirin iç. Hem o dikiş yüzünden. Sebebin bu olduğunu biliyorsun!” Eva onu mutfığa giderken takip etti ve biri boş, diğeri ise soğumuş çayla dolu iki bardağı gördü. “Gina mı geldi?” Dolu bardağı alıp lavaboya döktü.

“Hayır.” Louisa su ısıtıcısıyla meşgul olurken annesine arkasına döndü. “Trefor dayı geldi.” Adını söylemek bile midelerini bulandırmıştı. “Galler’den. Sen ve babam için bir şey getirdi.”

“Trefor mı?” dedi Eva. “O şeytan evimize gelecek cesareti nereden bulmuş?”

Louisa dönüp annesinin suratının kıpkırmızı olduğunu gördü. “Bunu getirmiş,” dedi çekmeceyi açarak. Kâğıdı sanki virüslüymüş gibi sadece köşelerinden ve tırnaklarıyla tuttu.

“Nedir o?”

“Bir çek olduğunu söyledi.” Louisa kâğıdı Eva’ya verdi.

“Beş yüz pound!” Eva bir eliyle kendini sabitlemek zorunda kaldı. “Bu bir şaka mı?”

“Dai dayının vasiyetindeymiş.”

“Vasiyet mi?” Eva gözlerini kırptırdı. “Dai ölmüş mü? Cenaze ne zamanmış? Gitmemiz gerek!”

“Sanırım çoktan yapılmış. Tre-” O adı tekrar söylerken yutkundu. “Dai dayının geçen ay öldüğünü söyledi.”

“Geçen ay mı?” dedi Eva elindeki kâğıda bakarak. Başını yavaşça salladı. “Trefor bu kâğıttan ayrılmak istememiş olmalı!” Çeki göğsüne bastırarak küçük mutfakta yürümeye başladı. “Rhiannon yengen bunu almamızı istemiş olmalı. Eminim öyle olmuştur ama bunların hepsi Dai’ye gitmiştir, ta ki...” Durdu. Louisa’ya bakıyordu. “Trefor nasıldı? Bu konuda kötü konuştu mu?”

Louisa bakışlarını kaçırdı. “O... şey... pek sayılmaz,” dedi içindeki tiksintiyle savaşarak.

“Bizi beklememesine şaşmamalı!” Eva istemsizce güldü. “Bu kâğıdı verdiğinde yüzümde oluşacak ifadeyi görmek istememiştir!” Koridora gidip el çantasıyla geri döndü. İçindeki kısımlardan birinin fermuarını açarak çeki dikkatle yerleştirdi. “Baban görene kadar bekle! Fir Grove’daki o güzel evlerden biri için depozito verebileceğiz!” Louisa’ya gülümsedi. “Ve yarın da Beatties’e gider sana yeni giysiler bakarız! Noel Balosu için göz kamaştırıcı bir şey alırsın!”

“Gerek yok,” diyen Louisa çayı demliğe koyup üzerine suyu döktü. “Kendin ve babam için harca. Gerçekten ona ihtiyacım yok.” Eva’yı mutfakta bırakıp ön odaya gitti. Taftayı alıp makinanın ayağının altına yerleştirdi ve pedala basmaya başladı. Basıp duruyordu. Sanki çıkan ses zihnindeki çılgınları bastırabilirmiş gibi.

Noel Balosu gecesine kadar karlar erimişti ama hava çok soğuktu. Eva, Louisa'ya dikmiş olduğu elbisenin üzerine bir kürk almakta ısrarcı olmuştu.

“Bu çok güzel!” dedi Gina eve geldiğinde. “Gerçek kürk, değil mi?” Yumuşak, beyaz kürkü okşadı. “Ne kürkü bu?”

“Ben... bilmiyorum.” Yalan da değildi. Hediye kabul etmişti ama onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu. Özellikle de kaç para olduğunu.

“Hadi!” Gina kolundan çekti. “Gitsek iyi olacak!” Louisa'yı baştan aşağı süzüp gülümsedi. “Ray seni görünce aklını kaybedecek, biliyorsun değil mi?”

Louisa omuzlarını silkip evden çıkan Gina'yı takip ederken önlerindeki gece için heveslenmeye çalıştı. İkisi de haftalardır bu günü bekliyor, ne giyeceklerini planlıyor ve makyajları için pratik yapıyorlardı. Ama o gece Louisa hiçbir şey hissetmiyordu. Son günlerde sadece yaşıyordu. Çok gerekli olmadığında konuşmuyordu. Odasında saklanıyordu. Geceleri ise uyumaktan korkuyordu. Gözlerini kapatmaya korkuyordu çünkü her şey sessizliğe gömüldüğünde zihnindeki görüntüler onu boğmakla tehdit ediyordu. İşte o zaman çılgılık atmak istiyordu.

Civic Salonu'na vardıklarında grup “Take Good Care of My Baby” şarkısını söylüyordu. Acele edip daha hızlı bir şey çalmalarını diledi. “Runaway” ya da “Let's Twist Again,” gibi bir şeyler kendini dans ederek unutulmasına yardım ederdi belki. Sayı azaldıkça Ray'i gördü. Odanın diğer köşesindeydi ve Gina'nın kız kardeşi ve sevgilisiyle konuşuyordu. Onu daha önce hiç takım elbiseyle görmemişti. *Onu olduğundan büyük göstermiş*, diye düşündü. Ve saçları. Saçları da farklıydı. Bir tarafa doğru taranmıştı ve onu biraz Eddie Cochran'a benzetmişti. Dönüp Louisa'yı görünce ona el salladı. Louisa elleri iki tarafından sarkar halde olduğu yere çakılmış gibi durdu.

Grup tekrar çalmaya başladı. “Runaround Sue.” Ray ona doğru geliyordu.

“Sana dans etmeyi teklif edecek!” dedi Gina heyecanla. “Hadi!” Louisa’yı hafifçe ittirdi. “İşte şansın!”

“Selam, Lou.” Ray onun önünde sanki yeni ayakkabıları biraz dar geliyormuş gibi garip bir şekilde durdu. “Gerçekten çok... güzel görünüyorsun!”

Louisa dudağını ısırdı. Güzel hissetmiyordu. Kürk ve elbise başkasının üzerinde daha iyi durabilirdi. Makyaj da öyle. Kendine aynada baktığı zaman bir palyaçoya bakıyor gibi hissetmişti. Her şey yanlış gibi geliyordu.

“Dans etmek ister misin?”

“Evet!” dedi Louisa bir anda elinden tutarak. “İsterim. Hadi!”

Dans pistinde herkes müzikle enerjik bir şekilde dans ediyordu ve partnerleri onları döndürdükçe kızların etekleri uçuyordu. Louisa, Ray’ın onu kuklası yapmasına izin vererek sanki bedeni plastikten yapılmış gibi kıvrılıp bükülerek dans ediyordu. Bir kızın saçları kırbaç gibi yüzüne çarpmıştı ve ortalık kalabalıklaştıktan sonra bir erkek Louisa’nın ayak parmaklarını ezmişti. Ama Louisa bir şey hissetmiyordu. Bir şarkıdan diğerine geçilirken, Louisa’nın farkında olduğu tek şey müzikti. Ray teklif etmese bile ona bu teklifle gelen herkesle dans ederdi. Gözünün önünden gitmeyen ve sırtıp duran o yüzün yerine başka bir erkeğin yüzüne ihtiyacı vardı.

Sadece bir kez durdular, onda da her ikisinin de bir şeyler içmesi gerekmişti. Yavaş şarkılar çalmaya başlanıp Louisa lavaboya gittiğinde Ray hâlâ bardaydı. Yüzü terlediği için yeniden pudralaması gerekti. Elinin tersiyle sildiği alnında teni olduğu gibi açıktı. Lavabonun tepesindeki floresan ışığında

oldukça koyu görünüyordu. Ray'ın bunu fark edip etmediğini merak etti.

Dışarı çıktığında Ray'ın elinde içkilerle onu pistin kenarında beklediğini gördü. Kendinden emin görünüyordu ve sanki Louisa'nın ondan kaçtığını sanmış gibiydi.

“Çıkışta seni eve bırakabilir miyim?” dedi oturdukları sırada.

Louisa cevap vermeden önce tereddüt ederek Gina'ya baktı.

“Sorun yok.” Ray sırttı. “Gina'yı da bırakabilirim. Tabii ilk onu bıraktığımız sürece!”

Ray'ın babasının aracı patlamış mısır kokuyordu. Louisa, Ray ve Gina arasına sıkışmıştı ve Ray ne zaman vites değiştirse eli Louisa'nın bacağına değiyordu. Gina'nın evine ulaştığı esnada Louisa da onunla birlikte inmek istedi.

“İyi eğlenceler!” diyen Gina kaldırımdan ona göz kırptı. “Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma!”

Kapı kapandığında Louisa ürperdi. Burada inemezdi. Bunu Gina'nın ailesine nasıl anlatırdı? Eve nasıl giderdi?

“Üşüdün mü?” Ray kolunu onun omzuna sardı. “Ceketimi ister misin?”

Louisa başım iki yana salladı. “İyiyim, gerçekten.” Midesi bulanıyordu. Trefor'un kokusu zihnindeki o karanlık yerden çıktığı zamanlarda hissettiği gibi. Derin bir nefes aldı. “Ray?”

Ray gülümsedi. “Efendim?”

“Bir yerlere gidebilir miyiz? Direkt eve gitmeyelim yani.”

“Tabii, eğer istediği buysa.” Hâlâ gülümsüyordu ama şaşır-
mıştı. “Nereye gitmek istersin?”

“İstediğin herhangi bir yer olabilir,” dedi söylediğine şaşı-
rarak. Ama öyle demek istemişti.

On dakika sonra Ray ışıklandırılmamış ve patikaya dönen
bir yola girdi. Birden sağa çekerek motoru durdurdu. Louisa
bir çiftlik kapısını güç de olsa görüyordu. Ray karanlıkta ona
uzandı ve kolunu omuzlarına sararak onu kendine çekti. Loui-
sa, Ray’ın dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğinde kaskatı
oldu.

“Hey,” dedi Ray. “Rahatla!” Onu bir kez daha öptü. Bu defa
Louisa dilinin ağzına girdiğini hissetti ve geri çekildi.

“Bunu daha önce hiç yapmadın, değil mi?” diye fısıldadı
Ray. “Endişelenme,” dedi elini Louisa’nın dizine koyup ona
yaklaşırken. “Canını yakmayacağım. Söz veriyorum.”

Louisa boynunu öpmesine izin verdi ama elbisenin yakası-
na indikçe irkildi. Elleri fermuarı yoklamaya başlayınca tekrar
uyuştuğunu hissetti. Bunu yapıyor olmazdı, olmamalıydı, tabii
eğer... Olduğu yerde durdu ve Ray elini sutyeninin içine so-
karken de hiç karşı gelmedi. O korkunç hatırayı unutulmalıydı.
Ray kıbar görünüyordu. Ona güzel göründüğünü söylemişti: ki
bunu daha önce hiçbir erkekten duymamıştı. Şimdi gözlerini
kapattığında ise Ray’ın yüzünü görecekti.

“Emin misin?” Elbisesinin son katlarını da kaldırıp kendini
ona bastırırken sesindeki belirsizliği hissedebiliyordu.

“E... evet,” diye fısıldadı Louisa. “Ben... iyiyim.”

Ray onu Trefor gibi incitmemişti. Gözlerini kapatmış ve
Ray onun üzerinde sallanırken hareketsizce yatmıştı. Elvis’i
ve *Blue Hawaii*’yi düşünmüştü ama bir yardımı olmamıştı.

Bittiğinde Ray ona mendilini verdi. Louisa bir centilmen mi olduğunu yoksa sadece babasının aracını kirletmek mi istemediğini bilemedi.

“Sen iyi misin?” dedi Ray, Louisa elbisesini düzeltirken.

Louisa nefesini toparlamaya çalışırken boğazı düğümlenmişti. “Evet,” diye mırıldandı. İyi olacaktı herhalde. Belki de bir dahaki sefere daha iyi olacaktı.

26. Bölüm

Nisan, 1962

Gina müzikçaları son ses açtıktan sonra yatağın kenarında oturan Louisa'yı yakaladı. Sam Cooke, "Twistin' the Night Away" dedikçe Gina da yere eğilip kalkıyordu. Louisa onu izledi ve sol ayak kabısının parmağına hayali bir sigara tutturulmuş gibi hareket ederek ona katılmaya çalıştı.

"Hadi, Lou!" dedi Gina. "Neyin var senin? Bunu sevdiğini sanıyordum!" Yatağın öbür yanına uzandı ve müziği kapattı. "Senden ayrılmadı, değil mi?"

Louisa başını iki yana salladı.

"O zaman sorun ne? Hadi söyle bana! Ne oldu?"

Louisa yatağa yayılıp Gina'nın duvarındaki Cliff Richard posterine baktı. "Sanırım hamileyim, Gina."

Müzik tam duruma uygun bir şekilde yavaşlayıp ritmik iniltilere dönüştü. Acı verici bir sestti. *Sana daha fazla dans yok.*

"Bir şey söyle."

"Lou, lütfen şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapmıyorum."

"Yani bunu onunla gerçekten yaptın mı?"

"Senin onaylamayacağını biliyordum. O yüzden sana söylemedim."

Gina yatağının yanına çöktü. "Ama ondan o kadar hoşlandığını bilmiyordum! Neden ona izin verdin, Lou?"

“Bilmiyorum.” Dudağını ısırıldı. “Belki de nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim.”

“Kaç kere?”

Louisa yine omuz silkip tavana baktı.

“Tanrım, Lou! Ne yapacaksın peki?”

“Bilmiyorum!” Louisa’nın sesi titreyip çatladı ve gözyaşlarını pembe nevresime akmaya başladı.

“Ona söylemek zorundasın.” Gina bir kolunu ona sardı. “Seninle evlenmek zorunda olacak, değil mi?”

Louisa cevap vermedi. Mendilini arıyordu.

“Onunla evlenmek istiyor musun ki?”

“Eğer beni istiyorsa.” Louisa burnun çekti. “Neden olmasın?”

“Seni *istiyorsa* mı?” Gina ayağa kalktı. “*Senin* isteklerin ne olacak?”

“Yüzleşelim artık. Başka kimse beni istemeyecek, öyle değil mi?”

Louisa birkaç saat sonra Ray’in babasının aracındaydı ve ilk gece gittikleri yere gidiyorlardı. Bahar akşamının batan güneşinin ışığında oldukça farklı görünüyordu. Çitin bir yanında koyunlar otluyordu ve Ray’in aracı çektiği kapının yanına otlar yığılmıştı. Çamurlu çim yığınlarının arasındaki kondomları görene kadar her şey oldukça masum görünüyordu. Ray neden onlardan birini kullanmamıştı ki?

Yakın arazilerden birindeki bir etkinliğe gidiyorlardı. Louisa gitmek istemiyordu ama konuşmak da istemiyordu. Sesin ve

insanların onu güvende tutacağını ve aklındaki söylemekten alıkoyacağını umdu. Son üç aydır bunu söylemenin yollarını arıyordu. Ne zaman ağzını açıp söyleyecek olsa sonuçlarından ve etrafındaki daralan ağdan korkarak ağzını kapatıyordu.

Ray parasını yeni almıştı ve onu her etkinliğe götürmek için en az iki kez ısrar etmişti. Bindikleri çarpışan araba çalıştığında hoparlörlerden Elvis Presley'in son hit parçası "I Can't Help Falling In Love With You" çalmaya başladı. Ray bir eli direksiyonda, bir eli Louisa'nın omzunda ilerlerken şarkıya eşlik ediyordu.

Başka bir araç yanlarından geçtiğinde Louisa irkildi. Ray çok mutluydu. Louisa ise onun hayatını mahvedecekti. Hepsisi onun suçuydu. Onu ayartan kendisiydi. Ray de istekliydi ama Louisa'nın istememesi durumunda ilk gecede sadece iyi geceler öpücüğüyle idare edecek tiplerdendi. Ve öyle yapsalardı, bekleselerdi: onun için şimdi farklı hisler besler miydi?

Bir araç arkalarından vurup onları bariyerlere gönderdiğinde büyük bir gürültü oldu. Louisa birden çok kötü hissetti. Louisa araçtan çıkıp bariyerden atlarken Ray'in arkasından sesleniyor oluşunu umursamadı.

"Bunu neden yaptın?" dedi Ray birkaç dakika sonra ona ulaştığında. "Beş dakikamız daha vardı!"

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Louisa. "Tüm o sesler ve çarpışmalar..."

"Çok özür dilerim tatlım!" Yuvarlak, mavi gözleri şefkat doluydu. "Bir yerlere gidip oturmak ister misin?"

Çimlerden başka oturacak yer yoktu ve Ray onun için ceke-tini yere serdi. Koluna omzunu atıp ona sarıldı. Birkaç metre ileride bir dönmedolap dönüyor ve bir sürü renkte ışıklar saçıyordu. Arka planda Roy Orbison'un "Dream Baby" parçası vardı.

“Seni seviyorum, Lou...”

Ray yüzünü onun saçlarına gömerken Louisa’nın gözleri dolu doluydu. Bunu daha önce hiç söylememiştir. Louisa’nın da aynısını demesini beklediği belliydi.

“Ray,” dedi Louisa. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Onunla evlenmek mi?!” Eddie Melrose, yeni evinin yeni halısında duran ergene dik dik bakıyordu. Ray’in kıpkırmızı olan yüzü suratındaki izleri daha belirgin yapmıştı. Sarı saçları Melrose’ların ateşinin sıcaklığıyla yüzüne yapışmıştı. Louisa onun çok kötü görüldüğünü biliyordu ve onun için çok üzülüyordu.

Her zaman böyle mi hissedecekti? Ona onu sevdiğini söyleyip bunu gerçekten hissedebilecek miydi? Birden kendini önlük giymiş, ona yemek pişirirken düşündü. Her gün, her sene. Böyle mi olacaktı? İçinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti.

“Çok üzgünüm, evlat,” dedi Eddie yüzü Ray’inki kadar kızarmışken. “Kızım ile bu konuyu konuşmadan sana bir cevap veremem. O yüzden sakıncası yoksa...” Kapıyı açtı ve Ray’e dışarıyı gösterdi. “Sen orada kal, lütfen,” dedi takip etmeye çalışan Louisa’ya. “Akşam geri gelebilirsin,” dedi Ray’e. “O zamana kadar bir cevabım olur.” Louisa kapının sertçe kapandığını duydu. Bir anlığına ev tamamen sessizdi.

Eddie odaya geri geldiğinde alnında ter tanecikleri birikmişti. “Annenin bundan haberi var mı?”

“Hayır, baba.” Louisa haliya bakıyordu. Yeni ev. Annesiyle babası bu yeni başlangıçtan gurur duyuyordu. Şimdi ise hayatlarını mahvedecekti.

“Sana direkt bir soru soracağım, Lou. Ve direkt bir cevap bekliyorum.” Louisa babasının sesindeki korkuyu hissedebiliyordu. “Bu... Bu Ray mi seni aile yoluna soktu?”

Louisa gözlerini halıdan ayırmadan başını salladı.

“Onu öldüreceğim!” Eddie ayağa fırladı. “O küçük pislği öldüreceğim!”

“Baba lütfen!” Louisa ona koşup kolunu tutmaya çalıştı. “Onun suçu değildi!”

“Ne?” Eddie onun elinden kurtuldu. “Yani sen mi...” Cümleyi tamamlayamadı. “Tanrım, Lou!” Hâlâ plastik paketinde olan tekli koltuğa oturdu. “Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimizi sanlıyordum!”

“Yetiştirdiniz! Gerçekten!”

Babasının yüz ifadesini kaldıramadı. Ama bunların neden olduğunu ona anlatamazdı. Gerçeği bilmek onu mahvederdi.

“Lütfen, baba, ters gitme!” Gözlerinden yaşlar akıyordu. Louisa gözyaşlarını silerken babasının da ağladığını gördü.

“Onu seviyor musun?”

“Ben...” Louisa yutkundu.

“Çünkü sevmiyorsan onunla evlenmek zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?”

“Bebeği evlatlık verebilirsin.”

“Ne?” Louisa’nın ağzı açık kaldı. Aynı şeyleri annesine söyledi mi diye merak ederek babasına baktı.

“Onu seviyor musun?” diye tekrar sordu Eddie.

Konuşma konusunda kendine güvenmeyen Louisa, ikna etmesi gereken kişinin kendisi olduğunu bilerek birkaç kez başını salladı.

Eddie iç çekerek kazağının kollarıyla gözlerini sildi. “O zaman annene söylesek iyi olur.” Başını ellerinin arasında koydu. “Tanrı bilir ne tepki verecek!”

Louisa onu takip edip kapıya gitti. Garip bir şekilde rahatlamış hissediyordu. Sırrı açıklayarak sessiz kaldığı ve annesiyle babasının o kirli parayı harcamasına izin verdiği ayları telafi etmiş gibiydi. Şimdi de Ray ile evlenecek ve onun bebeğini doğuracaktı. *Onun* bebeğini. Başka bir şeye inanmak istemiyordu.

“Louisa sana bir şey söyleyecek,” dedi Eddie, Eva ayakbılarını çıkarıp elinde bir bardak çayla mutfak masasına oturduğunda.

“Ben evleniyorum, anne,” dedi Louisa.

“Ne?”

“Odeon’dan Ray ile evleniyorum. Ve bir bebeğimiz olacak.” Kelimeler ağzından alışveriş listesi okur gibi hızla dökülüyordu. Nefes almadan ve duygusuz bir şekilde.

Ağzına götürmekte olduğu çay yarı yolda kalmıştı ve Eva donmuştu.

“Bir şey söyle, anne,” dedi Louisa. “Babam ve senin istediğinizin bu olmadığını biliyorum ama...”

“Bebek mi?” Eva gözlerini kırıştırdı. “Bir bebeğin mi olacak?”

“Evet.” Louisa nefesini tuttu.

“Ama sen daha on yedi yaşındasın!” Annesinin gözleri odayı tarıyordu.

“Sizin izniniz olması gerektiğini biliyorum. Ray bu sabah babamla konuşmaya geldi.”

Eva’nın öfkeli bakışları Eddie’ye odaklandı. “Ve sen de izin mi verdin?”

“Hayır, hayatım.” Yüzü acı içindeydi. “Biz bunu tartıştıktan sonra gelmesini söyledim.”

Eva, Louisa’ya döndü. “Sınavların ne olacak? Öğretmen olacaktın!”

“Ben bunu asla söylemedim, anne! Bu senin ve babamın istediği bir şey. Ben-”

“Sen kararını vermişsin gibi zaten!” dedi Eva. “O biliyor mu? Şu... Ray?”

“Neyi? Hâlâ okul okuduğumu mu? Tabii ki biliyor!”

Annesinin yüzünden kastettiğinin bu olmadığını anladı. Louisa donup kaldı. Trefor bir şey mi demişti? Onlara bir şeyler mi yazmıştı?

“Neyi biliyor mu?” dedi.

Eva durakladı. “Senin... gerçek babanı. Onun... şey olduğunu.”

Louisa büyülenmiş gibi annesine bakıyordu. Son altı yıldır ilk kez ondan bahsetmişti.

“Óna bunu neden söyleyeyim ki?” Louisa’nın yüzünde savunmacı ve meraklı bir ifade vardı. “Bilmesini mi *istiyorsun*?” Sonra eklemek istedi: “Çünkü *benim* bilmemi istemiyordun!” Ama kendine hakim oldu. Annesini de babasını da incitmek istemiyordu.

“Hiçbir... şey... olmasını istemiyorum. Anlıyorsun işte,” dedi Eva çayını içerken. “Sürpriz falan.”

Louisa kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ray farkında mı çocuğun... şey olabileceğinin?”

“Ne olabileceğinin?”

“Siyahi.” Eva dudaklarını birbirine bastırdı. “Ya da en azından koyu renk tenli. Senden daha koyu.”

“Benden daha mı koyu?” Louisa’nın sesi mutfakta yankılandı. “Benden nasıl daha koyu olabilir ki? Ray sarışın ve mavi gözlü!”

“Evet ama her zaman o şekilde işlemiyor,” dedi Eva sessizce.

“Ne demek istiyorsun? Nereden biliyorsun?”

Eva derin bir soluk verdi. “Ben sana hamileyken doktora görünmek istedim,” dedi. “Seni bir bakımevine vermemi söyledi. Söylediğine göre seni vermezsem sadece acı biriktirmiş olacaktım çünkü siyahilik nesiller boyunca ortaya çıkabilirmiş.” Bardağına uzandı. “Benim açık tenli bir çocuğum olsa bile bu çocuk ileride...” Bardağına bakmaya devam etti. “... siyah bir çocuk doğurabilir diye beni uyardı.”

“O zaman neden beni vermedin?” Kelimeleri söylerken Louisa’nın dudakları titredi.

“Ben...” Eva’nın sesi çatladı ve ayağa kalkarken devirdiği bardak masa örtüsünü ıslattı. “Sadece Ray’e söyle, tamam mı?”

Louisa, annesinin merdivenleri çıkarken attığı adımları duydu. Babasına baktığında yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Bunların hiçbirini o âna dek bilmediğini düşündü. “Ne yapabilirim, baba?” Sesi bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

“Bilmiyorum, tatlım.” Eddie, Eva’nın boşalttığı sandalyeye oturdu. “Bir defada bir köprü geçelim, olur mu?”

Ray saat altıda geldiğinde yalnız değildi. Louisa kapıya baktığında anne ve babası da onunla birlikte eşikteydi.

Ray onları tanıştırdığında, “Yabancıya benziyor,” dedi Bayan Brandon. “İngiliz mi?”

Ray de en az Louisa kadar utanmış görünüyordu. “Annemi dinleme,” diye fısıldadı. “Sadece biraz şaşırdı, hepsi bu.”

“Kendisi çok iyi bir çalışandır, Edna!” dedi Ray’ın babası Louisa’nın başını okşayıp ceketini uzatırken. “Ray’e Odeon’a gelen kişilere baktığının yarısı kadar iyi baksa, Ray mutlu bir adam olacaktır!”

Louisa onları salona aldı ama artık kayınpederi olmak üzere olan patronuna nasıl davranması gerektiğini bilemedi.

“Eşiniz evde değil mi?” diye sordu Bay Brandon, Eddie’yle tanıştıktan sonra.

“Kendisi iyi değil,” dedi Eddie yukarı bakarak. “Uyuyor.”

“Bu kadar şokun üzerine çok normal!” Edna Brandon, koltuklardan birine oturup yeni dekore edilmiş eve ve yeni mobilyalara baktı. “Oldukça güzel,” dedi bir kaşım kaldırarak. “Yeni taşındınız, değil mi?”

Eddie başıyla onayladı.

“Öncesinde neredeydiniz?”

“Sycamore Sokağı’nda.”

Kaşı bir santim daha kalktı. “Ve Louisa’nız,” dedi ismi adını ilk kez duyduğu egzotik bir meyveden bahseder gibi söyleyerek. “Onu evlat edindiniz, değil mi?”

Louisa, Ray’e baktı. Annesinin sorusu karşısında şaşırılmışsa bile bunu belli etmiyordu.

Eddie anlık bir tereddüt yaşadı. “Evet, doğru.”

“Peki ebeveynleri?”

“Babası Amerikalı.”

Louisa, babasının Ray’ın annesine bakış attığını gördü. Ne yapmaya çalıştığını merak etti.

“Ah, anladım,” dedi Bayan Brandon başım yavaşça sallayarak.

“O İspanyol kökenlilerden herhalde?” dedi Bay Brandon.

“Onun hakkında çok şey bilmiyoruz,” dedi Eddie. Ayağa kalkıp içecek bölmesine giderken Louisa ile göz göze geldi. “Size içecek bir şey verebilir miyim?” Ray’ın ebeveynlerine gülümsedi. “Bir bardak sherry alır mısınız, Bayan Brandon? Yoksa Babycham mi tercih edersiniz?”

Louisa ve Ray, Mayıs ayında, Louisa’nın on sekizinci doğum gününden dört hafta önce evlendiler. Wolverhampton Nikâh Dairesi griydi ve hiç romantik değildi. Annesinin Beat-ties’in iç çamaşır kısmından aldığı korse, gelinliğin ön kısmının yukarıda kalmasına engel olamamıştı.

“Mayıs ayında evlen, sonra pişman ol,” dedi Ray’ın annesi. Aralarında bir metre bile yokken Louisa’nın onu duyacağını biliyor olmalıydı.

“Çok güzel görünüyorsun, Lou,” diyen Ray onu öptü.

Lou gözlerini kapatıp Ray’ın öpücüğüne karşılık verirken havai fişeklerin patlayacağını ve kemanların çalmaya başlayacağını umdu. Fakat tek duyduğu dışarıdaki sokaktan gelen polis sireni sesiydi. “Her şey yoluna girecek, değil mi Ray?” Konuşurken dudakları titriyordu.

“Evet, sevgilim,” diyen Ray ona sarıldı. “Tabii ki girecek!”

27. Bölüm

Ağustos, 1962

Louisa çok korkuyordu. Acısı çok fazla olmasına rağmen korktuğu şey o değildi. Bedeninden çıkmaya çalışan çocuktan korkuyordu.

Hamileliğinin son ayında iki kâbusu tekrar tekrar gördü. İlkinde bebeği, Trefor'un minyatür versiyonuydu. Bebeği almak için uzandığında bebeğin elleri onun boynuna dolanan yılanlara dönüşüyordu. İkincisinde ise siyah ve yüzü olmayan bir çocuk doğuruyordu.

Kâbusların ikisi de ona kesinlikle reddetmeye çalıştığı şeyleri gösterdiği için her ikisini de eşit şekilde rahatsız edici buluyordu. Fakat en kötü gerçek bebeğin babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrinin olmamasıydı. Ray ile Noel öncesi ve sonrasında toplam üç defa seks yapmıştı. Bunun babalık konusunda onu Trefor'dan daha şanslı yapması gerekmiyor muydu? Aynı zamanda kendi kendine Trefor'un yaşlı olduğunu söylüyordu. Annesinden bile büyüktü ki bu da onu en az kırk yaşında yapardı. O yaşlardaki erkeklerin bebekleri olmazdı, değil mi?

Annesinin bebeğin siyah tenli olması konusunda onu uyarmasının ardından içi içini yemişti. Ray siyahi bir bebeğin kendisine ait olacağına asla inanmazdı. Louisa onu kaybetmekten çok korkuyordu. Biricik oğullarının yarım kademeli biriyle evlendiğini öğrendiklerinde Ray'in anne ve babasının ne tepki vereceğini hayal edebiliyordu. Yarım kademeli: babası Ode-

on'da bir cumartesi sabahı seansına film izlemeye gelen küçük bir oğlana böyle demişti.

Bir defasında da Ray ve annesiyle birlikte kasabaya indiklerinde, sokağın köşesinde öpüşen siyahi bir adam ve beyaz bir kadın görmüşlerdi. “Şuna bak!” demişti Edna, burnunu havaya kaldırıp. “Hem de güpegündüz! Bence çok iğrenç!”

Louisa kendini çifte bakmaktan alıkoyamamış ve annesinin de gerçek babasıyla bu gibi şeyler yaşamış olması gerektiğini düşünmüştü. Birdenbire nasıl tanıştıklarını ve birlikte nerelere gittiklerini merak etmeye başlamıştı. Ve annesinin onun için neler hissettiğini...

O gece yatağa girdiğinde bunu çok düşündü. *Fakat adını bile hatırlamıyor*, diye hatırlattı kendine. Sonrasında yaşadıklarının bir gecelik bir şeyden fazlası olamayacağını düşünerek üzüldü. Kendisine bunun önemi olmadığını söylemeye çalışmıştı. Bir babası vardı. Hem de birçok gerçek babadan daha iyi bir baba. Fakat kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, bu isimsiz, yüz­süz adamın annesini bu kadar az önemsemiş ve sonuçları hiç düşünmeden onu kullanmış olması canını yakıyordu. Hatta, diye düşündü, yaptığı şey onu en az Trefor kadar kötü biri yapıyordu.

Şimdi ışıktandırılmalı, parlak hastane odasında tek başınaydı. Ebe bebeğin henüz gelmeyeceğini söyleyerek onu yalnız bırakmıştı. Bir kasıntı karnında çok büyük bir acı oluşturduğunda yatağın iki yanına tutundu. Annesinin ya da babasının yanında olmasını diledi. Hatta Ray'ın bile. Kadınların böylesine korkutucu bir deneyimi neden yalnızca tanımadıkları kişilerle geçirmesi gerektiğini anlamıyordu.

Acı azaldığında Galler'deki çiftliği düşündü. Annesinin onu doğurduğu odayı düşündü. Ve o büyük yatakta artık Trefor'un yatıyor olduğunu düşünmek midesini bulandırdı. Başka

bir sancı daha geldiğinde haykırmaya başladı. “Hemşire!” diye bağırdı bir bacağını yataktan uzatarak. Acıyı azaltma çabasıyla yatağını yumrukladı. “Yardım edin!”

Kapıda sinirli bir yüz belirdiğinde Louisa hastane zeminine düştü. “Joyce, acele et!” diye bağırان hemşireyi duydu. “Kafasını görebiliyorum!”

Saniyeler sonra Louisa garip bir ses duydu. Yemeğine uzanamayan aç bir kedi sesi gibi bir şey.

“Bir oğlan!” Ebe’nin yuvarlak ve parlak yüzünü gördü. Elinde kanlı bir havlu vardı. “Hadi seni yatağa götürelim, sonrasında onu kucağına alabilirsin.”

Louisa’nın tek gördüğü, havludan çıkan siyah saçlardı. Oğlunu kucağına aldığıında havluyu açarak gözleri tamamen kapalı ve ağlamak için ağzı kocaman açılmış öfkeli bir surat gördü. Bebek ona doğru döndüğünde burnu Louisa’nın koluna değdi. Louisa bebeğin kırılgan görünen ama göğsünü ararken içgüdüsel hareket eden güçlü, minik kafasına baktı.

“Tanrım,” dedi ebeyle birbirlerine bakıp gülerlerken. “Tıpkı bana benziyor!”

Ebe güldü. “Bu kadar şaşırma! Birkaç dakika sende dursun, sonra gelip onu temizlerim. Kocan buralarda mı?”

Louisa başıyla onayladı. Ray ona ne kadar uzun sürerse sürsün hastaneden ayrılmayacağını söylemişti.

“Gidip ona iyi haberleri vereyim. Ziyaret zamanında gelip her ikinizi de görebilir.” Ebe kapıyı arkasından kapattı, Louisa göğsünü arayan oğluna baktı. Çok mutluydu. Bebek Trefor’a benzemediği için çok rahatlamıştı. Teni kendisi gibi açık kah-verengi olduğu için rahatlamıştı. Fakat dahası vardı. Hissettiği şeyin sevgi olduğunu fark etmişti. Annesinin, doktorların onca yıl önce söylediği şeyi neden yapmadığını anlamıştı. Annesi de

Louisa'nın o an hissettiği gibi hissetmiş olmalıydı. Kollarındaki bu küçük varlık için hayatın ona yaşattığı her şeyle ve her sonuçla karşılaşmaya hazırdı.

Ray geldiğinde yüzü kocaman çiçek buketinin arkasında kalıyordu. Önce hangisine yaklaşması gerektiğini bilmiyormuş gibi bir bebeğe, bir Louisa'ya bakarak garip bir şekilde kapıda bekledi.

Sonrasında ise birden odanın karşısına geçip Louisa'yı yavaşlıktan öptükten sonra bebeğin yanına gitti ve battaniyeyi kaldırdı.

“Ne yapıyorsun, Ray?” Louisa bir an çok korktu.

“El ve ayak parmaklarını sayıyorum,” dedi Ray başını kaldırmadan. “Ve sorun yok, hepsi yerinde!”

Louise gülümsedi. Filmlerde böyle olmuyordu. Ray'in ona sarılması, sevgilim demesi ve ona ne kadar zeki ve güzel olduğunu söylemesi gerekiyordu. Sonrasında da bebeklerine bakıp artık tamamlandıklarına dair bir şeyler söylemeliydi. Gülücüğe rağmen gözleri dolmuştu. Çünkü kendisi için de Ray için de hiç filmlerdeki gibi olmayacağını biliyordu. Bu zamana kadar önemliydi: çok önemliydi. Ama artık önemli olup olmadığını bilmiyordu.

Ertesi gün annesinin gelip ziyaret etme izni vardı.

“Baban da akşam işten çıkınca gelecek,” diyen Eva, kızını öpüp bebeğin olduğu tarafa geçti. “Ah, Lou!” Torununu gördüğünde ses titredi. “Aynı...” Cebinden bir mendil çıkaran Eva arkasını döndü.

“Aynı kim, anne?” Louisa dirseklerine dayanarak oturdu.

Annesi başını iki yana sallayıp burnunu sildi. Louisa annesinin kimin yüzünü gördüğünü merak ediyordu. Bebek ona David'i mi anımsatmıştı? David'in açık tenli ve sarışın olduğu düşünüldüğünde pek mümkün değil gibiydi. *Ona benziyor olabilir mi?* diye düşündü Louisa. Yüzü olmayan siyah bebekle ilgili kâbusunu hatırladı.

"Gözleri!" dedi Eva. "Gözleri... çok..." Cümleyi bitiremiyor gibi görünüyordu. Başını iki yana sallayarak bebeğin eline uzandı.

Louisa onu izledi. Bebeğin koyu mavi gözleri vardı ama ebe ona bunun ilk bir sene içinde büyük ihtimalle değişeceğini söylemişti. "Koyu kahverengi olacak," demişti. "Yüzlerce bebek doğurttum ve genellikle yanılmam. Bayağı koyu kahverengi olacak."

"Gözleri çok ne, anne? Sana kimi hatırlattı?" Evet, nihai soruyu sormuştu. Bir havai fişeği ateşlemiş gibi nefesini tuttu.

"O çok güzel bir bebek, Lou." Eva ona dönüp gülümsedi. İşte, maskesi yeniden yüzündeydi. Artık hiçbir şey söylemeyecek, Louisa'nın bilmek istediği şeyi açıklamayacaktı. "Adım ne koyacaksınız?"

"Karar veremedik," dedi Louisa. "Thomas ve Timothy arasında kaldık."

"Öyle mi?" dedi Eva bebeğe eğilerek. "İkisi de güzel isimler ama ben Thomas'ı beğendim. Onu kucağıma alabilir miyim?"

Louisa başını salladı. Annesi bebeği kucağına alıp odada dolanırken Louisa onu izliyordu. Annesi bebekle konuşuyordu. O kadar sessizce bir şeyler fısıldıyordu ki, Louisa ne dediğini anlamıyordu. Ve birdenbire yüzünde öyle hüzünlü bir ifade belirdi ki, Louisa boğazında bir yumru hissetti. David'i düşünüyordu: kollarını bir kuzuya sarmış, tombul, gülümseyen

bir çocuk. Louisa bir anda ilk kez, evladını kaybetmenin nasıl hayal edilebilecek en kötü acı olabileceğini anladı. Annesinin yüzündeki acının sebebi bu muydu? Yoksa Louisa'nın hiçbir zaman öğrenemeyeceği, daha derinlere gömülü başka bir hü-zün müydü?

28. Bölüm

Eylül, 1967

Sonbahar gelmek üzere olmasına rağmen Oaklan Yolu'ndaki terasa bolca güneş vuruyordu. Louisa, Tom'un oyuncak bir el arabasına elma yüklediğini gördü. "Ağacın altında kal," diye seslendi. "Çok güneş var!" Binayla aynı renkte olan sandalyesinden kalktı ve çocuğu şapkasını düzeltmek için çimlere gitti. "Başına güneş geçsin istemiyorum," dedi Gina'nın ona bakışlarına cevap olarak.

Louisa sıcağa rağmen süveter giymişti. Gina onun yazlık gardırobuna laf etmekten seneler önce vazgeçmişti. Belli ki teninin güneşe karşı hassas olduğu gerçeğini kabullenmişti. Tom'un güneşte oynamasına neden izin vermediğini soracak olsa muhtemelen aynı soruna sahip olduğunu söyleyecekti. On üç yıldır en iyi arkadaşı oydu ama bu ilk büyük yalan bir kaplan gibi aralarında duruyordu.

"Nasıl başardın bilmiyorum," dedi Gina, "Tom küçükken yani. O kadar çok merdiven var ki!"

Louisa gülümsedi. İkinci katta bulunan bir dairede bebek bakmak zor olmuştu. Bir elinde Tom ve diğer elinde bir sepet çamaşırıla merdivenlerden inip çıkardı. Bebek kıyafetleri hep dışarda asılı olurdu çünkü evin içinde asacak yer yoktu. Bir defasında elbiselerin kurumasını beklerken çocuğu sarmak için kendi eteklerinden birini kesmişti. *Gina şanslıydı*, diye düşündü. Sınıf arkadaşlarından biriyle evlenmişti. Louisa ve Ray'in

üç farklı komşuyla paylaştıklarının aksine kendi ön ve arka bahçesi olan yepyeni bir evde yaşıyorlardı. Şimdi de Gina'nın bir bebeği vardı. Üç aylık kızı elma ağacının altında duran bebek arabasında uyuyordu.

“Senin gibi duyarlı olmuş olmalıyım, öyle değil mi?” Louisa gülümsedi. Gina'yı kıskanmıyormuş gibi yapamazdı ama kendi hayatının gidişatından da pişmanlık duymuyordu. Tüm dünyası Tom'du. İşler başka türlü gitseydi Tom'a sahip olamazdı ve Louisa bunu düşünemiyordu bile.

Gina belki de tehlikeli bir konuda olduklarını fark edip konuyu değiştirdi. “Tom'un okulu nasıl gidiyor?”

“İyi. İlk haftasında biraz sorun yaptı ama şimdi arkasına bile bakmadan sınıfına koşuyor.” Omuzlarını silktili. “Sanırım okul beni ondan daha fazla dertlendiriyor. Zamanın çoğunda ne yapsam bilemiyorum.”

“Belki de Ray ile birlikte... bilirsin işte.” Gina bebek arabasına baktı.

“Yatakta beş yaşında bir çocuk varken biraz zor oluyor!” Louisa'nın sesi neşeliydi ama Gina'nın gözlerine bakamamıştı. Yalan söylemiyordu. Tom çoğu gece yataklarına geliyordu. Ve Louisa bundan memnundu. Ona mantıklı bir bahane oluşturunuyordu. Bir önceki sene Ray ile yalnızca birkaç kez sevişebilmişlerdi.

“Çocuğun olduktan sonra çok zor, öyle değil mi?” Gina başını iki yana salladı. “Annem ve babam ben Andy ile birlikte bir yerlere gidebilelim diye önümüzdeki ay bir hafta sonu boyunca Julia'ya bakmayı teklif ettiler. Blackpool'a gitmeyi düşünüyoruz. Işıklandırılmaları falan görürüz.” Gina sıırıttı. “Yatak odasının tavanındakilerden daha fazlasını görebileceğimi düşünmüyorum ama neyse!”

Louisa ona gülümsedi. İçten içe Gina'nın sekse nasıl bu kadar düşkün olabildiğini merak ediyordu. Ne zaman bir şans bulsalar Andy ile bir şeyler yaptıkları çok açıktı. Gina, Andy'den önce de birkaç ilişki yaşamış ve seks hayatının tüm ayrıntılarını Louisa'ya anlatmıştı. Andy'nin ise en iyisi olduğunu söylüyordu. Evin her odasında seks yapmaktan büyük zevk alıyorlardı. Julia iki haftalıkken ve Gina'nın annesi onu bahçede bebek arabasıyla gezdirirken bile yatağa girecek fırsatı yaratmışlardı.

Louisa içinse seks, katlanılması gereken bir şeydi. Ray'in, Louisa'nın seksten onun kadar zevk almadığına üzüldüğünü ve ona kalırsa daha sık yapmak isteyeceğini biliyordu. Sinemadan saat on buçuktan önce gelemiyordu ve Louisa her zaman o gelmeden uyuyor ya da uyuyor gibi yapıyordu. Uyandıklarında yalnız oldukları zamanlarda ise işleri çok çabuk bitiyordu. Bir defasında süre tutmuştu. Ray'in bedeni onun üzerindeyken yatağının başındaki saate bakmıştı. Otuz üç saniye. Tüm evlilikleri boyunca yaptıkları seksi topladığında on dakika ediyordu. Tom'a sahip olmak için ödenebilecek iyi bir bedeldi.

Ray'den hoşlanmıyor değildi. Ona oldukça düşküncüydü. Tom ile ilgiliydi ve kenara ayırabildiği azıcık para konusunda cömertti. Eve her zaman ikisi için de minik hediyelerle gelirdi. Louisa da tutkunun gerçek hayatta değil, yalnızca filmlerde olan bir şey olduğuna karar vermişti ve Gina ile Andy olmasa buna inanmaya devam edebilirdi.

Gina'ya anlatmak istiyordu ama bu Ray ile en başta görüşmeye başlama nedenini de açıklamasını gerektirecek diye korkuyordu. Ve bu da kimseye söylememesi gereken başka bir sırdı.

"Belki de Ray ile öyle yapmalısınız." Gina'nın sesi düşüncelerini böldü. "Hiç beraber tatile çıkmadınız, değil mi?"

“Hiç şansımız yok. Ray’in maaşıyla anca geçiniyoruz.”

“Tom okula başladığına göre sen de yarı zamanlı bir iş bulsan?”

Louisa omuzlarını silkti. “Çok isterdim ama Ray izin vermiyor. Öğleden sonraları Odeon’da çalışıp Tom’un okul çıkışına yetişebilirim ama Ray hiçbir karışım çalıştırmayacağını söylüyor.” Yorgun bir edayla güldü. “Sanki bir haremi var da!”

Gina kaşlarını çatı. “Andy de öyle. Hamile kalmamı sabırsızlıkla bekledi. Baba olmaktan çok ofisteki işimden ayrıldığıma sevindiğini düşünüyorum. O kadar kıskanç ki. Başka birilerinden hoşlandığımı falan iddia ediyordu.”

“İkinizin aynı yerde çalışması zor olmuş olmalı ama,” dedi Louisa. “Bazen Ray’in de benim çalışmamı bu yüzden istemediğini düşünüyorum.”

Gina ona baktı. “Ona güveniyor musun, Lou?”

Louisa kaşlarını çatı. “Evet, sanırım.” Bazen Ray’in, Louisa’nın ona yaşatamadığı zevkleri tatmak için etrafa bakınabileceğini düşünüyordu ama onu hiç sadakatsizlik yaparken hayal edemiyordu. Louisa ne kadar nadiren karşılık verirse versin ona hep onu sevdiğini söylüyordu. “Sen Andy’ye güveniyor musun?”

“Evet,” dedi Gina kocaman gülümsemesiyle. “Başkasının peşinde koşabilecek enerjisi kalmıyor ki!”

“Bu kadar mutlu olman beni sevindiriyor,” dedi Louisa, içinde hissettiği kıskançlığı bastırarak. Gina ile Andy arasındaki her şey olması gerektiği gibi, filmlerdeki gibiydi. Fakat kendine mutlu olmak için başka yollar da olduğunu hatırlattı. Şapkasına elma dalları sıkıştırıp ağacın etrafında emekleyen Tom’a baktı.

“Çok tatlı bir çocuk,” dedi Gina. “Ray onunla gurur duyuyor olmalı.”

Louisa, ona Mona Lisa gibi gülümsedi. Evet, o harika bir çocuktü. İyi niyetli, düzgün davranışları olan ve Louisa bunu sesli söylemese de oldukça iyi görünömlü bir çocuktü. Bunların hepsini kimden alıyordu? Görüntüsü gizemli büyük babasının bir armağanı mıydı? İyi niyetini Ray'den ya da Rhiannon yengeden mi almıştı? Louisa biliyor olmayı diledi.

Birkaç hafta sonra Louisa ve Tom ebeveynlerinin yeni evinde çay içiyorlardı ki Eva sürpriz bir açıklama yaptı.

“Bu sabah Trefor dayından bir mektup aldım,” dedi yüzünde bir zafer edasıyla. “Karısının onu terk ettiğini söylemiş. Görünüşe göre kadın çocuğunu da alıp İtalya’ya gitmiş.”

Louisa güçlükle yutkundu. Ağzına attığı kek damağına yapışıp kaldı. Adamın isminin bile geçmesi midесinin kalkmasına yetiyordu.

“Bunca yıl ona nasıl katlandı bilemiyorum. Onunla nasıl evlendiğı de bir merak konusu zaten,” dedi Eva. “Neyse. Bir de yüzşüz gibi bize gelip Noel’i burada geçirip geçiremeyeceğini sormuş. Çiftlikte çok yalnız olduğunu ve bir molaya ihtiyacı olduğunu yazmış.”

“Bence aradaki buzları eritmeliyiz, hayatım,” dedi Eddie demliğe uzanarak. “O para olmasa şimdi ne durumda olurduk, düşünsene.”

“Evet ama bu onun parası değildi, değil mi?” dedi Eva. “Rhiannon yengemin parasıydı. Yengem parayla istediğini yapabiliirdi.”

“Yine de ona çok zor gelmiş olmalı.” Eddie kendi çayını doldurmadan Louisa’nın ardağını doldurdu. “Çiftlikteki haliy-

le kıyaslarken bu konuda oldukça iyi davrandığım düşünüyorum.”

Eva kaşlarını çatı. “Sen hep iyi yanları gör zaten.”

“Biraz merhamet et,” dedi Eddie. “Sen Noel’i tek başına geçirsen nasıl hissedersin?”

“Hak ettiği de bu ama!” Eva bakışlarını kaçırıp masa örtüsüne bakan Louisa’ya baktı. “Buraya gelmesine hayır demek pek de Hristiyanlığa uygun bir davranış değil, öyle değil mi?” Eva durup bir cevap bekledi. Cevap gelmediğinde konuşmaya devam etti. “Noel’in ikinci günü evde bir kişi daha kalsa senin için çok sıkıntı olmaz değil mi, Lou?”

“Benim evimde mi?” Louisa bir bahane ararken zaman kazanabilmek için süte uzandı.

“Gece orda kalması gerekmez,” dedi Eva. “Çok yerin olmadığı biliyorum. Öğle yemeğinden sonra evine dönebilir.”

Louisa bir an kusacağını sandı. O şeytani pisliğin onun evinde *uyuyacağı* düşüncesi bile iğrençti! Fakat bunu nasıl reddedebilirdi ki? Hayır diyecek olsa bu fikri neden kabul edilemez bulduğunu da açıklaması gerekecekti. Ray ile başka planları olduğunu söylemenin faydası yoktu. Evliliklerinin her senesinde aynı şeyler oldu: Noel’in ilk günü Ray’in ailesiyle, ikinci günü Louisa’nın ailesiyle geçiriliyordu. Annesi birkaç saat demişti. Louisa mutfakta saklanırken onlar onunla konuşabilirlerdi. Yemek yerlerken onunla yalnızca yarım saat geçirmesi gerekirdi. Belki o bile gerekli olmazdı. Hastaymış gibi yapabilir. Her şeyi hazır edip yatağına çekilebilirdi.

Sıktığı dişlerinin arasından, “Tamam,” diye mırıldandı.

29. Bölüm

Aralık, 1967

Louisa, Noel günü mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu. Tom ile Ray uyuyorlardı. Louisa da ona eşlik etmesi için radyoyu açmıştı. The Four Tops, Louisa'nın son zamanlarda favorisi olan "Walk Away, Renée" adlı şarkıyı söylüyordu. Normalde mutfakta bu şarkıyla dans ediyor olması gerekiyordu ama bu gece yapamazdı.

Trefor'un gelecek olmasından tiksiniyordu. Hasta rolü yapma planı geri tepmişti. Ray, Noel arifesinden beri yatak döşek yatıyordu ve şimdi annesi de hastalanmıştı. Eddie, Noel günü Trefor için öğle yemeği hazırlamıştı ama bir sonraki gün muhtemelen evde kalıp Eva'ya bakması gerekecekti. Ray de iyi olacak gibi görünmüyordu. Bu da Louisa'nın Trefor ile tek başına ilgilenmesi gerekeceği anlamına geliyordu.

Louisa önünde duran kaptaki kremada Trefor'un yüzünü görüyordu. O anda ebeveynlerinin evinde rahat rahat otururken ne yaptığını merak etti. Wolverhampton'a son gelişinde neler olduğundan babasına bahseder diye Louisa'nın ödü kopuyordu.

Louisa bunu tekrar tekrar düşünüyor, bunca yıldan sonra neden ziyarete geldiğini anlamaya çalışıyordu. Noel'i evde tek başına geçirmek istememesiyle ilgili saçma bahaneye inanmıyordu. İnsanlardan öylesine nefret eden bir adamdı ki, muhtemelen Noel'i yalnız geçirmeyi isterdi zaten. Peki, ne işler çe-

viriyordu? Trefor'a olan tüm öfkesini kremaya çeviren Louisa, kolu ağırana dek kremayı çırpıttı.

Ray'in yanma uzandığında gece yarısı olmuştu. Ray'in horlaması hastalık yüzünden daha kötü bir hal almıştı ve Louisa uyuyamadan dönüp duruyordu. Trefor'u öğle yemeğine kabul etmemek için Ray'in hastalığını kullanıp kullanamayacağını merak etti. Belki de ikisi de hastaymış gibi davranabilirdi? *Fakat olmaz*, diye düşündü. Çünkü o zaman babası ona bir gün daha katlanmak zorunda kalırdı.

Louisa karanlıkta içini çekti. Trefor en fazla dört saat orada kalacaktı. Louisa dört saati atlatabilirdi herhalde. Louisa, Trefor'un son görüştüklerinde on dakika içinde neleri başardığını düşünüp ürperdi. Fakat bu defa farklı olacağını düşündü. Ray yatakta da olsa bağırdığı zaman duyacak mesafedeydi. Hayır, bu defa hiçbir şey Trefor'un yanma kalamazdı.

Yastığını alan Louisa parmak uçlarıyla yürüyüp Tom'un odasına girdi. Tom'un yatağına girip bacaklarını onunkilerin yanına uzattı. Tom hafifçe kıpırdanıp ona doğru döndü. Louisa kendini Ray ile paylaştığı yatakta hiç hissedemediği kadar rahat hissetti.

Louisa ertesi sabah aynada gördüğü şeye kaşlarını çatı. Saçlarını geriye doğru tarayıp başının üstünde bir topuz yaptı. Kenarlardan çıkan telleri, saçlarıyla aynı tonda olan kahverengi tokalarla tutturup bolca sprey sıkarak hazırlandı. Sonra önüne bir havlu koyarak yüzüne açık tonlarda fondöten, pudra ve yanaklarına birkaç nokta şeklinde ruj sürdü. Sade görünmek istiyordu. Sade ama şık. Trefor'un ona yaptıklarına rağmen kontrolü elde tutan biri gibi görünmek istiyordu. Ray'in ona

Noel için aldığı süet botları giyip diz altında biten eteğini düzeltti. Görüntüsüne baktıktan sonra açık pembe bir ruj sürdü. Sürerken parmakları titriyordu.

Aynada örtülerin içindeki çıkıntıyı görebiliyordu. Ray hâlâ uyuyordu. İki saat önce ona çay getirmiş ve Ray teşekkür etse de çayını içmeden yine uyumuştı. Onu uyandırması mı gerekliydi, bilmiyordu. Bir iki saatliğine kalkabilir mi diye sormak istiyordu. *Hayır, diye düşündü, bu çok bencilce olurdu.* Bu kendi başına atlatması gereken bir şeydi.

Hem salon hem de yemek odası olan odada oturup Tom'un oyun oynayışını izledi. Zil çaldığında olduğu yerde sıçrayarak neredeyse masadaki bardakları devirecekti.

Trefor'u görmek midesinin buz kesmesine neden oldu. Sanki eski zamana dönmüş gibiydi. Trefor hiç değişmemişti. Aynı ceket ve fuları ile onlara gelip ceketini Louisa'ya verdiği zamanki gibi bir ter ve viski kokusu etrafa yayıldı. Trefor'un gözleri sanki Louisa bir hayvan ya da yeni aldığı bir arabaymış gibi tüm bedenini süzdükten sonra yüzünde Louisa'nın senelerdir kâbuslarına giren o pis gülücük belirdi.

Louisa hiçbir şey demeden onu eve aldı. Cesur davranacak ve ona mutlu noeller dileyecekti. Kapıyı açtığında başını dik tutmuştu. Daireleri ufak olsa da Louisa dekorasyonuyla gurur duyuyordu. Trefor'un, evi, eski evlerine geldiğinde incelediği gibi inceleyeceğini biliyordu. Eğer bir şey diyecek olursa ona söyleyeceklerini hazır etmiş bir şekilde ona döndü. Ama Trefor dekora bakmıyordu. Kapıdan gelen sesi duyup koridora koşan ve elinde bir oyuncakla onlara bakan Tom'a odaklanmıştı.

Trefor çocuğun önünde dizlerinin üstüne çöküp çocuğun kahverengi buklelerini okşadı. "Selam, *bach*," dedi Louisa'nın hatırladığından çok daha farklı bir ses tonuyla. "Ben Trefor daynım ve sana bir hediye getirdim."

Ceketinin cebinden parlak bir paket çıkardı. Louisa paketi açan ve karşısında gümüş rengi oyuncak bir Jaguar görünce gözleri kocaman olan Tom'u izledi. Çenesi kaskatı kesildi. Diğer tüm hediyelerinin bir araya gelmesiyle oluşacak meblağdan daha pahalı bir hediye idi.

Tom, Trefor'un elinden tutup onu yeni arabasıyla oynamak için salona götürdüğünde Louisa'nın içini bir korku kapladı. *Neden?* Onları izlerken kelime aklında dönüp duruyordu. Trefor'un Tom'a da Louisa'ya davrandığı gibi davranmasını bekliyordu. Tabii...

"Eli yüzü düzgün bir çocuk, öyle değil mi?" dedi Trefor, Tom tuvalete gitmek için odadan çıkınca.

Louisa kıstığı gözleriyle hiçbir şey demeden ona baktı.

"Kaç yaşında oldu? Beş mi?"

Louisa, midesi alt üst olurken hiçbir şey demeden başını salladı.

"Beş yaşındasın, değil mi, Tom?" dedi Trefor, Tom odaya geri döndüğünde. "Ne zaman altı yaşına gireceksin?"

"On üç Ağustos," dedi Tom gururla. "Annem doğum günüm tatil zamanına denk geldiği için okula gitmem gerekmediğini ve şanslı olduğumu söylüyor!"

"Sana içecek bir şey ikram etmedim," dedi Louisa, jöle gibi olduklarını hissettiği bacaklarıyla ayağa kalkarak. "Sherry var ama bira mı tercih edersin?" Tom'u da alıp kendini banyoya kilitlememek için zor duruyordu.

"Hayır, teşekkürler." Trefor ona öyle bir bakış attı ki, Louisa kendini onu ilk gördüğü zaman olduğu gibi on yaşında hissetti. "Kendi içkimi getirdim." Cebinden bir viski çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Bir gözü Tom'dayken mutfığa gidip fırındaki yemeği çıkardı. Akıllı çılgınlar gibi çalışırken bedeni garip hareketler yapan bir robot gibiydi. Trefor neyin peşindeydi? Buraya Ray'e her şeyi anlatmak için mi gelmişti? Louisa'nın hayatını bir daha mı mahvetmek istiyordu?

Yemeği masaya getirdiğinde viski şişesinin yarısı boşalmıştı. Buharı tüten domuz rostosunu onun önüne yerleştirirken şişeye baktı. Devletin trafikteki yeni alkol düzenlemesinde belirtilen promili çoktan geçecek kadar içtiğinden emindi. *Ben servisi yapayım da polis yakarlarsa yakalasın*, diye düşündü.

Trefor önündekileri kurt gibi yerken Louisa kendini yemeye zorladı. Trefor'un ne söyleyeceğini merak ederken midesinde kocaman bir düğüm vardı. Bir şeyler derse Tom'a nasıl açıklayacağını da merak ediyordu. Fakat Trefor tüm yemeği, ülkeyi kasıp kavuran şap hastalığından bahsederek geçirdi. Hastalığın Cardiganshire'ı hiç etkilemediğini söyleyip çiftliği ailesinden devraldığından beri ne kadar iyi idare ettiğini anlatıp durdu.

Louisa, Tom ile ilgili sorularını yanlış anladığını düşünerek o gidene kadar kalan saatleri ve dakikaları saymaya başladı. Yemek yerken gözleri kapanmaya başlayan oğluna baktı. Noel sabahı çok erken uyanmıştı ve şimdi bunun etkisini yaşıyordu. Mutfaktan geri döndüğünde ise Tom'u kafasını masaya koymuş halde uyurken buldu.

"Ben onu yatağına taşıyım," dedi Trefor ayağa kalkarak.

"Hayır!" Louisa çocuğa dokunmasını istemiyordu ama o elindekileri masaya bırakana kadar Trefor çocuğu kucağına almış ve odasına doğru yola çıkmıştı bile.

"Burası, değil mi?" dedi omzunun üzerinden bakıp başıyla sağdaki kapıyı işaret ederek. Oğlunun Trefor'un kollarında uyuduğunu gören Louisa felç inmiş gibi durarak başını salladı. Yatak odasına koşup Tom'u ondan almak istiyordu ama tek

düşünebildiği şey eski evlerindeki mutfağın duvarına yapıştı-
rılmanın verdiği his, başını çarptığında yaşadığı acı ve arkasın-
dan yaşanan daha kötü durumdu...

“Tamamdır!” Trefor tekrar odaya gelmişti ve yüzünde bir
zafer edası vardı. Louisa’ya delici bakışlar atıyordu. “Çocuk
benden, değil mi?”

“Saçmalama!” dedi Louisa. “Öyle olsaydı onu evlatlık ver-
mez miydin sence?” Ona kedi tarafından sıkıştırılmış bir fare
gibi bakıyordu.

Trefor yavaşça ona doğru yürüdü. Dudaklarında tehlikeli
bir gülücük vardı. “O zaman buna cevap ver: eğer o adı her
neysenin oğluysa, nasıl oluyor da altı senedir evli olmanıza
rağmen başka bir çocuk yapmadınız?”

“Ben... şey... bir çocuğa daha bakacak gücümüz yok ve
bu seni hiç ilgilendirmez!” Louisa ondan uzaklaşıp kalçasını
sandalyelerden birine dayadı.

“Bence yalan söylüyorsun,” dedi Trefor ona doğru giderek.
“Onu istiyorum! O benim oğlum!”

Trefor onu omuzlarından yakaladığında Louisa’nın bedeni
kasıldı. Kokan nefesini yüzünde hissediyordu. Louisa kusacak
gibiydi.

“Birlikte iyi olabiliriz: sen ve ben. Düzgün bir aile olabili-
riz. Sen, ben ve küçük Tom.” Louisa’yı kendine çekip dudak-
larını onun dudaklarına bastırdı. Louisa onu iki eliyle ittirirken
çığlık olması gereken sesler çıkarıyordu. Trefor iki elini de ya-
kalayıp onu geri ittirdi.

“Neler oluyor?” Ray pijamalarıyla salona gelmiş, uykulu
gözlerle onlara bakıyordu. Trefor kollarını iki yanına indirdi.
Louisa ne yapacağını düşünürken kocasına baktı. Trefor’un
Ray’e bir şey demesine izin vermemeliydi. Ray’e de Trefor’un
ne yapmaya çalıştığını söyleyemezdi.

“Hiç. Turtayı beğenmemiş de.” Ray’e gülümseyip kolunu omzuna sararak onu yeniden odaya yönlendirdi. “Trefor da tam gidiyordu. Ben sana sıcak bir şeyler hazırlayayım. Ne istersin?”

Ray o anda Louisa’nın dediklerini kabullenip onu yatağa götürmesine izin verdi. Louisa salona dönerken Trefor’un ceketini ve fularını da eline aldı. Odaya girdiği anda onları Trefor’un üstüne attı.

“Gitsen iyi olacak!” Orada durmuş gözyaşlarıyla savaşıp duygularını dizginlerken kapıyı açtı.

“Merak etme, istediğimi aldım!” Trefor ceketini giyerken ona baktı. “Ve geri döneceğim!” dedi. “Artık nasıl görüldüğünü biliyorum ve buraya yazıyorum, benim olanı almak için geri döneceğim!”

Louisa cevap veremeyecek kadar şaşkındı, gözlerini kırptırdı. Trefor’u arabasına giderken izledi. Gümüş bir Jaguar’dı. Kenarlarına bulaşmış çamur dışında oğluna verdiği oyuncak arabanın aynısıydı. Motoru çalıştırıp yola çıktı ve tepeden aşağı inerken az daha bir posta kutusuna çarpıyordu.

Louisa sonraki birkaç haftayı zor geçirdi. Hiçbir zaman fazla kilolu olmamıştı ama şubat sonuna gelindiğinde fazla zayıftı. Trefor’un giderken söyledikleri sürekli aklındaydı. Her oyun vakti ve öğle yemeği zamanında okulda oluyor, çocukların göremeyeceği bir noktada nöbet tutuyordu. Ocak sonunda havalar iyice soğumuştı, kar yağıp buz gibi rüzgârlar ceketinden içeri girerken bile Louisa hep okul çevresinde oluyordu. Öğle yemeği zamanında ne olur ne olmaz diye yirmi dakika önceden gidiyordu.

Bir gün normalden de erken gitti. Gina'nın doğum günüydü ve Louisa ona çiçek almak istemişti. Gina, Louisa'nın kilo verdiğini söylemiş ve Louisa'nın mazereti karşısında gözlerini devirmişti. Louisa ona söylediğine göre Noel'de yediklerini eritiyordu. Fakat görüşmeyeli bir iki hafta olmuştu ve Louisa ceketini çıkardığında Gina şaşkınlıkla nefesini tutmuştu.

“Tanrım, Lou! Sana ne oldu böyle? Hasta falan mısın?”

“Hayır, iyiyim!” Mutfak masasına oturduğunda odanın sıcağıyla biraz mayıştı. “Sadece fazla diyet yaptım, hepsi bu. Endişelenme, diyet bitti.”

“Umarım öyledir! Haline bak!” Gina masanın üzerinden uzanıp onun kolunu tuttu. “Bir deri bir kemik olmuşsun. Çok iyi değil mi? Ben bir ev kadarken sen böylesin!”

Gina, Julia'yı doğurduktan aylar sonra yeniden hamile olduğunu öğrenip şok olmuştu. Bebek artık yedi aylık olmuştu ve Gina iki yaşın altında iki çocukla nasıl baş edeceğini düşünüp duruyordu. Her buluştuklarında Louisa onu telkin etmeye çalışsa da bunu zor buluyordu. Küçük bir bebeğin ne kadar uğraş gerektirdiğini biliyordu ve Gina'nın durumunda olsa ne yapardı bilmiyordu.

“Andy nasıl?” Louisa kilo konusunu değiştirmek istiyordu.

Gina'nın yüzü düştü. “Hiç sorma.”

“Ne oldu? Bebek konusunda sıkıntı mı çıkarıyor?”

Gina'nın alt dudağı titriyordu. Ama sonra gülümsedi. *Fazla gülümsedi*, diye düşündü Louisa. “Hayır, sorun o değil,” dedi. “Sorun yok. Beni boş ver. Sadece bir yaş büyüğüm ve kendimi şişko da hissediyorum. Keşke süslenip danslara gidebilsek!” Hafifçe güldü. “Seneye yapalım, olur mu? Söz ver bana.”

Louisa o kadar geleceği düşünemese de başını salladı. O zaman hâlâ Tom'un her hareketini izliyor ve onu birilerine bı-

rakmaktan korkuyor mu olacaktı? Saatine baktı. “Gitsem iyi olacak. Tom yarım saate okuldan çıkacak.” Ayağa kalkıp ceke-tine uzandığı anda her şey buğulandı.

“Lou!” Gina’nın sesi kilometrelerce uzaktan geliyor gibiy-di. “Lou! Tanrı aşkına, bir şey söyle!”

Louisa alnında soğuk ve ıslak bir şey hissederek gözlerini açtığı anda karşısında Gina’nın endişeli yüzünü gördü. Ayağa kalkmaya çalıştı. “Tom,” dedi, “Tom’u almam lazım.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun!” Gina başının altına bir yastık koydu. “Bana okulun numarasını ver. Onları arayıp Ray’e ula-şana kadar Tom’u orada tutmalarını söyleyeceğim.”

“Hayır,” dedi Louisa. “Olmaz! Anlamıyorsun.”

“Sorun nedir, Lou? Titriyorsun!”

“Eğer... Eğer oraya gitmezsem,” dedi Louisa, “o gelip onu alabilir.”

“Kim? Kim onu alabilir?”

Louisa neredeyse isterik bir şekilde ağlıyordu.

Gina ona doğru eğilirken arkadaşının durumuna şaşırmişti. Biraz çaba sarf ederek yerden kalkıp koridordaki telefonu aldı.

“Tamam,” dedi mutfağa geri dönerken. “Her şey kontrol al-tında: Ray, Tom’u okuldan alacak ve ardından seni almak için buraya gelecek.”

Louisa yerde yarı oturur yarı yatar halde mutfak dolaplarına yaslanıyordu. Ağlamayı kesmişti ve boşluğa bakıyordu.

“Ve o arada,” dedi Gina, “sana biraz çay ve sandviç yapaca-ğım, sen de bana neler olduğunu anlatacaksın.”

Aslında Louisa hiç kimseye Trefor'un ona yaptıklarını anlatmayacaktı ama başladığı zaman her şey ağzından dökölü-verdi.

Gina sessiz bir şekilde otururken Louisa'nın anlattıklarını hazmetmeye çalışıyordu. "Şerefsize bak!" dedi en sonunda. "Ögle yemeği için benim evime gelecek olsa onu bir güzel zehirlerdim! Kendini bu kadar hasta etmene şaşmamalı."

"Ray'e hiçbir şey söylemezsin, değil mi? Lütfen bana söz ver."

"Tabii ki söylemeyeceğim." Gina dudağını ısırdı. "Onunla nasıl o kadar çabuk evlendiğini hiç anlayamamıştım," dedi Gina, Louisa'ya bakarak. "Ama artık anlıyorum."

Louisa başını salladı. "Kötü biri olduğumu mu düşünüyor-sun?"

"Hayır." Gina iç çekip demliğe uzanarak bardaklarını doldurdu. "Hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaparız, öyle değil mi? Bu insanın doğasında var."

"Bu yine de yaptığımı haklı kılmaz, öyle değil mi?" Louisa bardağı kendine çekip bardaktan çıkan buharın yüzüne gelmesine izin verdi. "Bazı insanlar Tom'u kaybetmeyi hak ettiğimi söyleyecektir. Gerçek babasının kim olduğunu bilmediğim için."

"Hiç öyle şeyler hak etmiyorsun! Sen iyi bir annesin ve Ray için de iyi bir eş oldun. Kimse aksini söyleyemez."

"Öyle mi?" Louisa birden Gina'ya her şeyi anlatmak istedi. Ray'i sevmesi gerektiği gibi sevmediğini, Ray'in onu istediği gibi Ray'i istemediği halde onunla yatağını paylaşması gerektiğini. Ve Gina'ya nasıl bir şey olduğunu sormak istiyordu. Sevişmenin nasıl bir şey olduğunu. *Gerçekten* sevişmenin. Fakat o anda zil çaldı. Ray onu eve götürmeye gelmişti.

Ray, Tom'u annesine bırakıp Louisa'yı doktora götürmek konusunda ısrar etti.

"Ben iyiyim, gerçekten," dedi Louisa. "Sadece yorgunum, hepsi bu."

Ama Ray buna inanmıyordu. Doktor Louisa'yı gördüğünde bazı testler yapmak istedi.

"Bayılmanıza şaşırmamalı, Bayan Brandon," dedi. "Hamilesinizi. Yaklaşık sekiz haftalık diyebilirim. Ama hamile olduğunuz kesin."

Louisa'nın başı dönmeye başladı. Reglinin Tom için endişelendiğinden geciktiğini düşünüyordu.

"İyi misin?" Tom, Louisa'nın yüzünü inceledi.

Louisa dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı.

Ray kaşlarını çatı. "Doktor ne dedi?"

"Ah... şey... pek bir şey demedi," dedi Louisa. "Biraz kansızlık varmış, hepsi bu. Demir hapları yazdı." Ona söyleyemezdi. Henüz olmazdı.

Ertesi gün cumartesi idi. Tom öğleden sonra Louisa'nın ailesiyle kalacaktı. Ray de bu yüzden işe giderken onu oraya bıraktı. Normalde Trefor ortaya çıkıp Tom'u almaya çalışır diye Louisa da giderdi. Ama hiçbir yere gidemeyecek kadar yorgundu.

Evde tek başınayken bu kadar paranoyak olmaması gerektiğini düşündü. Mantıklı düşünmeye çalıştı. Çocuğun kendinden olup olmadığından emin olmadan Trefor neden onu almak istesindi ki? Ne de olsa bir kızı vardı. İtalya’da yaşıyor bile olsa yine de onun kızıydı. Giderken söylediklerinin öfkeyle söylenmiş tehditlerden başka bir şey olmadığını düşündü.

Ama bir yardımını dokunmuyordu. Aklı sürekli çalışıyor ve bu yeni bebek doğduğunda neler olabileceğini düşünüyordu. Nasıl hastaneye gidecekti ki? Hastanede tutulacak olsaydı Tom’a bir şey olacak diye aklı çıkardı. Bu defa evde doğum yapmak için ısrar etmesi gerekecekti: tek çözüm buydu.

Midesinin bulanmasıyla lavaboya koştu ama oraya vardığında bulantı geçmişti. Harcadığı çaba başının dönmesine neden oldu. Tekrar salona dönüp destek almak için duvara tutundu. Ardından koltuğa oturdu ve gözlerini kapattı. Telefon çaldığında bir süredir uyuyordu.

“Louisa, sana söylemem gerekti...” Eva nefes nefeseydi. “Trefor...”

“Ne?” Louisa’nın ağzı kurudu. “Nerede? Ne yaptı?”

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. “Trefor öldü, Lou.”

30. Bölüm

Yapılan otopsi, Trefor öldüğünde, kanında onaylanan promil-den üç kat daha fazla alkol olduğunu ortaya çıkardı. Traktör-üyle yola çıktığında önceki geceden beri sarhoştu ve traktör o içindeyken devrilmişti.

“Hayattayken onu hiç sevmemiştım, bu yüzden öldüğünde yas tutmak da ikiyezölölük olur,” dedi Eva, cenazeye gidip gitmemeleri hakkında konuşurken. Louisa bu yoruma kafa salladı. Annesi gitmek isteseydi o da gidecekti. Galler’e gidip Trefor’ın mezara konduğunu görmek için seve seve seyahat ederdi.

“Neden o kadar fazla içki içti anne? Alkolik miydi?” Louisa, Trefor için üzüleliyordu ama onun ölümü, bir çocuğun onu sokañ arıyı ölü olarak görmesi gibi heyecan vericiydi.

“Evet, büyük ihtimalle öyleydi,” dedi Eva uzaklara dalmış bir şekilde. “Noel zamanı bizim evimizde çok daha fazla içti. Sizin evinizde de öyle yaptı mı?”

Louisa masa örtüsüne bakarken kafa salladı.

“Bence evliliğinin bitmesinden dolayı yıkılmıştı,” diye devam etti Eva. “Bize karısı ve çocuğunun nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Görünüşe göre İtalya’daki aile çiftliği satıldı ve onlar da geride bir iz bırakmadan ortadan kayboldular.”

“Oh.” Louisa elini örtüye dökülmüş olan tuza uzattı. “Hiç fark etmedim.”

“Bilirsin, bence bizi kıskanıyordu,” dedi Eva gözlerini kısarak. “Her zaman kendini çok üstün, çok yükseklerde ve hakimiyet sahibi olarak görürdü. Çocukken bile bize tepeden bakardı. Biz her zaman onun gözünde fakir aileydik. Ama Noel zamanı bize gelip babanın ve benim sadece bir kıza değil, erkek torun gibi onun sahip olmadığı her şeye sahip olduğumuzu görünce, hiç de o kadar yükseklerde olmadığı kafasına dank etti.”

Louisa midesinde buz gibi dalgalanan bir şey hissetti. *Bu yüzden mi Tom’u istedi? Kışkandığı için mi?*

“Bir keresinde beni öpmeye çalıştı.”

“Ne?” Louisa’nın başı bir anda kalktı. “Ne zaman?”

“On yaşında falandım.” Eva, kızının başının üzerinden görünen duvara bakıyordu. “Benim peşimden geliyordu ve beni yere yatırdı. Sonrasında bildiğim tek şey üzerime çıkıp beni tutarak dilini benim ağızma sokmaya çalışmasıydı.” Eva’nın yüzü bir anda ekşimişti.

Louisa annesine kuşkulu bir şekilde baktı. “Sen ne yaptın peki?”

“Isırdım. Dudağını ısırdım. Küçük pis şeytan!” Eva ürpermişti. “Tanrı aşkına, ben onun *kuzeniydim!*”

“İyi yapmışsın anne. Cesurca davranmışsın.” Louisa, annesinin böyle bir şey yapabileceğine asla inanmazdı. Eva her zaman çok... kırılgan görünürdü. Louisa daha fazla şey söylemenin eşiğindeydi. Ama annesinin omuzlarına nasıl bu kadar kötü bir sırrı bindirebilirdi? Ya bu kadar yıl sonra Trevor’ın yaptığı şey, Eva’nın onu reddetmesinden kaynaklanıyorsa ne olacaktı?” Ve neden Louisa da annesinin savaştığı gibi savaşmamıştı?

“İyi misin tatlım?” Eva’nın sesi Louisa’yı gerçek dünyaya çekti.

“Evet,” diyerek yalanladı Louisa. “İyiyim.”

Louisa okula giderken Tom'un elini sıkıyordu. *Artık dışarıda saklanmak yok*, diye düşündü. Artık kıymetli oğlunu Tre-for'un hain planları ile kaçıracağını düşündüğü uykusuz geceler yoktu. Şimdi gelecek hakkında düşünebilirdi. Yeni gelen bebeğini düşünebilirdi.

Tom'u okula bıraktıktan sonra haberleri Ray'e söylemeye karar verdi. Louisa apartmandan çıktığından beri Tom uyuyordu ama eve vardığında büyük ihtimalle uyanmış olurdu. Pazartesi günü Tom'un tatil günüydü, bu yüzden yapacakları şeyler hakkında plan yapmak için çok zamanları vardı. Yaşayacak daha büyük bir yer bulmaları gerekiyordu ve bu da Ray'in sinemada kazandığı para ile pek mümkün değildi.

Louisa'nın, en azından bebek doğana kadar yarı zamanlı bir iş bulması gerekiyordu. Bunu yapabilseydi kenara biraz para koyabilirlerdi. Ray'in gururu kenara bırakıp Lou'nun işe girmesine mantıklı bakması gerekiyordu. Bebek gelene kadar bu fikre alışmış olmasını umuyordu. Belki de annesine, bebeğe haftada iki ya da üç gün bakıp bakamayacağını sorabilirdi.

Okulun girişinde Lou, Tom'u öptü ve eve doğru aceleyle yola çıktı. Giriş kapısını açınca paspasa baktı. Birisi üç kattan da paspası alıp düz bir şekilde koridordaki masaya koymuştu. Lou bu yığını kontrol etti. Onlar için hiçbir şey yoktu. Ya da Ray buna zaten bakmıştı. Merdivenlerden yukarı çıkarken yukarıdan hiç ses duymuyordu. Ray hâlâ yatakta mı diye merak etmişti.

"Ray?" diye seslendi. "Uyandın mı?" Mutfığa gidip su ısıtıcısını açtığı anda onu postalara bakarken gördü. "Uyuyorsun sanmıştım," dedi Lou düğmeye basarken.

Ray cevap vermedi.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” diye devam etti ve raftan iki adet fincan çıkarırken bir anda gergin bir şekle büründü. “Ben... bizim bir tane daha bebeğimiz olacak,” diyerek nefesini tutarken su ısıtıcısına bakarak Ray’in vereceği tepkiyi bekliyordu. Ama hiçbir tepki yoktu. Lou bir anda döndü. Ray önünde duran bir kâğıda bakıyordu. “Ray ne dediğimi...”

“Duydum!” Sesi derinden ve zehirleyici bir şekilde çıkıyordu.

“Ray? Ne oldu? Bu şaşırtıcı oldu biliyorum ama...”

“Şaşırtıcı mı?” sevinçsiz bir kahkaha attı Ray. “Şaşırtıcı mı? Şaşırtıcı tabii ki. Ama *bunun* kadar şaşırtıcı değil!” Ray kâğıdı Louisa’ya doğrulttu. Bu avukattan gelen bir mektuptu. Lou adrese baktı. Aberystwyth: Trefor’ın avukatı. Kâğıdı okumaya başlayınca kalbi hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. “Sevgili Bay ve Bayan Brandon,” yazıyordu, “müşterimin son dileği ve vasiyetini size bildirmek için yazıyorum. Trefor Geraint Jenkins öldü. Ölümü ile birlikte tüm mal varlığı oğlu, Thomas Edward Brandon’a geçti...”

Louisa’nın eli ağzına doğru yöneldi. Ray’in gözleri nefret doluydu. “Bu doğru değil Ray! Bu hastalıklı bir şaka olmalı! Trefor’m nasıl biri olduğunu biliyorsun!”

“Ah evet, biliyorum, tabii!” Ray yavaşça kafasını salladı. “Noel gecesi beni yatakta uyuyor sandığın zaman ne yapmaya çalıştığını gördüm! Ve şimdi de gelip bana hamile olduğunu mu söylüyorsun?” diyerek elini masaya vurdu Ray. “Aman Tanrım, Lou, beni bir kere kandırmış olabilirsin ama bu bir daha olmayacak!”

“Bu düşündüğün gibi değil!” diyerek Ray’in elini tutmaya çalıştı ama Ray elini aniden çekti. “Ben Trefor’dan nefret ettim! Seninle tanışmadan önce benim hayatımı mahvetti o, lütfen bunu tekrar yapmasına izin verme!”

Lou'ya bakan Ray'in dudakları büzülmeye başladı. "Ne diyorsun sen be?"

Lou gözlerini kapattı ve derin bir nefes çekti. "Ben Sycamore Sokağı'ndaki evde tek başımayken oldu..." Lou, Trefor'ın elinde çek ile geldiği günü Ray'e anlattı. Nasıl Lou'yu duvara zorla yaslayıp üzerine çıktığını ve bekâretini aldıktan sonra onu nasıl tekmelediğini anlattı.

"Sana inanmıyorum." Ray dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Bence bana izin verdiğin gibi ona da izin verdin ve Noel'de de aynını tekrarlıyordun!" Son cümleyi bağırarak söylemişti.

Louisa dolaba yüklenerek ürperdi. "Hayır, Ray," diye fısıldadı, "Nasıl görünmüş olabileceğini biliyorum! Ama ondan kaçmaya çalışıyordum!"

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Seni biliyorum Lou!" diyerek hırladı Ray. "Babamın kamyonunda bana yanaştığın o ilk geceyi hiçbir zaman unutmayacağım," diyerek kafasını salladı ve gözlerini yuvarladı. "Şansıma bak! Ne kadar da aptalım, değil mi? Bu kadar sinsi olmana hiç şaşırılmamalı, seni fahişe!" diyerek Lou'nun tişörtünü tutarak kumaşı o kadar sıkı çekti ki, yakası Lou'nın ensesine saplanmıştı neredeyse. "Baban ve annene lanet dayın tarafından hamile bırakıldığını söylemedin, değil mi? Bu yüzden de gözüne ilk kestirdiğin aptalı becerdin!"

"Ha... ha... hayır!" Lou'nun tüm vücudu titriyordu. "Lü... lütfen Ray! Lütfen! Sa... sadece açıklamama izin ver!"

"Ah, hayır! Bundan kaçarak kurtulabileceğini sanmıyorum!" Ray bir anda Lou'nun yakasını bıraktı ve Lou da dolaba doğru düşerek kafasını çarptı. Ayağa kalkarak kafa derisini kontrol ettiğinde kanı hissetti. Sycamore Sokağı'nda Trefor'ın ona karşı yaptıklarından korktuğu gibi korkuyordu. Ama şimdi kendi için değil, doğmamış çocuğu için dehşete kapılmıştı.

Tereddütlü bir şekilde kapıya yanaşarak ceketini ve çantasını aldı. Ray ona bakıyordu ama hareket etmiyordu. Lou kaçmak istedi fakat Ray'in ani bir şekilde ona saldırabileceğinden korktu. Koridordan uzaklaştığında merdivenlere doğru hızla atıldı ve kapıyı arkasından çarptı. İki sokak uzağa gidene kadar koştu. Nefessiz kalınca da bahçe duvarına dayandı. Korkarak yola baktı. Çok sessizdi. Ne bir insan ne de araba vardı. Çok yalnız hissediyordu. Trefor'a duyduğu öfke bir anda içinde yanmaya başladı. O tek, iğrenç olay yüzünden tüm hayatı mahvolacaktı.

El çantasını açıp cüzdanını çıkardı. Tüm sahip olduğu, Ray'in geçen hafta oda hizmetinden kazanarak verdiği paraydı. Lou saatine baktı. Tom'u okuldan almadan önce halletmesi gereken bir şey vardı. Tom'u tekrar eve götüremezdi. Ray'in yapacaklarından onu koruması gerekebilirdi. Şimdi ise Ray, Tom'un başka bir adamın çocuğu olduğunu düşündüğü için ne olabileceği bilinemezdi. Ray'in ona karşı olan aşkının ne kadar çabuk nefrete dönüştüğünü görmüştü. Tom'un buna şahit olmasına dayanamazdı.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Annesiyle babasının yanına da gidemezdi. Eğer giderse, asla anlatmayacağına yemin ettiği Trefor ile yaşananları anlatması gerekecekti. Gidebileceği tek bir yer vardı.

Gina kapıya baktığında kızgındı ve bir anlığını Louisa, Gina'nın onu geri çevireceğini düşündü. Neden gelmesi gerektiğini anlatmak için ağzını açtı fakat dudakları öyle titriyordu ki, konuşamıyordu. Beş dakika sonra Gina'nın mutfak masasında, önünde bir bardak çay ile ütülenmemiş kıyafetlerin karşısında

oturuyordu. Kurmaya çalıştığı cümleler hıçkırıklarla yarım kalıyordu. Louisa evde olanları tekrar yaşıyor gibiydi.

“Yani şimdi Ray kendisini, Tom’un kendi çocuğu olmadığına mı ikna etti?” dedi Gina üzülenek.

Louisa başını sallayarak mendil almak için çantasına uzandı.

“Ve şimdi de doğmamış olan çocuğun da Trefor’m olduğunu mu düşünüyor?”

“Bana vuracağını sandım,” diyerek başını salladı Louisa. “Gözlerinde sanki beni öldürmek istercesine bir bakış vardı.”

“Ah Lou!” Gina sandalyeden kalkarak tek elini Louisa’nın karnına koydu ve masanın etrafından dolaşp ona sarıldı. “Bu yaşananların onun için ne kadar berbat bir şey olduğunu anlayabilirsin ama değil mi?” dedi. “Eğer gerçekten onun olmayan bir çocuğu onunmuş gibi gösterip onu kandırdıysan ve şimdi-”

“Tekrardan bunu yapmaya çalıştığımı düşünüyor,” diyen Louisa devam ederek cümleyi tamamladı, “Evet, biliyorum, kulağa çok korkunç geliyor ama bu gerçek değil.” Uzun bir nefes alıp verdi Lou. “Tom’un babasının kim olduğundan asla emin olamazdım ama her zaman bu kişinin Ray olmasını istedim,” diyerek karnına baktı. Evet, bu *bebeğin* tam olarak Ocak ayının ikinci haftasında, yani Tom’un tam da okula başladığı günün öncesi gece tasarlandığını biliyordu. Tom’u yalnız bırakırsa Trefor’ın onu kaçıracğından çok korktuğı için tüm gece ağlamaktan uyuyamamıştı. Ray uyanıp sorunun ne olduğunu sormuştu. Lou da ona yalan söylemişti. Çok uzun zamandır sevişemedikleri için üzgün olduğunu söylemişti. Ve Ray, Lou’nun istediğini sandığı şeyi vermek için onu kollarının arasına almıştı.

“Ama Ray’in onun babası olduğunu hiçbir zaman kanıtlamayacaksın, değil mi?” dedi Gina. “Şimdi Trefor öldüğüne

göre, bunun ortaya çıkma imkânı yok. Senin söylediklerine karşılık Ray'ın söyledikleri söz konusu.”

“Ona bir mektup yazmayı düşündüm,” dedi Louisa. “Tam olarak olanları anlatacaktım, böylece ben orada olup onu öfkeliendiremezdim,” diyerek Gina'ya baktı. “Tom'un ve benim bu geceliğine burada kalmamız mümkün mü? Sadece bir şeyleri yoluna koyana kadar? Annem ve babamın yanma giderdim ama Ray biraz sakinleşene kadar olanları onlara anlatmak istemiyorum.”

Gina şaşkın bir şekilde baktı.

“Ray'ın oraya gidip Trefor'ın bana yaptıklarını anlatmasından ve bunun onlara zarar vermesinden korkuyorum. Ray'ın bir şeyler söylememesi için bir yol bulmam gerek.”

“Ama bunun nasıl yapacaksın?” diyerek kaş çattı Gina. “Neden tartıştığınızı öğrenmek isteyeceklerdir. Ve Trefor'ın neden çiftliği Tom'a bıraktığını nasıl açıklayacaksın?”

“Bilmiyorum.” Louisa'nın omuzları düştü. Kavganın onu çok yıprattığını hissediyordu. “Bugünden ötesini düşünemiyorum. Tek istediğim Tom'u okulda güvende tutup onu Ray'den uzak tutmak. Kalmamıza izin verecek misin? Koltukta uyuyabiliriz.”

“Saçmalama. Tabii ki kalabilirsiniz! Yeni bebek için tasarladığım yedek odayı kullanabilirsiniz ama...” diyerek duraklayıp dudaklarını sıktı.

“Ama ne?” Louisa bu bakışı biliyordu.

“Ah, hiçbir şey!” Gina kafasıyla masanın sonunda olan çamaşırları işaret etti. “Evdeki işlerle biraz meşgulüm bu aralar.”

“Peki, sana bunda yardımcı olabilirim,” dedi Louisa. İleride neler olabileceğini düşünmemek için herhangi bir iş yapmak isteyerek kıvranıyordu.

“Tamam ama ilk önce bir şeyler yeseniz iyi olur. Tekrar bayılmam istemem!”

Louisa kararsız bir şekilde gülümsedi. “Lütfen bana bu kadar iyi davranma,” dedi. “Tekrar ağlatacağsın beni.”

Daha sonra temiz çarşafı katlayıp dolaba kaldırırken Gina konuşmaya başladı. “Ona tekrar geri döner miydin? Tüm bu olanları kabul etseydi yani.”

Louisa bir an düşündü. “Bilmiyorum,” dedi yavaşça. “Tom için bunu yapardım sanırım.”

“Kendin için yapmaz mıydın?”

Louisa kafasını salladı. “Bu sadece benimle ilgili değil, değil mi? Bebek ve Tom için en iyisi ne ise onu düşünmem gerek. Bana bu şans verirse denemem gerektiğini biliyorum,” diyerek saçını eliyle geriye attı. “Ne de olsa, Ray bunları hak etmek için hiçbir şey yapmadı.”

O akşam Lou, Ray’e bir mektup yazarak Tom’un okula gitmesine engel olmamasını istedi. Mektupta tecavüze uğramanın yarattığı travmanın onun doğrudan, ilk ve tek olan Ray ile ilişkiye atlamasına sebep olduğunu anlatmaya çalıştı. Ray’e değer verdiğini, niyetinin sadece onu kullanmak olmadığını ve bu çocuğun tek babasının o olduğunu net bir şekilde anlatmak istedi. Ama yazdıklarını okuduktan sonra kendisini Ray’in gördüğü gibi görmekten alıkoyamadı. Ray bunu hiçbir zaman unutmayacak ve affetmeyecekti. Doğacak olan bebeği nasıl böyle güvensiz ve şüpheli bir dünyaya getirebilirdi?

Mektubu, Ray ile buluşup olayları konuşmak istediğini söyleyerek bitirdi. Ertesi sabah saat on birde Woolworth kafe-

de buluşmayı teklif etti. Etrafta duyulmadan konuşabilmeleri büyük bir şeydi ve etrafta çok insan olması Lou'yu güvende hissettirecekti.

Annesi ve babasıyla kalmadığına ve oraya gitmemesi gerektiğine dair yazdığı notu karaladı. "Benim hakkımda ne düşünüyorsan, annem ve babamın bununla alakası yok ve hiçbir şey bilmiyorlar," diye yazdı. "Lütfen onlara söyleme. Onların iyiliği için bunu istiyorum, benim değil."

Oakland Yolu'ndaki köşeden dönünce kalp atışları hızlandı. Apartmanın önünde polis aracı vardı ve komşular da bir polis memuru ile konuşuyordu. Biraz daha yaklaşıncı komşusu onu gördü ve yüzü düştü.

"Bob?" diyerek alt katta yaşayan adamın yanına gitti Lou. "Ne oldu? Neler oluyor?" Bob polise bakarak dudağını ısırdı.

"Bayan Brandon?" Polis memuru Lou'nun kolunu tuttu ve komşuya doğru döndü. "Dairenizi biraz kullanabilir miyiz efendim?"

Bob başını salladı ve onlara öncülük etti.

"Biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?" Louisa'nın sesi korkudan acı bir şekilde çıkıyordu. "Ray nerede?"

"Sanırım biraz oturmanız gerek Bayan Brandon," dedi polis. "Üzgünüm ama size söylemem gereken bazı şeyler var: kocanız aşırı dozda uyuşturucu almış."

"Aşırı doz uyuşturucu mu?" diye bağırdı bunu kabullenemez bir şekilde.

"Bunu isteyerek yaptığını düşünmüyorum," diyerek elini tereddütle uzatarak Louisa'nın koluna dokundu polis memuru. "999'u aramış ama her şey için çok geç kalınmış. Hastaneye giderken yolda hayatını kaybetmiş."

31. Bölüm

Louisa ebeveynlerinin oturma odasında dayanılmaz bir sessizlik hissediyordu. Babasıyla oturuyordu ama ikisi de Eva ve Tom odadan çıktıklarından beri hiç konuşmamışlardı. Çıkan tek ses Eva yatak odasında Tom'u uyutmak için yürüdüğünde döşemelerin çıkarttığı sestti. Louisa, babasının bir açıklama beklediğini biliyordu. Babası Ray'in neden intihar ettiğini bilmek için kıvranıyordu fakat bunu sormaya korkuyordu. Louisa ne anlatması gerektiğini düşünüyordu.

Anne ve babasına, şu anda yüz yüze oldukları acıdan daha fazlasını yaşatmak istemiyordu. Tom hakkında çok düşünceli davranarak, babasının nereye gittiğini uygun bir dille Lou'nun anlatamadığı bir şekilde anlatmışlardı. Louisa'nın ne yapıp da oğlunun intihar etmesine neden olduğunu sorarak çılgınlık içinde kalan Ray'in annesiyle bile fazlasıyla ilgilenmişlerdi.

Louisa'nın zihnindeki bir ses doğruyu söylemesi gerektiğini söylüyordu. O söylemez ise başka biri söyleyecekti. Bir soruşturma olacaktı. Polis, Ray'in kendisini öldürmek istemese de neden aşırı doz aldığını öğrenmek isteyecekti. Onlara avukatın gönderdiği mektubu ve Trefor'ı anlatmak zorundaydı. Herkesin önünde ayağa kalkıp neler olduğunu anlatması gerekecekti.

Bunu düşünmekte bile zorlanıyordu. Brandon ailesi onu lime lime etmek isteyecekti ve onları kim suçlayabilirdi ki? Ray onun yüzünden ölmüştü ve Tom babasız kalmıştı. Her şey daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

“Bunun senin için zor olduğunu biliyorum Lou,” diye başladı Eddie, sesi düşüncelerle boğuşur bir şekilde çıkarken. “Ama bunun hakkında konuşmak yardımcı olabilir.”

“Biliyorum baba,” diye kafa salladı ve ağlamamaya çalıştı. “Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.”

Eddie uzanıp Lou’nun elini tuttu. “Bana sadece tek bir şey söyle, olur mu?”

Lou babasına korkuyla baktı. Olanları zaten biliyor muydu? Trefor’m avukatı anne ve babasına da aynı mektubu mu göndermişti?

“Burada seni yargılamak için durmuyorum,” dedi Eddie. “Sadece bilmem gerek, başka biri mi var?”

“Tabii ki hayır baba!” Louisa nefes nefese kaldı. “Hepinizin düşündüğü bu mu? Ray’e karşı *asla* bu kadar sadakatsiz olmadım!”

“Annen ve benim düşüncelerimiz bunlar değil tatlım: Ray’in annesi böyle düşünüyor. İlaçları almadan önce Ray’i aradığını söyledi. Tom hakkında bir şey söyledi...” diyerek oturduğu koltuğu değiştirdi ve burnundan derin bir nefes aldı. “Bunu söylemenin herhangi bir kolay yolu yok Lou: Ray, annesine, Tom’un onun çocuğu olmadığını söylemiş. Bu doğru mu?”

“Ah, baba,” diyerek fısıldadı tüm vücudu titrerken. “Ne yaptım ben?” Öne doğru büküldü ve tüm olanlar ortaya çıkınca bir çocuk gibi sallanmaya başladı.

“Neden bunu bize anlatmadın?” Louisa babasının çenesindeki kasların gerildiğini hissediyordu. “Aman Tanrım! O piçin ölmüş olması güzel. Yoksa onu kendi ellerimle öldürürdüm!” Eddie, Louisa’yı kaldırıp omuzlarını tutarak yüzüne baktı. “Tom’un gerçekten onun çocuğu olduğunu düşünüyor musun?” Eddie’nin gözlerindeki acı Lou’nun kalbini delip geç-

mişti. O, küçük Tom'u çok sevmiştii. Tıpkı Lou'yu bunca yıl boyunca sevdiği gibi sevmiştii. "Hayır, baba," diyerek başını bilerek yavaşça eğdi. "Trefor bunun böyle olduğuna inanmak istedi: karısı ve kızı onu terk etti ve miras bırakacak bir oğul istiyordu. Ama Tom onun çocuğu değil. O Ray'in çocuğu, şüphesiz ki öyle."

Yalancı kaltak! Ray'in sesini sanki o odadaymış gibi net bir şekilde duyuyordu.

Eddie'nin yüzündeki gerginlik biraz gitmişti. "Tanrı'ya şükürler olsun," diyerek iç çekti. "Zavallı Ray! Her şey Trefor'un suçu. Lanet olası canavar!"

"Anneme ne diyeceğiz?" diyerek fısıldadı Louisa. "Bu onu tamamen bitirir."

Eddie üzgün bir ifadeyle başım salladı. "Onu uzaklaştırmamız gerek," dedi.

"Nasıl yani? Tatile çıkarmak gibi mi?"

"Şimdilik evet. Ray'e başka bir bebeğin yolda olduğunu söylediğinde, para konusunda depresyona girdiğini söyleyeceğiz ona."

"Ama Ray'in annesine ne olacak? Annem bana bunu sorarsa ne diyeceğim?"

"Annen bunu bilmiyor," diye cevapladı Eddie. "Tom'u uzaklaştırırken bana Ray'in annesi ile ilgilenmem gerektiğini söyledi."

"Bir soruşturma olacak, değil mi? O zaman her şey ortaya çıkacak. Ve annem olayların dışında olsa bile bu gazeteye çıkacak."

Eddie cevap vermeden önce biraz düşündü. "Taşınmayı düşünmek zorunda kalabiliriz o zaman. Senin için olduğu kadar onun için de önemli bu." Eddie, Louisa'ya baktı. "Burada yaşadığın sürece taşınan gereken yükün nasıl bir şey olduğunu

hayal edebiliyor musun? Bir kere *Express & Star*'a dalınca, bunun sonu gelmeyecektir. Tom okulda bununla karşılaşacak ve yeni bebeği düşünsene, anlayacak yaşa geldiğinde ona da aynısı olacak. İnsanlar çok acımasız olabiliyorlar.”

Louisa bunu çok iyi bir şekilde hayal edebiliyordu. İki çocuğunu tek başına, kirlenmiş bir dedikodu topluluğunda yetiştirmek oldukça zorlu olacaktı.

“Başka bir yerde iş bulmam gerekecek,” dedi Eddie. “Belki de Londra’daki ofise transfer edilebilirim ama orada bir ev almayı karşılayamayız...” diyerek duraksadı Eddie, Lou’nun suratındaki değişimi görünce.

“Çiftlik! Çiftliğe ne olacak baba? Çiftlik artık Tom’a ait değil mi?”

Eddie kaşlarını çattı. “Oraya gitmeye katlanabilir misin? Trefor’a ait olduğu için yani?”

“Onunla ya da o yerle ilgili pek bir hatıram yok açıkçası,” dedi Louisa başının üzerindeki boşluğa bakıp çocukluğunu hatırlayarak. “Genelde oradayken mutluydum,” dedi. “Hiç orayı terk etmek istememiştim, sen istedin mi?”

“Hayır. Çiftlikte olmayı severdim. Ondan sonra bir ofiste çalışmayı hiç istemezdim ama...” diyerek buruk bir şekilde gülümsedi Eddie. “Hey, belki de bu evi satın tek katlı bir çiftlik evi kurarız oraya: böylece senin de kendi evin olur ama yardıma ihtiyacın olursa biz de orada oluruz.” Eddie’nin suratı tekrar ciddileşti. “Bunu annenden saklayacaksak yakın bir zamanda gitmemiz gerek.”

“Soruşturma ne olacak? Kanıt sunmam gerekmeyecek mi?”

“Sen ve ben, annen Tom’a bakarken geri gelebiliriz. Bunun gibi bir şeye katılmak istemez annen. Bu sadece ona şeyi hatırlatır... Bilirsin işte...” Eddie şömine başında duran David’in fotoğrafına baktı.

Louisa dudağını ısırıldı. “Bu ikiniz için de kötü olmayacak mı? Oraya geri dönmek yani.”

“Biz olmadan Tom ile birlikte gitseydin daha da mutsuz olurduk. Ve öylece nasıl burada durabilirsin değil mi?”

Louisa kafasını salladı. “Burada benim için hiçbir şey yok artık baba. Hayatımın mahvoldu.”

Eddie parmağını Louisa’nın çenesine götürerek, başını kaldırdı ve gözlerine baktı. “Dinle Lou, bunların hiçbirisi senin hantan değil. Trefor’ın sana yaptıklarından sonra Ray’e koşmandan ötürü seni kimse suçlayamaz. O çiftlik, o piçin sana olan borcu olan yeni bir hayata başlaman için bir bilet!”

Cenaze töreni ertesi pazartesi gününe ayarlanmıştı. Ray’in annesi ve babası Eddie’yi arayıp cenaze için gerekli olanları yapmak istediklerini bildirdiklerinde Louisa buna karşı çıkmadı. Ray’in ailesi Louisa’dan bir konuşma yapmasını ve ilahi seçmesini istememişti. Louisa cenazenin ne zaman ve nerede olacağını gazetedeki ölüm haberinden öğrenmişti.

“Serî gitmesen ben de gitmezdim,” dedi Eddie bu konuya değinerek.

“Gitmemek mi? Nasıl gitmem? Onun karısıydım ben!”

“Biliyorum tatlım, ama annesinin geçen hafta olan davranışlarından, sürekli atıp tutuşundan ve bağırışından nasıl biri olduğunu biliyorsun. Gerçekten tekrardan kendini böyle bir duruma sokmak istiyor musun?”

Louisa derin bir nefes çekti. “Gitmesem çok suçlu hissedeceğim: Tanrı biliyor ki yeterince suçlu hissediyorum.”

“Her şey bir anda karşılıklı bağırıma dönmüş daha kötü hissetmeyecek misin?” diyerek Louisa’nın saçını okşadı Eddie. “Sadece doğru olanı yapmak istediğini biliyorum, ama bu durumda doğru olan bundan uzak durmak.”

Ray’in yakıldığı gün Louisa, Gina’yı ziyarete gitti. Kapıya bakması uzun süren Gina, kapıyı açmaya geldiğini üst kattan bağırarak duyurdu. Sekiz aya yakın hamileliğinde Louisa her şeyi yavaş çekimde algılıyordu.

“Veda etmeye geldim.” Louisa konuşurken sesinin titremesine karşı koymaya çalışıyordu. “Galler’deki çiftliğe taşınıyoruz.”

“Ah, Lou!” diyerek mutfak masasının kenarına tutundu Gina. “Sensiz ne yapacağım ben?”

Louisa titrek bir şekilde gülümsedi. “Ben de seni çılgınlar gibi özleyeceğim. Ama sen başının çaresine bakarsın. Yanında Andy ve Julia var ve yakında yeni bir bebeğin daha olacak.”

Gina kısık ve boğuk bir ses çıkarırken gözlerinden yanağına doğru bir damla yaş damladı.

“Sorun ne?” dedi Louisa kollarına Gina’ya dolayarak. “Gina? Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Ben... sana... sana söylemek istemedim.” Gina hıçkırarak ağlamaya başladı. “Bu hiç a... adil değil: omuz... omuzlarında zaten yeterince yük var.”

“Bana ne diyecektin? Lütfen Gina, ne oldu?”

“A... Andy,” diyerek sarsıldı Gina.

“Andy mi?”

Gina başım sallayarak hırkasının bileğini mendil gibi kullandı. “Ö...” Gina’nın vücudu titreyerek bocalayımca sandalyeye oturdu.

“Ne oldu?” Louisa eğilip Gina’nın suratına bakıyordu.

“Onun başka bir ilişkisi var,” dedi Gina nefes almaya çalışarak.

“Ah Gina! Emin misin?”

“Gina gözlerini kapatarak kafasını sallamaya çalışıp onay verdi. “Kadını hamile bıraktı. Bebeği benimkinden üç ay sonra doğacak.”

“Aman Tanrım! Hayır!” Louisa nefessiz kalmış bir halde kafasını sallıyordu. “Siz çok mutluydunuz! Bu nasıl *olabilir*?”

“Ne yapacağım ben?” diyen Gina hıçkırarak ağlamaya devam etti.

“Şimdi nerede o? Bu... bu bahsettiğin kadına mı gitti?”

Gina kafasını salladı.

“Gitmeyi mi düşünüyor?”

“Ne yapacağını bilmediğini söylüyor. Aklı karışmış!” Gina acı bir şekilde gülümsedi. “Beni hâlâ sevdiğini söylüyor ama o kadını da seviyor.”

“Ya sen?”

“Ondan nefret ediyorum! Onu öldürmek istiyorum! Ona yumruk atmaya çalışsam da yumruğumu denk getiremediğim kâbuslar görüyorum.”

Louisa, elini Gina’ya uzattı. “Beni dinle,” dedi, “bu şekilde devam etmene gerek yok, biliyorsun.”

Gina kafasını kaldırıp Louisa’ya baktığında yüzü kızarmıştı ve yanaklarında gözyaşı izleri vardı. “Ne yapmam gerek? Onu evden mi kovayım? Bu durumda bunu nasıl yapabilirim? Kirayı ödemek bir yana, nasıl besleneceğiz?”

“Galler’deki çiftliğe gelip benimle yaşayabilirsin.” Louisa yavaş ve yumuşak bir şekilde konuşurken sesli bir şekilde düşünüyordu. “Ödeyecek bir kira olmayacak. Birbirimize çocuklarla ilgili yardım ederiz ve babamla çiftlikte çalışırız.”

Arkadaşının yüzünde gülücüğe benzer bir şey belirdi. “Sen ciddi misin?”

“Oldukça ciddiylim.” Louisa’nın boğazında bir düğüm vardı fakat sesi net çıkıyordu. “Hayatımı mahvettim Gina. Ray’e yaptıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim. Bırak da sana biraz yardımım dokunsun, olur mu?”

32. Bölüm

Eylül, 1968

Gina'nın bebeği Jonathan, çiftliğe varışlarından beş hafta sonra doğdu. Beş ay sonra da Louisa bir kız çocuğu doğurdu. Yengesi için adını Rhiannon koydu.

Rhiannon, Gina başta olmak üzere herkesi şaşırttı. Doğumdan birkaç gün sonra Louisa ile birlikte ılık sonbahar güneşi altında otururlarken Gina, Louisa'nın çekindiği soruyu sordu.

"Bana istersen kendi işime bakmamı söyleyebilirsin," diye başladı, "ama sormak zorundayım. Rhiannon gerçekten Ray'in çocuğu mu?"

Louisa koyunların otladığı arazilerin ardındaki tepelere baktı. "Evet, öyle." Derin bir nefes alırken Gina'nın gözlerine baktı. "Ten rengi babasından değil, benden geliyor. Sana yıllar önce söylemeliydim ama korkuyordum."

"Senden mi geliyor?" Gina'nın şaşkınlığı yüzünden belliydi.

"Biz daha çocukken sana babamın Amerikan olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Gina başını salladı. "Dean Martin'e benzediğini söylemiştin."

"Biliyorum." Louisa başını eğdi. "Üzgünüm ama bu bir yalandı: sana doğruyu söylesem benimle arkadaş olmayacağını düşünmüştüm."

"Yani baban Amerikalı değil miydi?"

“Evet, öyleydi. Ama siyahi bir Amerikalıydı.”

Aralarında oluşan sessizlikte duyulan tek şey koyunlarm melemesi ve uzaklardan gelen bir havlama sesi idi.

“Ama... sen... şey gibi değilsin...” Gina cümleyi toparlamadı.

“Biliyorum,” dedi Louisa. “İtalyan ya da İspanyola benzeyen bir babanın kızı olduğumu, senin gibi olduğumu düşünmeni istedim. Ray’in ailesi babamın Porto Riko’lu olduğunu sanıyordu. İnsanlar kendi kendilerine sonuçlar çıkarınca ben de onlara izin veriyorum. Benim de...” dudağını ısırdı. “Benim de bir yarı kademe olduğumu anlamadıkları süreç.”

Gina gözlerini kırpıştırdı. “O halde annen...?”

Louisa hafifçe güldü. “Siyahi bir askerle savaş zamanı aşkı yaşamış. Tek fark buna pek aşk dememesi.”

“Nasıl yani?”

“İlişkilerinin muhtemelen tek gecelik olduğunu düşünüyorum.” Hâlâ rüyalarına giren yüzü olmayan adamı düşünüp gözlerini kapattı. “Adını bile hatırlayamıyor.”

“Ah Lou!” Gina kolunu tutup sıktı. “Emin misin? Nereden biliyorsun ki?”

Louisa on yıldan fazla sene önce olanları anlattı. Bir gün bir Nat “King” Cole kaydı dinlerken babasının adını sorduğunda annesinin gösterdiği isterik tepkiyi ve boş bakışlarını tarif etti. “Onu kullanmış olmalı,” dedi. “Muhtemelen bir dans partisinde onu sarhoş etmiş ve hızlıca işini bitirmek için bir sokak arasına götürmüştür.” Başını hızlıca iki yana salladı. “Onu seviyorum, Gina, ama kendini nasıl böyle bir duruma sokmuş olabilir? Çocukken bana ondan bahsetmediği için kızardım ama şimdi onun için zor olduğunu anlıyorum. Olanlardan bahsedemeyecek kadar utanıyor.”

Gina kaşlarını çattı. “Bir süre önce bana bir kardeşin olduğunu ve öldüğünü söylemiştin...”

Louisa başıyla onayladı.

“O da... Yani, annen daha önceden evli miydi? Sen doğmadan önce?”

“Evet,” dedi Louisa gözlerini devirerek. “Babamla evliydi. Babam da savaştaydı ve eve geldiğinde beni buldu!”

Gina ağzı açık kalmış halde ona bakıyordu.

“İnanılmaz, değil mi? Beni neden evlat edindiğini merak etsem de hiç sormadım. Onu üzmemek istemedim.”

“Baba harika bir adam.” Gina’nın yüzünde karışık bir ifade vardı.

“Sanırım burada yaşarken her şey daha kolaydı,” dedi Louisa çiftliğe bakarak. “Büyük ve çirkin dünyadan uzaktık. Bu köylerde kimse siyahi bir insan görmemişti. Sanırım ben de iyice aralarına karışmışım. Tabii her şey Wolverhampton’a taşınınca değişti.” Ona çikolata satmak istemeyen dükkân sahibini hatırladı.

Gina diliyle bir ses çıkardı. “Biz de İtalyan olduğumuz için sıkıntı çektik ama o kadar da kötü olmadı.”

“Beverley Samuel’i hatırlıyor musun? Öğretmenlerin ona nasıl davrandığını?”

Gina başını salladı.

“Kimsenin öğrenmesini neden istemediğimi biliyorsun o halde.”

Gina yüzünde yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Sanırım bu garip elbise anlayışına da bir açıklama getiriyor!”

“Evet.” Louisa omuzlarını silkti. “Çılgınca, değil mi? Bu sıcaakta!” Süveterinin yakasını çekti. “Ama hep böyle yaptım. O kadın bana zenci dediğinden beri öyle yaptım. Kıya-

fetlerim, makyajım... bunca yıldır insanları beyaz olduğuma inandırmaya çalıştım. Ve şimdi de bu ufaklık doğdu ve bunu su yüzüne çıkardı!" Rhiannon'un parmaklarına dokundu.

"Bebeğin çok güzel, Lou."

Louisa içinde bir yalnızlık hissetti. Cevap veremeden birkaç defa yutkundu.

"Yaşasaydı Ray onun için ne derdi düşünebiliyor musun?" dedi Gina. "Bunun kendi bebeği olduğuna asla inanmazdı."

Louisa gözyaşlarıyla savaşıırken başını iki yana salladı.

"Anlamadığım da bu." Gina ona doğru eğilip Rhiannon'un tenini okşadı. "Tom senin gibi, İtalyan gibi bir teni var..." Louisa'ya baktı.

"O ve ben bir araya gelip Rhiannon'u nasıl bu kadar siyahi yapabildiğimizi mi merak ediyorsun?"

Gina başını salladı. Louisa annesinin anlattıklarını ona aktarırken Gina büyülenmiş gibi onu dinledi.

"Tanrım, Lou, onu doğurduğunda çok korkmuş olmalısın. Ray'e ne söyleyecektin?"

"Trefor'un yaptığından sonra öyle bir ruh halindeydim ki, günlük yaşıyordum." Aklına gelen imgeler karşısında gözlerini kırttı. "Korkunç kâbuslar görüyordum," diye mırıldandı. "İlk önce Trefor'a benzeyen bir bebeğim olduğunu, sonra da suratı olmayan siyahi bir bebeğim olduğunu görüyordum."

"Nasıl aklını kaçırmadın bilmiyorum."

"Düşününce ben de bilmiyorum aslında. Sanırım bir çeşit hayatta kalma güdüsüydü. Tek bildiğim, kimsenin Tom'u benden almasına izin vermeyeceğimdi."

"Annen ve baban da öyle mi istedi?"

"Babam ilk önce öyle bir şey teklif etti. Beni sınırlendirdiği tek zaman o zamandı. Anneme de benden vazgeçmesini söy-

leyip söylemediğini merak etmiştim. Savaştan geldiği zaman yani.”

“O zaman ne olduysa oldu ama şimdi senin üzerine düştüğü kesin. Tom’u da çok seviyor.” Gina, Louisa’nın yüzünü inceledi. “Rhiannon için bir şey dediler mi? Ten rengi hakkında bir yorum yaptılar mı?”

“Pek sayılmaz.” Louisa kaşlarını çatı. “Babam onu görünce ağladı ama bunun nedeni mutlu olmasıydı, hepsi bu. Annem biraz sessizdi. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Sormak da istemedim. Onu üzmemekten hep çok korktum.”

“Peki Tom? O da sorular sormaya başlarsa ne diyeceksin?”

Louisa bir an düşündü. David’in fotoğraftaki saç rengini görüp annesine sorular sormaya başladığı günü hatırlamadan edemedi. “Bilmiyorum,” dedi iç çekerek. “Sanırım bunu düşünmek istemiyorum.”

“Bunun yeni bir başlangıç için ideal bir şans olduğunu düşünmüyor musun?” dedi Gina. “Rol yapmayı bırakıp sadece kendin olmak için yani? Neden o şapka ve süveteri çıkarıp teninin biraz güneş görmesine izin vermiyorsun?”

“Ah, hayır, bunu yapamam!” Kollarını bileklerine kadar çekti. “Tom yeni bir okula başladı. Diğer çocuklar annesinin siyahi olduğunu öğrenirse ne kadar zorlanır düşünsene!”

“Peki ne yapacaksın?” dedi Gina. “Rhiannon sanki kötü bir sırmış gibi onu saklayacak mısın?”

“Hayır, tabii ki!” Louisa’nın yüzü kızardı. “Bunun gibi küçük bir toplulukta zor olur. Hem ebe biliyor zaten.” Rhiannon uykusunda kıpırdanınca Louisa onun kıvrıcık saçlarını okşadı. “Hayır, onu saklamayacağım ama okul kapılarında gösteri de yapmayacağım. Tom büyüyünce ona açıklarım. Altı yaş biraz fazla erken, öyle değil mi?”

Gina başını salladı. “İnsanların ne düşüneceğini biliyorsun ama değil mi? Tom ve Rhiannon’un babalarının farklı olduğunu ve senin siyahi bir adamla ilişkin olduğunu sanacaklar.”

“Pek sayılmaz.” Louisa omuzlarını silktilti. “Rhiannon’un evlatlık olduğunu düşünebilirler.” Bahçeye yayılmış olan çimleri tekmeledi. “Neyse. İstediklerini düşünebilirler. Tom babasını kaybedeli yedi ay oldu. Annesi de birden farklı bir insana dönüşürse kafası ne kadar karışır düşünebiliyor musun? Esmer ten, kıvrıkcık saç. Hem de böyle bir yerde.”

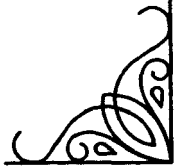
“Sanırım haklısın,” dedi Gina iç çekerek. “Ama bu saatli bir bomba gibi, öyle değil mi? Ve dikkatli olmazsan suratında patlayabilir.”

3

BİLİNMEYEN

BABA

33. Bölüm

Nisan, 1973

Land Rover inişli çıkışlı çiftlik yolundan inip Aberystwyh'e çıkan yola girdi. Louisa direksiyonda, Gina onun yan koltuğunda ve Jonathan ile Rhiannon da yumurta kutularıyla sıkışmış hâlde arka koltukta oturuyorlardı.

Yaklaşık iki kilometre ilerlemişlerdi ki radyo çalmaya başladı. Çitlikte radyo hâlâ pek çekmiyordu, bu yüzden bu gibi seyahatler en son hitleri duymak için nadir rastlanan bir şansa dönüşüyordu. Louisa direksiyonu kırdığı esnada dört farklı ses, "Crocodile Rock" adlı şarkıyı söylüyordu.

"Bu şarkının sözlerini nereden bilebiliyorsun?" dedi omzunun üzerinden.

"Tom öğretti," dedi Rhiannon arkasından.

"Rhiannon bu şarkıda dans bile ediyor," dedi Jonathan.

Louisa ve Gina güldüler. Rhiannon neredeyse yürümeden önce dans etmeyi öğrenmişti. Dört yaşındayken albümleri nasıl koyacağım öğrenmişti. Son zamanlardaki favorisi de T. Rex'in albümüydü. Louisa genellikle kapının arkasında durup onu izlerdi. Doğal bir havası var gibiydi. Ritme göre hareket etmeyi ona kimse öğretmemişti.

Bazen Rhiannon'un dans edişini izlemek üniformasıyla sinemada geçirdiği ve Rita Moreno olma hayalleri kurduğu zamanları hatırlatıyordu. Ama en çok da babasını hatırlatıyordu. Gerçek babasını. Annesinin danslara karşı bir ilgisi yoktu ve

Ray de kesinlikle bir dansçı değildi. Dolayısıyla bu özelliği o gizemli Amerikalıdan almış olmalıydı. Onu izledikçe daha da merak ediyordu. *O nasıl biriydi? Kimdi? Ve şimdi neredeydi?*

Pazara vardıklarında Louisa çocukları sahile götürürken Gina da stantları kurdu. Stantları sıra sıra kuruyorlardı ve çocukları eğlendirmek de zor olmuyordu. Hava güzelse sahile iniyorlardı, yağmurluysa da atari salonuna gidiyorlardı. *Çok uzun sürmeyecek ama*, diye düşündü Louisa Jonathan'ın Rhinannon'u kumlara gömüğünü izlerken. Eylül ayında iki çocuk da Gina'nın büyü kızı Julia ile birlikte okula gidecekti. Tom da Aberystwyth'deki geniş kapsamlı okula gidecekti.

Louisa kendi kendine gülümsedi. Gün boyunca onlarsız olmak garip olacaktı. Altı hafta sonra yirmi dokuz yaşında olacaktı ama Tom'un Wolverhampton'da okula gittiği zamanlar dışında son on bir yılda hiç boş vakti olmamıştı. Anne ve babası mümkün olduğun yardım ediyordu ama Louisa çok fazla yardım istemiyordu. Babası çiftlikte uzun saatler çalışıyordu ve annesi de iki sene önce kireçlenme olduğundan beri çok hareket edemiyordu.

Gina o, ara verebilsin diye arada bir tüm çocuklara bakmayı teklif etmişti. Tatil zamanı Wolverhampton'daki ailesinin yanına gidip bir hafta boyunca istediği gibi vakit geçirebildiği için kendini suçlu hissettiğini söylemişti. Ama Louisa bu konuda onu suçlamamıştı. Tek başına nereye gidebilirdi ki? Ayrıca iki çocuğu, yüz tane koyunu, otuz tavuğu ve on dört ineğiyle oldukça memnun olduğu bir hayatı vardı ve sıkılacak vakti yoktu.

Birinin öfkeyle bağırıldığını duyunca o anki dünyaya döndü.

Jonathan, Rhiannon'un tüm bedenini kumla kaplamıştı ve şimdi de suratına kum atıyordu. Louisa onların yanma gidemeden Rhiannon ayağa kalktı. Hızlı bir hareketle küreği Jonathan'dan aldı ve denize fırlattı.

"Rhiannon!" diye bağırdığı Louisa, Jonathan gözyaşlarına boğulurken. "Bu yaptığın hiç hoş değildi!"

"O da bana kum attı!" diyen Rhiannon ellerini kalçalarına koymuş kendini savunurken Jonathan'a dik dik baktı.

"İkinizin yaptığı da hoş değildi," dedi Louisa, kızının savaşçı ruhu karşısında gülmemek için kendini tutmaya çalışarak. "Hadi," dedi. "İkinizi de yıkayalım ve standın oraya dönelim. Yeni bir kürek almak için kaç tane fazladan yumurta satmamız gerek biliyor musunuz?"

"Yaklaşık iki bin tane!" dedi Jonathan.

"Salak," dedi Rhiannon ona bakarak. "Yaklaşık... İki kutu mu?" Başını sallayan Louisa'ya baktı. "Dedem onları alır," dedi Rhiannon yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifadeyle. "Omletleri çok seviyor!" Louisa onları stantlara yönlendirirken gülmemeye çalıştı.

"Ne olduğunu asla tahmin edemeyeceksin," dedi Gina, çocuklar tentenin altına geçerken.

"Ne oldu?" dedi Louisa, şaşkın bir gülücükle.

"Şuradakileri görüyor musun?"

Louisa gözlerini güneşten korudu. Birkaç metre ilerde üzerinde boncuklar, tütsüler ve alpaka yününde yapma kazaklar satılan bir stant vardı. "Hippileri mi diyorsun?"

Gina başını salladı. "Bizi bir partiye çağırdılar!"

Louisa kaşlarını kaldırdı. Onlar vadinin aşağısındaki çiftlikten geliyorlardı. Çocukluğunda Anwen ve Elin'in yaşadığı yerden. Şimdi orası ortak kullanım yeri gibi bir yer olmuş-

tu. Kaç kişinin yaşadığını net olarak kimse bilmiyordu. Köy okulunda o evde neler döndüğüyle ilgili birçok dedikodu yapılmıştı: Uyuşturucu, seks partileri, şeytana tapınma. Fakat Louisa'nın stantta gördüğü kadın ve erkekler oldukça zararsız görünüyordu.

“Önümüzdeki Cumartesi gecesiymiş.” Gina’nın gözleri heyecanla parlıyordu. “Quentin eğer istersek gece orada kalabileceğimizi söyledi!”

“*Quentin* mi?” Louisa başını kaldırıp yukarı baktı.

“Evet, küpeli olan. Çok yakışıklı, değil mi? David Essex’e benziyor!”

Louisa güldü. “Buradan bu partiye gitmek istediğini çıkarıyorum.”

“Sen istemiyor musun?”

“Sanırım, biz de...” Louisa tereddüt etti. Bir partiye gitmeyi yıllar olmuştu. “Ne giyeceğiz ki?” Botlarına, solmuş kot pantolonuna ve geçen dört sene içinde onun üniforması hâline gelen oduncu gömleğine baktı.

“Lou! Bir şeyler bulabileceğimizden eminim! Hem endişelenmene gerek yok ki.” Gina güldü. “Çuval giysen de seksi görüneceksin!”

“İçecek bir şey almamız mı gerekiyordu?” Louisa babasının geçen sene yaptığı şaraplardan birini aldı. Evde sahip oldukları tek içki oydu ve oldukça ağırdı.

“Korkma.” Gina sıırıttı. “Her şey iyi olacak. Ne getirdiğimizi fark etmeyecek kadar uçmuş olacaktıdır.”

“Umarım psikopatların aşk partisine gitmiyoruzdur.”

Gina omuzlarını silkip aynada kendine baktı. “Teklifler olacaktı diye düşünüyorum ama kimin umurunda? Biraz eğlenelim, öyle değil mi? Saçlarımızı açalım.”

Louisa ceketine uzanırken aynada kendini gördü. Dört sene önce çiftliğe gelen kızıdan çok daha farklı görünüyordu. Saçları artık kısaydı ve biraz kremle düzgün şekilde dalgalandırılmıştı. Aberystwyth’deki bir kuaför onu her gece saçlarını sarma ritüelinden vazgeçirmiş, yeni stilinin çıkık elmacık kemiklerini daha çok belirginleştirdiğini söylemişti. Teni konusunda hâlâ dikkatli davranıyordu ama Rhiannon’u pazara götürmeye başladığından beri bu konuda daha az çekingen hâle gelmişti. Özellikle Rhiannon ve Jonathan ile el ele yürüdüğünde meraklı bakışların üzerlerine çekiyorlardı ama insanların çoğu onu kabulleniyor gibiydi. Galce konuşma yeteneği ona yardımcı oluyordu. Dili on dört yıldır konuşmamış olsa da kısa zamanda hatırladı ve yerel hâlk bu yüzden ona saygı duyuyordu.

Gina’nın ona verdiği bluzu düzeltti. Hâller yaka, kırmızı ve kolsuz bir parçaydı ve Louisa kendini çıplak hissediyordu. Gina ona iyi görüldüğünü söylemişti ama partiye gittiğinde ceketi çıkaracak cesareti olup olmayacağından emin değildi.

Land Rover’ı yolun bittiği yere park edip Pant-yr-Allt çiftliğine çıkan arazide yürüdüler. Müziği duyabiliyorlardı ve ön kapıya ulaştıklarında kapı yarı açıktı. İçeri girdikleri anda yüzlerine silhat ve kenevir kokusu çarptı.

“Selam, millet!” Quentin kapıda belirmişti. Kot pantolonun zerine mor bir kaftan giymişti ve esmer tenine çok iyi giden renkli bir bandana takıyordu. “Hediye de getirmişsiniz!” Louisa’dan şeyeyi alırken hafifçe sendeledi. “Ama bizim yaptığımız şeyleri de denemelisiniz.” Onları artık Louisa’nın hatırladığından çok daha farklı görünen mutfağa götürdü. Raflarda kurutulmuş otlar ve üç duvarda da zeminden tavana kadar bu-

lunan raflarda da gökkuşağının tüm renklerinde şişe ve kavanozlar vardı. “Meyveli kokteyl,” dedi Quentin kelimeleri hafif yuvarlayarak.

Louisa, Gina’ya baktı.

“Hadi, denesenize!” Metal kabın içine soktuğu kepçe canlı renkli sıvının içindeki elma ve portakalların dans etmesine neden oldu. “Ev yapımı şarapla kendi yetiştirdiğimiz meyveler,” dedi kokteyli iki bardağa dökerken. “Sizi canlandırır!”

Salondaki insanlar çoktan dans ediyordu. Louisa pazardan ve okuldan tanıdığı birkaç yüz gördü. Gina ile birlikte koltuğun kenarlarına tüneyip içkilerini yudumladılar.

“Pek’ de fena değil, değil mi?” dedi Gina daha büyük bir yudum alıp bardağın yarısını boşaltarak. “Senin babanın şarabı kadar sert değil ama!”

Louisa güldü. İçki güzeldi. Tadı alkole bile benzemiyordu; daha çok meyve suyu gibiydi. Bardaktan bir dilim elma alıp ısırırdı. “Quentin arkadaş canlısı birine benziyor.” Gina’ya yandan bir bakış attı.

“Kendisi oldukça karşı konulamaz da, değil mi? O kaftanın içindeyken bile!”

Biraz gülüşükten sonra Quentin bardaklarını doldurmak için geri dönmüştü. “Seversiniz demiştim,” dedi Louisa ikinci bardağını bitirdiğinde. Louisa da ona gülümsedi. Gina haklıydı. Gerçekten David Essex’e benziyordu. Gözleri aynıydı.

“Benimle dans eder misiniz yumurta satan güzel bayan?” Ayağa kalkmış ve elini ona uzatmıştı. Louisa müziği tamdı. Derek ve Dominoes’di. “Layla.” Hatırlayamadığı kadar uzun bir zamandır Gina ve çocuklar hariç kimsenin önünde dans etmemişti. Etrafına bakındı ama Gina kaybolmuştu. “Hadi,” dedi Quentin.

“Peki, neden olmasın?” dediğini duydu. Ceketini çıkartıp Quentin’in onu piste götürmesine izin verdi.

“Tam bir dansçısın, öyle değil mi?” Konuşurken dudaklarını Louisa’nın kulağına değdirmişti.

Louisa ona gülümsedi. Dans etmek iyi hissettirmişti. Rahatladığını hissediyordu. Biraz da çakırkeyif. Ama her şey yolundaydı. İnsanlar iyiydi. Okuldaki diğer annelere bu kişileri yanlış tanıdıklarını söylemeliydi.

“Bundan hoşlanır mısın?” Şarkı bitmişti ve dumanlı odada daha yavaş bir şarkı çalmaya başlamıştı. Gladys Knight and the Pips’in “Help Me Through The Night” adlı şarkısıydı. Quentin ona uzanıp onu yavaşça kendine çekti. Louisa adamın saçında ve kıyafetlerinde silhat kokusunu alıyordu. Egzotik ve çekici bir kokuydu. Tenini kendi teninde hissettiğinde ani bir heyecana kapıldı.

Şarkı bittiğinde Quentin onu dışarıdaki alacakaranlığa çıkardı. Ahşap sabanın tekerleğine yaslandıklarında Quentin cebinden bir şey çıkardı. “Gerçekten iyi mal,” dedi tütün ve ot karışımı şeyden derin bir nefes çekerek. Sonra Louisa’ya uzattı. “Daha önce hiç denemiş miydin, güzel yumurtacı kadın?”

“Adım Louisa.” Louisa sırttı. Biraz sarhoş olduğu için adamın iltifatı onu utandırmamıştı.

“Louisa...” İsmi denermiş gibi söylemişti. “Peki, Louisa, bunu seveceğini düşünüyorum. Gerçekten iyi hissettirecektir.”

Louisa sigarayı onun elinden alıp baktı. Odaklanmak çok zordu. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Bu esrardı. Kötü bir şeydi. Ama bu insanlar bunu kullanıyordu ve çok nazik, zararsız insanlardı.

“Sigara gibi,” dedi Quentin. “Sadece bir nefes çek ve tutabildiğin kadar içinde tut.”

Louisa dudaklarının arasına yerleştirdi. Sigara çok büyü gi-biydi. Hayatında bir kez sigara içmişti. O da sinemadaki Cumartesi görevinde başka bir çalışanın verdiği ve Louisa'nın denemeye karar verdiği sigaraydı. Kötü hissettirdiği için Louisa bir daha hiç denememişti.

“Hadi,” dedi Quentin.

Louisa içine çekti. Etkisi sigaradan daha çoktu. Boğazı ve gözleri yanan Louisa kusacağını sandı. “ zg n m,” dedi sigarayı geri vererek. “Bunda pek iyi değilim.”

“Sorun değil,” dedi Quentin parmağına t k r p sigaranın yanan ucunu söndürdü ve cebine yerleştirdi. “Hadi,” dedi onu ayağa kaldırıp. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Onu eve götürüp yukarı çıkardı. Dilini Louisa'nın, Quentin'in pazardaki partneri olduğunu hatırladığı kişinin ağzına tekrar sokmadan önce onlara sarhoş bir şekilde el sallayan Gina'nın yanında geçtiler. Louisa son basamakta neredeyse düşüyordu. Bardağı iki yana sallanınca içindekiler eskimiş h liya d k lm şti.

“Bu taraftan,” dedi Quentin onu boş odaya götürerek. “Bak,” dedi ve elini Louisa'nın çenesine götürüp başını yukarı kaldırdı. Louisa  zerine garip semboller çizilmiş devasa çemberi görebiliyordu. “Buradan daha iyi görünüyor.” Onu yatağa yönlendirdi. “Eğer sırt üstü yatarsan tüm sembollerini görebilirsin.”

“Semboller?” dedi Louisa kendine bile garip ve uzak gelen bir ses tonuyla.

“Burçlar,” dedi Quentin tavana bakarken kolunu onun omzuna sararak. “Senin burcun nedir?”

“şey...  kizler,” dedi Louisa. Çember dönüyor gibiydi.

“Harika,” diye fısıldadı Quentin onun yüzüne değen dudaklarıyla. “Benimle aynısın. Ruh ikiziyiz, Louisa.” Parmaklarıyla

la Louisa'mın yakasını çekti. Kumaş düşüp çıplak göğüslerini ortada bıraktı. Louisa bir anda neler olduğunu anlayınca nefessiz kaldı.

"Quentin, hayır!" dedi.

"Hadi ama!" Quentin onun üzerine çıkmış göğüs uçlarını sıkarken dilini de Louisa'nın ağzına soktu.

"Ah! Canımı yakıyorsun!" Acı zihninin odaklamasına yardımcı oluyordu. Quentin artık pantolonunun fermuarıyla oynuyor, pantolonu aşağı çekmeye çalışıyordu. "Hayır!" Louisa bir an dizini yukarı kaldırıp onu yatağın yanına itti.

"Sürtük!" diye bağırdı yüzünde şaşkın bir ifade olan Quentin. "Bunu istediğini sandım! Bana işaret veriyordun!"

"Vermiyordum!" Üstünü toplarken Louisa'nın elleri titriyordu.

"Ah, anlıyorum!" Quentin ona doğru yürürken hâlîya takıldı ve yatağın üzerine, Louisa'nın yanına düştü. "Yanlış renkteyim, değil mi?"

Louisa ona dik dik baktı. Ne demeye çalışıyordu?

"Küçük çocuğunu gördüm. Siyahi bir babası vardı herhâlde. Seni becerip kaçtı mı? Bundan mı hoşlanıyorsun? Siyahi adamlardan mı? Peki, tatlım, sana büyüğü göstereceğim. Al bakalım!" Pantolonunun fermuarını açmaya başladı. Louisa hızlı bir hareketle onu yanından itti ve o yerde yatarken hızla kapıdan çıktı. Düşme korkusuyla tırabzanlara tutunarak hızla aşağı indi. Baş dönüyordu. Gina ortalıkta yoktu. Ön kapı açıktı. Birkaç kişi kapının yanındaki duvara yaslanmış ot içiyordu. Onları geçerek serin akşam havasına çıktı.

Karanlık arazide ilerleyip bir şekilde Land Rover'ı buldu. Cebindeki anahtarları alıp arka koltuğa geçti. Yerde kırıntılar ve Rhiannon'un eski bir ceketi vardı. Dizlerini kendine çekip

yatarken ceketin tanıdık, masum kokusunu içine çekip ağlamaya başladı.

Dışarıdaki arazide koyunlar tekerleklerin altından çıkan ot-ları çekiştiriyor ve tilkiler birbirlerine sesleniyordu. Land Rover da onun ağlamasıyla titreyip duruyordu ki Louisa nihayet uykuya daldı.

Louisa birisinin cama vurmasıyla uyandı. Gri sabah güneşi Land Rover'ın içine giriyordu. Nerede olduğunu fark edince gözlerini kırıştırdı. Sonra kalbi hızla atmaya başladı. *Gelen o muydu?*

“Lou!” Orada mısın?” Ses Gina’ya aitti. Louisa kapıyı açmaya çalıştı.

“Tanrı’ya şükürler olsun! Seni çok merak ettim!” Gina’nın gülümsemesi Louisa’nın yüzünü görünce yok oldu. “Tanrım! Korkunç görünüyorsun! Ne oldu?”

“Buradan gidebilir miyiz?” Louisa’nın sesi kısıktı ve gözleri ağlamaktan yanar hâldeydi.

Gina başıyla onayladı. “Ama eve gitmiyoruz, değil mi? Annelerin seni henüz görmesini istemiyorum. Kasabadaki Milk Bar’a ne dersin? Sanırım Pazar günleri de açık.”

Louisa kıyafetlerine baktı. Kırmızı ve parlak bluz Quentin’in kokteyliyle kirlenmişti. Pantolonunun düğmesi de yoktu ve yerinde sadece eskiden olduğu yeri belli eden bir iplik vardı. Dili kalın ve kuru gibiydi ve ağzında acı bir tat vardı. “Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum,” dedi.

“Arka kapıdan gireriz,” dedi Gina. “Tuvaletlerin olduğu yerden. İçeri girmeden biraz temizlenebilirsin.”

“Tamam.” Louisa aracın arkasından çıktı ve sürücü tarafına geçerken her hareketinde acı çekiyordu.

Yarım saat sonra ellerinde birer bardak koyu kahve vardı.

“Ondan hoşlandın sanmıştım,” dedi Gina. “Onunla dans ettiğini gördüm ve sandım ki...”

“Ondan biraz hoşlandım sanırım,” dedi Louisa. “Ama çok kötüydü. Yani daha öpüşmemiştik bile ve bir anda üzerime çıkıp kıyafetlerimi çıkarmaya çalıştı. Hayvan gibiydi! Tıpkı...” Dudağını ısırdı.

“Trefor gibi mi?”

Louisa gözlerini sımsıkı kapattı. “Çok...” Başını iki yana salladı.” Bilmiyorum; sanki yine on yedi yaşındaydım ve o beni tutmuş canımı yakıyordu. Çok öfkeleni. Ona işaret vermişim.” Gözlerini açtı. “Benim sorunum ne, Gina? Erkeklerin o şekilde hareket etmesini sağlayacak ne yapıyorum? Kolay lokma gibi mi görünüyorum?”

“Tabii ki hayır!” Gina omzunu sıvazladı. “Dinle. Sorun sende değil, onda. Sadece şanssızdın işte. Ne şerefsiz ama. Bir de ne kadar iyi görünüyor!”

“Belki de öyle olabilirdi. Seninleyken yani. Ondan hoşlandığını biliyorum. Beni dansa kaldırmak isteyince sana bakındım ama gitmiştin.”

“Biliyorum.” Gina gülümsedi. “Onun yerine arkadaşı Jeremy ile gittim.”

“Merdivenlerde öpüştüğünü gördüğüm kişi mi?”

“Evet.”

“Peki siz... Anlarsın ya?”

Gina derin bir nefes aldı. “Sence ben kötü biri miyim?”

Louisa başını o kadar hızlı salladı ki kimse izlese de göremezdi. Kahvesinden bir yudum aldı. “İyi...” fısıldıyordu, “iyi miydi?”

Gina bardağından yükselen buhara baktı. “Evet, harikaydı,” dedi. “Andy’den daha iyiydi!”

“Senin adına çok sevindim,” dedi Louisa. “Onunla tekrar görüşecek misin?”

“Öyle umuyorum. Kesin bir şey planlamadık ama onu pazarda görürüm.” Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Ama bu senin için iyi olmayacak, değil mi?”

Louisa omuzlarını silkti. “Pek sayılmaz. İdare edebilirim. Utanması gereken kişi Quentin, ben değilim.” Kendini ikna etmiş gibiydi ama onu her hafta orada görmek ve Rhiannon’un söylediği her şeyin bir hatırlatıcısı olması çok kötü olacaktı.

Tüm anılarını zihninden silmek istedi ama Quentin’in söyledikleri kafasında yankılanıp duruyordu. Quentin onu annesinin yaptığı şeyi yapmakla suçlamıştı. Tek gecelik ilişkiyi düşünmek midesini bulandırdı. *Erkeklerin sana sürtük gibi davranmasını şaşmamalı*, diye fısıldadı Quentin’in sesi. *Armut dibine düşer.*

34. Bölüm

Ertesi hafta Aberystwyth pazarına giden Louisa kendini hazırlamıştı. Bu durumla baş etmenin tek çaresinin Quentin'i yok saymak ve parti hiç olmamış gibi davranmak olduğuna karar vermişti. Eğer ona bir şey derse ya da Rhiannon ile ilgili bir yorum yaparsa onu görmezden gelecekti.

Meydana park edip yumurtaları çıkarmaya başladıkları sırada Quentin'in standına hızlı bir bakış attı. Orada olmaması Louisa'yı şaşırtmış ve rahatlatmıştı. Ertesi hafta hâlâ ortalıkta yoktu ve Gina'nın söylediğinde göre Hindistan'a seyahat etmek için oradan ayrılmıştı.

Sonraki haftalarda Louisa kafasında oluşturduğu negatif düşüncelerle boğuşuyordu. Kendisine annesi gibi *olmadığını* söylüyordu. Eva'nın birkaç içkiden sonra kendini kaybetmiş olası gerektiğini, ama kendisinin içkilerden sonra Quentin konusunda kontrolü kaybetmediğini düşünüyordu. Annesinin Amerikan askerle yaptığı gibi bir tek gecelik ilişki yaşamamıştı.

Annesini aklından çıkarmaya çalışsa da Quentin'in söyledikleri sık sık ortaya çıkıyordu. Rhiannon konusunda yaptığı çıkarım çok canını sıkarmıştı. Okula başladığı zaman ne olacak? Rengi yüzünden alay konusu mu olacaktı? Eve gelip ten renginin neden Tom'dan farklı olduğunu öğrenmek mi isteyecekti? Louisa öyle bir durumda kızma ne söyleyebileceğini düşündü. Rhiannon'un kabul edileceğini düşünüp hiçbir şey söylememek

en kolayıydı. Fakat bilinci ona bunun kör bir iyimserlik olduğunu söylüyordu. O gün, dükkânda zenci diye adlandırılmanın nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Rhiannon'un aynı şeyi yaşamasına izin vermektense ölmeyi yeğlerdi. Ama bunu daha beş yaşında ile olmayan bir çocuğa nasıl açıklayabilirdi?

Nihayetince onu geçmişle yüzleşmeye zorlayan Tom oldu. Bir gün okuldan eve geldiğinde proje olarak bir aile ağacı çizmesi gerektiğini söyledi. "Bay Roberts büyük büyükanne babalarınıza kadar yazın dedi," dedi. "Fotoğraf varsa onları da götürecektiniz. Var mı?"

İsteği Louisa'nın midesinde bir yumruk hissetmesine neden oldu. "Şey... Emin değilim." Mutfak masasına oturdu. Büyük büyükanne ve baba mı? Tom'un büyük babasının adını bile bilmiyordu ki. Ray'in anne babasını neden hiç görmediği konusunda ona çoktan beyaz bir yalan söylemişti. Ona bir kez daha mı yalan söyleyecekti? "Gidip büyükannen ve dedenle konuşayım," dedi sakın davranmaya çalışarak. "Fotoğraf olup olmadığını soracağım. Sen bir sandviç ye sonrasında bunu yine konuşuruz, olur mu?"

"Tamam." Tom omuzlarını silkti ve dolaptan fıstık ezmesi almaya gitti.

Yarım saat sonra, Tom yetim bir kuzuyu beslerken Louisa, Gina'ya olanları anlattı. "Ona ne söyleyeceğim?" dedi.

"Sanırım gerçeği," dedi Gina. "Sana daha önce sorularla gelmiş miydi? Rhiannon hakkında yani?"

"Bir kere." Louisa dudaklarını birbirine bastırdı. "Onun teninin neden benden ve kendininkinden daha koyu olduğunu sormuştun."

"Sen ne dedin?"

"O şekilde doğduğunu. Tıpkı bir koyunun bir yıl beyaz, ertesi yıl siyah bir kuzu doğurması gibi."

“Hmm.” Gina gülümsedi. “Bu şekilde söylemek daha mantıklı olmuş.”

“Ama şimdi gerçekleri anlatmam gerek, değil mi?” Louisa iç çekti. “Ona Ray’in ailesinin Avustralya’da olduğunu söylemiştim. Tekrar yalan söyleyemem.”

“Avustralya mı?”

“Şey... Ya öyle diyecektim ya da öldüklerini söyleyecektim. Hayatından bir anda yok olmalarını başka nasıl açıklayabilirdim?”

Gina başını salladı. “Evet, ne demek istediğini anlayabiliyorum.”

“Sorun şu ki,” dedi Louisa, “Eddie’nin onun gerçek dedesi olmadığını söylediğimde, gerçek dedesinin kim olduğunu bilmek isteyecek. Ben onun adını bile bilmeden bunu nasıl açıklayacağım?”

Gina başını iki yana salladı ve Jonathan, Julia ve Rhianon’un oynarken gördü. “Kolay olmayacak tabii ama bir noktada söylemen gerekecek, Lou. Daha önce de söylediğim gibi, bu saatli bir bomba. Eninde sonunda patlayacak. Tom bunu anlayacak kadar büyüdü bence.”

“Büyükannesinin onunla adını söyleyecek kadar bile zaman geçirmeyen bir adamdan hamile kaldığını anlayacak kadar mı?”

“İşlerin böyle geliştiğinden emin misin?”

“Adını hatırlamamasını başka nasıl açıklarsın?” Louisa kaşlarını çatı. “Bunu anlamak için Sherlock Holmes olmana gerek yok, öyle değil mi? Bence bir partide tanıştılar ve içerisi konuşamayacak kadar gürültülüydü, hızlıca bir şeyler yapmak için dışarı çıktılar ve adam sonrasında kampına geri döndü. Hepsi bu.”

“Tamam, annen sana hatırlamadığını söyledi,” dedi Gina. “Ama bu gerçekten hatırlamadığı anlamına mı geliyor?”

“Ne demek istiyorsun yani?”

“Ya... Bilirsin işte. Ya hatırlıyorsa ama düşünmek çok acı verici olduğu için sana o an öyle bir cevap verdiyse?”

“Acı verici mi? Yani...” Louisa durdu. Bir anda her şeyi yanlış anlamış olabileceğini düşündü. Eva’nın bir tecavüz mağduru olabileceğini düşündü. Korkunç bir düşünceydi ama doğruysa kendisini Trefor’un yaptıkları için suçlayamadığı gibi annesini de başına gelenler için suçlayamazdı.

Bunu düşündükçe Eddie’nin dediklerini hatırladı. Sycamore Sokağı’nda oturdukları zamanlarda ağladığı gün söylediklerini. *Yengenin söylediği tam olarak doğru değil... Babanın savaşta öldüğünü söylediği. Ona ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz.*

“Ne?” dedi Gina ona dik dik bakarak.

“Ben çocukken babamın söylediği bir şeyi hatırladım.” Louisa’nın gözleri uzaklara dalmıştı. “Gerçek babamın savaşta ölmediğini söylemişti ama bunu nereden biliyordun?”

“Neden sormuyorsun? Annen konuşmak istemese de baban konuşabilir.”

“Soramam!” Louisa dudağını ısırıldı. “Konuyu tekrar açmam onu üzecektir. Ben çocukken bile yeterince kötü olmuştum.”

“Ama Tom için olduğunu söylersen...” dedi Gina. “O çocuk için her şeyi yapar.”

“Biliyorum.” Louisa başıyla onayladı. “Ama bu duygusal şantaj olmaz mı?”

“Tabii ki olmaz! Söylediklerinden daha fazlasını biliyorsa sana bunları anlatmak onun borcu. Ne de olsa bunların hiçbirisi senin suçun değil, öyle değil mi?”

Louisa Eddie'yi bulmaya gittiğinde Gina çocukların akşam yemeğiyle ilgilenmek için gönüllü oldu. Eddie yüksek bir tarafta çitleri tamir ediyordu. Louisa kalbi küt küt atarken ona yaklaştı. Tom'un projesini anlattığı zaman yüzündeki gülümsemenin soluşunu izledi.

"Seni ve annemi üzmenin istediğim en son şey olduğunu biliyorsun." Bir elini Eddie'nin omzuna koydu. "Ama ona ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

Eddie birden yorulmuş gibi ağırlığını çite verdi. "Bir gün bunlardan bahsetmek gerekeceğini biliyordum." Başını iki yana salladı. "Rhiannon'u gördüğüm an 'İşte bu,' diye düşündüm. Kafalarımızı daha fazla kuma gömemeyecektik." Louisa'ya baktı. "Seni yıllar önce karşımıza alıp konuşmalıydık. "

"Ama konuşmadınız." Louisa dudağını ısırды. Onu suçlamış gibi konuşmadığını umdu. "David konusunda çok üzgün olduğun için miydi?"

Eddie başını sallayıp onayladı. "Kısmen. Annen onu kaybettiğimizden beri hiç eskisi gibi olmadı. Sanırım kendini suçladı."

Louisa kaşlarını çatdı. "Neden?"

"Bunu hiç düzgünce açıklamadı aslında." Alnındaki teri silmek için durakladı. "Birden çok dindarlaştı. Günahların aktarılmasından falan bahsetmeye başladı."

"Yani David'in ölümünü..." Louisa'nın sesi kısıldı. Yumurtakabuklarının üzerinde yürüyor gibiydi.

"İlişkisine mi bağladı? Evet. Sanırım öyle yaptı." Eddie çizmelerinin çimlerde oluşturduğu çamurlu izlere baktı.

“İlişki mi?” dedi Louisa. “İlişkisi mi vardı?”

“Evet.” Eddie şaşırmış gibi ona baktı. “Bunu biliyorsun ama değil mi? Sen küçükken konuşmuştuk...”

“Onun siyahi olduğunu ve başına ne geldiğini bilmediğinizi söyledin,” dedi Louisa sesini yükselterek. “Ama bir ilişkiden bahsetmedin!”

Eddie anlamayan gözlerle ona baktı. “Ama başka ne olabilirdi ki?”

“Ama ben... Ben...” Louisa konuşamıyordu. “Annem onun adını hatırlamadığını söyleyince... Ben sandım ki...” Söyleyemiyordu.

“Ne sandın?”

“Tek gecelik bir şey sandım!” dedi en sonunda. “Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.” Sıcak gözyaşları gözlerinden akıyordu. “Tecavüze bile uğramış olabilirdi.” Yüzünü ceketine gömdü ve Eddie onu kollarına aldı.

“Çok üzgünüm, Lou! Sana söylememiz gerekirdi... Ben hiç bilmiyordum...”

“Lütfen,” diye fısıldadı ağlamamaya çalışırken. “Bana gerçeği söyle, baba. Gerçekten olanları anlat.”

“Bunu benim de tamamen bildiğimi sanmıyorum,” dedi Eddie, Louisa’nın saçlarını okşayarak. “Fakat sana kendi bildiklerimi anlatırım.” Derin bir nefes aldı. “Soyadı Willis’di. Eva ona Bill diyordu.”

“Başka bir şey biliyor musun?”

Eddie başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz. Quartermaster Birliği’ndeydi. Sen doğduğun zaman da Fransa’daydı.”

“Benden haberi var mıydı?”

“Evet.” Eddie boğazını temizlerken, Louisa bir an ağlayacağını düşündü. “Annenin hamile olduğunu biliyordu,” diye

devam etti. “Doğduğun zaman Kızıl Haç seni Amerika’ya götürübilsin diye gerekli ayarlamaları yapıyordu.”

Louisa ona dik dik baktı. “Beni Amerika’ya mı götürmek istedi? Yani annem onunla beraber kaçacak mıydı?”

“Ne planladıklarını bilmiyorum, tatlım.” Gözlerini kırpıştırıp başka bir tarafa baktı. “Benim öldüğümü sanıyordu. İki sene boyunca kayıptım. Savaş tutsağıydım...” Derin bir soluk verdi.

“Tanrım. Baba, hiç bilmiyordum...” Her şey zihnindeki imajdan o kadar farklıydı ki. Annesinin ciddi bir ilişkisi olmuştu; bu adamı kesinlikle gerçekten sevmiş olmalıydı. O hâlde neden yalan söyledi? Neden adını hatırlayamamış gibi yaptı? Louisa, Eddie’ye baktı. Ona sormak istediği çok şey vardı ama yüzündeki garip ve karmaşık ifade daha fazla soru sormaması gerektiğini düşündü. Bunca yıldır bunu nasıl içinde tutabilmişti?

“Sana bir gün Burma’da geçirdiğim zamanı da anlatacağım.” Birden yine kendi kılığına bürünen Eddie ona yorgun bir şekilde gülümsedi. “Sana daha fazlasını anlatamadığım için üzgünüm... Onun...” bir an tereddüt etti, “babam hakkında yani. Tüm bildiğim bu. Fakat sana bundan daha fazlasını söyleyebilecek tek kişi var.”

“Dilys teyzem mi?” Louisa annesinin küçük kardeşiyle sadece iki kez görüşmüştü. Savaş bitince evlenip Hollanda’ya taşınan teyzesinin konu hakkında bilgisi olabileceği daha önce de aklına gelmişti ama sormaya cesaret edememişti.

“Hayır, o değil. Sen doğduğunda o burada değildi, bu yüzden çok fazla şey bileceğini sanmıyorum. Hem nasıl olduğunu biliyorsun. Ona sorular sormaya başladığın anda annene telefon edecektir.” Louisa’ya hemen anladığı bir bakış attı. Bu bakışı gördüğü zaman konuştukları şey her ne ise onu Eva’dan gizli tutacağını anlıyordu. “Hayır,” dedi, “başka birisi daha var.

Cathy Garner adında bir kadın. Savaş zamanı annenle oldukça yakınlardı. O gerçek babanı tanıyordu.”

“Ah!” Louisa’nın ağzı açık kaldı. Yıllarca zihnini meşgul eden yüzü olmayan adamın gerçek olabileceği düşüncesi ona fazla gelmişti.

“Adresi hâlâ annenin defterinde yazılı,” diye devam etti, “ama hâlâ Wolverhampton’da mı yaşıyor bilmiyorum. Orada yaşadığımız zaman zarfında onu hiç görmedik.”

“Neden?” dedi Louisa otomatik olarak. Kafası hâlâ Eddie’nin anlattıklarıyla doluyken söylediklerini yarı yarıya dinliyordu.

“Annenle iletişimleri koptu. Onu en son David’in cenazesinde gördüm. Ondan sonra birkaç yıl da Noel ve doğum günü kartları göndermeye devam etti ama annen hiç cevap yazmadı.” Eddie omuzlarını silkti. “Muhtemelen hayatına devam etmiştir ama denemeye değer.”

Louisa birden midesinin bulandığını hissetti. “Ben... Yapmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.”

Eddie kolunu tutup onunla yürümeye başladı. “Sana kalmış, tatlım,” dedi nazikçe, “ama verdiğin karar benim için sorun olmayacak. Bunu anlamamı istiyorum.”

Louisa ertesi Cumartesi Wolverhampton’a doğru yola çıkmıştı. Nereye gittiğini yalnızca Eddie ve Gina biliyordu. Annesi ve çocuklar traktör için bir parça almak amacıyla Shrewsbury’e gittiğini sanıyordu. Gina onu bir gecelik çanta hazırlamaya zorlamıştı.

“Neden?” demişti Louisa karşı çıkararak. “Ya orada olacak ya da olmayacak.” Geceyi Wolverhampton’da geçirmek gibi bir düşüncesi yoktu. Oraya gitmeyi hiç istemiyordu. Çok fazla anısı vardı. Fakat annesinin arkadaşına telefon etmek bir sonuç vermemişti.

“Ya dışarı çıkmışsa?” dedi Gina. “Ya birisi sana kapıyı açar ve daha sonra gelmeni söylerse?” Bir Wolverhampton haritasının arkasına annesinin telefon numarasını yazmıştı. “Bir şey olursa onu ara.”

Yola koyulduktan sonra doğru şeyi yapıp yapmadığını merak etti. Eddie ona annesi ve Amerikalı asker arasında aslında neler olduğunu anlattıktan sonra daha fazlasını öğrenmek için can atıyordu. Adama karşı yıllardır hissettiği kin ve öfke silinip gitmişti. *Beni istemişti*, diye mırıldandı. Bu kelimeleri söylemek bile Eddie’ye ihanet ediyor gibi hissetmesine neden olmuştu. Eddie onu telkin ettiğinde karşılığında bir şey söylemeliydi; içindekileri, ne olursa olsun her zaman onun babası olacağını söylemeliydi ama akli ona bu garantiyi veremeyecek kadar dağılmıştı.

Gerçek babasını bulmaya çalışma fikri onu hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Adamın evlenmiş ve yeni bir aile kurmuş olması ihtimali çok yüksekti. Ya bulunmak istemiyorsa ne olacaktı? Buna katlanabileceğini hiç düşünmüyordu.

Bir şeyleri Tom’a anlatmaya çalışmak zor olmuştu ama tepkisi Louisa’yı şaşırtmıştı. Garip sorular sormak yerine heyecanla sandalyesinden sıçramıştı. “Disneyland’e yakın mı oturuyor?” diye bağırıyordu. “Gidip onu ziyaret edebilir miyiz?” Louisa onun nerede olduğunu bilmediğini ve onu bulmaya çalışacağını kabul etmek zorunda kaldı. Bunu hiç direnmeden kabullenmişti ama anneannesine bir şey söylememesi için ikna etmek zor olmuştu.

Louisa babasını gerçekten bulması hâline Eva'ya söylemek zorunda olacağını biliyordu. Fakat onu boş yere üzmenin bir anlamı yoktu. Bunu Cathy Garner'ı bulduktan sonra düşünecekti. Louisa da bunu Tom'a doğruya en yakın şekilde anlattı: Anneanesi ve gerçek dedesi bir zamanlar arkadaştı ve sonrasında kavga ettiler. Anneanesi eğer onunla iletişime geçmeye çalıştıklarını öğrenirse üzülecekti.

Bu kelimeleri söylerken bile ilişkinin nasıl bittiğini merak ediyordu. Annesinin onu sanki hiç var olmamış gibi zihninden silmesi için gerçekten çok kötü bir şey olmuş olmalıydı. Ama ne? Bir an öfkelenildiğini hissetti. Bir kadının çocuğunun anlamsız bir seks sonucu dünyaya geldiğine inanmasına izin verecek kadar kötü ne olmuş olabilirdi?

Saat sabah on biri geçiyordu ve Louisa Wolverhampton'a girdiğinde zihninde sorular uçuşuyordu. Şehir hatırladığından çok daha farklı görünüyordu. Oradan ayrıldığından beri geçen seneler süresince kasaba merkezine kocaman yollar yapılmıştı. Haritasına bakmak için arabasını park etti. Eddie'nin verdiği adres kasabanın diğer tarafında kalıyordu. Yola çıkıp yavaşça yeni yolu takip etmeye ve kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Neler yaşayabileceğine dair hissettiği gerginlik ve tanıdık olmayan yollarda kaybolma korkusuyla kalbi küt küt atıyordu. Kasabanın içinde sürüp Ray ile tanıştığı sinemanın ve flörtleştikleri sırada takıldıkları kafeterya ve pubların önünden geçmesi gerekmediği için memnundu.

Yirmi dakika sonra yine durdu. Az önce Eddie'nin dikkat etmesi gerektiğini söylediği devasa Goodyear fabrikasını geçmişti. Aradığı sokaktan birkaç sokak aşağıdaydı ve kısa bir zaman sonra evlerin önünden geçerken otuz altı numarayı arıyordu. Annesi bu sokaklarda düzinelerce kez yürümüş olmalıydı. Onu hayal etmeye çalıştı. O zamanlar Louisa'nın şimdiki yaşından birkaç yaş genç olmalıydı. Annesinin hamileyken bu-

raya gelip gelmediğini merak etti. Cathy Garner'i arkadaşının siyahi bir adamdan çocuğu olacağını öğrendiğinde verdiği tepkiyi merak etti. Louisa hamile olduğunu babasına söylemenin ne kadar zor olduğunu hatırladı. Annesi için bu çok daha kötü olmuş olmalıydı.

Aradığı numarayı görünce birden durdu. Ev komşuların evlerinden daha iyi görünüyordu. Camlar ve kapılar yeni boyanmış gibi görünüyordu ve tuğlalar da iki taraftaki evlerin kirinden arındırmak amacıyla kumlanıp temizlenmişti. Ön bahçede güller ve kapının önünde de mor salkımlar vardı. Louisa alnını ıslatan terle gidip zili çalmak için cesaretini topluyordu.

Aynadaki yansımasına baktı ve kendi kendini çok fazla ümitlenmemesi için uyardı. Cathy Garner'ın ortadan kaybolmuş olması ihtimali çok yüksekti. Bilinmeyen numaralar servisi Wolverhampton telefon defterinde Catherine Garner diye birisinin olmadığını söylemişti. Israr ettiğinde ve o adres için başka bir numara olup olmadığını sorduğunda ise kadın bir numara olduğunu ama paylaşıma açık olmadığını söylemişti. Louisa'ya evde oturan kişinin adını söylemedi.

Land Rover'dan inip derin bir soluk verdi. Burun deliklerini gül kokusu doldurdu. Sokağın üst tarafında bağırsıp gülüşen çocukları duyuyordu ve bir yerlerde bir köpek havlıyordu. Gergin bir şekilde orda dururken etrafındaki tüm sesler, kokular ve renkler artmış gibiydi. Güneş bulutların ardından çıkarak otuz altı numaralı eve sıcak bir görüntü verdi. Küçük bahçe kapısını açıp yolda yavaşça ilerledi.

Zili çaldığında evin içinde çalan zili duydu. Louisa'ya tanıdık gelmeyen bir notalar bütünüydü. Nefesini tutup bir daha çaldı. U defa başka bir şey duydu. Merdivenlerden aşağı hızla inen ayak sesleri vardı. Sonrasında ise kapının cam kısmında bulanık renkler gördü. Birdenbire önünde uzun boylu ve sarışın bir adam belirdi.

“Ben... Şey... Bayan Garner’a bakmıştım,” dedi Louisa. “Bayan Cathy Garner. Kendisi burada mı yaşıyor?”

“Hayır, yaşamıyor.” Adam ona dikkatle baktı. “Uzun zamandır burada yaşamıyor. Onu niye arıyorsun?”

“Ah, şey...” Louisa konuşmadı. “Annem ve kendisi savaş zamanında yakın arkadaşmış. Ben de bir akrabamı bulmaya çalışıyorum ve kendisinin bana yardım edebileceğini düşünmüştüm.” Ne kadar saçma konuştuğunu düşünüp adamın suratına baktı. “Nereye gittiğini biliyor musun?”

“Annenin adı neydi?” dedi adam gözlerini kısarak.

“Eva.” Louisa kapıdan yansıyıp yüzüne yansıyan güneş ışığı yüzünden gözlerini kııptı. “Eva Melrose.”

“Ah,” dedi adam bir şeyi fark etmiş gibi bir yüz ifadesi takınarak. “Sen şey değilsin...” Adam onun eline bakıyordu. “Sen Louisa mısın?”

Louisa şaşkın bir şekilde ona baktı. “Sen... Benim kim olduğumu nereden biliyorsun ki? Sen kimsin?”

Adam gülümsedi ve elini uzattı. “Ben Michael Garner. Cathy’nin oğluyum.”

35. Bölüm

Louisa, Michael Garner'ı takip edip içeri girdi. Genelde kendinden uzun boylu adamlarla tanışmazdı ama Michael öyleydi. *Boyu en az bir doksan var*, diye düşündü. Kısa sarı saçlarının altından bronzlaşmış boynu görünüyordu. Ten rengi kot pantolonla beraber giymiş olduğu beyaz tişörtüyle daha da belirginleşmişti. Tişörtünün bir kolunun ucu yıpranmış gibiydi ve sol omzunu kapatan kumaşın üzerinde boya izi vardı. Louisa onun kaç yaşında olduğunu merak etti. Otuzlarının ortasında gibi görünüyordu. Onu nasıl tanımişti? Onu daha önce görmediğinden emindi.

“Otursana,” dedi onu salona yönlendirerek. Mobilyalar oldukça moderndi ve çiftlikteki evde bulunan hiçbir şeye benzemiyordu. Cam bir kahve sehpasının arkasında kadife bir koltuk vardı. Fransız balkonun önünde kocaman bir tekli koltuk ve üzerinde kahverengi ile turuncu karışımı yastıklar vardı. Duvar ünitesinde sayısız albüm ve yarım düzine kadar gümüş çerçeveli fotoğraflar vardı. En büyüğü ise siyah beyaz bir düğün fotoğrafıydı. Sade ve saten bir beyaz elbise giymiş olan yuvarlak yüzlü güzel bir kadın daha uzun saçlı bir Michael'in gözlerinin içine bakıyordu. Yanında ise ergenlik çağlarındaki bir kızın renkli fotoğrafı vardı.

“Galler'den mi geliyorsun?” dedi Michael.

Louisa başını sallarken kaşlarını çatı. Nerede yaşadığını nereden biliyordu?

“Aç mısın? Ben de kendime biraz çorba ve tost yapacaktım. Sen de ister misin?”

“Ah, öğle yemeği yiyeceksen sen meşgul etmeyeyim. Daha sonra da gelebilirim...” Louisa birden utanmıştı. Sebep onun gözleriydi. Kotuyla aynı mavilikteydi ve gülümsediğinde göz çevresi kırışıyordu. Gözlerinde onu savunmasız kılan bir şey vardı ve Louisa başını çevirdi.

“Hayır, sorun değil.” Michael omuzlarını silkerken sırıtıyordu. “Aslına bakarsan durmak için bir bahanem olduğundan memnunum. Sabahtan beri banyoya duvar kâğıdı döşüyorum ve ben dekorasyon yapmaktan nefret ederim!” Kapıdan çıkıp kayboldu. “Sebzeli çorba nasıl?” diye seslendi mutfaktan.

“Evet, harika olur,” dedi Louisa. Beklerken raftaki fotoğrafları inceledi. Yakından bakınca hep aynı üç kişinin fotoğrafları olduğunu gördü: Michael, karısı ve muhtemelen onları çocuğu olan kız. Karısının nerede olduğunu ve eve geri döndüğünde kocasının garip bir kadınla yemek yediğini görse vereceği tepkiyi merak etti.

Yemeği mutfakta yediler. Masanın üzerinde servisler ve bahçedeki güllerle doldurulmuş kilden bir vazo vardı. Louisa’ya, eşi Monica’nın kızları Heather ile birlikte izci kampında olduğunu söyledi.

“Monica tam bir Akela,” dedi. “Abartılı bir takma ad, değil mi? Ama her zaman izciliğe meraklıydı. Heather’ın ona katılabilecek kadar büyümesini zor bekledi. Senin çocuğun var mı, Louisa?”

Louisa başını salladı. “Evet. İki tane. Bir oğlan bir de kız. Tom on yaşında ve Rhiannon da dört.”

“Güzel,” dedi Michael. Louisa onun gözlerinde hüznü bir bakış gördü ama bu yalnızca bir saniye sürmüştü. “Bir defasında Galler’e sizi ziyarete gelmiştim,” dedi, “ama sen hatırlamazsın, daha sadece bir bebektin.”

“Ah.” Louisa kaşığım tabağın kenarına bıraktı. “Ben de beni nasıl tanıdığını merak ediyordum.

“Annem beni trenle götürmüştü. Dokuz ya da on yaşlarındaydım. Annemle Aberystwyth’de buluştuk...” Masaya bakarak durakladı. “Sen de oradaydın... Kardeşin de.” Direkt olarak gözlerine bakmıştı. “Ona olanlar için çok üzgünüm. Harika bir çocuktuk. Ailen için çok zor olmuş olmalı.”

“Evet, öyleydi.” Louisa başını salladı. “Ben onu pek hatırlamıyorum ve bu çok üzücü. Annemi çok kötü etkiledi...” Duraklayıp dudaklarını ısırdı. “Buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu. Annem asla geçmişten bahsetmiyor. Gerçek babam hakkında hiç konuşmuyor.” Yanakları kızarıırken başını çevirdi. Birden onun karşısında kendini çıplak hissetti. Louisa hakkında kendi bildiğinden daha fazla şey biliyor olabilirdi.

Michael tabağını bir kenara ittirdi. “Annem annene olanlarla ilgili bir şey söyledi. On üç on dört yaşlarındayken ona sizi sorduğumu hatırlıyorum. Noel kartlarını yazıyordu ve annenin adını listeden silmişti. Ona sebebini sordum. O da bana annemle yakın arkadaş olduklarını ama annem daha gençken ona çok kötü şeyler olduğunu, annenin o zamanlar tanıdığı insanlardan kart alarak geçmişin hatırlatılmasından muhtemelen hoşlanmadığını söyledi.

Dirseğini masaya koydu ve parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu. “Ona kötü şeylerin ne olduğunu sordum ve bence bana oldukça açıkça anlattı. Ben çocukken de benimle oldukça açıkça konuşurdu.” Söylediklerine verdiği tepkiyi ölçercesine Louisa’ya baktı. “Gerçek babanın siyahı bir Amerikalı asker olduğundan bahsetti.” Kelimeleri aynı ses tonuyla söylüyordu. “Annen ve onun bir arada olmasının ne kadar zor olduğunu anlattı,” diye devam etti. “Söylediğine göre harika bir dansçıymış. Civic’deki bir baloda tanıştıklarını ve beyaz bir adamın sırf onunla dans etti diye ona bir yumruk attığını söyledi.”

Louisa çorbasını unutmuş öne doğru eğilmişti. “Sana başka ne söyledi? Nereden geldiğini söyledi mi? Savaştan sonra ne olduğunu?”

Michael başını iki yana salladı. “Üzgünüm, sana daha fazla bilgi veremeyeceğim ama annem verebilir.”

Louisa’nın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Cathy’nin öldüğünü düşünmüştü. Michael ifadesini gördü ve sırtıttı. “Pardon, daha önceden söylemem gerekirdi. Annem Cotswolds’a taşındı. Orada tatildayken tanıştığı bir adamla evlendi. Adamın bir oteli var, annem de burayı bana bıraktı.”

“Ben... Yani... Onunla telefonda konuşmam mümkün olabilir mi?” Louisa’nın kalbi öyle atıyordu ki kaburgaları kırılacak gibiydi.

“Sanırım bundan daha iyisini yapabiliriz.” Michael güldü. “Ceketini al, seni oraya götüreyim.”

Çıkmadan önce Louisa lavaboyu kullanmak istedi. Lavabonun durumunu görünce gülümsedi. İki duvarı duvar kâğıdı ile kaplanmıştı. Onu Cathy’e götürmek istediğinde karşı gelmiş olsa da Michael bunu görmezden gelmiş ve eşiyle kızı gelene kadar dekorasyona ayırabilecek çok vakti olduğunu söylemişti.

Lavabodan çıkan Louisa yatak odalarını görmeden edemedi. Kapıları sonuna kadar açıktı. İlkini duvarları tamamen Osmonds posterleri ile kaplıydı ve Louisa gülümseyerek *Heather’in odası* diye düşündü. Yanında içinde daha geniş bir yatağın olduğu bir oda daha vardı. Örtüleri dağınıktı ve yerde bir pantolon duruyordu. Şifonyerin üzerinde bir tarak ve tıraş sonrası kremi dışında bir şey yoktu. Yanındaki oturağa dayanmış iki gitar

vardı. Diğer odada da tekli bir yatak vardı ve oda pembeler ve lilalarla donatılmıştı. Burasının misafir odası olduğunu tahmin etti ama sonrasında yatağın başındaki sandalyeye asılmış olan pembe dantel elbiseyi gördü. Yerde de ona uyan saten terlikler vardı. Şifonyerin üstünde parfüm şişeleri, makyaj malzemeleri vardı. *Garip*, diye düşündü Louisa. Çok kullanılmış bir oda gibi duruyor ama kimin tarafından kullanılmış?

Michael güneybatıya yönelip fabrikaları ve kanalları geçtikleri sırada ailesinden bahsetmedi. Louisa'nın ise her şeyini bilmek istiyordu: Çiftlikte hayat nasıldı, babasını arama kararım nasıl vermişti...

Bir zaman sonra renkleri Galler'inki kadar dramatik olmasa da en az oradakiler kadar güzel olan kırsal bir alandan geçiyorlardı. Seyahat çabuk geçmişti. Louisa kendisi hakkında fazla konuşmuş gibi hissediyordu. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Çekinerek de olsa ona yatak odasındaki gitarları sordu.

Michael ona gün içinde Goodyear'da bir mühendis, akşamları ise yerel bir grupta bas gitarist olarak çalıştığını söyledi. "Slade ile aynı kıdemde değiliz," deyip güldü. "Ama oldukça eğleniyoruz ve bira param çıkıyor!"

"Ne tür müzik çalıyorsunuz?" Louisa, Michael vites değiştirirken eline baktı. Bir yüzüğü yoktu.

"Bilirsin işte, Stones, Jimi Hendrix gibi şeyler."

"Aralarında favorin kim peki?"

Michael güldü. "Zor bir soru oldu. Geçmişte Jimi olsa gerek. Şu sıralar ise T. Rex sanırım. Twentieth Century Boy'u duydun mu?"

Louisa başıyla onayladı. "Satın almak istiyorum çünkü çiftlikte radyo sinyali alamıyoruz. Onu duyabildiğim tek zamanlar araba kullandığım zamanlar."

“Kocandan ne haber peki?” dedi Michael. “O ne tür şeyler dinliyor?”

Louisa dul olduğun söylediğinde Michael şaşkınlığını gizleyemedi. Fakat başka soru sormadı. Louisa’nın kocasının o kadar genç yaşta nasıl öldüğünü anlatmak istemediğini kabullenmiş gibiydi. Bunun yerine Wolverhampton’da geçen çocukluğunu, karşılaştığı ırkçılık karşısında yaşadığı şoku ve rengini saklamak için yaptıklarını anlattı. Bu konuda Gina hariç kimseyle konuşmamıştı. Neden ona anlatıyordu ki? Michael yola bakarken Luisa ona baktı. Sebep Micheal’in onun hakkında zaten pek çok şey bilmesiydi. Hiçbir şeyi saklamasına ya da başka biri gibi davranmasına gerek yoktu. Bu adamın yanında kendisi gibi olabilirdi.

Bal rengi tuğla duvarları ve kendine ait bir köprüsü olan kartpostal gibi bir binanın önünde durdu. “Boatman’s Arms’a hoş geldin.” Gülümsedi. “Gidip annemi bulalım mı?”

Cathy Garner oğlunun misafirinin kim olduğunu öğrenince şaşırdıysa bile bunu hiç belli etmedi. Michael’in yanında ufak kalıyordu. Beyazlamaya aşlayan saçlarını topuz yapmıştı. Diz boyu siyah bir etekle deve renginde kaşmir bir süveter giymişti. Louisa onunla el sıkışmaya gittiğinde onu çekip sarıldı. “Bir gün çıkıp beni arayacağını biliyordum,” dedi. “Mikey’i bulduğun için çok memnunum.”

İkisini de dereyi gören bir oturma odasına götürdü. Köşede pembe tonlarda bir koltuk vardı. Cathy koltuğun üzerindeki deri kaplı fotoğraf albümünü aldı. “Bu, annenle benim demiryollarında çalıştığımız zamanlardan.” Louisa’ya açık albümü tutarken gülümsedi. “O kıyafetlerle bizi tanımak zor tabi! Şapkalı olan Eva.”

Louisa ellerinde küreklerle demiryollarının yanında duran kadınlara baktı. Bol kıyafetler ve şapka annesinin güzel görün-

tüsünü gizleyememişti. Yüzü aydınlık ve artık iyice belirginleşmiş çizgilerden yoksundu. Şapkasından çıkan uzun saçları vardı ve bu Louisa kendini bildi bileli gördüğü kısa saçlarından önce tarzının nasıl olabileceğine dair ipuçları veriyordu. Bugünlerde çiftlikteki merdivenleri çıkmakta zorlandığı düşünülse o kadar işi yapabilmiş olması inanılmaz bir şeydi.

Çizgili bir önlük giymiş olan bir kız içeri çay ve kek getirdi. “Teşekkürler, Sheila,” dedi Cathy. “Şimdi, Louisa,” diye devam etti albümün sayfasını çevirerek, “görmek isteyeceğin fotoğraf bu.”

Louisa’nın ağzı kurudu. Gülümseyen annesinin yanında kolunu ona sarmış olan uzun boylu, atletik ve yüzü Mısır tanrılarına benzeyen, Amerikan üniformalı genç bir adam vardı. Güneş ışığı yüzüne vurmuş ve elmacık kemikleriyle birlikte tıpkı Tom’unkilere benzeyen büyük, koyu renk gözlerini parlatmıştı.

“Gülüştün ona benziyor.” Cathy’nin sesi kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi. “Seni gördüğüm anda: ‘Ah, evet, bu Bill’in kızı,’ dedim.”

Louisa gözlerine dolan yaşları tutmaya çalıştı. “Ben... Her zaman nasıl göründüğünü merak ettim,” dedi. “Ve şimdi de onu gördüm. Bu çok... Çok üzgünüm!” Mendil ararken Michael’in elinin kolunda olduğunu fark etti.

“Sorun yok,” dedi Michael. “Şaşıрман normal. Al, iç biraz.” Bir bardak çay uzatıyordu. “Şeker alır mısın?”

Louisa başını iki yana salladı. “Şaşırdım tabi.” Burnunu çekti. Cathy’e döndü ve “Annem ondan hiç bahsetmiyor,” dedi. “Yıllarca onu aklımda çıkarmaya çalıştım. Annem bana onun adını hatırlayamadığım söyledi...” duygularıyla başa çıkmaya çalışırken durakladı. “Ne düşündüğümü tahmin edebilirsin; birkaç gün öncesine kadar benden haberi olduğunu bile bilmiyordum.”

Cathy daha fazla ne kadar konuşması gerektiğini bilmiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Annenin böyle davranmasının bir nedeni var,” dedi. “Yüzünü, kardeşinin cenazesinden sonra bana bakışını hâlâ hatırlıyorum.” Kaşlarını çatmış bir şekilde bardağına baktı. “Onun ölümünden kendini sorumlu tuttu. Direkt olarak değil tabii ki, onu öldüren şey tifo salgınydı.” Bir an durduktan sonra oğlu gibi Louisa’nın gözlerine baktı. “O gün Aberystwyth’e gitmeseydik David’in o hastalığa hiç yakalanmayacağım düşünüp kendini suçladı.”

Louisa kaşlarını çattı. “Ama bu sadece şanstın ibaretti herhâlde?”

“Evet, tabii ki haklısın ama Eva bunu öyle görmedi. Wolverhampton’daki eski evine gelen bir kutuyu ona getirdim ve o da ben ve Mikey’le buluşmak için geldi. Kutu Bill’den gelmişti.”

Louisa’nın gözleri kocaman oldu. “Savaştan sonra hâlâ iletişim mi kuruyordu?”

“Tam olarak öyle sayılmaz. Eva, Bill Fransa’ya gönderildikten sonra onu kaybetti.” Cathy Eddie’nin beklenmeyen dönüşünden, Bill’e yazdığı mektuptan ve Eva’nın savaştan sonra hayatını yeniden kurmaya çalışmasından bahsetti. “Kutu aldığında ve Bill’in senin yaş günün için gönderdiği küçük elbiseyi gördüğünde her şey yeniden başladı. Bill tekrar orduya katıldığını ve yurt dışına gönderileceğini yazmıştı. Eva onun buraya gönderileceğini düşünüp heyecanlanmıştı. Beraber olmaları için tek yol buydu.”

Louisa; Cathy, Eddie’nin dönmesiyle Eva’nın yaşadığı korkunç durumu anlatırken şok içinde onu dinledi. “Bill ve kardeşin arasında bir seçim yapması gerekiyordu,” dedi. “Eğer onunla Amerika’ya gidecek olsaydı, David’i ardında bırakması gerekecekti.” Başını iki yana salladı. “Sana hiç anlattı mı bil-

miyorum ama baban, Eddie, savaş sırasında çok zor zamanlar geçirmiş. Tek istediği ailesini geri kazanmaktı. Annenin David'i Amerika'ya götürmesine asla izin vermezdi."

"Benim..." Louisa durakladı. *Babam* kelimesini söyleyemedi. "Bill onun gitmesini istedi mi?"

"Bir de bu vardı," dedi Cathy derin bir soluk vererek. "Eva, Bill'in aklında ne olduğunu bilmiyordu çünkü çok çabuk başka bir yere gönderilmişti. Senin için iyi olanı yapmak istiyordu ve bu yüzden Kızıl Haç'ın seni Chicago'daki teyzesine götürmesini istiyordu. Ama Eva hiçbir zaman evlilikten bahsetmediğini söyledi." Yüzü gergin bir ifade alırken Louisa, Cathy'nin neler olduğuna dair söyleyeceği gerçekleri yumuşatmak için bir yol aradığını anladı. "Çok gençti," dedi. "Tanıştıklarında annen sadece yirmi bir yaşındaydı ve Bill hatırladığım kadarıyla ondan birkaç ay küçüktü. İkisi de Eddie'nin öldüğünü düşünmesine rağmen evlenmeleri, savaşın sonunda Eddie'nin öldüğü kanıtlanana kadar mümkün olamazdı."

Louisa, Cathy'nin kucağındaki albüme baktı. Annesi çok mutlu görünüyordu. Bu fotoğraf çekildiğinde hamile miydi? İlişkinin ne kadar sürdüğünü, annesinin neden Wolverhampton'da değil de Galler'de doğum yaptığını ve Bill'in onu Amerika'ya götürmek için neden daha fazla uğraşmadığını merak etti. Aklını kurcalayan çok fala soru vardı ama bir tanesi diğerlerinden daha askındı. "Beni Chicago'daki teyzesine göndermek istedi demiştin," dedi sesini kontrol etmeye çalışarak. "Kendisi oralı mıydı?"

Cathy başını iki yana salladı. "Hayır, o New Orleans'lıydı. Louisiana'lı."

Bu Louisa'nın hıçkırmaya benzer bir ses çıkarmasına neden oldu.

“İsminin nereden geldiğini bilmiyor muydun?” Cathy dudaklarını ısırdı. “İrk kanunları yüzünden seni annesine gönderemezdi. Güney eyaletlerde siyah ve beyazların evlenmesiyle ilgili çok katı kanunlar vardı. Seni oraya gönderse dışlanacağım biliyordun.”

“Ama Chicago’da durum farklı mıydı?”

“Evet. Annene teyzesinin beş çocuk büyüttüğünü ve savaş bitene kadar sana da bakabileceğini söylemişti.”

“Adını biliyor musun?”

“Sanırım Millie idi.” Cathy kaşlarını çatı. “Ama soyadını bilmiyorum ne yazık ki.”

“Peki Bill? Babam soyadının Willis olduğunu söyledi.”

“Evet, bu doğru.” Cathy başını salladı. “Ama Bill gerçek adı değildi. Annen ona gerçek adını söylemediğini söylemişti. Sanırım adından utanıyormuş.”

“Ne? Olamaz!” Louisa elini ağzına götürdü. “Adı olmadan onu nasıl bulacağım?” Cathy’den Michael’e döndü ve sonra yine Cathy’e baktı. “Savaştan sonra gönderdiği kutu ne oldu? Üzerinde bir adres var mıydı?”

“Hayır, yoktu. Ordunun onu nereye göndereceğini öğrendikten sonra yeni adresini göndereceğini yazmıştı.” Cathy Bill’in Eva’nın Galler’e taşındığını bilmediğini ve göndermiş olabileceği her şeyin artık başkalarının oturduğu eski eve gitmiş olacağından bahsetti. “İlk önce oradaki insanlara gelen şeyleri ona postalamalarını söylememi istedi,” dedi Cathy, “ama ben oraya gidmeden David öldü. O gün Bili ile ilgili hiçbir şeyi istemediğini açıkça söyledi. David’in ölümünden kendini olduğu kadar Bill’i de sorumlu tuttu.”

Louisa gözlerini kırptırıp yaşları savuşturdu. Bunların hepsini daha önceden bilmiş olmayı diledi. Keşke annesi ona

güvenmiş olsaydı. Ama nasıl güvenebilirdi ki? Bill'in hayatının aşkı olduğunu nasıl belli edebilirdi? Evlenmek istediği adam olduğu? Ve Louisa'nın sevgili babasının, idare etmek zorunda olduğu en iyi ikinci adam olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

“Anlaman gerek, Louisa, annen ona çok aşıktı.” Cathy'nin sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Louisa onun gözlerinde de yaşlar olduğunu gördü. “Kardeşin ölmeden önce, Eddie savaştan döndükten hemen sonra, Eva Wolverhampton'a, benim evime geldi. Her şeyi konuştuk. Amerika'ya gitmenin imkânsız olacağını biliyordu. Ona o zaman sen büyüdüğünde sana ne söyleyeceğini sordum.” Cathy gözlerini kırptırdı. “Söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyorum. ‘Ona babasını çok sevdiğimi söyleyeceğim,’ demişti.”

36. Bölüm

“Gidip akşam yemeğini hazırlamamı ister misin?” Michael’ın sesi Louisa’yı ürküttü. Cathy’nin anlattığı Bill ve annesi arasındaki ilişki, Louisa’yı öyle etkilemişti ki, zaman kavramını yitirmişti.

“Oh, saat altı buçuk olmuş!” diyerek ayağa kalktı. “Geri dönmem gerek!”

“Geceyi burada geçiremez misin tatlım?” dedi Cathy. “Acelen olması ne kadar da kötü.” Louisa, Michael’a baktı.

“Bana uyar,” dedi Michael. “İstersen sabah ilk işimiz seni evine götürmek olur.”

Louisa bir anlığını tereddüt etti. Gece evden başka bir yerde olmaması gerekiyordu ama sormak istediği daha çok şey vardı. Bir gecelik çocuklar kendilerini idare edebilirlerdi ve Gina da çocuklara bir kerelik mazeret uydurabilirdi. “Kalma- yı çok isterim,” diyerek gülümsedi Louisa. “Tabi sizin için herhangi bir sorun değilse. Bana karşı çok nazik davrandınız. Louisa onu birkaç dakika sonra aradığında Gina heyecandan konuşamıyordu. “Yani çekici bir erkek seni şatafatlı bir otele götürüyor ve gece orada kalmanı istiyor...” dedi Gina.

“Abartma,” dedi Louisa gülerek. “Karısı ve genç bir kızı var. Ne şanslıyım ki ikisi de hafta sonu burada değiller, yoksa annesi ile tanışamayacaktım.

“Hmm. Peki, benim yapmayacağım bir şey yapma sakın,” diyerek kıkırdadı Gina.

Louisa, ahizeyi yerine koyarken alaycı bir şekilde gülümse-
di. *Tam da Gina gibi*, diye düşündü. İlgisini çeken tek adamın
Bill olmasını kafasına sokamıyordu.

Akşam yemeği sırasında Cathy, Bill ve Eva'nın birlikteli-
ği hakkında hatırlayabildiği her şeyi anlattı. Cathy, Bill'in ar-
kadaşı Jimmy'ye ne olduğunu anlatınca, Louisa'nın bir anda
gözleri açıldı.

"Baban kızın yalan söylediğini biliyordu," dedi Cathy. "Onla-
rı birden fazla kere birlikte görmüştü ve söylediğine göre, istekli
olmaktan daha fazlasıydı. Hamile olduğunu öğrendiğinde tecavüz
diyerek ortalığı birbirine karıştırdı. Görüyorsun, siyahi bir adam
ile birlikte olduğunu ailesine anlatmaktan korkuyordu."

"Ve bunun için adamı astılar mı?" diyerek en az onun kadar
kuşkucu görünen Michael'a baktı Louisa.

Cathy başını salladı. "Manşetlere çıktı. Bu ülkede tecavüz
adına asılan ilk adam olmuştu. Ama sonuncusu değildi."

"Başkaları da mı vardı?"

"Evet. Tüm Amerikalı askerler. Sanırım birçoğu siyahtı,"
diyen Cathy kaşlarını çattı. "O zamanlar tepkilerin daha fark-
lı olduğunu anlamak gerek. Bu ülkedeki birçok insan, Ameri-
kalılar buraya gelene kadar siyahi insan görmemişti. Aptalca
dedikodular dönüyordu. Çalışan bir kızın, siyahi bir adamın
maymunlar gibi kuyrukları olduğunu söylediğini hatırlıyo-
rum," diyerek suratını ekşitti Cathy. "Bence bu tür dedikodular
birebir ABD Ordusu tarafından başlatıldı. İngilizlerin, siyahi
askerlerden uzak durmalarını istiyorlardı çünkü ırkların bir-
birine karışması, Amerika'da bekleyen aileleri kızdırabilirdi.

Baban, annen ile ilk tanıştığı zaman beyaz bir Amerikan askeri tarafından yumruklanarak yere yığıldı üstelik annen ve baban sadece dans ediyorlardı.

Louisa gözlerini kıırttı. Bu neredeyse hayal edilemez gibiydi. Annesi dans ediyordu. Annesi sosyal tabuları yıkmış bir isyankârdı. Ve Lou'nun, artık yüzünü hatırlamak zorunda olmadığı babası ise, dayak yemeyi göze alarak annesi ile dans etme şansını elde edecek kadar cesurdu.

“Annen ırkçılığa katlanamazdı. Sadece görünüşleri yüzünden insanların ayırt edilmesini duymaya tahammül edemediğini söylemişti bana.” Cathy dudaklarını sıkmaya başladı. Bir kere daha Louisa söyleyecek bir şeyler bulmak için uğraşıyordu. “Bu, kardeşin David yüzünden olmuştu. Yüzünde doğum lekesi vardı. Hızlıca geçti ama insanların bu konu hakkında ne kadar acımasız olduğunu annen asla unutmaz.”

Louisa bir anlık bunu düşündü. Birlikte büyüdüğü içine kapanık, gergin annesini, kafasında girişken, cesur biri olarak canlandıramıyordu. “Babamın arkadaşı asıldığı zaman annem bana hamile miydi?” diye sordu. Eva'nın da Jimmy'nin kız arkadaşının denediği numarayı denemiş olabileceği o zaman aklına gelmişti. Eddie savaştan geldiğinde, Eva'nın tecavüze uğradığını söylemesi, suçu üzerinden atmasına sebep olurdu.

“Evét, beş aylık hamileydi sanırım. Bill'e, Jimmy'nin tutuklandığını anlatmaya gidiyordu fakat her şey ortaya çıktığında Bill için, olanların ona çok fazla gelebileceğini fark etti. Beş ya da altı ay geçene kadar bekledi.”

Cathy, karlı bir günde, tren istasyonun Eva'nın hamileliğini saklamaya çalışırken nasıl düştüğünü anlattı. “Kimseye anlatmamıştı, kendi ailesine bile. Görüyorsun; büyükannen Mary, Jimmy'nin kız arkadaşının hamile olduğunu okuduğunda çok sert tepki vermişti. Düşüncelerini annene çok açık bir şekilde

dile getirerek, kimsenin bebeği istemeyeceğini ve bir eve sahip olamayacağını söylemişti. Eva kendisinin de aynı yolda olduğunu söylemekten çok korkuyordu.” Cathy derin nefes aldı. Bir şey söyleyecekmişçesine ağzım açtı, sonra tekrar kapattı.

Cathy’nin anlattıkları, Louisa’ya tıpkı bir sinema sahnesi gibi gerçek gelmişti. Hamileliği nasıl saklamıştı? Bill ile bir gelecek düşünüyor muydu? Bill, Eva’nın evli olduğunu ve bir çocuğu olduğunu biliyor muydu?

“İlk başta değil,” dedi Cathy bu son soruyu cevaplariken. “Daha sonradan ona bunu anlattı.”

Louisa’nın suratı düştü.

“Bunun Eva’yı kötü biriymiş gibi gösterdiğini biliyorum ama onu bu kadar sert yargılamamalısn. Savaş sırasında durumların nasıl olduğunu senin neslinin anlaması gerçekten zor. Hiçbirimiz böyle bir geleceğimiz olacağını bilmiyorduk. Bir sonraki yıl, ay ya da hafta ölmüş olabileceğini düşünürken sadece o anı yaşamak istiyorsun.” Kahve cezvesine uzanıp fincanlara doldurdu. “Annen, Bill ile tanıştığında, bir ilişki aramıyordu. O gece dışarı çıkmayı kabul etti çünkü ben onu ikna ettim. Bill gerçek anlamdan onun ayağını yerden kesti. Louisa kahvesini içip, Civic Háll’ı sanki o gece olmuş gibi kafasında canlandırdı. Üniformalı adamların, onları savaşın gerginliğinden uzaklaştırmasını çaresizce bekleyen genç kadınları hayal etti. On yedi yaşında Noel Balosu’na gittiğinde, yaşadığı kâbustan dans ederek uzaklaşmayı çaresizce istemesi gibiydi bu. Aklından Trefor’ın yüzünü çıkarmak için Ray’i baştan çıkarmasını ve onunla dans ettiğini düşündü. Ama bu aynı değildi. Cathy’nin tarif ettiği o ateşli isteği, saplantılı özelemi, yolunda bulunan her engeli, içindeki tutkunun yıktığını hissetmemişti Louisa.

Masadan kalktıklarında saat dokuz buçuktu. Cathy, sabah erken saatlerde misafirlerinin geleceğini söyleyerek müsaade istedi. “Louisa’ya kasabayı gezdirmek istemez misin?” dedi Michael’a.

Dışarıda hâlâ ışık vardı ve Michael, Louisa’yı nehrin üzerinden, ormana giden başka bir tahta köprüye götürdü. “Kasabada görülecek pek bir şey yok,” diyerek gülümsedi Michael. “Biraz yürüyüp, son siparişleri barda verelim mi? Diğer bar yanı?”

Louisa gülümsedi. “Annenin barında içki içmek biraz garip olmalı,” dedi Michael’ı karanfillerin ve frenk maydanozlarının arasından takip ederken.

“Aslında öyle,” diyerek omzunun üzerinden gülümsedi Michael. “O kadar çalışanın önünde davranabildiğim kadar iyi davranmalıyım. Ve misafirler ise... Yani, bir keresinde arkadaşlarımı gösteri yapmaları için çağırma hatasını yaptığımı söylemek yeterli olmalı.”

Michael biraz çekindi. “Bence annemin müşterileri ben Nag’s Head’de içmeyi kestiğimden beri Mick Jagger’dan daha çok Andy Williams hayranı.

Birkaç dakika konuşmadan yürüdüler. Rüzgârın uğultusu ve kuşların cıvıltılarından başka bir ses yoktu. Havada yabani sarımsak ve hanımeli kokusu vardı ve Louisa bir saniyelğine gözlerini kapatarak bu huzuru tattı. Zihni duygularla karışmış bir biçimdeydi. Cathy’dan öğrendiklerinden dolayı hem şaşkın hem de sarsılmıştı. Ve aklında sürekli yeni sorular türüyordu.

“Oh!”

Michael bir anda durdu ve Louisa onun önüne düştü.

“Özür dilerim,” dedi Michael, “bir serene geldik. Karanlık olmaya başladı değil mi? Daha erkenden geri dönmeliydik.”

“Hayır, bu... Benim hatam.” Louisa kelimeleri toparlamıyordu. Michael’ın eli koluna değince tüm vücudunda bir elektriklenme meydana geldi. Michael’ın nefesini ensesinde hissediyordu ve bir anda onu kendine çekerek, kollarını hissedip vücudunu sarmasını istedi. “E... Evet,” diye mırıldandı. “Haklısın,” diyerek geriye adım atarak ondan uzaklaştı. “Geri dönsek iyi olur.”

Yola koyulduklarında Michael’ı takip ederken, sanki tüm ilikleri yanıyormuş gibi hissediyordu. Ağzı o kadar kurumuştur ki, zar zor yutkunabiliyordu. Michael’ın, Louisa’nın koluna dokunmasının ortaya çıkardığı his, Louisa’yı korkutmuştu.

Nag’s Head kalabalıktı ama dev şöminenin yan tarafında bulunan çıkıntılı bir masa ile bir çift sandalye bulmaya başarmışlardı.

“Annenin, babanın adresini bilmemesi kötü, değil mi?” diyerek iki bardak elma şarabı getirdi Michael.

Louisa başını sallayarak, Michael’ın hemen yanında oturduğu sandalyeden kalkıp diğerine geçti. Michael’ın sebep olduğu duygular Louisa’yı suçlu ve kafası karışık hissettirmişti. Vücutlarının tekrar temasa geçmesine izin vermemeliydi. İçkisini içerken alm buruştu. “Sen ne yapardın?” diye sordu Louisa bardağına bakarak. “Yani senin baban olsaydı bu?”

“Sanırım Amerikan Elçiliği’ne giderdim,” diyerek yarı dolu olan bardağını masaya koydu. “İkinci Dünya Savaşı’nda olup

bu ülkeye gelen askerlerin bir listesi olmalı,” diyerek duraksadı ve elini çenesine götürdü. “Soyadını bilmeden bu biraz zor olabilir tabi.”

“Willis gayet sıradan bir isim diye biliyorum. New Orleans gibi bir yerde kim bilir kaç tane vardır.”

“Yüzlerce olabilir.” Michael bir an düşünmeye başladı. “Gazete belki sana yardımcı olabilir. Annem, Jimmy’nin asılması-
nın ana sayfada çıktığını söyledi. Ya babanın ismi de geçtiyse orada? Ya askeri mahkemeye verilebilecek bir kanıt varsa?”

“Sanırım denemeye değer.” Louisa, Michael’a baktı. Michael’ın mavi gözleri, ateşin ışığı ile birlikte parlıyordu. “Nasıl yapacağım bunu peki?”

“İstersen ben yapabilirim. *Express & Star* kopyalarını şehir kütüphanesinde tutuyorlar. Önümüzdeki hafta buna bakabilirim.”

“Emin misin?” diye sordu Louisa, Michael’ın bu kadar iyi olmaması gerektiğini düşünerek.

“Tabi ki de,” diyerek sırtıttı Michael. “Detektif rolüne bürünme fikri çok hoşuma gitti.

O gece Louisa uzun bir süre uyumadı. Cathy ona nehir manzarası olan hoş bir oda vermişti. Yatağa girmeden önce pence-
reyi açarak, nehrin nazik akıntısının sesinin onu uykuya daldırmasını umdu ama kafasının içinde çok fazla şey dönüyordu.

Cathy’nin anlattıklarını kafasında tekrar ve tekrar canlandırdı. Birkaç saat sonra hayatındaki ana gizem çözülmüştü. Babasının yüzünü görüp, nereden geldiğini ve annesi ile olan ilişkisini biliyordu. Ama şimdi de yeni bulmacalar ortaya çık-

mıştı. Babası, annesinin Bill'e karşı olan derin hislerini biliyor olmalıydı. Peki, neden rakip olan birinin çocuğunu evlat edinmek için hazırlanmıştı?

Louisa, bebekliğinde sadece küçük bir anlaşmadan daha fazlası olabileceğini anlamaya başlamıştı. *David'i istiyorsan, Lou da gelecek!* Annesinin bu sözlerini sarf ederken, sevgilisi ve oğlu arasında seçim yapmak zorunda olduğunun yoğunluğunu neredeyse duyabiliyordu. Eddie bu yüzden mi onu evlat edinmişti?

Ama Eva onu sevmiş olmalıydı değil mi? Yoksa David öldüğünde Eddie çekip giderdi. Louisa'nın aklında bunaltıcı bir düşünce uyandı. Bir kişinin eşini kaybettiğinde yalnız yaşayamayıp bir köpeği satın alması gibi Lou da bir vekâletti. Eddie, artık David olmadığı için onu sevmişti. Yanlış olan çocuk ölmüştü.

Bu düşünce tüm gün kendini yatağa atmak için düşüncelerle savaşıırken, Louisa'yı gözyaşları içinde bırakmıştı. Bir anda kendisini çok yalnız hissetmişti. Evde olup Rhiannon'un yanına kıvrılarak yalnızlığını gidermeyi diledi.

Aralıklı bir şekilde uykuya dalarken neredeyse gün başlıyordu. Louisa, fotoğraftaki yakışıklı genç askeri değil de, ona musallat olan, artık yüzünün belli olduğu Bill'i hayal ediyordu. Louisa'yı Aberystwyth'deki büyük kilisenin geçidine yönlendiriyordu. Ray ile evlenirken giydiği elbiseyi giymişti fakat mihrap parmaklıklarına baktığında, onu bekleyen adamın Michael olduğunu görüyordu.

Louisa terli bir şekilde kalbi çarparak uyandı. Birisi kapıyı çalıyordu.

“Uyandın mı Louisa?” Bu Michael’ın sesiydi. “Sana kahvaltı hazırladım.”

Louisa yataktan fırlayarak, Cathy’nin onun için bıraktığı yumuşak, beyaz havlu kumaş olan sabahlığı aldı. Kapıyı açtı ve aralıktan bakarak sadece kafasını gösterdi. Michael üzerini giyinmişti. Sanki çok uzun zaman önce uyanmış gibi bakıyordu.

“Teşekkür ederim.” Tostun ve çayın olduğu tepsiyi aldı Louisa. “Saat kaç? Uyuya mı kalmışım?”

“Dokuzu on geçiyor.” Michael’ın gülümsemesi Louisa’nın içini eritmişti. “Uyandırdığım için üzgünüm ama eve geri gitmek isteyebileceğini düşündüm.”

“Oh’... Evet.” Heyecanlanıp kendine kızdı. “Elimden geldiğince çabuk olacağım.”

Michael’ın arabasına bindiğinde radyo açıktı ve Louisa bundan memnundu. Akıllı hâlâ dün geceki düşüncelerle kaplıydı. Her şeyi yoluna koyabilmek için tek başına zaman geçirmeye ihtiyacı vardı. Michael, onun konuşmak istemediğini fark etti. Wolverhampton’a yaklaşıyorken, Radio One’dan rahatsız olabilir mi diye nazikçe bir sorudan başka tek kelime dahi etmedi.

“Gazete herhangi bir şey bulursam sana haber vermem için bana telefon numaranı yazar mısın? Torpido gözünde kâğıt ve kalem olması gerek.”

“Ah, evet. Tamam.” Louisa kâğıdı buldu ve numarayı yazdı. Michael’ın numarasını sormalı mıydı? Sormak istedi fakat bunun mantıklı bir şey olup olmadığından emin olamadı. Numarayı alsaydı, sadece onun sesini duymak için bir bahane uydurup onu arayacağını biliyordu. *Hayır, diyerek kendi kendine, bir şey bulursa beni arayacak.* Aramazsa, tekrar ona ulaşmanın bir sebebi yoktu. Bu çıkarımla suratına tokat yemiş gibi oldu Louisa. Sonra da rüyasında, Louisa ona uzanırken, Michael’ın

kilisede gülümseyerek beklediği görüntü aklına geldi. *O evli, diyerek hatırlattı kendine. Unut onu!*

Michael'ın evine vardıklarında garip bir an yaşanmıştı. Land Rover'm park edildiği yere kadar Michael, onunla birlikte kısa bir mesafe yürümüşü. Vedalaştılar ve Michael ona sarılmak için yanaştığında, Louisa elini sıkmak istedi. Louisa eliyle Michael'm göğsünü dürttü. Michael buna gülümseyerek, tekrar bir gün görüşebileceklerini umduğunu söyledi.

İçinde boş bir his ile birlikte oradan ayrıldı Louisa. *Tabi ki de bunu kastetmedi*, dedi kendine. *Sadece kibar davran- dı.* Louisa yolcu koltuğuna uzandı ve çantasını çevirip açtı. Aradığı şeyi bulana kadar içeride bir şeyin olduğunu hissetti. Bu Cathy'nin ona verdiği Bill'in fotoğrafıydı. Fotoğrafi ön panele sıkıştırdı ve gülümsedi. *Seni bulacağım*, diye fısıldadı. *Hayatımın geri kalanına mal olsa da seni bulacağım!*

37. Bölüm

Louisa ertesi gün çoban köpeklerinden biri olan Mattie dışında tamamen yalnız bir şekilde arazinin tepesine çıktı. Hafta sonunda yaşadıklarını şimdiye kadar sadece Gina ile paylaşmıştı. Eddie, Louisa Wolverhampton'dan geri döndükten hemen sonra onunla görüşmek istemişti ama Louisa seyahatinin nasıl geçtiği ile ilgili tüm sorularına kısa ve özensiz cevaplar vererek onu ertelemişti. Ona bu kadar acımasız davrandığı için kendinden tiksiniyordu ama Cathy'den öğrendikleri ona fazla gelmişti. Onunla konuşacaktı ama henüz değildi.

Çocuklara olmasa da Gina'ya Bill'in fotoğrafını göstermişti. Tom'un okula götürmesi için bir kopyasını çıkarmak ve orijinalini çerçeveletip salona asmak istiyordu. Ama o zaman Eva fotoğrafı görecekti. Annesinin duygularını incitmemek için odasına mı asmalıydı yoksa? Eddie'nin günler önce kontrol ettiği çitleri incelerken rol yapmaktan ve bir şeyleri gizlemekten sıkıldığını fark etti. Tüm yetişkinlik hayatı böyle geçmişti. Kendi çocuklarının da aynısını yapmasını mı sağlayacaktı? Tıpkı kendinin yaptığı gibi anneannelerinin yanında parmak uçlarında gezmelerini mi isteyecek, sırf ağlamasını diye ondan bir şeyleri gizli mi tutacaktı? *Hayır, diye düşündü, bunun sona ermesi gerekiyor.* Annesinin hayatı için gerçekten üzülüyordu ama bunun çocuklarını etkilemesine izin veremezdi.

Çocukların ikisine de fotoğrafları gösterecek ve anlayabilecekleri kadarını anlatacaktı. Annesi de bunu kabul etmek zorunda kalacaktı. *Bunlar otuz sene önce olan şeyler,* diye hatırlattı

kendine. Annesinin Bill ile aşkının üzerinden otuz sene geçmişti. Bu kadar zaman bir kişiyi unutmaya yeterdi herhâlde?

Sonrasında aklına kardeşinin yüzü geldi. David çeyrek yüzyıldan daha fazla zaman önce ölmüştü ama çocuğunun ölümü bir ebeveynin unutabileceği bir şey miydi? Tom'a ya da Rhiannon'a bir şey olacak olsa nasıl hissedeceğini düşündü. Trefor onu oğlunu almakla tehdit ettiğinde yaşadığı korkuyu hâlâ hatırlıyordu. Başarılı olsa ne olacaktı? Çocuğunu uzaklara götürseydi? Onu affedebilir miydi? Tabii ki etmezdi; peki, bu annesinin Bill'e attığı suçtan farklı bir şey miydi?

Trefor'un aksine o hiçbir zarar vermek istememişti ama annesinin zihninin acıyla ne kadar değişebileceğini biliyordu. David'in ölümünden sonraki yıllar boyunca annesi Pazar günleri iki defa şapele gitmişti. Wolverhampton'a taşındıklarında Sycamore Sokağı'ndaki evlerini köşesindeki kiliseye üye olmuştular. Davil's Bridge'e döndükleri için artık yine şapele gitse de eskisi kadar sık gitmiyordu. Sebebi kireçlenmesi miydi yoksa başka bir şey mi? Belki de kalp acısı hafiflemiş ve Eva dine eskisi kadar ihtiyaç duymamaya başlamıştı.

Louisa annesinin zihnini merak ediyordu. Eddie hakkında gerçekten ne düşündüğünü de. Bakıldığı zaman ebeveynleri birbirlerinden oldukça memnun görünüyordu. Bunun sebebi annesinin yıllar içinde Eddie'nin doğru kişi olduğunu anlamış olması mıydı? Bill'in muhtemelen devam etmeyecek ümitsiz bir fanteziden ibaret olduğunu fark etmesi miydi?

Bill'in resmini çocuklara göstermeden önce annesiyle konuşması gerekeceğini biliyordu. Cathy'yi bulduğundan bahsetmeli ve neden her şeyi açığa çıkarmak zorunda hissettiğini anlatmalıydı. Ama ilk önce babasını uyarmalıydı. Çöküntünün çoğunluğuyla baş etmesi gerekecek kişi o olacaktı. Ve Eddie'nin kalbindeki yerinden emin olmasını sağlamalıydı.

Eddie'nin traktörle baltaları taşıdığını gördü. El sallayıp durdurduktan sonra yanma çıktı. Louisa ona hafta sonu olanları anlatırken Eddie ona termosundan çay doldurup dinlemeye başladı. Louisa annesinin Bill ve David arasında bir seçim yapması kısmına geldiğinde tereddüt etti.

“Endişelenme, biliyorum.” Louisa'nın neyi söylemediğini anlamıştı. “Çok bencilce davranmışım, değil mi?” Gözlerinde parıldayan yaşları yok etmek için gözlerini kırpı. “Savaştan geldiğimde çok serttim ve elimde kalan her şeye sıkı sıkı tutunmaya kararlıydım.”

Artık dinleme sırası Louisa'daydı. Eddie, Burma'da yaşadığı kâbusu anlatırken Louisa'nın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. Ona yardımcı olan siyahi adam Granville'ye ne olduğunu anlatırken gözlerine dolmuş olan yaşlar yanaklarından aktı.

“Anlarsın ya, geri döndüğümde ve seni bulduğumda hepsi bir anlam ifade etti,” dedi Louisa'nın eline dokunarak. “Sen sanki Granville'nin çocuğu gibiydin. O beni kurtarmıştı ve ben de artık sana bakacaktım.”

“Baba!” dedi Louisa ona uzanarak. “Beni bir seçim şansın olmadığı için evlat edindiğini sanıyordum, beni David'i de alabilmek için kabullendiğini sanıyordum...”

“Ah, Tanrım, Lou, gerçekten böyle mi düşünüyordun? Seni ne kadar sevdiğimi fark edemedin mi?”

“Evet, tabii ki fark ettim!” Cebinde bir mendil arıyordu. “Fakat Cathy'den neler olduğunu öğrendiğimde... Şey... Artık ne düşüneceğimi bilemedim!”

“Bencil davrandım, değil mi?” Pişmanlık dolu gözlerle ona baktı. “Sen daha çocukken, onu ilk öğrendiğin zaman çok kıskandım.”

Loisa gözündeki yaş sildi. “Kıskandın mı?”

“Evet. Sana daha o zaman bile daha fazlasını anlatabilirdim. Ondan nefret ettiğini söylediğinde seni düzeltebilirdim. Ama ondan nefret etmeni istedim. Seni benden alacağından çok korkuyordum.”

Louisa ona bakakaldı. “Ama nasıl alabilirdi ki? Bizim onu bulamadığımız gibi o da bizi bulamazdı!”

“Öyle demek istemedim.” Eddie içini çekti. “Eğer onun hakkında daha fazla şey öğrenirsen, onu bulmak konusunda takıntı yapabilir ve beni baban olarak görmek istemeyebilirsin diye düşündüm.”

“Ah, sen yok musun!” Louisa ona sıkıca sarıldı. “Bunu nasıl düşünebilirsin ki? Sen her zaman benim babam olacaksın; onu bulmayı başarsam bile, aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek!”

“Beni affedecek misin o hâlde,” diye fısıldadı, “sana daha küçükken söylemem gereken şeyleri söylemediğim için?”

“Affedilecek bir şey yok.” Louisa onun elini sıktı. “Bir şeyleri gizlediğin için sana kimse kıyamaz. Senin yerinde olsam eminim ben de aynısını yapardım. Benim için tek farklı olan şey Rhiannon. Bunu sadece kendim için yapmıyorum. Onun da nereden geldiğini bilmesi gerek.”

Eddie başını sallayarak onayladı. “Belki de hepimiz için vakit gelmiştir.”

Louisa annesinin Eddie’nin başka bir adamın çocuğunu alarak ve onu kendi kanındanmış gibi severek ne kadar mükemmel bir şey yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. *Pekâlâ*, diye düşündü, *göreceğiz*.

Louisa ebeveynlerinin bungalovuna doğru ilerlerken botları toz yığınlarına basıyordu. Hava durgun ve ağırdı. Bulutlar

güneşin rengini korkunç, sarımsı bir griye dönüştürmüştü. Ne söyleyeceğini prova ederken midesi alt üst oldu. Bunun herkesin iyiliği için olduğunu söylemişti. Ama söyleyeceklerinin bırakacağı etkiden korkuyordu. Annesi bunları hayatının yarısından fazlası boyunca içinde tutmuştu. Louisa'nın onun haberi olmadan Cathy'i aramaya çıktığını öğrendiğinde nasıl tepki verecekti? Kızının gömülmüş ve unutulmuş olan sırları bilmesine ne diyecekti?

"Selam, tatlım." Louisa kapıdan içeri girdiğinde Eva başını örgüsünden kaldırıp ona baktı. "Bunu Rhiannon'un okula başlayacağı gün için yapıyorum." Lacivert hırkanın bir tarafını kaldırdı. "Sence iyi olur mu?"

"Ah, evet." Louisa bir an ona baktı. Eva'nın kısa, dalgalı saçlarının önleri ve şakak kısımları oldukça beyazdı. Kızıl saçlı olduğu sadece arkadan bakıldığında anlaşıyordu. Örgüsünün üzerine eğildiğinde çizgiler daha da belli oluyor, yer çekimi gözaltı torbalarına galip geliyordu. Eklemlerinde kireçlenme vardı. Louisa örgü örmenin onun için oldukça fazla efor gerektirdiğini biliyordu ve bu yapmak üzere olduğu şey daha kalpsiz kılıyordu.

"Anne," dedi, "seninle konuşmam gerek. Konu Tom." Eva yüzünde bir panikle başını kaldırıp ona baktı. "Herhangi bir sorun yok. Bize birer bardak çay yapayım mı?"

Louisa mutfakta derin bir nefes aldı. Henüz kendini kaybetmemeliydi. Annesine söylemeli, kazara öğrenmesine olanak vermemeliydi. Çocuklar Bill'in fotoğrafını gördüğünde onlardan bunu gizli tutmalarını istemek adil değildi. Eva onlara gittiğinde illa ki bir şey söylerlerdi ve bu Eva için bu şekilde öğrenmesinden daha kötü olurdu.

"Anne," dedi Louisa bardağı masaya koyarken. "Okuldan Tom'un bir ödev yapmasını istemişler."

Louisa açıklamaya başladığında Eva dinledi. Bill'in ismi geçtiğinde şişler bir anda durdu.

“Arkandan iş yaptığım için üzgünüm ama gerçeği bilmem gerekiyordu.” Louisa annesinin anlamasını bekleyerek yüzüne baktı. “Arkadaşın Cathy’i bulamasaydım peşini bırakacaktım. Ama onu buldum.” Derin bir nefes aldı. Annesi sanki Louisa onun karnına bir bıçak saplamış gibi bakıyordu. “Bana her şeyi anlattı,” diye fısıldadı Louisa. “Onun hakkında bir şey bilmemi istediğin için seni suçlamıyorum, anne. Ne kadar üzül-müş olabileceğini anlıyorum.” Güçlkle yutkunabildi. “Ama çocuklara nereden geldikleriyle ilgili gerçeği söylemem gerek. Anlıyorsun, değil mi?”

Eva başını sallarken Louisa’nın ardındaki duvar kâğıtlarını görüyordu. Konuşmak üzereymiş gibi dudaklarını kıpırdatsa da hiçbir şey demedi. Dışarıdan fırtınanın sesi geliyordu.

“Cathy bana bir fotoğraf verdi.” Louisa nefesini tuttu. Annesinin yüzünü izlemek kırık camların üstünde yürümek gibiydi. “Bunu görmek isteyeceğini sanmıyorum ama bir kopyasını okula götürmesi için Tom’a vermek istedim. Sorun olur mu?” Cevap yoktu. “Evde bir yerde görürsün diye sana önceden söylemek istedim.”

Eva hâlâ bir şey söylemiyordu. Duvara bakıyordu. Sol gözünün kenarından bir damla yaş düştü ve makyajsız yanağından aktı. Şakaklarındaki mavi damar atmaya başladı ve alnında araziye kaplayan kırağı gibi ter tanecikleri belirdi.

“Anne?” Louisa’nın ağzı kurumuştu. “Anne?” Öne eğilip elini annesinin omzuna koydu. “Anne, iyi misin? Al biraz çay iç.” Bardağı alıp Eva’nın dudaklarına götürdü ve içebilmesi için biraz kaldırdı. Eva bir çocuk gibi çayını içerken kucakındaki elleri birbirine bağlıydı. Dışarıda bir şimşek çaktı. Fırtına oradan geçerken cama yağmur damlaları vuruyordu.

“Ben iyiyim,” dedi Eva çayını bitirerek. “Şoka girmiştim, hepsi bu.” Kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Onun yüzünü görmediğim sürece iyi olacağım. Anlıyorsun, değil mi?” Korku dolu gözlerle Louisa’ya baktı. “Onu göremem. Portakal kokusuna bile katlanamıyorum.”

“Portakal mı?” Louisa panik hissetti. Neden bahsediyordu? *Tanrım*, diye düşündü, *annem bir kriz falan geçirdi.*

“Hatırlamıyor musun?” Eva fısıldayarak devam etti. “Evde hiç portakal bulunduramazdım. Noel için bile. Sen bana bir keresinde almamı söylemiştin. Manavda bunun için tartışmıştık.”

Louisa dudağını ısırды. Gözleri çılgınlar gibi annesinin yüzünü tarıyordu. “H... hayır,” dedi. “Ben... Hatırlamıyorum.”

“Bana onu hatırlatıyorlar.” Eva’nın alnı kırışmıştı. “Hep portakal kokardı. Sebebi saçma sürdüğü yağdı. Kendini daha Avrupalı göstermek için sürdüğün söylemişti.”

“Anne!” Louisa rahatlayarak ona sarıldı. Annesi iyiydi, hatırlıyordu. “Hepsini sana hatırlatıp seni üzmenin isteyeceğim son şey olduğunu biliyorsun,” dedi, “ama bana onun hakkında söyleyebileceğin ufak bir şey daha varsa...” Gözyaşları içinde annesine gülümsedi. “Büyürken çok kafam karıştı, her şeyi düşündüm. Bilsem çok daha iyi—”

“Sanırım onu bulmak istiyorsun?” dedi Eva sakın bir ses tonuyla. Louisa ürpermişti. Gözleri netleştiğinde maskenin yine yerine oturduğunu gördü. “Üzgünüm,” dedi Eva, “sana Cathy’nin söylediklerinden fazlasını söyleyemem.” Kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi dudağı seğirdi. “Bana bir söz verebilir misin?” Loisa’nın elinin üzerindeki eli titriyordu. “Eğer onu bulursan, buraya getirme, olur mu?”

Louisa eve geri dönüp botlarını tekmeleyerek çıkararak mutfak sandalyelerinden birine oturdu. Duygusal olarak tükenmiş ve aldatılmış hissediyordu. Cebinden Bill'in fotoğrafını çıkardı. Annesi bunca zamandır on gizli tutmuştu, açılmayı reddetmesi gerçekten bu kadar şaşırtıcı mıydı? Resimdeki gülen suratlara baktı. *Başkası onun kirli işlerinin icabına baktığı için neredeyse mutlu gibi sanki*, diye düşündü acı bir şekilde.

Telefon sesi olduğu yerden sıçramasına neden oldu. Fotoğrafi cebine geri yerleştirdi. Etrafta bırakınca suçluluk duygusu hissediyordu. Telefonun ucundaki sesi duyunca nefesi kesildi. Arayan Michael'di.

"Seni çok umutlandırmak istemiyorum ama yardımcı olacak bir şey bulmuş olabilirim," dedi. "İdamla ilgili bir gazete haberi buldum. Babandan bahsetmiyor ama Quartermaster Birliği'ne bağlı bir pederden bahsediyor. Baban hakkında bir şey bilme ihtimali çok yüksek."

"Ah! Sence... O..." Louisa konuşamayacak kadar heyecanlanmıştı. "Hâlâ yaşıyor mudur ki?"

"Sanırım. Bir fotoğrafı var ve oldukça genç görünüyor. Adı Peder Diarmuid Corrigan. Onu bulmanın çok zor olacağını sanmıyorum. Birkaç arama yapmaya başlayayım mı?"

"Emin misin? Bunu kendim yapmam gerekmiyor mu?" Akli nereden başlaması gerektiğini çıkarmaya çalışıyordu.

"Sana kalmış tabii ama benim için bir sakıncası yok. Gelecek ay iş için Amerika'ya gidiyorum, o zaman biraz araştırma yapabilirim istersen."

"Yapar mısın?" Louisa telefonun diğer ucuna geçip ona sarmak istedi.

38. Bölüm

Michael'ın Peder Corrigan'ı bulması üç ay sürmüştü. Ordu-
dan ayrılmıştı ve Hindistan'da Katolik misyonerliği yapıyor-
du. Michael ona telefonla ulaşmaya çalıştığında ise yürüttüğü
bir hayır işi için Amerika'da olduğunu öğrendi. Fakat Louisa
Noel'den, üç hafta önce beklediği çağrıyı almıştı.

"Ona nihayet ulaştım!" Michael neredeyse Louisa kadar he-
yecanlıydı. "Babanı hatırlıyor ve gerçek adını biliyor: Wilbur."

"Wilbur mu?" Bu Louisa'nın hiç aklına gelmeyecek bir
isimdi. Rumpelstiltskin hikâyesindeki prenses gibi geceleri
uyanıp kalıp düşündüğü isimler arasında bu isim hiçbir zaman
yoktu.

"Biliyorum," dedi Michael gülerek, "Wilbur Willis... Ona
Bill denmesi çok da şaşırtıcı bir şey değil, değil mi?"

"Onun hakkında başka bir şey hatırlıyor mu?"

"Çok yardımı dokunacak bir şey hatırlamıyor, maalesef.
Quartermaster Birliği savaş sonunda New York'a gittiğinden
beri onu görmemiş. Onun hakkında güzel şeyler söyledi ama."

"Ne gibi?"

"Sana göz kulak olunmasını ve onu onun gibi babasız bü-
yümemeni sağlamak konusunda çok kararlı olduğunu söyledi."

"Ah!" Louisa alıcıya baktı. Demek ki sadece annesiyle bü-
yümüştü. Tıpkı kendisi gibi, onu tek başına büyüten bir annesi
vardı.

“Babandan seni evlat edineceğine dair bir mektup aldığında üzüldüğünü söyledi. Ne yapması gerektiğini konusunda tavsiye almak için Peder Corrigan’a gitmişti.

“Peki, ne demiş?”

“Anne dul değil, evli bir kadın olduğu için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemiş. Gerçek baban o olduğu hâlde senin üzerinde hiçbir hak iddia edemezdi.”

“Yani beni Amerika’ya gönderemez miydi?”

“Hayır, izin verilmezdi.”

“Anladım.” Louisa’nın midesi düğümlenmişti. Telefonun yanına bir tabure çekip oturdu. *Demek bu yüzden savaşmamıştı*, diye düşündü. Hiç görme şansı olamayabilecek bir kızının olacağını bilmenin nasıl bir his olduğunu merak etti.

“Adını bile bilmiyormuş,” dedi Michael. “Peder Corrigan’a üvey babanın gönderdiği mektubu göstermiş. Tek söylediği bir kız olduğunmuş.”

Louisa gözyaşlarının dolduğunu hissetti. “Bu çok üzücü değil mi?” diye fısıldadı. “Benim onun adım bilmediğim gibi, o da benimkini bilmiyormuş.

“Şimdi ne yapacaksın?” dedi Michael.

Louisa derin bir nefes aldı. “Artık adını bildiğime göre bir Amerikan Konsolosluğu ile iletişime geçebilirim, değil mi?”

“Nasıl geçtiğini bana da söyler misin?”

“Tabii ki söylerim!” Onun için yaptıklarından sonra onu unutacağına inanmış mıydı gerçekten?” “Aslına bakarsan,” dedi, “sana düzgün bir şekilde teşekkür etmek istiyorum.” Durakladı. Bir anda söyleyeceği şey konusunda utangaçlaştı. “Hiç bu taraflara gelmiyorsun, değil mi? Seni bir yemeğe falan götürmek isterdim.” Michael’in derin bir soluk aldığını duyduğu. “Tabii eşin ve çocuğunla birlikte.”

“Bu biraz zor olabilir.”

Garip bir sessizlik oldu. Louisa nedenini merak etmesine rağmen sormadı. “Kusura bakma,” dedi. “Saçma bir fikirdi işte. Boş ver.”

“Hayır, sorun o değil. Gerçekten gelmek isterim. Aslında grup arkadaşlarımdan birinin sizin oralara yakın bir yerde kulübesi var. Gidip orada kalmamı söylüyor.”

“Öyle mi? Nerede?”

“Ynyslas diye bir yer. Aberystwyth’in biraz kuzeyinde. El değmemiş ve çok güzel bir yer olduğunu söylüyor. Kilometrelerce uzanan kum tepecikleri ve tuzlu deniz suları varmış.”

“Evet, biliyorum.” Louisa gülümsedi. Gina ile çocukları yazları oraya götürüyorlardı. Sezonun ortası bile olsa oranın kumla sahillerinde kalabalıktan uzak olabiliyordunuz.

“Belki de bahar aylarında gelirim,” dedi. “Muhtemelen sadece ben ve Heather geliriz. Pek Monica’ya göre bir şey değil.”

Bu Louisa’nın donup kalmasına neden oldu. Michael’in karısının kamp yapmayı sevdiğini söylediğini hatırlıyordu. Öyle bir kadın neden deniz kenarındaki bir kulübede kalmak istemesindi ki?

“Bu harika olur,” derken Monica’nın gelmemesine içten içe sevindiğini fark ederek suçluluk duygusu hissetti. Telefonu kapattığında kalem kâğıtları tuttuğu dolaba koşarak Amerikan Konsolosluluğuna mektup yazmaya başladı. Bu mektubu zihninde yüz defa yazmıştı. Tek ihtiyacı olan o çok değerli ismi eklemektir.

Noel tatili süresince cevap alana kadar haftalar geçeceğini düşünerek mektubu aklından çıkarmaya çalıştı. Fakat babasını bulma ve onunla ilk kez tanışma fırsatı bunu zor kılıyordu.

Eddie'ye olanları anlattı ve Eddie de onu çok heyecanlanmaması konusunda uyardı. Bill orduda bir kariyer yaptıysa büyük ihtimalle Kore'ye ya da Vietnam'a gönderilmiş olabileceğini söyledi. Louis onun ne demek istediğini anlıyordu. Kendine Bill'in ölmüş olabileceğini söyleyeli çok olmuştu. Ama yüreği buna inanmıyordu.

Mektubu konsolosluğa gönderdikten iki gün sonra Rhianon'un rol aldığı ve İsa'nın doğumunu konu alan oyuna gitti. En küçük çocuklardan biri olmasına rağmen önemli bir rol almıştı. Bir kar tanesi gibi giyinmiş bir şekilde şapelde dans edip Galce bir şarkı söylemesi gerekiyordu. Louisa onu izlerken kalbi küt küt atıyordu ve kızının son anda gelen gerginliğe yenilip yenilmeyeceğini merak ediyordu. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Rhiannon dantelli beyaz elbisesiyle önlerinden geçtiğinde herkes nefesini tuttu. Şarkı söylemek için ağzını açtığı anda ise küçük bedeninden çıkan ses tüm şapeli doldurdu. Louisa gözleri dolu dolu onu izliyordu. Kızı için diğer velilerden gelebilecek ırkçı söylemlerden korkuyordu. Fakat tek duyduğu hayranlık fısıltılarıydı. Michael'in babası için söylediklerini hatırladı. *Belli ki iyi bir dansçıymış. Ne güzel, diye düşündü, umarım bir gün torununu dans ederken görür.*

Ocak ayının beşinde gelen mektupta 1940'lı yıllarda Britanya'ya gönderilen Amerikan askerleriyle ilgili tüm bilgilerin bir yangında yok olduğu yazıyordu. "Sadece 1960 sonrası kayıtlar mevcut," demişlerdi. "Elimizde olan Amerikan Ordusu dosyalarında doğum günü 2. Dünya Savaşı sırasında savaşta olmasına olanak sağlayacak Wilbur Willis adlı kimse yok."

Louisa şaşkın bir şekilde mektuba bakarken tüm umut ve hayalleri birkaç satırla yerle bir olmuştu. İlk isteği Michael'a telefon etmek oldu. O ne yapacağını bilirdi.

Bir kadın sesi cevap verdi. Heather mıydı? Yoksa Monica mı?

"Şey... Michael Garner ile görüşebilir miyim, lütfen?" İkisinden birinin Louisa'nın kim olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

"Bir saniye lütfen, çağırayım." Sesi çok nazikti. *Heather*, diye düşündü Louisa. Eşi olsa kesinlikle arayanın kim olduğunu sorardı.

Birkaç dakika sonra Michael cevap verdi. Louisa'nın verdiği haberleri duyunca hayal kırıklığına uğradı.

"Endişelenme," dedi. "Amerika'daki ofiste çalışan arkadaşına ulaşırım. Peder Corrigan'ı bulmama yardım eden de oydu. Belki bir fikri olabilir."

Birkaç dakika konuştuktan sonra telefonu kapatan Louisa iyimser hissediyordu. Michael ona arkadaşının kulübesini bir haftalığına kiraladığını söylemişti. Kızıyla birlikte Mayıs ayının son haftasında Whitsun⁹ için geliyordu. Duvardaki takvime baktı. Michael'in o zamana kadar babasını bulmuş olmasını umarak çok şey mi istiyordu?

Haftalar geçtikçe umutları tükeniyordu. Michael'in Amerikan iş arkadaşı pek yardımcı olamamıştı. Tek önerebildiği şey Utah'taki Mormon Kilisesi tarafından yapılan soy araştırmalarına katılmaktı. "Söylediğine göre Amerika'daki herkesin kayıtları varmış ve onlara mektup yazıp Willis soyadlı herkesin listesini isteyebilirmişsin," demişti Michael telefon ettiğinde.

⁹ Paskalya'dan sonraki yedinci Pazar günü.

“Ne düşünüyorsun?” Hayal kırıklığına uğramamış gibi yapmaya çalıştı. “Samanlıkta iğne aramaya benzeyecek, değil mi?”

“Zor bir ihtimal.” Derin bir nefes aldığını duydu. “Ama denemeye değer olduğunu düşünüyorum. Eyaletlere göre ayrılmış olacaklar. O yüzden listeyi aldığın zaman bağlantılı olduğu eyaletlerde kaç tane W. Willis olduğunu görebileceksin. Zor olabilir. Ama mesela yüzün altındaysa, mektuplar göndermeye başlayabiliriz.”

“Ama herhangi bir yerde yaşıyor olabilir, öyle değil mi?”

Bir sessizlik oldu. “Üzgünüm, çok yardımcı olamıyorum ama fikir üretemiyorum.”

Louisa, Michael’ın sabrı tükeniyor mu, diye merak etti.

“Ben... Galler’e geleceğimiz zamanı iple çekiyorum.” Sesi kararsız gibiydi. “Hâlâ buluşmak istiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum!” Louisa dudaklarını ısırdı. “Dinle, ne olursa olsun, onu bulsak da bulmasak da yardım çabalarının için sana her zaman minnettar olacağım. Umarım bunun farkındasındır.”

“Tamam,” dedi Michael. “O zaman liste için mektubu yazacaksın?”

“Evet.” Louisa gülümsedi. “Ve tatile geldiğin zaman yağmur yağarsa, listeyi atlatmama yardım edersin!”

Mayıs’ın sonu geldiğinde liste hâlâ gelmemişti. Ve yağmur da yağmıyordu. Whitsun haftası o kadar sıcak geçiyordu ki Michael ve kızının kulübeye gelince yaptıkları ilk şey denize koşup atlamak olmuştu. Michael bunu Louisa’ya anlatırken gülmüştü. Louisa da ertesi gün Tom ve Rhiannon ile Ynyslas’a

gitmişti ve sıcaktan yapış yapış olan çocuklar Heather suda onlarla oynadığı zaman mutlu olmuşlardı.

“Kaç yaşında?” diye sordu Louisa kumların üzerine battanileri sererken.

“On beş.” Michael sırttı. “Yirmi beş gibi görünse de!”

“Gerçekten daha büyük görünüyor.” Louisa çantasından içinde soğuk kahve olan matarasını aldı ve ona da bir bardak uzattı. “Okul bitince ne yapmayı planlıyor?”

“Doktor olmak istiyor.”

“Vay canına.”

“Yakında sınavlara girecek. O mu daha gergin ben mi bilmiyorum!” Michael gömleğini çıkarınca Louisa karnında, ona ormanın içinde rastladığında hissettiği gibi tanıdık bir şey hissetti. Bu yaklaşık bir sene önceydi. Bu sabah aynaya bakarken de kendisine net bir şekilde Michael’in sadece bir arkadaş olduğunu söylemişti. Başka bir şey olamazdı. Peki, neden böyle hissediyordu?

Sıcaktan rahatsız olup başını çevirdi. Üzerindeki uzun kollu bluz yolculuk esnasında kırıışmıştı ve pantolonu da sanki ateşin önünde ısıtılmış gibiydi. Kafasındaki şapka yüzünü güneşten koruyordu.

“Biraz fazla ısınmıyor musun?” Michael kahvesini içerken ona meraklı bir edayla baktı.

“Evet,” dedi Louisa yorgun bir gülücükle. “Saçma olduğunu biliyorum ama elimde değil.” Çocukken Wolverhampton’da yaşadıkten sonra güneşte kendini örtmenin bir yaşam stili hâline geldiğini anlattı.

Michael’in yüzünde onu anladığını belirten bir ifade belir-di. “Bu çok kötü. Bir fobi gibi mi oldu?”

Louisa başını sallayıp onayladı.

“Peki, Tom ve Rhiannon? Onları örtmemişsin.”

“Önceden öyle yapardım, özellikle de Tom’u,” dedi. “Rhiannon doğduğunda bunun amaçsız olduğunu fark ettim ama yine de kendi giyinişimi değiştiremedim.” Omuzlarını silktili. “Açık tenli olduğumda insanların bana daha iyi davranacağı düşüncesini kafama soktum ve bunu üzerimden atamıyorum.”

“Ama bugün *benimlesin*.” Ona gülümsedi. “Ben babanı ve diğer her şeyi biliyorum. Yani bunun nasıl bir önemi olabilir ki?”

“Bilmiyorum. Açıklayamıyorum.” Başını çevirdi. Mavi gözleri Louisa’nın içini eritiyordu.

“Pekâlâ,” dedi bardağını bitirirken. “Ben yüzmeye gidiyorum. Geliyor musun?”

“Ben... Şey... Yanıma mayo almadım.”

“Ne olmuş?” Louisa daha bir şey diyemeden Michael onu kollarına alıp kumların üzerinde koşmaya başladı. Bağırıp kahkaha atarken yumruk yaptığı elleriyle ona hafifçe vuruyordu ama Michael suyun kenarına vardıklarında bile durmadı.

Michael onu suyun içine bıraktığında Louisa nefesini tuttu. “Michael!” diye bağırdı. “Delirdin mi? Şu hâlime bak!” Kollarını kaldırdığında bluzunun kolları yarasa kolları gibi sarkmıştı. Michael ona öylece baktı ve Louisa kahkaha atmaya başladı.

“Şimdi onları çıkarman gerekecek, değil mi?” Sırıttı. “Merak etme. Heather’ın yanında muhtemelen sana da olacak tişörtü ve şortu var.” Louisa ona doğru uzandığında Michael geri çekilince, Louisa yüz üstü suyun içine düştü.

Bir saat sonra üzerinde Heather’ın kısa kesim beyaz şortu ve hâltler yaka tişörtüyle kumların üzerindeki battaniyede oturuyordu. O üstünü değiştirmeye giderken Michael suda kalmıştı. Şimdi kumsala çıktığını görebiliyordu. Bacaklarının üzerine bir havlu serdi.

“İyi misin?” diye seslendi Michael.

“Her zaman olduğum kadar.” Louisa suratını buruşturdu. “Çocuklar nerede?”

“Heather onları dondurma almaya götürdü, sorun olmaz değil mi? Bizim daha sonra da yiyebileceğimizi düşündüm.”

Michael yanma otururken Louisa hafifçe başını salladı. Teninin kokusunu alabiliyordu. Deniz suyu ve losyon karışımı bir şeydi. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Michael’ın ona bakmadığından emin olduğunda onu baştan aşağı inceledi. Bacakları ve gövdesi yüzü gibi bronzdu. Göğsünde sarı tüyler vardı. Bu kadar yakından inceledi diğer erkek bedeni Ray’inki olmuştı. Onun teni de çabuk bronzlaşıyordu ama hiçbir zaman deniz kenarına gidecek paraları olmamıştı. Boynunda ve kollarında yakası ve gömlek kollarının olduğu yerde izler olurdu. Ray’i düşünmek içinde bir pişmanlık dalgası hissetmesine neden oldu. Bazen hayatta olduğu için bile kendini suçlu hissediyordu.

Louisa derin bir nefes alıp tuzlu havayı içine çekti. Cildindeki güneş ona iyi geliyor, günün parlaklığı karamsar düşünceleri yok ediyordu. Geri yaslandığında havlunun bacaklarından düşmesine izin verdi. *Bugün yeni bir başlangıç*, diye düşündü. *Daha fazla gizlenmek yok. Daha fazla beyaz taklidi yapmak yok.* Gözlerini kapattı. Tek duyabildiği dalgaların ve kumların ötesindeki ağaçlıkta ötüşen kuşların sesiydi. Michael’ın onun adını fısıldadığını duyduğunu sandığında uykuya dalmak üzereydi.

“Louisa?” Ses başının üzerinden bir yerde geliyordu. “Seni öpebilir miyim?”

Dudakları onun dudaklarına değdiğinde gözleri hâlâ kapalıydı. Bunun bir rüya olduğunu düşünmek istedi çünkü o zaman sorun olmayacaktı. Fakat bedeni ona değdiğinde oluşan

elektrik zihninin yaratabileceğinden çok daha fazla bir şeydi. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama bedeni eriyene kadar onu öpmesine izin verdi.

“Çok uzun zamandır bunu yapmak istiyorum,” dedi Michael. “Seni gördüğüm andan beri.”

Louisa gözlerini açıp güneş yüzünden anlık olarak sersemledi. “Michael,” dedi, “biz yapmama...”

“Biliyorum.” Onu bir kez daha öptü ve Louisa olduğu yere çöktü.

“Hayır!” Michael’ın altında kıpırdanıyordu. Başının döndüğünü, midesinin bulandığını hissetti. Ne kadar da aptaldı! Islak kıyafetler, dondurmalar... Her şeyi ayarlamıştı! Tıpkı Quentin gibiydi, aynı şeyi yaşıyordu. Sadece bu defa bunu Michael kadar çok istiyordu.

“Çantada keklik olduğumu sandın herhâlde!” Louisa havluyu aldı ve ayağa kalktı.

“Hayır! Bak, çok özür dilerim.” Eşyalarını toplamaya başlayan Louisa’nın kolunu tuttu. “Tanrım, her şeyi mahvettim, öyle değil mi?”

“Mahvedecek bir şey yok!” dedi Louisa. “Sen *evlisin*, Michael!”

“Öyle miyim?” Yüzünde mağlup bir ifadeyle battaniyeye uzandı.

Louisa şaşırmış ve kaşlarını çatmıştı.

“Evet, Monica ve ben hâlâ evliyiz. *Ye evet*, hâlâ aynı çatı altında yaşıyoruz.” Bir soluk verdi. “Son üç senedir birlikte olmadığımızı söylesem bir şey fark eder mi? Sadece Heather üniversiteye gidene kadar birlikte yaşadığımızı söylesem?”

“Michael, lütfen böyle saçmalıklarla bana hakaret etme!” Uzaklaşmaya başladı. “Neden sadece dürüst olamıyorsun ki,”

dedi omzunun üzerinden. “Benimle yasak bir ilişki mi yaşamak istiyorsun? Kusura bakma, arkadaşın olmak güzeldi ama senin tatil aşkın olmak *istemiyorum*.”

“Sana yalan söylemiyorum, Louisa!” Arkasından koşup onu kendine çevirdi ve gözlerine baktı. “Kulağa klişe gibi gelebilir ama doğru!”

Louisa Michael’in evinin üst katını düşündü. Pembe, dantelli geceliğin ve terliklerle beraber makyaj malzemelerinin bulunduğu pembe ve lila tonlardaki oda. Ve gitarlar, krem losyonu ve çift kişilik yatağın bulunduğu yatak odası.

“Neden?” Louisa onun yüzüne baktı. “Bunu neden yapasın ki?”

“Her zamanki sebepler.” Elleri iki yanına düşerken kumlara baktı. “Çok genç evlendik. Monica on sekiz yaşında hamile kaldı. Birbirimizde uzaklaştık ve o beni aldattı.”

“Öyle mi?”

“Evet. Benden ayrılacaktı. Tüm çantaları hazırdı. Ama adam son anda fikrini değiştirdi. Onu öylece ortada bıraktı.”

“Sen de onu eve geri mi aldın?”

“Bir bakıma, evet. İkimizin de evden ayrılacak parası yoktu. Annemin eski ev sahibinden bir ev almış ve neredeyse iflas etmiştik. Bu yüzden bir anlaşmaya vardık. Heather evden ayrılan kadar o evde yaşayacak, sonrasında da kendi yollarımıza gidecektik.”

“Heather’ın haberi var mı?”

“Tanrım, hayır.” Ayak parmaklarını kuma gömmüştü. “Okulda iyi bir şeyler başarma şansını yok ettiğimi bilsem kendime katlanamazdım.”

Louisa gözlerini kıstı. “Peki, başka odalarda kalmanızı nasıl açıklıyorsunuz?”

Michael hafifçe güldü. “Horladığım için öyle olduğunu sanıyor.”

Louisa yüzünü astı. Mantıklı geliyordu ve kanıtları kendi gözleriyle görmüştü. “Peki, buna nasıl katlanıyorsun?” diye sordu. “İkiniz de başkalarıyla mı görüşüyorsunuz?”

“Sanırım artık bir erkek arkadaşı var,” dedi Michael. “Bu konuda oldukça içine kapanık. Her gece illa ki eve geliyor.”

“Peki sen?” Louisa nefesini tutmuştu.

“Hayır.”

“Hadi ama! Bir grupta çalışıyorsun, teklifler gelmiş olmalı.”

Michael omuzlarını silkti. “Belki bir iki tane. Ama hiçbir zaman uğraşmaya değeceklerini düşünmedim. Her şey zaten yeterince karışıktı.”

“Artık değil mi?” Yorgun bir edayla gülümsedi.

“Dinle, Lou, bunun kulağa çok klişe geleceğini biliyorum ama daha önce kimse için böyle hissetmedim.”

Louisa gözlerini kırpıttı. Şimdi ne yapacaktı? Michael öylece ona bakıyordu ve Louisa’nın tek düşünebildiği onu öptüğünde hissettikleriydi.

“Anne!”

Louisa elini salladı. Çocukları kumsalda onlara doğru koşuyordu.

Tom herkesin Fransız kriketi oynamasını istedi ve Louisa ile Michael hiçbir şey olmamış gibi birkaç garip saat geçirdi. Öğle yemeği için kulübeye gittiler ve sonrasında Heather çocukları oyun alanına götürüp götüremeyeceğini sordu.

“Bunu istediğinden emin misin?” dedi Louisa. Bunu Michael’ın ayarlamış olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

“Evet,” dedi kız tıpkı babasına benzeyen gülümsemesiyle. “Onlar olmasaydı ders çalışmamak için bir bahanem olmayacaktı. Babam da beni bu yüzden getirdi zaten, değil mi, baba? Arkadaşlarımdan uzak olayım ki aklım dağılmasın!”

“Çok hoş bir kız,” dedi Louisa yolda kayboluşlarını izlerken.

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Michael dudaklarını birbirine bastırdı. “Evet, katılıyorum; Monica ile olan durumum kötü. Ama geri dönüşü olmayan yola gireli çok oldu.” Masanın karşısına uzanıp elini tuttu. “Senin için neler hissettiğimi anlıyor musun? Anlamsız ve kısa bir şey arayışında değilim, biliyorsun.” İşaret parmağından bileğine kadar olan kısma dokundu. “Ormanlık alanda benimle karşılaştığın zamanı hatırlıyor musun? Seni o zaman öpmek istedim. Vedalaştığımızda arkandan koşmak istedim. Eve gittiğim an seni aramak istedim. Bunca ayı sana sarılmanın, seninle olmanın nasıl bir his olacağını merak ederek geçirdim...”

Onu dinleyip en başından beri aynı şeyleri hissettiklerini fark edince bir şeyler rayına oturdu. Louisa hiçbir şey demeden ayağa kalktı, masanın diğer tarafına geçti ve onun kucığına oturdu. Yüzünü ellerinin arasında alarak onu öperken dudaklarına değen dudakları başım döndürüyordu. “Seni istiyorum,” diye fısıldadı. “Hiç kimseyi seni istediğim kadar çok istemedim.”

39. Bölüm

İki hafta sonra, otuzuncu doğum gününden bir gece önce, Louisa hayatında gördüğü en lüks yatak odasına girdi.

İlk gecelerini burada geçirmek Michael'm fikriydi. Sahildeki kulübeden çocuklar tarafından basılmak korkusuyla öpüşmekten çok az ileri gidebilmişlerdi. Fakat şimdi de başka bir sebepten dolayı korkuyordu. Kumlarda geçirdikleri o güneşli günden sonra onunla sevişmekten başka bir şey düşünememişti. Şimdi de otelin görkemli odasındaydı ve gergindi. Diğer zamanları düşününce midesinde soğuk bir his oluştu. Ray ile yaşadığı robotsal gel gitler onu uyuşuk ve kirli hissettiriyordu. Bir de Trefor'un tecavüzünün acısı ve utancı vardı.

Pencerenin yanına gitti. Aşağısında el ele yürüyen çiftleri gördü. Zihninde Gina'nın sözleri belirdi. *Seni bir otele mi götürüyor? Yaramaz bir hafta sonu geçirmek için mi?* Louisa'nın açıklamalarına rağmen şüpheliydi. *Doğruyu söylediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?* Gina bunun ona kendisine olanları hatırlattığını söylemişti; Andy de bu şekilde kız arkadaşını kandırıyor olabilirdi.

Gina'nın mantıklı yaklaşımını bilmesi ona yardımcı olmuyordu. Louisa'nın tek bildiği şey deliler gibi âşık olduğuydu.

"Son günlerde işte hiçbir işe yaramaz oldum." Michael arkasından gelip ona sarıldığında nefesini ensesinde hissetti. "Seni düşünmeden duramıyorum." Midesindeki buz erimişti. Elbisesinin ince kumaşı üzerinden hissettiği ellerinin sıcaklığı kalp atışlarını hızlandırıyordu.

“Michael,” dedi ona dönmeye çalışarak. “Ben... Ben hiç...” Nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Onu uyarmak ve ona zaman vermesini söylemek istiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu.

Michael parmağını Louisa’nın dudağına yerleştirip yavaşça okşadı. Sonrasında onu öptü ve arzuyla dolmasına neden oldu. Onu kaldırıp yatağının üzerine bıraktı ve elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. Louisa ağlıyordu.

“Louisa! Sevgilim! Sorun nedir?”

Güneş denize batarken yan yana uzandıkları sırada ona Trevor’dan bahsetti. Ray’i anlattı. Michael uzanıp saçlarını okşadı.

“Çok üzıldüm,” diye fısıldadı. “Ben sanmamalıydım ki...” Louisa onun derin bir soluk aldığını duydu. “Sadece uyuyabiliriz.” Başına masaj yapan parmakları bedenine ısı salıyordu.

“Hayır.” Michael’ın yüzüne dokunup elini gövdesine indirdi. Gömleğinin bir düğmesini açtı, sonra başka birini daha... Yüzünü onun gövdesine gömdü. Boynunda onun dilini hissedebiliyordu, çıplak omuzlarının üzerinde alevler oluşturuyordu. Onun gömleğini çıkardıktan sonra kendi elbisesini çıkarttı. Michael’ın ağzı göğüslerindeyken elleri de karnında geziniyordu.

“İstedığinin bu olduğundan emin misin?” Gözleri alacakaranlıkta parlayan mavi havuzlar gibiydi.

“Evet,” diye mırıldandı, “*gerçekten* sevişmenin nasıl hissettireceğini görmek istiyorum.”

Son kıyafetlerini de çıkardıklarında açık pencereden denizin fısıltılarını duyuyorlardı. Louisa onun sıcaklığını hissetti. Korku tenine ahtapot gibi sarılmış olsa da Michael’in dudaklarını boynundaydı ve sıcak nefesiyle dili onu yeniden eritiyordu. Michael’ın ıslak parmakları teninde gezerken Louisa’nın bedeni arzuyla gerildi. Michael’in kalbinin çıkardığı sesi duyup

duymadığını merak etti. Louisa kendi kanının pompalandığını hissediyor, gözlerinin ardında patlayan havai fişekler görüyordu. Ve ardından Michael onun içine girdi. Louisa kendisinin vahşi bir hayvan gibi haykırdığını duydu. *Bu kadın kimdi? Michael'ın yarattığı bu yeni yaratık kimdi?*

Louisa o geceki sevişmelerinin sayısını unuttu. Her defasında gözlerini kapatıp sarmaş dolaş yatıyorlardı ama en ufak bir hareket ve en ufak bir dokunuş onları yeniden ateşliyordu.

Saat on bir olduğunda ikisi de kapıdaki temizlikçiye uyanı. Kahvaltıyı kaçırdıkları için büfelerden birinden aldıkları pastırmalı sandviçle idare ettiler. Daha sonrasında yüzmeye gittiler ve Loisa bu defa bikini giydi. Teni hiç olmadığı kadar koyuydu. Ynyslas'da geçirdikleri ilk günün ardından kendini gördüğünde değişim karşısında şok geçirmişti. Fakat aynadaki yeni yüze baktığında eski yazları düşündü ve gülümsedi. Bu Wolverhampton'a taşınmadan önceki özgür çocukluk günlerinin yüzüydü.

Şimdi sahildeyken meraklı bakışların farkındaydı. Bazı bakışlar kesinlikle kötüydü. Louisa buna aldırış etmemekte kararlı bir tavırla havlusunu omuzlarına sardı.

“Bu akşam bir grup konseri için bilet aldım,” dedi Michael, el ele tutuşup dalgaları seyrettikleri sıra.

“Grup mu? *Aberystwyth*’de mi?”

“Bu kadar şaşırma, bu taraflara da geliyorlar tabii.”

“Kimi göreceğiz?”

Michael kaşlarını kaldırdı. “Sürpriz.”

“Öyle mi?” Louisa şakacı bir edayla gövdesine vurdu. “Nerede peki?”

“Sanat Merkezi’nde. Daha önce hiç gittin mi?”

Louisa başını iki yana salladı. “Üniversite kampüsünde, değil mi? Sadece öğrenciler için sanıyordum.”

“Hayır, herkes gidebilir. Hadi!” Onu ayağa kaldırırken gülümsedi. “Başlamasına beş saat falan var. Sence odayı temizlemişler midir?”

Dušta seviştikten sonra yorgun bir şekilde yatağa yattılar, uyandııklarında konsere kırk dakika vardı.

Louisa aynada saçlarını görünce şaşırdı. “Tanrım! Hâlime bak! Bu şekilde dışarı çıkamam!”

“Evet, çıkabilirsin.” Michael kollarını onun beline doladı ve boynunu öptü. “Harika görünüyorsun.” Biraz esnedi. “Seni bilmiyorum ama ben açlıktan ölüyorum. Yemek işini ne yaptım?”

Louisa tepeyi çıkarken ona balık ve patates cipsi yedirdi. “İçeri alınacağımızdan emin misin?” Bir yandan gergin hissetmeye başlamıştı.

“Tabii ki!” Louisa’nın kucağındaki kâğıttan bir cips daha aldı. “Çok seveceksin, güven bana!”

Louisa köşeden dönerken posterini gördü. “Hot Chocolate! Göreceğimiz grup onlar mı?”

Michael başıyla onayladı. “Onları sevdiğini söylemiştin.” Ona endişeli bir ifadeyle baktı. “Öyle demiştin, değil mi? Ben hayal falan görmedim yani?”

Louisa öne doğru eğilip onu öptü.

Konserin başlamasına çok az kala yerlerine geçtiler. Mekân

dopdoluydu. Louisa izleyiciler arasındaki siyahi kişilere şaşkınlıkla baktı. Aberystwyth’de onun gibi insanlar olduğundan hiç haberi yoktu. Pazara yaptığı haftalık seyahatlerde de kimseyi görmemişti.

Michael onun bakışlarını takip etti. “Galiba onlar öğrenciler,” dedi. “Sanırım üniversite tüm dünyadan insanları bir yere topluyor.”

Louisa ışıklar söndüğünde Michael’ın eline uzandı. “Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Pazar günü akşam saatlerinde Constitution Tepesi’ne çıkmış güneşin Cardigan Koyu’nda batmasını izliyorlardı.

“Mutlu musun?” dedi Michael onun boynunu öperken.

“Sence?” Ona bakıp gülümsedi.

“Katlanabilecek misin? Beklemeye yani.” Ona korku dolu gözlerle baktı. “Seni kaybetmek istemiyorum, Louisa.”

“İki sene.” Louisa omuzlarını silktilti. “İki yıl ne ki?” Michael’ın burnunun ucunu öptü. “Senin son birkaç günde bana hissettirdiklerini yaşamak için ömrümün yarısı boyunca bekledim.”

Birlikte geçirecekleri bir sonraki hafta sonundan önce Louisa, Amerikan pullarıyla bezeli bir paket aldı. İçindeki kâğıtları açınca nefesini tuttu.

Michael, Louisa onu aradığında inanamadı. “Yüz elli bin tane Willis mi varmış?”

“Tam olarak yüz elli bin dört yüz seksen iki,” dedi Louisa. “İlk adının baş harfı W olup posta kodu Louisiana olanların adreslerini not etmeye başladım. Çoktan yüz tane oldular!”

“Ne yapacaksın peki?”

“Yazmaya başlayacağım sanırım. New Orleans’da yaşayanlardan başlayacağım, oradan bir şey çıkmazsa tüm eyaleti deneyeceğim.” Derin bir soluk aldı. “Ondan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bu insanların yaşlarıyla ilgili bir şey bilmiyorlar mı?”

“Hayır,” dedi Louisa. “Bu sabah aradım. Ben doğum yeri ve tarihini biliyorsam arama yapabileceklerini söylediler. Ama ben tarihi geçtim, doğduğu yılı bile bilmiyorum.”

“Eminim annen doğum gününün ne zaman olduğunu biliyordur.”

“Evet, ben de eminim ama geçen sefer olanlardan sonra daha fazla zorlamak istemiyorum. Kriz falan geçirecek diye korkuyorum, geçen sefer çok etkilenmişti.”

“Nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum ama tüm o mektupları yazmak çok uzun sürecek! New Orleans’da yaşayan ve onu hatırlayan birileri olmalı. Aramamızı daraltmamıza yardımcı olabilecek birileri.”

“Ama onları nasıl bulacağız?”

“Bunu düşünüyordum,” dedi Michael. “Ben oraya gittiğimde her şehrin kendine özel TV kanalı olduğunu gördüm. New Orleans’taki kanalla iletişime geçip bir şeyler yapmalarını rica etsek?”

“Sence bunu yaparlar mı?” Louisa bir televizyon yapımcısının akrabasını arayan biriyle ilgileneneğini hiç düşünmemişti.

“Sormakla bir şey kaybetmeyiz, öyle değil mi? Bana Bill’in fotoğrafının bir kopyasını yollarsan ve bildiğin her şeyi yazar-

san ben de kanalın adını bulurum. İstersen ben geldiğim zaman da postayı göndeririz.”

Louisa vericiyi yerine koyarken gülümsedi. Michael’in Bill’i aramak konusundaki hevesi Louisa’yı etkilemişti. Sanki tüm bu olay onu da en az Louisa kadar heyecanlandırıyordu. *Neden peki?* diye merak etti. *Kendi babasını hiç tanıyamadığı için miydi?*

Sonraki birkaç ay inişli çıkışlı geçti. İlk mektupları gönderdikten sonraki gün, New Orleans’tan bir televizyon spikeri aradı. Babanın yanı sıra gösterebilmeleri için kendi fotoğrafı ya da çocuklarının fotoğrafı olup olmadığını sordu. Kendi kanalının Pearl Harbor’un yıl dönümü için savaş çocukları üzerine bir yapım için uğraştığını söyledi.

“Paylaştığımız hikâyeyi nasıl sergilediğimiz konusunda dikkatli olmalıyız,” dedi. “Bir karısı ve ailesi varsa sorun çıkarmak istemeyiz.”

“Ah.” Louisa suratını asmıştı. “Ben bunu düşünmemiştim. Nasıl yapacaksınız peki?”

“Yapımda adı geçen adamların savaş zamanı sevgililerinin hamile olduklarını bilmedikleri hikâyesi üzerinden gideceğiz sanırım. Bu, şu anki aileleriyle sıkıntı yaşamamalarına yardımcı olur, değil mi?”

“Evet,” dedi Louisa. “Sanırım en iyisi bu olur. Tam olarak doğru olmasa bile.”

“Ne derler bilirsiniz.” Adam güldü. “Doğruların iyi bir hikâyenin önünde geçmesine asla izin verme!”

Program yayınlandıktan sonraki haftalar süresince Louisa gergin bir şekilde New Orleans'tan gelecek bir mektup ya da telefon bekledi. Ama hiçbir şey yoktu. En sonunda kendisi televizyonu aradı. Gazeteci üzgün olduğunu ama herhangi bir cevap almadıklarını söyledi. Ertesi hafta, optimist bir şekilde gönderdiği fotoğraflar ona geri dönmüştü.

Louisiana'daki W. Willis'lere gönderdiği mektuplardan bir şey çıkmasını umuyordu. Ama bir sonraki senenin yazına gelindiğinde neredeyse üç yüz mektup göndermesine rağmen elinde olan tek şey nezaketle geri çevrilmiş notlar ve annesinin adını hatırlayamasa da babası olduğundan emin olan ve ona acilen Britanya bileti yollamasını söyleyen bir adamın mektubuydu.

Michael, Ağustos ayında Heather ile birlikte kulübeye geldiğinde Louisa bir şeylerin gerildiğini hissedebiliyordu. Aralarında hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydılar; Tom ve Rhiannon ile onları ziyaret ettikleri günler dışında onu pek görmüyordu.

Noel de çok kötüydü. Louisa bütün gününü Michael'ın onunla birlikte olması gerekirken Monica ile yemek yediğini ve Monica ile hediyeleri açtığını düşünerek geçirmişti. Yeni yıl arifesini birlikte geçirebilmişlerdi ama bunun nedeni de Heather'ın bir partiye davetli olması nedeniyle ortalıkta görünmeyecek olmasıydı.

Louisa, Heather'ı seviyordu ama Michael üzerindeki hâkimiyetini kıskanmamayı oldukça zor buluyordu. Louisa açıklamaya çalıştığı zaman Michael korumacı davranmıştı. Sözleri zihninde yankılanıyordu: *Seni sevdiğimi biliyorsun, Lou! Ben böyle yaşamayı çok mu seviyorum sanıyorsun?*

Ona bir sonraki sene her şeyin farklı olacağını hatırlatmış, sabırlı olması için yalvarmıştı. Sanki Louisa'nın hatırlatılmaya ihtiyacı varmış gibi. Zaten günleri sayıyordu.

Michael'ın ziyaretinden birkaç hafta sona Gina, Jeremy ile eve çıkacağını söyledi. O evdeki partiden beri bir dargın bir barışık görüşmeyi sürdürüyorlardı. Jeremy vadinin aşağısındaki çiftlikte kendi bıçkıevini kurmak için hippy hayat tarzını terk etmişti.

“Senin için çok sevindim,” dedi Louisa, eşyalarını toplayan Gina'yı izlerken. Gözleri yaşlarla doluydu ama bu defa kıskançlıktan değildi. Gina'mın sahip olduklarına sahip olmak istemiyordu. Çünkü zaten ona sahipti. Yani neredeyse.

“İyi olacağından emin misin?” Gina elini tuttu. “Senin için endişeleniyorum, biliyorsun.”

“Michael var, değil mi?” Louisa gözyaşlarına rağmen gülmüseddi.

Gina bakışlarını kaçırdı. “Ona güveniyor musun, Lou? Çok şüpheli olduğumu biliyorum ama sence zamanı gelince gerçekten ondan ayrılacak mı?”

“Evet!”

Gina gülümsemesine karşılık vermedi. “Annenlere ondan bahsettin mi?”

“Tam olarak değil. Babam biliyor.”

“Ona ne söyledin?”

“Eşinden ayrılmış ama henüz boşanmamış biriyle görüştüğümü söyledim. Onun Cathy'nin oğlu olduğunu bilmiyor.”

“Heather’den bahsetmedin mi? Ya da hâlâ eşiyle aynı evde yaşadığından?”

Louisa başını iki yana salladı. “Ona Michael’ın yetişkin bir kızı olduğunu söyledim.” Kaşlarını çatdığı için alm kırışırken başını kaldırdı. “Onu endişelendirmek istemedim, Gina.”

“Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?”

“Ne?”

“Onun için şimdiden yalan söylüyorsun.” Gina dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunu yapmak zorunda kalmamalısın, Lou. Sen daha iyisini hak ediyorsun.”

Louisa, Gina’nın yatağının yanındaki güneşten solmuş hâliye baktı. “İdeal olmadığının farkındayım,” diye mırıldandı, “ama birkaç ay içinde işler farklı bir hâl alacak. Onu seviyorum, Gina. O da beni seviyor. Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyor.”

Louisa bir sene sonraki doğum gününde Gina’nın söylediklerini hatırladı. Aradan geçen aylarda kendisini çılgınlar gibi meşgul etmiş, Amerika’ya yüzlerce mektup göndermişti. Louisiana’daki tüm W. Willis’lere yazmıştı ve artık Illinois’deki adreslere geçmişti. Daha liberal kanunları olan bir eyalete taşınmış olması çok olasıydı, özellikle de teyzesine Cathy’nin dediği kadar yakınsa. Louisa bunu söylediğinde Michael endişelenmişti. Louisa onun saplantılı hâl e geldiğini düşündüğünü biliyordu. Belki de yenilgiyi kabullenme zamanının geldiğini de.

Şimdi Aberystwyth’de ilk gecelerini geçirdikleri otelin restoranında oturuyordu. Louisa onu beklerken gün batımını izliyordu. Gizlenerek geçirdikleri son doğum günü olacaktı.

Gelecek senenin bu zamanlarında birlikte, hatta evli bile olabilirlerdi.

Louisa saatine baktı. Yirmi dakika gecikmişti. Belki de arabası arızalanmıştı. *Lütfen Tanrım*, diye düşündü, *bir kaza olmuş olmasın.*

Ya seni ektiye?

Kafasındaki ses Gina'ya aitti. *Hayır, o bunu yapmaz, değil mi?*

Yaptıkları son konuşmayı hatırlamaya çalıştı. Louisa onu aradığında çok gergindi çünkü Heather sınavlarının ortasında idi. Onun için endişeleniyordu. Louisa kendi kendine bunun doğal olduğunu, aklında bu kadar çok şey varken gelecek hakkında konuşmak istememesinin şaşırtıcı olmadığını söylemişti.

Ya seni oyalyorsa? Yine Gina'nın sesini duymuştu. *Mazet uydurup duracak, Lou, bekle de gör. İki dünyadan da en iyi şekilde yararlanmak istiyor.*

On beş dakika daha geçti. Garson ona bakıyordu. Müdüre bir şeyler mırıldandığını duydu. Ardından otelin resepsiyon görevlisi olan kadın ona doğru yürümeye başladı.

“Bayan Brandon?”

Louisa kalbinin sıkıştığını hissediyordu.

“Sizin için bir telefon var.”

Masadan resepsiyona gitmek saatler sürmüş gibiydi.

“Louisa?” Michael'ın sesini duyduğunda çok rahatladı. “Çok özür dilerim sevgilim ama gelemiyorum.”

“Ne oldu?” Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Gina haklıydı. Onu ekiyordu. Hem de *doğum gününde.*

“Sorun Heather.” Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. “Çok kötü bir durumda.”

“N... ne? Neden?” Sesi kendine çok uzak gelmişti, sanki başka birine ait gibiydi.

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. Sonrasında Louisa bir kapının kapandığını duydu. “Bugün son bir sınavı daha olduğunu biliyorsun.”

“E... evet,” dedi Louisa, “hasta falan mıydı?” Nefesini tutmuştu. Bu en acınası mazeretlerden biriydi.

“Hayır, hayır, iyiydi. Ama eve geldiğinde annesinin yazdığı notu buldu. Monica gitmiş, Lou. Evi terk etmiş.”

40. Bölüm

Louisa, Monica'mn bu şekilde çekip gitmesini kesinlikle kalpsizce bir davranış olarak görmüştü. Notu ilk bulacak kişinin Heather olduğunu bilerek nasıl oraya bırakabilirdi? Fakat geçen haftalar içinde o şekilde giderek kızına bir iyilik yaptığını fark etti. Annesinin başka bir adamla yaşamaya başladığını öğrendiği için yıkılmış olsa da buna alışmak için önünde kocaman bir yaz vardı.

Louisa, Ağustos ayında kulübedeyken onunla uzun uzun konuşmuştu. Heather'ın olanlardan onu sorumlu tutmaması onu memnun etmişti. Aksine Louisa babasının yanında olduğu için onu takdir ediyor gibiydi. Louisa'ya en büyük endişesinin o üniversiteye gidince babasının yalnız kalması olduğunu söyledi.

Louisa ve Michael 1977 yılının yaz gündönümünde, Michael'ın boşanmasının onaylanmasından bir hafta sonra, evlendiler. Aberystwyth'in ufak evlendirme dairesinde küçük bir seremoniydi. Gina ve Jeremy nikâh şahidiydi, diğerleri de Heather, Tom ve aynı zamanda nedime olan Rhiannon'du.

Louisa ve Michael nikâha gelmesi gereken kişiler konusunda çok düşünmüştü. Cathy'i çağırmadıkları sürece Louisa'nın anne ve babasını da çağıramazlardı. Eva böyle bir duruma nasıl tepki verirdi? En sonunda her şeyin basit olmasını istediler. Evlendikten sonraki durumların nasıl olacağını anlatmak derdinden kurtulurlardı ve gelecekte bir noktada herkesi bir araya getirmeyi umuyorlardı.

Kumsal, evlendikleri yerden sadece birkaç metre uzaklıktaydı, fotoğraf çekildikten sonra Michael Louisa'yı kucağına alıp suya doğru koştu.

Michael onu atarmış gibi yaparken Louisa da eteğini sıkıca tutup, "Hayır!" diye bağırdı.

"Böyle bir şeye cesaret edemem!" diyen Michael sırttı. "Sadece hepinize her şeyin nasıl başladığını hatırlatmaya çalışıyordum!" Onu uzun uzun öptü. "Pekâlâ, Bayan Garner," diye fısıldadı, "nihayet beni düzgün bir adam yaptın."

Her zaman kendilerinin olduğunu düşündükleri otelde öğle yemeği yiyerek kutlamalarını yaptıktan sonra çiftliğe döndüler.

"Michael artık evimize mi geliyor?" diye sordu Rhiannon.

"Yani, evet." Louisa ve Michael birbirlerine baktı. "Çiftliğin biraz ötesinde kendi evi de var. Ara sıra bizimle olacak ama orada kalacak."

"Neden?" Rhiannon'un başındaki goncalar alınının hafif kırıışmasına neden olmuştu. "İnsanlar evlendiğinde beraber yaşarlar sanıyordum."

"Şey, bizim için durum biraz farklı..." Louisa nasıl açıklayacağını bilemeden durakladı.

"Yeni işim yüzünden, Rhiannon," dedi Michael. "Sana bundan bahsetmiş miydim? Gerçekten oldukça gürültülü bir iş, bir sürü kişinin beraber şarkı söyleyip müzik enstrümanı çaldığı bir iş. Bunu çiftlikte yapamam değil mi? Koyunları korkutabilirim!"

Rhiannon açıklamadan memnun kalmış gibi kıkırdadı. Louisa uzanıp hafifçe elini sıktı. Doğrular sekiz yaşında bir çocuğun anlayamayacağı kadar karmaşıktı: Çiftliğin aslında Tom'a ait olduğunu ve Tom işleri kendi başına idare edebilecek yaşa geldiğinde taşınacakları evin yanında bir de ambar olduğunu, Michael'ın orayı stüdyoya çevirdiğini anlatamazdı.

O akşam öğleden sonra yapmaları gereken daha fazla açıklamalar vardı. Louisa ebeveynleriyle görüşmeye tek başma gitti çünkü onlara haber verdiğinde annesinin ne tepki vereceğini bilmiyordu. Eğer bir tartışma çıkacaksa Michael'ın buna şahit olmasını istemiyordu.

İlk önce babasına söyledi. Eddie dışarıda odun kesiyordu. "Güzel görünüyorsun, tatlım." Duruşunu dikleştirdi. "Özel bir yere mi gidiyorsun?"

"Aslında gidip geldim, baba." Açıklama anı geldiğinde utandığını hissetti. Alyansını görmesi için sol elini uzattı. "Bu sabah Michael ile evlendim." Louisa gözleri yaş dolarken babasının yüzünün düştüğünü gördü. "Sana söylemek istedim ama annemin söyleyebileceği şeylerden korktum."

Eddie tek kelime edemeden ona baktı. "Neden?" dedi en sonunda. "Neden endişelendin ki? Senin için mutlu olurdu, bunu biliyorsun."

"Size onunla ilgili söylemediğim bir şey var, baba." Yerdeki odunlara bakıp yine babasına döndü. "Michael, Cathy Garner'ın oğlu. Cathy'i aramaya gittiğimde tanıştık."

"Ah, anladım." Ağacın üstüne oturduğunda gözlerinde uzak bir bakış vardı. "Çok uzun zaman oldu, Lou. Ona bir şans veremez miydin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçmişini ardında bırakması için bir şans. Kendi iyiliğin için."

"Ama baba," dedi Louisa dudaklarını ısıırıp. "Ona Cathy ile görüşeceğimi söylediğimde nasıl tepki verdiğini hatırlıyorsun, kalp krizi falan geçirecek sandım! Neden böyle yaptığımı anlamıyor musun?"

“Evet, anlıyorum.” Babasının eline uzandı. “Çok üzgünüm, sanırım sadece biraz aldatılmış hissediyorum. Hadi, gidip anneni bulalım.”

Annesi aynı babası gibi tepki vererek Louisa’yı şaşırttı. Yüzüğü görünce gözünü kırpıştırıp Louisa’nın gelinliğine bakabilmek için gözlerini güneşten korudu.

“Seni evlenirken görmek isterdim.” Louisa’ya baktı. “Neden Cathy’i görmek istemediğimi düşündüğünü bilmiyorum.” Bir şeyleri hesaplar gibi başını yana eğdi. “Michael’ı hep çok sevdim. Çok nazik bir oğlandı. Onu nereye sakladın?”

Louisa onu alıp getirmek için koşarken etekleri bacaklarına dolanıyor ve etrafta toz kalkıyordu. “Artık vazgeçtim!” Çiftliğin kapısından bir hışımla girdi. Monopoly oynamakta olan Michael ve çocuklar kafalarını kaldırıp ona baktı. “Çok anlaşılmaz bir kadın!” Louisa başını iki yana salladı. “Ne dersem diyeyim doğruyu bir türlü tutturamıyorum!”

O akşam ilerleyen saatlerde, tanışma faslı bittiğinde ve yalnız kalabildiklerinde Louisa ilk kez rahatladığını hissetti. Çok uzun zamandır içinde tek başına uyuduğu büyük yatağında Michael’a sarılmak garip hissettirmişti.

“Çok mutluyum,” diye fısıldadı.

“Ben de.” Michael ona doğru döndü.

“Sana bir sır vereyim mi?”

“Nedir o?”

“Tanıştığımız ilk gün rüyamda seninle evlendiğimi gördüm.” Ona annesinin otelinde kaldığı zaman gördüğü, Bill’in kilisede yanında yürüdüğü ve Michael’ın onunla evlenmek için mihrapta beklediği rüyasını anlattı. “Çok garip,” dedi, “çünkü beni gerçekten sana getirdi, öyle değil mi? Eğer onu arıyor olmasam seninle hiç tanışamayacaktım.”

Michael onu yavaşça öptü. “Onu bulamamamız çok yazık.”

“Biliyorum. Ama Cupid’cilik oynamayı çok severdi!”

Eğer hayattaysa tabii.

Kelimeler birden zihninde belirmişti. Son zamanlarda mektup yazma konusuyla ilgilenmiyordu. Haftalardır mektup göndermemişti. İçten içe babasının ölmüş olduğunu düşünmeye başlamıştı. Onu her düşündüğünde yaşadığı melankolik ruh hâli onu yine ele geçirmeye başlamıştı. Ama Louisa bunu görmezden gelmeye çalıştı. Dügün gecesini hiçbir şey mahvedemeyecekti. Bir hayalet bile.

Sonraki aylarda Louisa yarı zamanlı çiftçi ve yarı zamanlı rock grubu hostesi olarak şizofrenik ama mutlu bir hayat sürüyordu. Michael’ın stüdyosu Galler tepelerinde bir albüm yapmak için harika bir yer olduğunu düşünen ünlü gruplar tarafından rağbet görmeye başlamıştı. Onlar ambarda zaman geçirirken, Louisa da evde akşam için yemekler hazırlardı. Hayatında ilk kez kendini gerçekten iyi hissediyordu.

Önce onların arasına gitmekten çekinip mutfakta durmuştu. Michael’ın yanında rahat ediyordu ama başka erkekler de olduğunda ten rengine dair eski fobisi yeniden su yüzüne çıkacak gibi oluyordu. Fakat gruplardan birinin vokalistinin beklenmedik ricası onu kabuğundan çıkarttı. Michael’a yaptıkları albüm kapağına mükemmel bir uyum sağlayacağını söylemişlerdi. Louisa bunu düşünür müydü ki? Makyaj yapıp süslü elbiseler giymesini değil, doğal hâliyle Galler kırsalında çekim yapmak istiyorlardı. Fotoğrafçı çoktan gelmişti ve grubun fotoğraflarını çekiyordu. Louisa’nın düşünecek çok vakti yoktu.

“Kafayı mı yemişler?” Michael ona ricadan bahsettiğinde Louisa şaşkınlıkla ona baktı. “Beni neden istiyorlar ki?”

“Çünkü çok güzelsin, çekici ve seksisin... Devam etmeme gerek var mı?” Sırttı.

“O hâlde hepsi gözlerini test ettirmeli.” Michael çarpık bir şekilde gülümsedi. “Beni aptal gibi göstermeyecekler değil mi? Kafamın üzerine uçan bir inek falan koymayacaklar yani?”

“Hayır, seni çılgın kadın!” Onu kendine çekip yavaşça öptü. “Göz kamaştırıcı bir şey olacak, güven bana.”

Ve haklıydı da. “Tanrım,” dedi Louisa grubun gönderdiği kapak resmini açarken.

“Tam bir yıldızsın, Lou,” dedi Michael. Nasıl bir hismiş?”

“Çok garip.” Louisa gülümsedi. “Ama iyi.”

Noel'den hemen önce bir süre Michael'ın evinde zaman geçirdikten sonra kendi evine gelince kendisini bekleyen bir mektup buldu. Amerikan pullarını görünce kalbi hızla atmaya başladı. New Orleans'ta damgalanmıştı. Louisa mektuba baka-kaldı. Oraya mektup atalı üç sene olmuştu. Zarfı yırtarak açtı. Elle yazılmış olan mektuba Louisa'nın hikâyesini anlatan televizyon kanalının iliştirdiği bir not da vardı.

Babasını arayan hanımefendiye:

Benim adım Cora-Mae Parker. Size çok uzun zaman önce yazmalıydım ama açıkçası bunu istemedim. Aradığın adamla evliydim...

Louisa mektubu göğsüne bastırdı. *Onunla evli miydi? Oturup ellerini masaya dayayarak titremelerini durdurmak için boşuna bir çaba sarf etti.*

Evliliğimiz çok uzun sürmedi. Aramız kötüydü. Bir kez daha evlenip çocuk sahibi oldum ama televizyonda onun yüzünü görünce tüm kötü anılarımı hatırladım. Sanırım inat uğruna bir şey yazmadım.

Sonra geçen hafta en büyük kızım bir oğlan doğurdu. İlk torunum. Bebeği kollarıma aldığımda senin ve çocuklarının televizyondaki resmini hatırladım. Torunumun benim kim olduğumu bilmeden büyümesinin ne kadar kötü bir şey olacağını düşündüm. Kendi kendime Bill'in de torunları olduğunu bilme-ye hakkı olduğunu söyledim.

O zaman, sana ne anlatabilirim? İkimiz de kasabadaki eczanede çalışırken otuzlu yılların ortalarında tanıştık. Savaş bittiğinde yeniden orduya katıldı ama ellili yıllarda eve, New Orleans'a geri döndü. Nisan 1956'da evlendik ama ilk yıldönümümüzden sonra birlikte kalamadık. Hiç söylemedi ama sanırım hâlâ anneni seviyordu. Annenin adının Eva olduğunu ve adını hiç bilmediği bir kızları olduğunu söylemişti. Buna inanmayabilirsin ama seni kıskanmışım. Hep sizden bahsediyordu.

Boşanmamızın ardından annesi öldü. Bill ve kız kardeşi Martha Detroit'te yeni bir hayata başlamaya karar verdi. 1958 yılındaydı diye hatırlıyorum. Martha birkaç sene sonra bana bir mektup yazmıştı. Bill'in de iyi olduğunu söylemişti ama evden taşındıklarında iletişimimiz koptu.

Sana daha fazlasını anlatamadığım için üzgünüm. Lütfen bana cevap yazma ya da telefon etmeye çalışma. Eşimin bunu yaptığımdan haberi yok ve öğrenirse hoşuna gitmeyecektir.

Louisa'mn Detroit'teki elli iki W. Willis'e mektup yazması bir haftadan az zamanını almıştı. On gün sonra postacı o tanıdık yıldızlar ve çizgilerle bezeli kalın zarfı ilettiğinde kalbi küt küt atıyordu. İçinde bir Noel kartı vardı. Kâğıtta altın renkleriyle küçük bir cümle yazıyordu: *Aradığın benim.*

Bacakları bir anda onu taşıyamayacak hâle geldiğinde yere yığıldı. Halının yanında zarfı açtı, bir mektup yere düştü.

Sevgili kızım,

Mektubunu aldığıma ne kadar sevindiğimi sana anlata-
mam...

Gözleri dolarken yazılar buğulandı. Bir elinde mektubu bir elinde de mendilini tutarken duymak için can attığı kelimeleri okudu. Onu bulmaya çalışmaktan hiç vazgeçmemişti, annesine gönderdiği mektuplar açılmadan geri döndüğünde bile. 1955 yılında İngiltere'nin güneyinde bir yere gönderilmiş ve Wolverhampton'a giderek sokaklarda onu görmek umuduyla dolaşmıştı. Ve artık onu bulduğuna göre, sesini duymak için sabırsızlanıyordu.

O gece Michael da yanındayken Bill'in imzasının yanına yazdığı numarasını çevirdi. Telefon çalınca sinirlerini gevşetmek için kenara koyduğu portakal suyu ve votka karışımına uzandı. Büyük bir yudum aldı. Çağrı sesi durdu.

"Bill Willis."

Sesi derinden geliyordu. Amerikan aksanı çok belirgindi. Louisa bir an konuşamayarak telefona baktı. *Tabii ki Amerikan*

aksanıyla konuşacaktı. Derin bir nefes aldı. Ama sıkıntı aksan değildi. Bunca yıllık aramanın ardından onun gerçek olduğunu görmüştü. Ve Louisa bununla başa çıkabileceğinden emin değildi. Umutsuzca Michael'a baktı ve Michael telefonu ondan aldı. Açıklamak için birkaç laf ettikten sonra telefonu ona geri verdi.

Louisa telefonu kulağına götürürken eli titriyordu. "Merhaba... Evet, ben Louisa. Ben... Çok üzgünüm... Sadece buna inanamıyorum!"

"İnansan iyi olur," dedi telefondaki ses. "Ben senin babanı!"

41. Bölüm

Nisan, 1978

Louisa havaalanına giderken iki gün önce gelen fotoğrafı inceledi. Annesiyle ilişkisinin üzerinden otuz sene geçtikten sonra saçları arkasında topladığı gri saçlara dönüşmüştü. Cebinde asker yıllarında çekilen fotoğrafı o kadar uzun süre taşımıştı ki, artık nasıl göründüğünü görmek onu şok etmişti.

Zaman Bill'e de annesine de çok iyi davranmamıştı. Gerçi gülüşü aynıydı. Koyu kahverengi gözleri eski siyah beyaz fotoğrafın yakalayamadığı bir yoğunlukla parılıyordu.

"Onu tanıyacak mısın sence?" Michael yoldan dönerken ona baktı.

"Öyle umuyorum. Zaten kendisi de düğme deliğine sarı bir gül yerleştirdiği siyah, deri bir ceket giyecek." Sadece ondan bahsetmek bile kalbinin hızlanmasına neden oluyordu. Louisa saatine baktı. Babasının uçağı yarım saate inecekti. *Yarım saat!* Son iki aydır haftada bir gün konuşuyorlardı ama ona dokunana, sarılana kadar bir parçası gerçekliğine inanmayacaktı.

Çantasından bir paket nane şekeri çıkardı. Ağzı kurumuştü. Uzun sohbetlerine rağmen hâlâ onu çok az tanıyor gibi hissediyordu. Babası ona yalnız yaşadığını ve Cora-Mae ile boşandıktan sonra kimseyle evlenmediğini söylemişti. Bu onu şaşırtmıştı. En azından bir çocuğı daha olur diye beklemişti ama yoktu. Görüştüğü tek akrabası kardeşi Marta ve onun iki oğluydu. Louisa hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa rahatlamış

mıydı bilemiyordu. Kız ya da erkek bir kardeşi daha olduğunu öğrenmek heyecan verici olabilirdi ama aynı zamanda ondan nefret de edebilirlerdi.

Üvey annesi olmadığı için mutlu olduğunu kabullenmeliydi. Bu işleri çok garipleştirirdi. Bir eşi olsa muhtemelen onunla gelmek isterdi. Louisa güldü. Babası sadece ona aitti.

Michael onu “Gelen Yolcu” kısmına bırakıp otoparka gitti. Uçuş bilgilerinin olduğu büyük, siyah tabelanın oraya giden Louisa harfler ve sayılar akıp giderken kaşlarını çatı. Uçağın zaten indiğini ve babasının binanın içinde bir yerlerde olduğunu fark edince nefesini tuttu. Turistleri beklerken boyunlarını uzatan kalabalığı delip geçiyordu. Bazıları üstünde isimler yazan tabelalar tutuyordu. Bunu düşünmüş olması gerekirdi. Kapılardan içeri giren yorgun görümlü insanlara baktı. Güneşte yanmış ciltlerine bakınca, *Britanyalı turistler*, diye düşündü. Kesinlikle Detroit uçağından inmemişlerdi. Birinin koluna dokunduğunu hissedince olduğu yerde sıçradı. Bu Michael’dı.

“Hey, sakın ol!” Louisa’nın elini tutup sıktı. “Görebildin mi?”

Louisa başını iki yana salladı. Sonra gözüne bir şey takıldı. Siyah bir deri ceketin yakasına düşmüş olan kısa ve kıvrıkcık bir kuyruk. Adam bavulunun üzerine eğilmişti.

“Michael,” dedi Louisa. “Şu, o mu?”

Adam duruşunu dikleştirirken onu izlediler. Adam hafifçe döndü. Ceketinde sarı bir şey vardı.

“Bill!” diye bağırdı Louisa çıldırmış gibi el sallarken. Adam başını çevirdi. Ve birdenbire etrafındaki insanları hiç umursamadan kollarını açmış olan babasına koşmaya başladı.

Birbirlerine sarıldılar. Yüzünü onun omzuna dayamışken gözleri kapalıydı ve derinin kokusu gülün kokusuyla karışıyordu. Babasının göğsünün inip kalktığını hissetti. İkisi de ağ-

lamamaya çalışıyordu. Birden gülü ezdiğini fark ederek geri çekildi. Garip bir şekilde utandığını hissetti. O bir yabancıydı ama babasıydı.

Birbirlerine bir kol mesafesinde dururken birbirlerine baktılar. Bill'in boyu uzundu. Ondan çok daha uzun. Louisa'nın gözleri onun kravatının düğümüyle aynı hizaya geliyordu. Kravatı değişikti; siyah kumaşın üzerinde minik, beyaz haçlar vardı. Louisa'yı serbest bıraktığında kravatın arkasından uzun bir zincirden sarkan altın sarısı bir haç daha çıktı. Bill Louisa'nın bakışlarının ona kaydığını görüp gülümsedi. Özür diler gibi bakıyordu.

"Evet," Yüzünü buruşturdu. "Ben, *Peder* Bill Willis. Sana söylemedim çünkü bazı insanlara itici gelebiliyor."

"Ah, olamaz!" Michael eline uzanırken gülümsedi. "Bir papazın kızıyla evlendim!"

Hepsi gülüyordu. Aradaki buz erimişti.

"Sana bir akayım..." Bill başını sallayıp Louisa'yı inceledi. "Sen ne kadar da..." Gözleri parlıyordu. "Peki, Eva? O nasıl?"

Louisa ve Michael birbirlerine baktılar.

"Geri döndüğümüz zaman her şeyi anlatabiliriz, değil mi?" Michael Bill'in bavuluna uzandı. "Tom ve Rhiannon seninle tanışmayı çok istiyor. Eminim şu an dakikaları sayıyorlardır!"

Louisa adrenalininin yükseldiğini hissedebiliyordu ve arka koltuğa geçti. Babasının yanında oturuyor olması harika bir duyuydu. Annesinin onu görmeyeceğini söylemek Louisa'yı çok üzecekti. Bill bunu nasıl karşılayacaktı? Bir din adamı olduğu için bağışlayıcı olması gerekiyordu. Louisa çok şey mi istiyordu?

Emniyet kemerini takarken yüzünü astı. Peder olduğunu söylemesi onu çok şaşırtmıştı. Ona bir hastanede çalıştığını söylemişti. Neden ona bu kadar bariz bir yalan söylemişti?

“Seni yanlış yönlendirdiysem özür dilerim,” dedi Bill onun aklını okur gibi, “ama yalan söylemiyordum. Ben Harper Üniversitesi Hastanesi’nde bir peder olarak çalışıyorum.”

Bu açıklama Louisa’nın rahatlamasını ve bedeninin gevşemesini sağladı. Ama Bill emniyet kemerini takarken güneşin vurmasıyla parıldayan haç Louisa’yı yine de ürkütmüştü. Bugünü ve sonrasında gelecek olan günleri, edecekleri sohbetleri ve kaçırdıkları onca seneyi birbirlerine anlatmalarını dört gözle beklemişti. Ama bir din adamına nasıl açılacaktı? Louisa ile evlenmesi için önce boşanması gerektiğini öğrendiğinde Michael’ı onaylamayacaktı. Kalbinin burkulduğunu hissetti. Louisa’yı da onaylamayacaktı.

Michael havaalanından çıkarken Bill cebinden bir cüzdan dolusu fotoğraf çıkardı ve onları Louisa’ya uzattı. Louisa müteşekkir bir edayla fotoğrafları inceledi. Uzun eve dönüş yolculuğunda Louisa’nın değil onun ailesinden bahsedebilirlerdi. Fotoğraflar genellikle teyzesi Martha ve kuzenleri Marvin ile Leroy hakkındaydı. Louisa, Martha ile Rhiannon arasındaki benzerliğe şaşırıp kalmıştı. Bunu Bill’e söylediğinde Bill gülümsedi ve kardeşinin çocukluğuna dair bir fotoğraf daha çıkardı. Louisa nefesini tuttu. Sanki Rhiannon’un ikizine bakıyor gibiydi.

Kızı okula başlarken çocuklarının babalarının farklı olduğu düşünülür diye ne kadar korktuğunu anlattı. Michael’ın onları babası olmadığını açıklamamıştı. Bunu ona nasıl söyleyeceğini düşünmek için zamana ihtiyaç vardı.

Bill ona öyle hüznü bir şekilde baktı ki Louisa ağlayacağını sandı. “Sen doğduktan sonra bunu çok düşündüm,” dedi. “Yarı siyahi yarı beyaz olduğun için insanların sana nasıl davranacağından çok korkuyordum.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Savaştan sonra İngiltere’de olduğumu ve Wolverhampton’dayken sizi aradığımı söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Louisa başını salladı.

“1955 yılında, yani Britanya’da son bulunuşumun ardından on bir yıl geçmişti. Her şey o kadar farklıydı ki. Sokağa geldiğimde suratları görmeliydin. Üzerine bastıkları bir şeymişim gibi bakıyorlardı. O zaman işlerin Louisiana’daki gibi kötüye gitmiş olduğunu fark ettim. Senin böyle bir yerde büyümek zorunda kaldığını, okula gittiğini, seni orada bırakmakla iyi etmediğimi, Chicago’da daha iyi bir hayat sürebileceğini düşündüm.”

Louisa’nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Kasabanın diğer ucunda onu aradığı ve Louisa’nın o an birkaç kilometre ötede sınıfta oturduğu gerçeğine katlanamıyordu.

“On yaşına gelene kadar her şey iyiydi,” dedi ağlamamaya çalışarak. “Kulağa delice geldiğini biliyorum ama gerçekten beyaz olduğumu düşünerek büyümüştüm.”

Devil’s Bridge’den, Wolverhampton’a taşınmalarını ve kösedeki markette ona hizmet verilmemesinin şokunu yaşadığı zamanı anlattı. Yavaş yavaş ve çekinerek ona, rengi hakkında hissettiklerinden ve beyaz olmak için yaptığı şeylerden bahsetti. Ama her kelimesini dikkatle seçiyordu. Bu, hayatının düzenlenmiş bir anlatımıydı.

Bill cebinden büyük, beyaz bir mendil çıkarınca Louisa onun çok fazla burnunu sildiğini, Louisa’nın onu ağlarken görmemesi için yüzünü sakladığını fark etti.

Michael’m evine gittiklerinde atmosfer düzelmişti. Gina, Tom ve Rhiannon ile birlikte evde bekliyordu. Çocuklar Bill arabadan indiği anda onun üstüne atlamıştı. Sadece bir tane dedeye sahip olduklarından, bir dede daha edinmek onları çok heyecanlandırmıştı. Özellikle de Rhiannon kolunu sıyırmasını isteyip renklerini karşılaştırdığında ve aynı renkte olduklarını gördüğünde çok sevinmişti.

Öğle yemeğinden sonra Michael, Bill'e stüdyoyu gösterdi. İkisi gideli uzun zaman olmuştu ve Louisa ortalığı topladıktan sonra yoğun bir gerginlik hissetti. Bill ve Michael anlaşıyor gibiydi; çocukları da çok sevdiği ortadaydı. Louisa kendini dışarıda kalmış gibi hissetti ve ağlamak istedi. Bu, onun büyük günü olacaktı. Hislerinin tamamen çocukça olduğunun farkındaydı ama onları görmezden gelemiyordu. Michael mutfığa girdiğinde Louisa'yı bir mendille ağlarken görmüştü.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum!" Michael ona sarıldığında omuzları sarsılıyordu. "Onu ilk gördüğümde çok heyecanlıydım; bana o resimleri gösterince yapbozun kayıp parçalarımn yerine oturduğunu hissettim. Ama onunla *konusamıyorum*, Michael! Benden *hoşlandığından* bile emin değilim!"

"Tabii ki hoşlanıyor!" Michael başını iki yana salladı. "Havaalanında yüzünü gördün. Piyango kazanmış gibiydi!"

"A... Ama... O... benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor." Ağlamaya devam etti. "Ve bildiği zaman benden utanacak. Bunu biliyorum!"

Michael onun omuzlarından tuttu ve gözlerine baktı. "Senden utanmayacak! Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Neden utan-sın ki?"

"Tüm hayatım yüzünden," diye mırıldandı Louisa. "Ray'i nasıl açıklayacağım? Trefor'u? Hatta seni?"

"Dinle, Lou, kendisi bir peder olabilir ama erdemlilik taslayacak biri değil. Onu stüdyoda görmeliydin! Stones'dan birkaç bir şey çaldım ve o da ayağa kalkıp çocuklarla dans etti. Müziği çok seviyor gerçekten." Louisa'nın omuzlarını sıktı. "Ve benim müziğimi beğenen kimse kötü olamaz!"

Louisa hafifçe gülümsedi.

"Bence ikinizin üzerine de fazla gidiyorsun," diye devam etti. "İlk başta böyle olması normal, öyle değil mi? Onu o ka-

dar çok düşündün ki. Ona bir şans vermelisin. Birbirinizi tanımanız için ikinize de zaman ver.”

O gün akşama doğru Michael çocukları çiftliğe götürdü. Bill, Eva ve Eddie'den uzak durmak için Michael'm evinde kalacaktı. Fikir Louisa'nın ambarda kalıp onunla biraz zaman geçirmesiydi. Ama diğerlerine el sallarken içini bir korku kapladı. Önündeki saatleri nasıl atlatacağını bilmiyordu.

“Michael kesinlikle iyi bir adam,” dedi Bill cipleri yolda kaybolurken. “Uzun zamandır birlikte misiniz?” Louisa gerilince Bill gülümsedi. “Çocuklar ona baba demiyorlar. Ve bana onları eve götüreceğini söyledi.”

“Kusura bakma.” Louisa parmaklarını birbirine geçirip ellerine baktı. “Sana her şeyi anlatmalıyım. Michael benim ikinci eşim. İlk eşim on yıl önce intihar etti çünkü...” Derin bir soluk aldı. “Çünkü geçmişimle ilgili bir şey öğrendi.” Louisa araya girmesini bekleyerek durdu. Ama Bill hiçbir şey söylemedi. Louisa başını kaldırdı fakat yüzünden bir şey okunmuyordu.

“Michael ile seni aramaya başladığımda tanıştım.” Yine durakladı. “Michael... Eşinden boşandı. Ayrı bir evimiz var çünkü çiftlik aslında Tom'un. Yani birkaç sene sonra on sekiz yaşında olduğunda onun olacak. Durum çok karışık.” Babasının yüzünü izleyip derin bir soluk verdi. Gözlerinde hüznü bir bakış vardı.

“Eşini bu kadar gençken kaybetmen zor olmuş olmalı.” Uzanıp onun elini tuttu. “Çocuklarla birlikte bu durumla nasıl baş ettin?”

Louisa cevap vermek yerine ağlamaya başladı. Babası onu yargılamadığı için rahatladığından ve anıların bir bir aklına gelmesiyle oluşan acıdan ağlıyordu. “Sana hayatımı anlatmaktan çok korkuyorum,” dedi. “Beni sevmeni o kadar istiyorum ki! Ama gerçeği bildiğin zaman...”

“Bana istediğin kadar az ya da istediğin kadar çok şey anlatabilirsin,” diye fısıldadı Bill. “Senin için olan hislerim konusunda bir şey değiştirmeyecek, sen benim kızsınsın!” Bill ona sarıldığında Louisa teninde onun da gözyaşlarını hissetti. “Ama sana başka bir şey söyleyeceğim, Louisa, sen *benim* hayatımı öğrendiğin zaman senin yaptığın hiçbir şey kulağa o kadar da kötü gelmeyecek.”

Işık azalıyordu ama babasının anlattıklarına o kadar dalmıştı ki lambaları açmak aklına gelmemişti.

“Ordudan ayrıldığımda otuz iki yaşındaydım. Durulmam gerektiğini anlamıştım. Ne yapacağımı bilmediğim için New Orleans’a geri döndüm. Merkezdeki bir restoranda garson oldum. Çok uzun zaman olmamıştı ki Cora-Mae ile tanıştım.” Omuzlarını silkti. “Çok hızlı bir şekilde evlendik. O hemen çocuk istedi, ben ise istemedim.” Kaşlarını çatınca alnında kırışıklıkla oluştu. “Öyle bir hakkım varmış gibi hissetmiyordum. Babamın bana yaptığını şeyin aynısını yaptığımı düşünmek beni paramparça ediyordu.”

Louisa yavaşça başını salladı. “Michael’ın annesi bana Martha ile senin babanızla iletişim kuramadığınızı söylemişti.”

“Bizi terk ettiğinde üç yaşındaydım. Martha bir bebektir. Onu bir daha hiç görmedik. Yaşıyor mu öldü mü onu bile bilmiyorum.”

Bill'in bakışlarını gören Louisa onun da kendisi gibi babasıyla ilgili hayaller kurup kurmadığını merak etti.

"Babasız büyümek gerçekten çok acı vericiydi." Göğsüne dokundu. "Ama bunu hiç belli etmedim. Hepsini içimde tuttum. Cora-Mae bebeklerden bahsettiğinde ona bağırarak istiyordum. En sonunda ona senden bahsettim. 'Bak, Cora-Mae,' dedim. 'Binlerce kilometre uzakta benim bir parçam yürüyor. Yanımdan geçip gitse beni tanımayacak küçük bir kız. Zaten sahip olduğum çocuğu bulmadan nasıl yeniden çocuk yapabilirim?'" Başını iki yana salladı. "Bunu duymaktan yorulduğu bir noktaya geldik. Sürekli kavga ediyorduk." Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülücük belirdi. "Beni bulduğun için ona teşekkür etmem gerekmesi oldukça ilginç."

Louisa da ona gülümsedi. "Artık bir torunu var, biliyor muydun?"

"Öyle mi?" Bill kollarını birbirine bağlayıp sandalyesine yaslandı. "Sevindim. O daha iyisini hak ediyordu."

Louisa yine gözlerinin bulutlandığını gördü. Neden kendini bu kadar küçük görüyordu? Bunca yıldır uzakta olduğu için değildi herhâlde?

"Detroit'e gittiğinizde ne oldu?" diye sordu.

Bill güldü. "Pek bir şey olmadı. Martha ile bize vad edilen bir yere gittiğimizi sanıyorduk. Siyahi insanların güneyde gördükleri muameleden bıkmıştım. Sanırım orduyla o şekilde seyahat etmiş olmam bu gibi şeylere katlanmak zorunda olmadığımı fark ettirmişti. Herkes bize pislikmişiz gibi davranmıyordu." Ellerinin arkasındaki damarları incelerken durakladı. "Oraya vardığımızda çok da bir şey fark etmedi. Hâlâ garsonluktan daha iyi bir iş bulamıyorduk. Ama en azından siyahlarla beyazlara aynı yerde hizmet edebiliyordum." Louisa'ya baktı. "Kulağa çılgınca gelecek, biliyorum, ama kadın bir garsonla

beraber yemek servisleri arasında dans ediyorduk. Bir gece siyahi bir adam gelip beni çağırdı. Bir grubu yönettiğini ve onlara nasıl dans edileceğini gösterecek birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Kendisi Berry Gordy çıktı. Hiç duydun mu?”

“Bildığımız Berry Gordy mi?” Louisa nefesini tuttu. “Tamlamla-Motown’daki?”

“Hı-hı.” Bill gülümsüyordu ama bakışları ışıltısını yitirmişti. “Yıl 1959’dı ve kariyerine daha yeni başlıyordu. Benim için harika bir zamandı. Hep yeni danslar çıkarıyordu ve genelde sokaklardaki genç çocukları topluyordu. Ben rutin olarak çalışan birkaç kişiden biriydim. Onlara nasıl giyineceklerini, kendilerine nasıl hâkim olacaklarını falan öğretiyordum.”

Louisa’nın gözleri kocaman oldu. “O zaman bir sürü ünlüyle tanışmış olmalısın.”

“Evet, birkaçıyla tanıştım.” Bakışlarını indirip yeniden ellerini incelemeye başladı.

“Hadi ama! Anlatsana!”

“Four Tops vardı, onları iyi tanırdım. The Supremes ve Smokey Robinson...” Omuzlarını silkti.

“Vay canına! Mükemmel zaman geçirmiş olmalısın!”

“Şey, sanırım öyle.” Sesi öyle demiyordu. “Problem bu işin kızların sürekli bana gelmesini sağlamasıydı. Beni özel gör-düklerinden falan değil, onlara bir çıkış sağlayabilirim diye düşünüyorlardı.” Bir soluk verdi. “Direnmek oldukça zordu. O zamanlarla gurur duymuyorum. Ve her şey bir noktada geri tepti ve bana hak ettiğimi verdi.

“Ne oldu?”

“Her türlü partiye davet ediliyordum ve kızlardan biri beni uyuşturuculara alıştırdı. Ot içiyordum ama birkaç hafta sonra kokaine başladım.”

Louisa ona bakıyor, doğru kelimeleri arıyordu. “Hayatının kötü olduğunu söylerken bundan mı bahsediyordun?”

Bill başını sallayarak onayladı. “Her şeyi kaybettim, Lou. Hitsville’deki işimi, evimi. Martha bana yardım etmeye çalıştı ama ona izin vermedim. 1965’in sonunda sokaklarda yatmaya başlamıştım. Bulaşık yıkama işi bulmuştum ama paramı alırmaz mal almaya koşuyordum. Yediğim tek yemek mutfakta arta kalanlardı.” Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Şu an yorgun görüldüğümü düşünüyorsan, beni o zamanlar görmeliydin!”

“Ama uyuşturucuyu bıraktın değil mi?”

“Zorunda kaldığım için. Walmart’tan bir çift ayakkabı çalmaya çalışırken yakalandım. Beni bir rehabilitasyon programına yerleştirdiler ve oradayken ben...” Başını iki yana sallayıp durakladı. “Sanırım buna bir öngörü diyebiliriz.” Duvara bakarken gözleri parlıyordu. “Uyuşturucu yoksunluğundan mı olduğunu bilmiyorum ama tam önümdeki çimlerin üzerinde etrafında alevleri olan kötü görünlü adamı gördüm. Sonrasında da bir ses duydum. *Bir seçim şansın var, Bill. Ben ya da şeytan.* Duyduğum buydu.”

Louisa ne demesi gerektiğini bilmiyordu. On yaşından beri kiliseye gitmemişti. Garip bir şekilde ona baktı. “Bu yüzden mi... Bir peder oldun?”

Bill başıyla onayladı. “Sana muhtemelen garip geliyordur. Herkese öyle geliyor ama benim için oldukça gerçek bir olaydı. Çok güçlüydü. Uyuşturucuyu daha önce de bırakmak istemişim, neredeyse beş senedir sokakta yaşıyordum ama ertesi sabah uyandığımda o çılgın istek yok olmuştu.”

“Ne zamandır hastanede çalışıyorsun?”

“Dört sene olacak.”

Louisa ona bakıp bilmek için can attığı şeyi nasıl soracağını düşündü. “Peki sen... Tekrar kendine geldiğinden beri... Bilirsin, kimseyle tanıştın mı?”

“Hayır hanımefendi!” Gülümsedi. “İçki içmiyorum, uyuşturucu almıyorum ve şey yapmıyor...” Kaşlarını kaldırdı.

“Ah!” Louisa onun neredeyse söylemek üzere olduğu şeyi düşünerek utandı.

“Kadınlar söz konusu olduğunda maalesef kötü haberim.” Bir kahkaha attı. “Bana arkadaşlık etmesi için bir köpeğim var artık. Ve beni şikâyet etmiyor!”

Louisa güldü. Ama tek başına kalmak için böyle bir sonuç bulması kendini suçlu hissettirmişti. “Başka birisiyle karşılaşabileceğini düşünüyor musun?”

“O konuda şüphelerim var.” Gözlerinde acılı bir bakış vardı. Annesini düşünüp düşünmediğini merak etti. *Bir daha evlenmeyecek olmasının asıl nedeni bu muydu?*

“Sana sormam gereken bir şey var,” diye başladı söze. “Hâlâ bir şeyler hissediyor musun?” Durakladı.

“Annene karşı mı?” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunun olacağını biliyordum.” Derin bir soluk verdi. “Çok sene geçti ama evet, beraber geçirdiğimiz zamana dair harika anılarımız var. Doğrusunu söylemek gerekirse hayatım boyunca onun gibi bir kadınla daha tanışmadım.”

Louisa’nın midesi kasıldı. Korktuğu da buydu. “Ona değer vermen benim için çok şey ifade ediyor,” dedi fısıldayarak. “Sorun şu ki annemin seni tekrar görme fikrinin altından kalkabileceğini sanmıyorum.”

Bir an sessizlik oldu. Ardından Bill, “Bunu anlayabiliyorum,” dedi. “Tabii kötü bir durum. Onu tekrar görmek isterdim.” Direkt olarak Louisa’ya bakıp gözlerindeki korkuyu fark

etti. “Eski zamanların anısına. Başka bir şey için değil. Diğer babanla da tanışmak isterdim. Elini sıkıp seni yetiştirmek konusunda iyi bir iş çıkardığını söylemek isterdim.”

Louisa gözlerini kırıştırıp yaşları savuşturdu ve Eddie’nin buna nasıl bir tepki vereceğini merak etti. Ona Bill’in geleceğini ama çiftlikten uzak duracağını söylemişti. Annesine söylemek konusunda ne yapması gerektiğini bilememişti. Tom ve Rhiannon’un bu konuda ses çıkarmamalarını istemenin adil olmadığını biliyordu. En sonunda Eddie, Louisa ve Michael’ın havaalanına gitmek içi yola çıktığında söylemeye karar vermişti.

Louisa dudağını ısırdı. Eddie neredeyse Bill’in tarafında gibiydi. Nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyordu? David’in ölümünün Bill’in yaptıklarıyla direkt olarak ilgisi olduğunu bilip bilmediğini, annesinin o gün Aberystwyth’e gerçekten neden gittiğini ona hiç anlatıp anlatmadığını merak etti.

Bill onun aklını okumuş gibi elini kendi eline aldı. “O da annen gibi beni görmek istemeyecektir. Ama az önce söylediklerimi ona iletirsen mutlu olurum.”

Louisa başını salladı. “Sana baba demememi sorun etmiyorsun, değil mi? Sadece biraz alışmam gerekiyor...”

“Tabii ki etmiyorum!”

“Benim... Diğer babam olanlar için seni hiç suçlamadı ama annem...” Louisa omuz silkti.

“Sanırım hayatını mahvettiğim için beni affetmedi.”

Louisa başını iki yana salladı. “Ama sandığın gibi değil. En azından benim doğumumla ilgili seni suçlamıyor. Gerçekten sana düşman olmasının nedeni daha sonra yaşananlar.”

“Daha sonra mı?”

Hikâyeyi anlatırken Bill’in yüzünün düşüşünü izledi. “Cat-

hy, annemin senden ilk kez savaştan sonra haber aldığını söyledi,” dedi. “Babamla bir şeylerin yolunda gitmesi için uğraşıyordu ama hâlâ sana âşıktı. Cathy, annemin senin Britanya’ya gönderilmeni umduğundan bahsetti. Beraber olabileceğiniz tek yol buymuş çünkü babam David’i Amerika’ya götürmesine asla izi vermezmiş.”

Bill anlatılanlar karşısında gözlerini kırptırdı.

“Sana söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Sana neden bu kadar karşı olduğunu anlamayı sağlamam gerekiyordu. Sanırım David öldüğünde sadece... Seni hafızasından silmek istedi.” Louisa yutkunurken gözleri dolu doluydu. “Senin adını bile hatırlamadığını söyledi.”

Artık ikisi de ağlıyordu. Bill kollarını ona sarmıştı ve karanlıkta birbirlerine tutunmuşlardı.

“Bu senin suçun değildi,” dedi Louisa. “Ama seni neden ondan uzak tuttuğumu anlıyorsun, değil mi?”

Bill’in başım salladığını hissetti. “Merak etme,” dedi Bill. “Ondan uzak duracağım.”

42. Bölüm

Michael ve çocuklar ertesi sabah kahvaltıya geldi. Rhiannon saat beşte uyandığını ve tekrar uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğunu söyledi.

Bill'in elini tutup onunla mutfakta dans ederken, "Gelip beni Eisteddfod'da izleyecek misin, dede?" dedi.

"Nerede?" Bill ona şaşkın bir şekilde gülümseyip Louisa'ya döndü.

"Galler'de yaptığımız bir sanat festivali," dedi Michael'a bakarak. "Rhiannon il finallerine kaldı da."

"Galce bir şarkı söylüyorum ve solo dans ediyorum," dedi Rhiannon. "Gelecek Cumartesi orada olacaksın, değil mi?" Bu davetin ortaya çıkaracağı durumlardan hiç haberi yoktu tabii.

Bill ve Louisa birbirlerine baktılar. "Gelip seni izlemeyi çok isterim, tatlım." Gülümsedi. "Ama Amerikalıların oraya gelebileceğinden pek emin değilim. Annenin sorması lazım. Ama bak sana ne diyeceğim," onu belinden tutup döndürdü. "Pratik yaparken seni izlemek isterim. Stüdyoyu kullanabilir miyiz, Michael?"

Hepsi ambara gitti.

"Neyle dans ediyor?" dedi Bill.

"Enstrümantal bir parçayla," dedi Michael. "Bir şey bulmak için çok uğraştık. Çok katı kuralları var. İngilizce hiçbir söz olamaz, yalnızca Galce kullanılabilir. Cozy Powell'in bir bestesi. Onu duymuş muydun?"

“‘Dance With The Devil?’ mi?” Bill’in gözleri buğulandı.

“Evet, o.” Michael gülümsedi. “Tamamen bateriden oluşuyor ve çok hızlı.”

“Ne oldu, baba?” Louisa ona nasıl seslendiğini fark edince dudağını ısırıldı.

Bill başını kaldırıp gülümsedi. “Önemli bir şey yok.” Başını yavaşa iki yana salladı. “O parçayı ilk duyduğum zaman bana annenle dans ettiğimiz ‘Drum Boogie’ adlı şarkıyı hatırlatmıştı. Sığınağın orada bu şarkıyla dans ederdik.”

“Nasıl bir dans, dede?” dedi Rhiannon. “Bana da gösterir misin?”

“Tabii ki tatlım.” Gözleri dolmuş bir hâlde ona gülümsedi.

“Sen ağlıyor musun, dede?”

“Ah, hayır. Sadece bu yaşlı gözlerim işte...” Onun ellerini tuttu. “Hazır mısın?”

Rhiannon, Bill onu iki yana sallayıp kafasının üstünde çevirdiğinde heyecanla çığlık atıyordu.

Bill ve Rhiannon stüdyoda dans ederken Louisa, Michael’e, “Ne yapacağız?” diye sordu. “Hem onun hem de annemle babamın gitmesine izin veremeyiz.”

“Biliyorum.” Michael başını salladı. “Onu uzakta tutmak hoş değil gibi geliyor. Rhiannon’un yeteneğini ondan almış olması onun için çok anlam ifade ediyor. Bir daha Rhiannon’u topluluk önünde dans ederken ne zaman görecektik?”

Louisa kaşlarını çatı. “Haklısın ama bunu annemlere nasıl açıklarsınız? Onlar da Rhiannon ile gurur duyuyor ve bu gösteriyi dört gözle bekliyorlar.”

“Bunun annenin geçmişi geçmişte bırakması için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüyor musun?”

Louisa iç çekti. Keşke o kadar basit olsaydı.

Öğlen yemeği zamanı Michael, Bill'i yerel publardan birine götürürken Louisa da çocukları çiftliğe götürdü.

Louisa, Eddie'yi inekleri sağarken buldu.

"Annem bunu nasıl karşılar?" diye sordu beraber otururlarken.

Eddie omuz silkti. "Bunu beklediğini söyledi. Daha erken gelmemiş olmasını ilginç bulmuş."

"Ne?," Louisa nefesini tuttu. "Onu bulmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyordum? Bulmamızda bir payı da yok!"

"Onun üstüne fazla gitmemeye çalış, Lou. Şoka girdiğinde istemediği şeyler söylediğini biliyorsun."

Louisa başını sallayarak onayladı. "Üzgünüm. Sadece son günler o kadar stresli geçti ki. Bir de Rhiannon gidip onu Eisteddfod'a davet etti ve ben ne yapacağımı bilmiyorum!" Ağlamak üzereyken kendini durdurdu.

Eddie onun koluna dokunurken diğer eliyle de alnını ovdu. "Gitmek istemesi çok doğal. Orada olmasını ben sorun etmem ama annen..."

"Ah, baba!" Louisa ona sarıldı. "Nasıl bu kadar..." Doğru kelimeyi arıyordu. Nazik miydi? Affedici mi? O bunların hepsiydi. O kadar iyiydi ki yüzlerce kez annesinin değil, *onun* çocuğu olmayı dilemişti. "Ben... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Louisa.

"Neyi?"

"Hiç korkmuyor musun? Annem şey yaparsa... Bilirsin işte." Kelimeleri öğlen güneşinde uçuşan toz parçacıkları gibi havada kaldı.

Eddie ahırın zeminine bakıp ayakkabısının kenarıyla bir samanı yuvarlıyordu. “Pek değil.” Sesi az çıkıyordu ama sabitti. “Çok uzun zaman oldu, Lou. İnsanlar değişir.”

Evet, diye düşündü Louisa, *değişir*. Annesi Bill ile tanıştığında yirmi bir yaşındaydı. Louisa kendinin o yaştaki hâlini düşününce omuzlarını silktilti. Onu değiştiren ne olmuştu? Zaman ve iyi bir adamın sevgisi. Annesi için de aynısı geçerli miydi? Eddie son otuz senede tüm hüznü zamanlarda ve güzel zamanlarda onun yanında olmuştu. Ama Bill olmamıştı. Louisa o anda bir şey fark etti. Bill’in onun annesini bulması, annesinin onu bulmasından çok daha kolay olabilirdi.

Eğer isteseydi.

Onun soyadını ve bir zamanlar çalıştığı yeri biliyordu. Evet, Eva’nın oturduğu yerin sokaklarını araştırmıştı. Ama bulmak istediği kişinin Eva değil Louisa olduğunu söylemişti. Belki de Eva’yı, Eva’nın onu sevdiği gibi sevmemişti ve annesi içten içe bunu biliyordu.

Pencereden giren güneş ışığının vurduğu Eddie’ye baktı. “Benim yerimde olsan ne yapardın?”

Eddie içini çekti. “Gidip anneni görürdüm. Ona bana az önce söylediğin şeyi söylerdin. Onu davet eden Rhiannon olmuş. Belki bir fark yaratabilir.”

“Yaratmazsa?”

“O zaman iş sana kalıyor. O senin kızın, kimin gideceğine karar veren sen olmalısın.”

Louisa bungalova doğru ilerlerken Eddie’nin söylediklerini düşündü. Annesi Bill ile aynı odada olmayı direkt olarak

reddederse ki bu daha olağan duruyordu, ne olacaktı? Eddie yalnız gitmeye karar verirse ne olacaktı? İki adamın karşılaşması ne kadar adildi? Eddie'nin David'in ölümü hakkındaki korkunç sırrı bilmeden Bill ile el sıkışmasını sağlamak? Bill'e anlattığı gibi Eddie'ye de anlatabilir miydi? O acıyı yine su üstüne çıkarmak doğru olur muydu? Eddie bunu hak etmiyordu. Uyuyan yılanın kuyruğuna basmamak en iyisiydi.

Eva mutfakta kek yapıyordu. Başını kaldırdığında unla dolu elek havada kaldı. Gözlerinden her şey okunuyordu. Sitem ve hayal kırıklığı dolu, korkmuş. *Evet*, diye düşündü Louisa, *gözlerinde gerçekten korku vardı. Kızının eve onun eski aşkıyla birlikte geleceğini mi düşünmüştü?*

“Anne?” Elek karıştırma kabına çarptı. “Onu getirmedin, demek?”

“Hayır! Tabii ki getirmedim!” Louisa sakın kalmaya çalışıyordu. “Getirmeyeceğime dair söz vermiştim, değil mi?”

Eva dudaklarını ince bir çizgi hâline getirdi. “Nasıl peki?” Soruyu sorarken masaya bakıyordu.

“İyi.” Louisa derin bir nefes aldı. “Kolay bir hayat sürmemiş ama kendini toparlamış. Kilise için çalışmaya başlamış.”

“Ah.” Eva kabın kenarlarından taşan unu temizledi. “Kilise demek.” Sesi eko gibiydi.

“Ona onu görmek istemediğini söyledim ama Rhiannon onun da Eisteddfod’a gelmesini istiyor.” Durakladı. Anne-si hâlâ unla ilgileniyordu. “Az önce söylediğimi duydun mu, anne?”

“Evet, duydum.” Eva'nın sesi fısıltıdan az daha yüksekti. “Gitsin o zaman. Bizim onu görmek için başka fırsatlarımız da olacaktır. Çok başarılı olduğundan daha fazla yarışma kazanacaktır illa ki.”

“Anne!” Louisa ona sarılmalı mıydı yoksa bağırmalı mıydı bilemiyordu. “Ama bunu dört gözle bekliyordun!”

“Biliyorum.” Eva hâlâ başını kaldırmamıştı. “Ama dediğim gibi, başka fırsatlar da olacaktır.” Masaya bir damla yaş düşünce un hafifçe havaya kalktı.

Louisa ona doğru ilerleyip elini kaldırdı ama eli havada kaldı. “Ona dokunmak neden bu kadar zordu? “Uzak kalmak zorunda değilsin, anne. Ben umuyordum ki... Rhiannon için...”

“Hayır!” dedi annesi araya girerek. “Lütfen tekrar sorma. Biliyorsun ki ben...” cümleyi kuramadı. “Ben asla...”

“Asla affedemez misin?” Louisa annesinin omzuna dokundu. “Biliyorum, anne. David’e olanları biliyorum ve böyle hissettiğin için seni suçlamıyorum. Ama bu Bill’in suçu da değildi, değil mi? Neden unutamıyorsun?”

“Bana öyle bakma,” dedi Eva.

“Nasıl?”

“Annem gibi!” Eva’nın alt dudağı titriyordu. “O şey...”

“O ne?”

“O haklı olduğunda baktığı gibi.” Louisa’nın ötesine bakarken gözlerinden yaşlar akmaya başlamış ve başını önce aşağı yukarı sonra da inkâr içinde sağa sola sallamıştı. “Biz asla beraber olmamalıydık... Ve Tanrı beni bunun için cezalandırdı.”

Louisa annesinin iki omzunu da tuttu ve dizlerini hafifçe kırarak gözlerinin aynı yükseklikte olmasını sağladı. “Beni dinle, anne! Bill Tanrı’ya inanıyor ama ben *onun* bile böyle zalimce bir şeyi kabulleneneğine inanmıyorum.” Sesi ufak mutfakta çok yüksek çıkmıştı. Annesi elini cebine götürdü ve kıyafetinin üzerinde un izleri bıraktı. Mendilini gözlerine götürdü. “Çok üzgünüm, anne, bağırarak istememiştim.” Louisa sesini ayarlamaya çalışsa da içinden bağırarak geliyordu. An-

nesi, Bill hakkında böyle konuşmasının Louisa'ya neler hissettirdiğini fark etmiyor muydu? *Sanki benim asla doğmamış olmamı dilermiş gibi*, diye düşündü.

Annesinin yaşlarla ıslanmış yüzüne baktı. “Belki de Bill değil,” dedi yavaşça. “Belki de affetmen gereken kişi kendinsindir.”

Eisteddfod'dan önceki gün Louisa, Tom'u okula gönderdi ve Rhiannon'un kostümünü dikmeye başladı. Soluk pembe dans kıyafetinin üzerine dikecek bir kutu dolusu süs altını vardı ve bunu yapmak sabahının çoğunu alacaktı. Rhiannon pratik yapması için bir gün izinliydi ve çoktan Bill ile birlikte stüdyoya geçmişti.

Louisa gümüş süsleri iğnesine takıp kumaşa geçirirken annesini düşündü ve Bill'i dışarda tutmak için aklına nasıl bir duvar ördüğünü merak etti. Suçluluk duygusundan daha fazlası mı vardı? Bir fotoğraf bile görse tüm hislerinin geri geleceğinden mi korkuyordu? Eddie her şeyin geçmişte kaldığından emin görünüyordu ama nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Louisa elbiseyi ışığa doğru kaldırdı. Yarın o saatlerde Rhiannon o elbisenin içinde dans ediyor olacaktı. Annesinin, Eddie'nin ve Bill'in izlemek için orada olması nasıl olurdu diye düşündü. Eva'nın söylediklerine rağmen, Louisa bunun gerçekleşmesini umut ediyordu. Bunun her şeyden çok istediğini fark etmişti. Yapbozun son bir parçasının daha kayıp olduğunu hissediyordu. Annesinin Bill ile hiçbir iletişim kurmak istememesi Louisa'ya fiziksel bir acı veriyordu. Bunu düşündükçe, annesinin onun varlığını daha fazla reddettiğini hissediyordu.

Michael kapıyı açtı ve önüne bir bardak çay koydu. “Rhiannon bu elbisenin içinde harika görünecek.” Louisa’nın omuzlarını sıvazladı. “Ona annenlerden bahsettin mi?”

“Henüz değil.” Louisa dudaklarını birbirine bastırdı. “Babam en iyisinin ona dansından sonra söylemek olduğunu düşünüyor. Anneannesinin yine bir krize tutulduğu ve oraya gelemediğini söyleyelim istiyor. Gitmediklerini öğrenmenin moralini bozabileceğini düşünüyor.”

Michael başını salladı. “Sanırım Bill bu konuda kendini oldukça suçlu hissediyor.”

“Aslında öyle hissetmemeli. Annemin söylediği doğru. Onu izlemek için muhtemelen başka şansları da olacaktır, öyle değil mi?” Michael’a gerçekte nasıl hissettiğini söyleyemedi. Konuyu kendi ellerine alacağından korkuyordu. Annesine gidip onu kendi ikna etmeye çalışabilirdi. *Hayır, diye düşündü, bu onu kimsenin ikna edemeyeceği bir şey. Bana söylemediği bir şey var. Belki de asla söylemeyecek. Tıpkı ona asla söylemeyeceğim şeyler gibi. Ve bunu böylece kabullenmek zorundayım.*

Louisa da Michael da Rhiannon’un koridorda parmak ucunda yürüdüğünü duymamıştı. Bir şeyler içmek için eve gelmiş ve adını duyunca kapıdan dinlemişti. Dokuz yaşındaki yüzü stüdyoya geri dönerken çok asıktı ve Rhiannon giderken yol üstündeki çiçekleri tekmeliyordu. Ne söyleyeceğini planlayarak kapıda bekledi. Kendini gülümsemeye zorladı ve Bill’in kaydı başa almakla uğraştığı stüdyoya girdi.

“Dede, pratik yapmaktan biraz sıkıldım. Bunun yerine biraz yürüyebilir miyiz?”

“Tabii.” Bill başını kaldırıp gülümsedi. “Sanırım ihtiyacın olan tüm pratiği yaptın. Bu rutine uyurken bile uyabilirsin!”

“Güzel!” Rhiannon onun elinden tuttu. “Sana burada kırsal

alanları görmek istiyorum. Arabadan pek göremeyeceğin şeyleri. Uzun yürüyüşleri sever misin?”

Rhiannon ona gülümsedi. “Yanımıza güçlü kalalım diye şekerli bir şeyler aldığımız sürece, evet.”

“Tamam, ben gidip alayım.”

“Annene de nereye gittiğimizi söyle.”

Bir saat sonra Bill ve Rhiannon, Maltesers paketini paylaşmak için çitlerin orada durakladı.

“Şimdi neredeyiz?” dedi Bill tırmandıkları için nefes nefese kalmış şekilde.

“Burası Bryn Llwyd,” dedi ağzına şekerlemeleri atarken. “Galce de Gri Tepe anlamına geliyor.”

“Peki, gri görünmüyor ama!” Bill alnında biriken ter damlalarını sildi. Bahar güneşi bulutların arasından çıkmış önlerinde uzanan çamların üzerine parlıyordu.

Rhiannon ona baktığında kaşlarının arasındaki yumuşak ten kırıışmıştı.

“Sorun nedir, tatlım?”

“Çok susadım, dede. İçecek bir şeyler getirmeliydim.” Etrafına bakındı. Yüz metre kadar ilerde çam ağaçlarının arasında küçük ve beyaz bir bungalov vardı. Rhiannon bir süre ona baktı. “Sence oraya gidip kapıyı çalsak bize biraz su verirler mi?”

Bill omuzlarını silkti. “Sormakta bir sıkıntı olacağını sanmıyorum.”

Bungalova doğru yürürlerken Rhiannon’un kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Bunun yanlış olduğunu çok iyi biliyordu. Ama yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

Ön kapıya ilerledikleri sırada gözleri etrafı taradı. Land Rover kamyonetin arkasına park edilmişti. Güçlkle yutkundu. Ya diğer dedesi de evdeyse? Bunu düşünmemiştir. Bir kavga çıkar mıydı? Verandaya bakıp Eddie'nin botlarının orada olmadığını görünce sevindi. Elini kaldırıp mavi boyalı kapıya tıkladı.

Eva kapıya gelmek için yavaş hareket ediyordu. O yaklaşırken ayak seslerini ve bastonunun sesini duyabiliyorlardı. Güneş ışığı gözüne gelince gözlerini kırpıştırdı.

“Rhiannon?” Eva serbest olan elini gözlerini korumak için alına götürdü. Sonra verandanın önünde duran figürü gördü. Eli ağzına gitti.

“Eva?” Bill'in yüzü de en az onunki gibi şaşkıındı. Otomatik olarak anneannesinin koluna tutunmuş olan Rhiannon'a döndü. Ama Eva onu kenara itip koridora girmeye çalıştı.

“Hayır!” dedi Eva serbest olan elini sinek kovar gibi havaya sallarken. “Annene söyledim! Bunu yapamam!”

Bill verandanın merdivenine oturup başını ellerinin arasına aldı. Rhiannon ondan anneannesinin kaybolmakta olan figürüne baktı. Evin içine girip onu takip etti. Eva koltuğuna oturmuş pencereden dışarıdaki arazide dolanan koyunlara bakıyordu.

“Neden onunla arkadaş olmuyorsunuz, anneanne?” Rhiannon fısıldayarak söylemişti ama sesi netti. “Bana sığınakta nasıl beraber dans ettiğinizi anlattı. Ne kadar eğlendiğinizi.” Gözlerine toplanan yaşlarla savaşırken burnunu çekti. “Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?”

Eva ona sımsıkı dudakları, boş ve direk bakışları ile sessizlikle cevap verdi.

“Neden anneanne?”

“Sen... Bunu anlayamayacak kadar küçüksün.” Eva’nın sesi saldırmaya hazırlanın bir yılan gibiydi.

“Ben bir bebek değilim!” dedi Rhiannon.

“Bunun farkındayım.” Eva şişmiş eklemelerine baktı. “Biraz daha büyüdüğünde anlatacağım.”

“Bu hiç de adil değil!” Rhiannon sesini yükseltti. “Şimdi arkadaş olmanızı istiyorum! Yarın *ikinizin de* beni izlemesini istiyorum!”

“Üzgünüm.” Eva dişlerinin arasından konuşmuştu. “Yapamam. Şimdi onu buradan götürür müsün?”

“Ondan neden nefret ettiğini biliyorum.” Rhiannon’un sesi artık daha kısıktı ama daha öfkeliydi. “Siyahi olduğu için, değil mi? Ondan utanıyorsun, öyle değil mi?”

“Hayır!” Eva başını yukarı kaldırdı. “Sorun bu *değil!*”

“Evet, bu!” Rhiannon’un gözlerinde garip bir bakış vardı. “Ve ben sana onu hatırlatıyorum, öyle değil mi? Eminim hiç doğmamış olmamı diliyorsundur!”

“Hayır! Bu doğru değil!”

“Doğru!” Direkt olarak Eva’nın gözlerine bakıyordu. “En-dişelenme, Eisteddfod’a gitmen gerekmiyor çünkü ben orada olmayacağım! Bir daha beni görmek zorunda kalmayacaksın!”

Rhiannon büyükannesi sandalyesinden kalkmaya çalışırken odadan hızla çıktı. Eva koridora geldiğinde Rhiannon dalgın bir şekilde bahçede gezen Bill’i geçip gidiyordu.

“Hey! Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Bill arkasından.

“Şelaleye!” diye seslendi Rhiannon ardına bakmadan.

Saniyeler içinde Bill’in görüş açısından çıkmıştı. Sonrasında ise Eva’nın elinde bastonuyla kapıda durduğunu gördü. Verandaya çıktı. Eva sanki kötü bir ruh görmüş gibi başını çevirdi.

“Ona ne dedin?” Yüzünü iki elinin arasma alıp ona bakmaya zorluyordu. “Nereye gitti?” Eva’nın yüzüne baktı. “Şelale derken? O nerede?” Eva’nın gözlerinde korkuyu gördü. Ellerini Eva’nın omuzlarına düşürdü. “Eva! Konuş benimle!”

“Lütfen, tanrım, hayır!” Transa girmiş gibi Bill’in ötesine bakıyordu. “Minik meleğim olmaz! Orası olmaz!”

“Onu bulmak zorundayız!” Bill kolunu tutup onu yola çekti. “Bana yolu göster!”

“Ben... Yapamam!” Eva dizlerine bakarken dudaklarını burktu.

“Oraya otoyoldan gidebilir miyiz?”

“E... Evet,” dedi Eva. “A... Ama ben... Araba kullanamam!”

“Ben kullanabilirim!”

Eva hafiften inlemişti ki Bill onu kollarına alıp Land Rover’a doğru koştu.

Louisa ayağa kalkıp esnedi. Dikiş yamaktan omuzları kas-katı kesilmişti. Kendine biraz kahve yapmak için mutfağa girdi. “Michael!” diye bağırdı. “Bir şeyler içmek ister misin?” Cevap gelmedi. Diğerlerinin yanına stüdyoya gitmiş olmalıydı. Su ısıtıcısını eline alırken çay şekerinin kenarına dayanmış bir not gördü.

Sevgili anne ve Michael, Bill dedemi anneannemle barıştırmaya götürüyorum. Görüşürüz. Sevgiler. R.

“Aman tanrım!” Louisa askıdan Michael’m anahtarlarını aldı ve mutfaktan çıktı. Onları bulması ve durdurması gerekiyordu. Cipun motorunu çalıştırırken bunun kimin fikri ol-

duğunu merak etti. Bill'in değildi herhâlde? Uzak duracağına söz vermişti. Yola çıkınca hızlanırken arkasından toprak saçıyordu.

“Ne taraftan?” Bill ana yola çıktıklarında Eva'ya baktı.

“Şu yoldan.” Sağ tarafı göstermişti. “Direkt olarak köprüye çıkıyor.”

“Şelale de orada mı?”

Eva başını salladı. “Babası...” dedi başını bir köpeğin silkelmesi gibi iki yana sallarken.

“Ne olmuş ona?” Bill ona bakınca yüzündeki azıcık rengin de solduğunu gördü.

“O... Kendi canına kıymıştı.”

“Louisa anlattı.” Bill güçlükle yutkunabilmişti. Gözlerini yine yola çevirirken Eva'nın gözlerinden akan yaşı gördü.

“Endişelenme.” Uzanıp elinin üzerine dokundu. “Onu bulacağız!”

Eva hıçkırıklara boğulurken bedeni titremeye başladı. “Ben... Çok üzgünüm,” dedi. “Geçen yıllar boyunca, ben... Ben...”

“Hayır!” Gözlerinde acıyla araca vurdu. “Ben üzgünüm. Neden öyle hissettiğini biliyorum: Lou anlattı. Oğlunu kaybetmenden bahsetti.”

Vites değiştirecekken Eva'mn elinin onun elini bulduğunu hissetti.

Louisa aracı köprüye doğru sürerken gözleri yolun iki yanını tarıyordu. Hangi yoldan gitmiş olabilirlerdi? Yola çıkalı ne kadar olmuştu? Çoktan oraya varmışlar mıydı? O sahneyi düşününce kanı dondu. Annesinin kapıyı açıp Bill'i görmesi. Yaşayacağı şok ona çok fazla gelirdi. Annesinin yere düşüşünü hayal etti. Bir felç geçirdiğini. Ya da kalp krizi. "Lütfen, hayır!" dedi sesli şekilde.

Köprüye doğru sürerken gözüne bir şey takıldı. Kırmızı bir şey. Şelalenin bariyerlerinin orada. Rhiannon'un ceketi mi? Yolun kenarına çekip araçtan çıktı. Geriye koşarak güneşe doğru ellerini gözlerine siper etti ve aşağıdaki çılgın sulara inen çamurlu alana baktı. Evet! Bu Rhiannon'du. Ama Bill neredeydi? Ve Rhiannon neden bariyerden aşağı bu kadar eğiliyordu?

"Rhiannon!" Louisa kızına seslendiği ama arkadan geçen kamyonet sesini bastırdı. Sonra da bir Land Rover geldi. Aracın plakasına baktığında bunun onların Land Rover'ı olduğunu gördü. Aracın köprünün yanına park ettiğini gördü. Ona doğru koşarken araçtan Bill'in indiğini gördü. Ağzını açıp seslenecek oldu ama onun ne yaptığını görünce kelimeler dudaklarında öldü. Annesini yolcu koltuğundan indiriyordu. Onu şelalenin yakınına getiriyordu.

"Rhiannon!" Suların öfkeli sesinin üzerinden kendini duyurmaya çalışıyordu. "Rhiannon! Bak!" Annesi Bill'i yanağından öperken Louisa şok içinde onları izliyordu.

Rhiannon annesinin yanında cipe binerken Bill, Land Rover'dan el salladı. Emniyet kemeriyle uğraşan Eva'ya baktı. Başını kaldırdığında gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Lütfen, ağlama, tatlım. O artık güvende.” Bir an zaman durmuş gibiydi. Karlı caddede üniformasıyla durmuş, Eva’nın şiş karnına bakarak her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

“Teşekkür ederim.” Eva’nın sesi nerdeyse bir fısıltı gibiydi. “Onu kurtardın. Daha önce söylediklerim, ben demek istemedim ki...” Ağlamamaya çalışarak durakladı.

“Sorun değil,” dedi Bill. “Açıklamak zorunda değilsin.”

“Ben... Sadece bilmeni istiyorum ki... Pişman değilim. Yaşadıklarımızdan.” Dudağını ısırdı. “Bunu yıllar önce korkunç bir yüke çevirdim. Seni ve kendimi suçladım ama bu çok... Yorucuydu. Olanlar... Kimsenin suçu değildi. Bunu daha erken görmeliydim.”

Bill onun iki elini de avuçlarına aldı. “Sanırım her şey olmasını istediğin gibi olmuyor,” dedi. “ama hüzünden çok fazla güzellik de çıktı. Çok özel bir şey yaptık, değil mi?”

“Bunu yapmamalıydım, değil mi?” Rhiannon yanındaki masada bir sıcak çikolata bardağıyla pijamalarını giymiş oturuyordu.

Louisa da onun yanına oturup kolunu kızının omzuna sardı. “Kaçıp gitmemeliydin, evet,” dedi. “Ve bana bir daha tek başına o köprü’nün yanına gitmeyeceğine dair söz vermelisin.” Louisa durdu ve Rhiannon başını sallarken çocuğun teninin sıcaklığını hissetti. “Ama dedeni anneanneni görmeye götürmen benim günler önce yapmam gereken bir şeydi.”

Rhiannon arkasına yaslandı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Ama ben sandım ki...”

“Biliyorum.” Louisa gülümsedi. “Ama ben yanılmıştım. İşleri kendi hâline bırakırsam anneannenin konuyu düşünüp bazı şeyler hakkında fikrini değiştireceğini düşündüm. Ama artık bunun hiç gerçekleşmeyeceğini biliyorum. İçinde yaşadıkları elmanın içini yiyen kurt gibi onu yiyip bitirirdi.” Rhiannon’un çenesini tuttu. “Yaptığın şey onlara ayna tutmaktı. Birden kendini senin gözlerinden gördü ve gördüklerinden hoşlanmadı.”

Rhiannon kaşlarını çatı. “Yani her şey yolunda.”

Louisa ona sımsıkı sarılarak başını salladı. *Evet*, diye düşündü, *bazen şok taktiklerinden başka yol yoktur*. Michael’ın onu denize attığını günü düşünüp gülümsedi. Teni ile ilgili fobisini yenmese şimdi ne durumda olurdu? Ya annesinin yaşma gelene kadar rol yapmaya devam etseydi? Nasıl paranoyak ve saplantılı bir yaratığa dönüşürdü?

“Peki, Eddie dedem ne olacak?” dedi Rhiannon birden. “O ne diyecek?”

Louisa cevap vermeden önce bir süre düşündü. “Şey... Sanırım sevinecektir.”

“Sevinecek mi? Anneannem Bill dedemi öptü diye mi?”

“Hayır.” Louisa kızının ıslak saçlarını okşadı. “Ama öyle bir öpücük yüzünden sorun çıkarmayacaktır. Demek istediğim şu ki, anneannenin artık o kadar üzgün olmayacağına sevinecektir.”

Eisteddfod gergin görünen ebeveynler, büyük anne babalar, teyzeler ve amcalarla doluydu. Louisa, Eva ve Eddie’yi görmek için etrafı taradı. Önceki akşamdan beri hiçbir şey olmamıştı. Telefon edilmemişti. Eva günün olaylarından dolayı yor-

gundu ve Louisa da henüz onu zorlamak istemiyordu. Salonda bir aşağı bir yukarı yürüdü. İkisinden de iz yoktu. İnsanlar esas alana geçmeye başlıyordu.

“Hadi,” dedi Michael kolundan tutarak. “Otursak iyi olacak.”

Salonun önüne yakın bir yere otururlarken Bill de aralarına oturdu. Louisa birkaç kez omzunun üzerinden bakmayı denediysede koltuklar dolmaya başladığı için uzakları görmesi imkânsızdı.

Sunucu sahneye çıktığında herkes sustu. Bill kaşlarını kaldırıp ona baktı. Louisa aklından ne geçtiğini merak ederken omuzlarını silktilti. Dünkü durumu yanlış mı yorumlamıştı? Ebeveynlerinin gelmemesinin nedeni o öpücük müydü? Louisa bu düşünceyi zihninin gerilerine ittirdi.

Sunucu Galce konuşuyordu. Bill ve Michael tüm kategorileri okunurken anlamaya çalışarak dinliyorlardı. “Sırada solo şarkı var,” dedi Louisa.

Rhiannon yedi yarışmacıdan üçüncüydü. Louisa’nın bakışları onun şarkı söyleyişinden çok etkilendiği belli olan Bill’e kaydı. Rhiannon ikinci olunca Bill yüksek sesle söylendi. Rhiannon’un açık ara en iyisi olduğunu ve jürinin önyargılı olduğunu iddia ediyordu. Louisa sunucu bir sonraki kategoriye anons ederken onu susturdu.

“Şimdi de dans edecek. Umarım üstünü değiştirecek vakti olur.” Louisa’nın midesine kramplar giriyordu.

İlk davul sesleri geldiğinde Rhiannon sahneye atıldı ve rutinine ters saltolarla başlayarak seyirciden alkış aldı. Louisa sesin onu etkilememesini umuyordu.

Etkilemedi. Rhiannon birinci oldu.

“İşte benim kızım!” Bill ellerini çırpıyordu. Bill, Rhiannon madalyasını alırken sıçramasın diye Louisa’nın onu omzun-

dan tutması gerekmişti. Salonun arkasından ısıklklar geliyordu. Louisa başını çevirince gözüne bir şey takıldı. Bu Eddie’ydi. Kapıda durmuş annesinin elinden tutuyordu. Eva da elindeki mendille gözlerini silip alkışlara katılıyordu.

“Bill!” diye fısıldadı Louisa. “Bak!”

Alkışlar durduğunda Bill bir şey söylemeden ayağa kalktı ve Louisa’nın elinden tutarak onu uzun koridordan ve suratlar denizinin arasından geçirdi. Louisa annesini gördü. Gözleri parlarken bir kolunu Eddie’nin beline sarmış, ona sarılmıştı.

Louisa ona yaklaştıkça Bill onun elini sıkmaya başladı. Louisa’nın benliğini bir hafiflik kapladı. Uzun zamandır ilk kez annesiyle gurur duyuyordu. Gerçekten kimin kızı olduğunun artık bir önemi yoktu. Eşit şekilde üçünün de kızıydı.

Gördüğü son şey Bill’in Eddie’ye elini uzatmasıydı. İki pembe avuç içi birbiriyle buluştu. Diğer tüm renkler ise göz yaşlarıyla buğulanmıştı.

Fransa'ya yapılan çıkartmanın sonrasındaki iki sene yaklaşık 130.000 siyahi Amerikan askeri Birleşik Krallık'a gönderildi. İkinci Dünya Savaşı süresince Britanyalı kadınlar ve Amerikalı askerlerin ilişkileri sonucu 700 ile 1000 arasında bebeğin doğduğu tahmin ediliyor.

Bu kitap kurgu olmasına rağmen siyahi bebeklerle yapılan röportajlardan etkilenmiştir. Bu materyalin sunduğu dürüstlük için minnettarım ve kimliklerinin gizli kalmasını isteyenlerin isteklerine saygı duyuyorum.

Hikâyede geçen tüm mekânlar gerçektir. Wolverhampton'da yetişen bir çocuk olarak maalesef o zamanlar çok yaygın olan ırkçılığa tanık oldum. Sonrasında Galler kıyılarına ve hâlâ yaşadığım Amerystwyth yakınlarına taşındım. Yazar olarak gelişmemde rehberliği ve cesaretlendirmesi önemli rol oynayan Galli arkadaşım Janet Thomas'a teşekkür ediyorum.

Esktra tavsiyeleri için Christine Henry de Tessan'a ve Amazon Publishing'den Jodi Warshaw'a teşekkür ediyorum.

Bu kitap, hayatına kendi yayımladığım bir roman olarak başlasa da Amazon'un En İyi Çıkış Yapan Roman ödülü sayesinde keşfedildi. Kızım Isabella ve oğlum Deri'ye yaratıcı ve teknik destekleri için teşekkür ediyorum. Onlar olmasa, bu gerçekleşmezdi